

КНИГА ШЕСТА

ЛОВЕЦЪТ НА

ВАМПИРИ

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН

УБИЙСТВЕН ТАНЦ

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН УБИЙСТВЕН ТАНЦ

Превод: Илиян Илиев

chitanka.info

Мъртвите ѝ се подчиняват. Немъртвите се страхуват от нея. Анита Блейк, аниматор и ловец на вампири, живее двойствен живот — както и двойствен любовен живот, разкъсвана от любовта си към двама мъже — главния вампир и господар на града Жан Клод и върховния върколак Ричард. Но когато Анита става обект на желание — с обявена награда за главата ѝ, тя ще бъде принудена да извърши нещо, което никога не си е представяла — да избере между двамата... Докато някой се опитва да я убие.

Нищо ново на хоризонта, но този някой се е обърнал за помощ към експерт... дали Анита ще се изплаши? Утре, някъде, някой ще има списък с поръчкови убийства и нейното име ще фигурира в него. Поредното страшно и страстно преживяване на Анита Блейк.

На Пати Кокръм, почитател, приятел, изключителен артист. Трябва да видите картините на Жан-Клод, които ми е изпратила. Тя действително е гласът на съблазънта.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Риция Мейнхард, моят агент, която измисли заглавието на книгата.

На Мериън Стенсгард, която намери отговори на моите въпроси.

На Центъра за приютяване и изследване на диви животни (Убежище за вълци) за това, че ми позволиха да използвам библиотеката им.

На Бони Пиърсън, която ми помогна в проучването.

На алтернативните историци: Рет Макферсън, който дори прехвърли професионалните си задължения за проучванията, Н. Л. Дрю, който изслуша части от тази книга по телефона, Том Дренан, чиято книга най-сетне е готова да се появи на бял свят, Марк Съмнър, който все повтаряше, че всичко ще бъде наред, дори когато не беше сигурен, Марела Сандс, която ми напомняше, че трябва да се забавляваме, и Дебора Милитело, която държеше ръката ми.

На моя съпруг, Гари, който винаги ми казва истината в очите, независимо дали искам да я чуя.

На Сара Съмнър — за всичките ми оплаквания.

На Джоан-Мари Кнапенбергер, която ми позволи да използвам къщата ѝ.

На компанията за хлебни изделия „Сейнт Луис“, задето ми позволиха да задържам маса, понякога с часове.

1

Най-красивият труп, който бях виждала през живота си, стоеше зад бюрото ми. Бялата риза на Жан-Клод блестеше от светлината на настолната лампа. Изпод черното му кадифено сако надничаше лента бяла дантела. Стоях зад него с гръб към стената и ръце, кръстосани на корема. По този начин дясната ми ръка беше съвсем близо до браунинга „Хай-Пауър“, прибран в раменния кобур. Нямах да го извадя срещу Жан-Клод. Притесняваше ме другият вампир.

Настолната лампа единствена разпръскваше мрака в стаята. Вампирът бе помолил основното осветление да бъде изключено. Името му бе Сабин и стоеше край далечната стена, свит в мрака. Беше покрит от глава до пети с черна пелерина с качулка. Приличаше на нещо, излязло от филмите на Винсънт Прайс^[1]. Никога не бях виждала истински вампир да се облича по този начин.

Последният член на нашата щастлива малка група беше Доминик Дюмар. Той седеше на един от столовете за клиенти. Беше висок и строен, но не и слаб. Ръцете му бяха големи и силни, а дланите — достатъчно широки да обхванат лицето ми.

Беше облечен в черен костюм от три части подобно на шофьор на лимузина, като се изключи диамантената игла на вратовръзката му. Брада и тънки мустаци очертаваха силното му лице.

Когато влезе в офиса ми, го бях почувствала като вятър, идващ от дълбините на душата му и преминаващ по гръбнака ми. Познавах само двама души, около които съм имала подобно усещане. Едната беше най-могъщата, видяна от мене, вуду жрица, а другият беше вторият по сила вуду жрец, когото бях срещала. Жената беше мъртва. Мъжът работеше за „Съживители“ ООД, точно като мен. Доминик Дюмар обаче не беше тук, за да кандидатства за работа.

— Госпожице Блейк, моля, седнете — каза Дюмар. — Сабин намира за непристойно да е седнал, когато има дама, която стои права.

Погледнах зад него към Сабин.

— Ще седна, ако и той седне.

Дюмар погледна към Жан-Клод. Усмихна се меко и снизходително.

— Нима имаш толкова слаб контрол върху човешкия си слуга?

Не беше нужно да виждам усмивката на Жан-Клод, за да знам, че е там.

— О, що се отнася до та petite^[2], ще трябва да се оправяш сам. Тя е моят човешки слуга, както е обявено пред Съвета, но не се подчинява на никого.

— Изглежда се гордееш с това — рече Сабин. Гласът му звучеше много по британски и изискано.

— Тя е Екзекуторката и има повече убийства на вампири от всеки друг човек. Тя е некромант с такава сила, че си пропътувал половината свят, за да се посъветваш с нея. Тя е моят човешки слуга без белези, които да я обвързват. Среща се с мен без помощта на вампирския чар. Защо да не съм доволен?

Ако човек го слушаше какво говори, щеше да остане с впечатлението, че всичко това е било негова идея. В интерес на истината беше направил всичко по силите си да ме бележи, а аз бях успяла да се измъкна. Излизахме, защото ме беше изнудил. Трябваше да се срещам с него, иначе щеше да убие другото ми гадже. Жан-Клод беше успял да нагласи всичко така, че да работи в негова полза. Защо ли не бях изненадана?

— До смъртта ѝ не можеш да бележиш друг човек — каза Сабин. — Сам си отрязал достъпа си до повече власт.

— Наясно съм какво съм направил — отвърна Жан-Клод.

Сабин се разсмя и се разнесе шокиращо горчив звук.

— Всички правим странни неща от любов.

Бих дала много, за да погледна лицето на Жан-Клод в този момент. Всичко, което можех да видя, беше черната му коса, падаща на вълни върху сакото му. Черно върху черно. Раменете му се стегнаха, а ръцете му пробягаха по бележника на бюрото ми. След това застана съвсем неподвижно. С онази ужасяваща, изчакваща неподвижност, присъща само на старите вампири, сякаш, ако се задържат неподвижно достатъчно дълго, просто ще изчезнат.

— Това ли те доведе тук, Сабин? Любов? — гласът на Жан-Клод беше неутрален, празен.

Смехът на Сабин се понесе из въздуха като счупено стъкло. Сякаш самият звук нараняваше нещо дълбоко в мен. Не ми хареса.

— Стига игри — казах аз. — Да приключваме.

— Винаги ли е толкова нетърпелива? — попита Дюмар.

— Да — отвърна Жан-Клод.

Дюмар се усмихна, ярко и празно, като електрическа крушка.

— Жан-Клод каза ли ви защо искаме да се срещнем с вас?

— Каза, че Сабин се е разболял от нещо, докато се опитвал да мине на диета.

Вампирът в другия край на стаята се разсмя отново, запращайки звуците като оръжие.

— Диета? Много добре, госпожице Блейк, много добре.

Смехът се изсипа върху мен като малки режещи остриета.

Никога не бях чувствала нещо подобно само от нечий глас. В битка би било разсейващо. По дяволите, и така си беше разсейващо. Почувствах как някаква течност пълзи по челото ми. Вдигнах лявата си ръка и я докоснах. Пръстите ми се изцапаха с кръв. Извадих браунинга и отстъпих от стената. Насочих го към черната фигура в другия край на стаята.

— Ако го направи отново, ще го застрелям.

Жан-Клод се изправи бавно от стола. Силата му ме обля като хладен вятър и накара косъмчетата по ръцете ми да настръхнат. Вдигна едната си бледа ръка, която беше станала почти прозрачна от сила. По блестящата му кожа се стичаше кръв.

Дюмар остана седнал, но и той кървеше от рана, почти идентична на моята. Изтри я, като не преставаше да се усмихва.

— Оръжието няма да е нужно.

— Злоупотребихте с гостоприемството ми — отвърна Жан-Клод. Гласът му изпълни стаята със съскащо ехо.

— Нищо, което кажа, няма да е достатъчно като извинение — каза Сабин. — Но не го направих нарочно. Използвам толкова много от силата си, за да се задържа цял, че вече нямам някогашния контрол.

Отдръпнах се бавно от стената, като продължавах да държа пистолета насочен. Искях да видя лицето на Жан-Клод. Трябваше да разбере колко лошо е ранен. Заобиколих бюрото и можех да го видя с крайчеца на очите си. Лицето му беше недокоснато, перфектно и блестящо като седеф.

Той вдигна ръката си, по която все още се процеждаше струйка кръв.

— Това не е инцидент.

— Ела на светло, приятелю — каза Дюмар. — Трябва да им позволиш да видят, иначе няма да разберат.

— Не искам да ме гледат.

— Много близо сте до изчерпване на цялото ми търпение — обади се Жан-Клод.

— На моето също — добавих аз.

Надявах се скоро да мога или да застрелям Сабин, или да сваля пистолета. Дори и стойката с две ръце не е предвидена за държане на пистолет до безкрайност. Ръцете започват лекичко да треперят.

Сабин се плъзна към бюрото. Черната пелерина се увиваше около краката му като локва мрак. Всички вампири бяха грациозни, но това беше нелепо. Осъзнах, че въобще не ходеше. Левитираше, обвит в тъмното си наметало.

Силата му се изливаше по кожата ми като ледена вода. Изведнъж ръцете ми отново станаха стабилни. Нищо не изостря нервите ви така, както вампир на няколкокостотин години, идващ насреща ви.

Сабин спря от далечната страна на бюрото. Хабеше сила просто за да се придвижва, за да е тук, подобно на акула, която щеше да умре, ако спре да се движи.

Жан-Клод се плъзна покрай мен. Силата му танцуваше по тялото ми и изправи космите по врата ми, а кожата ми настръхна. Спря почти на една ръка разстояние от другия вампир.

— Какво е станало с теб, Сабин?

Сабин стоеше на границата на светлината. Лампата би трябвало да хвърля някаква светлина към качулката на пелерината му, но не го правеше. Вътрешната страна на качулката беше гладка и черна, празна като пещера. Гласът му идваше от тази празнота. Накара ме да подскоча.

— Любов, Жан-Клод, любовта ме споходи. Любимата ми прояви съвест. Каза, че е грешно да се храня от хора. В крайна сметка и ние някога сме били такива. От любов към нея се опитах да пия студена кръв. Опитах животинска кръв. Но не беше достатъчно, че да ме запази.

Взрях се в този мрак. Продължавах да държа пистолета насочен, но започвах да се чувствам глупаво. Сабин въобще не изглеждаше уплашен, което си беше изнервящо. Може би не му пукаше. Това също беше притеснително.

— Накарала те е да станеш вегетарианец. Чудно — казах аз. — Изглеждаш достатъчно силен.

Той се разсмя и със смеха сенките от качулката му започнаха бавно да изчезват, подобно на вдигането на театрална завеса. Отметна качулката си с едно бързо движение.

Не изкрещях, но ахнах и отстъпих крачка назад. Не можах да се удържа. Когато осъзнах какво съм направила, се спрях и се стегнах, за да пристъпя обратно и да срещна очите му. Без да трепвам.

Косата му беше гъста, права и златиста на цвят. Падаше като блестяща завеса до раменете му. Но кожата му... кожата му беше изгнила върху половината лице. Приличаше на късна фаза на проказа, само че беше по-лошо. Плътта беше пълна с гной, гангрениясала, и би трябвало да вонят отвратително. Другата половина на лицето му беше все още красива. Типът лице, който средновековните художници биха използвали, за да изобразят херувим, златно съвършенство. Едно кристално синьо око се въртеше в изгнилата си орбита, сякаш имаше опасност да падне върху бузата му. Другото беше на сигурно място и ме гледаше.

— Можеш да прибереш пистолета, *ma petite*. Все пак е било инцидент — каза Жан-Клод.

Наведох браунинга, но не го прибрах. Трябваше ми повече време и усилие, отколкото беше учтиво, за да кажа спокойно:

— Това се е случило, защото си спрял да се храниш от хора?

— Така смятаме — отвърна Дюмар.

Отместих поглед от опустошеното лице на Сабин и погледнах обратно към Дюмар.

— Смятате, че мога да помогна да го излекувате от това? — не можах да прикрия неверието в гласа си.

— Чух за репутацията ви в Европа.

Повдигнах вежди.

— Без скромничене, госпожице Блейк. Сред тези от нас, които забелязват подобни неща, започват да придобиват определена известност.

Известност, не реноме. Хм.

— Прибери пистолета, ma petite. Сабин приключи с цялото... как беше думата — парадиране за тази вечер. Нали така?

— Опасявам се, че е така. Изглежда в момента всичко се обръща на зло.

Прибрах пистолета и поклатих глава.

— Наистина нямам ни най-малка идея как да ти помогна.

— Ако знаеше как, щеше ли да го направиш? — попита Сабин.

Погледнах го и кимнах.

— Да.

— Въпреки че съм вампир, а ти си екзекутор на вампири.

— Извършил ли си нещо на територията на тази страна, заради което се налага да те убия?

Сабин се разсмя. Разлагащата се кожа се опъна и едно сухожилие изпука с мокър звук. Погледнах настрани.

— Не още, госпожице Блейк, не още — лицето му стана сериозно много бързо, хуморът изчезна внезапно. — Тренирал си лицето си да не показва нищо, Жан-Клод, но разчитам ужаса в очите ти.

Кожата на Жан-Клод отново се беше върнала към млечното си съвършенство. Лицето му беше все така прекрасно, идеално, но поне беше спрял да блести. Тъмносините му очи бяха просто очи. Беше все така красив, но ставаше дума за почти човешка красота.

— Не си ли струва малко ужас? — попита той.

Сабин се усмихна и на мен ми се прииска да не го беше правил. Мускулите от изгнилата страна не работеха и устата му висеше изкривена. Погледнах настрани, след което се насилих да върна погледа си обратно. Ако той можеше да е пленен зад това лице, то аз можех да го гледам.

— В такъв случай ще ми помогнеш ли?

— Ще ти помогна, ако мога, но вие сте дошли да питате Анита. Тя трябва да даде своя отговор.

— Е, госпожице Блейк?

— Не знам как да ви помогна — повторих аз.

— Разбирате ли колко бедствена е ситуацията, госпожице Блейк? Схващате ли истинския ужас?

— Гниенето вероятно няма да те убие, но доколкото разбирам, е прогресиращо?

— О, да, прогресиращо е, по злокачествен начин.

— Бих ти помогнала, ако мога, Сабин, но какво бих могла да сторя аз, което Дюмар не може? Той е некромант, може би толкова силен, колкото и аз, може би по-силен. Защо съм ви аз?

— Госпожице Блейк, осъзнавам, че нямате нещо конкретно за проблема на Сабин — отвърна Дюмар. — Доколкото успях да открия, той е единственият вампир, който е бил застигнат от подобна съдба, но сметнах, че ако идем при друг некромант, силен колкото мен — той се усмихна скромно — или почти толкова силен, може би заедно бихме могли да измислим заклинание, с което да му помогнем.

— Заклинание? — погледнах към Жан-Клод.

Той отвърна с онова прекрасно френско свиване на рамене, което можеше да означава всичко и нищо.

— Знам малко за некромантството, *ma petite*. По-скоро ти би била наясно дали е възможна подобна магия.

— Не само способностите ви на некромант ни доведоха при вас — каза Дюмар. — Освен това сте действали като фокус за поне двама различни съживители, мисля, че това е американската дума, която се използва за направеното от вас.

Кимнах утвърдително.

— Думата е правилна, но откъде сте чули, че съм действала като фокус?

— Хайде, госпожице Блейк, способността да комбинирате силата си с тази на друг съживител и по този начин да усилите и двете е рядък талант.

— Можете ли да действате като фокус? — попитах аз.

Той се опита да изглежда скромно, но всъщност изглеждаше доволен от себе си.

— Трябва да призная, че да, мога да действам като фокус. Помислете си какво бихме могли да постигнем заедно.

— Можем да вдигнем адски много зомбита, но това няма да излекува Сабин.

— Вярно е — Дюмар се наведе напред в стола си. Слабото му хубаво лице беше зачервено, горящо от нетърпение, като на истински просветител, търсец последователи.

Не ме биваше особено за последовател.

— Ще ви предложи да ви науча на истинско некроманство, а не на тези любителски вуду номера, които практикувате.

Жан-Клод издаде мек звук, нещо средно между смях и кашлица.

Погледнах към развеселеното му лице, но отвърнах:

— Справям се чудесно с тези вуду номерца.

— Не целях да ви обидя, госпожице Блейк. Скоро ще ви е нужен някакъв учител. Ако не съм аз, то трябва да откриете някого другиго.

— Не знам за какво говорите.

— За контрол, госпожице Блейк. Суровата сила, независимо колко е впечатляваща, не е същата като силата, използвана с нужното внимание и подходящ контрол.

Поклатих глава.

— Ще ви помогна, ако мога, г-н Дюмар. Даже ще участвам в магия, ако най-напред я проверя при местна вещица, която познавам.

— Страхувате се, че може да се опитам да открадна силите ви?

Усмихнах се.

— Не, като изключим убийството, най-доброто, на което някой би бил способен, е да ги вземе назаем.

— Мъдра сте за годините си, госпожице Блейк.

— Не сте чак толкова по-стар от мен — отвърнах аз. Нещо премина по лицето му, съвсем леко потрепване, и вече знаех. — Вие сте човешкият му слуга, нали?

Доминик се усмихна и разпери ръце.

— Oui^[3].

Въздъгнах.

— Струва ми се, че казахте, че не се опитвате да скриете нищо от мен.

— Да е дневните очи и уши за господаря си, е ролята на човешкия слуга. Няма да върша работа на повелителя си, ако ловците на вампири могат да разпознаят какво съм.

— Аз ви разпознах.

— Но дали щяхте да успеете при друга ситуация, без Сабин да е край мен?

Замислих се за момент.

— Може би — поклатих глава. — Не знам.

— Благодаря ви за честността, госпожице Блейк.

Сабин се обади:

— Сигурен съм, че времето ни изтече. Жан-Клод каза, че имате спешен ангажимент, госпожице Блейк. Много по-важен от малкия ми проблем — последното беше съвсем леко хапливо.

— Ма petite има среща с другия си приятел.

Сабин изгледа Жан-Клод.

— Ти наистина ѝ позволяваш да се среща с друг. Мислех, че поне това е слух.

— Много малко от онова, което чуваш за та petite, е слух. Вярвай на всичко, което чуваш.

Сабин се подсмихна, кашляйки, сякаш се бореше да задържи смеха да не излезе от съсипаната му уста.

— Ако вярвах на всичко, което чувах, щях да дойда с армия.

— Дойде с един слуга, защото ти позволих само един слуга — отвърна Жан-Клод.

Сабин се усмихна.

— Съвсем вярно. Хайде, Доминик, не трябва да отнемаме повече от така ценното време на госпожица Блейк.

Доминик се изправи послушно и се извиси над нас. Сабин беше висок колкото мен. Естествено не бях сигурна, че краката му все още бяха там. Някога може и да е бил по-висок.

— Не те харесвам, Сабин, но никога не бих оставила друго същество в състоянието, в което си ти, ако зависеше от мен. Плановете ми за тази вечер са важни, но ако смятах, че можем да те излекуваме, веднага щях да ги променя.

Вампирът ме погледна. Да се вирам в изумително сините му очи, беше като да гледам към чиста океанска вода. Нямах притегателна сила. Или се държеше прилично, или, както повечето вампири, вече просто не можеше да ме хване с поглед.

— Благодаря ви, госпожице Блейк. Вярвам, че сте искрена — той протегна облечена в ръкавица ръка изпод обемистата си пелерина.

Поколебах се, след което я приех. Ръката му изжвака съвсем леко и ми отне огромно усилие да не се отдръпна рязко. Насилих се да се здрависам, да се усмихна, да пусна ръката му и да не изтрия своята в ризата си.

Доминик също се здрависа с мен. Ръката му беше студена и суха.

— Благодаря ви за отделеното време, госпожице Блейк. Ще се свържа с вас утре и ще обсъдим нещата.

— Ще очаквам обаждането ви, г-н Дюмар.

— Наричайте ме Доминик, моля.

Кимнах.

— Доминик. Можем да ги обсъдим, но не ми е приятно да вземам парите ви, ако не съм сигурна, че мога да помогна.

— Мога ли да ви наричам Анита? — попита той.

Поколебах се и свих рамене.

— Защо не.

— Не се притеснявайте за парите — обади се Сабин. — Имам достатъчно, не че са ми донесли кой знае какво.

— Как приема промяната във вида ти жената, в която си влюбен? — попита Жан-Клод.

Сабин го изгледа. Изражението му не беше приятелско.

— Намира го за отблъскващо, както и аз самият. Изпитва огромна вина. Не ме е напуснала, но не е и с мен.

— Живели сте близо 700 години — казах аз. — Защо е трябвало да прецаквате нещата заради жена?

Сабин се обърна към мен. По лицето му се стичаше струйка слуз подобно на черна сълза.

— Питате ме дали си е струвало, така ли, госпожице Блейк?

Преглътнах и поклатих глава.

— Не е моя работа. Съжалявам, че попитах.

Той наметна качулката над лицето си. Обърна се отново към мен, а на мястото на лицето му имаше само сенки.

— Щеше да ме напусне, госпожице Блейк. Мислех, че съм готов да пожертвам всичко, за да я запазя край себе си, в леглото си. Грешах — той обърна чернотата към Жан-Клод. — С теб ще се видим утре вечер, Жан-Клод.

— Очаквам го с нетърпение.

Никой от вампирите не предложи на другия ръката си. Сабин се плъзна към вратата, а робата се развяваше зад него празна. Зачудих се колко от долната част на тялото му е все още цяла и реших, че не искам да знам. Доминик отново стисна ръката ми.

— Благодаря ви, Анита. Дадохте ни надежда — задържа ръката ми и се взря в лицето ми, сякаш можеше да разчете нещо по него. — И

помислете за предложението ми. Много малко от нас са истински некроманти.

Отдръпнах ръката си.

— Ще го обмисля. А сега наистина трябва да тръгна.

Той се усмихна, задържа вратата за Сабин и двамата излязоха. За момент с Жан-Клод останахме потънали в мълчание. Наруших го първа.

— Можеш ли да им вярваш?

Жан-Клод седна на ръба на бюрото ми, усмихвайки се.

— Естествено, че не.

— Тогава защо се съгласи да дойдат?

— Съветът постанови, че никой вампир-господар в Съединените щати няма право да влиза в спор, докато този неприятен закон, който обикаля из Вашингтон, не изчезне. Една война на немъртвите и антивампи́рското лоби ще го прокара и отново ще ни извади извън закона.

Поклатих глава.

— Не мисля, че законът на Брюстър има дори минимални шансове. Вампирите са законни в САЩ. Независимо дали съм съгласна, или не, не смятам, че това ще се промени.

— Откъде можеш да си толкова сигурна?

— Някак си е трудно да кажеш, че дадена група създания е жива и има права, а после да си промениш мнението и да кажеш, че да ги убиваш, щом ги видиш отново, е съвсем нормално. Асоциацията за гражданските свободи на американците направо ще ги изяде.

Той се усмихна.

— Може би. Независимо от това, Съветът наложи примирие на всички ни, докато не се реши съдбата на закона по един или друг начин.

— Значи можеш да пуснеш Сабин на своя територия, защото, ако се държи неприлично, Съветът ще го издири и убие.

Жан-Клод кимна.

— Но ти ще си все така мъртъв — отбелязах аз.

Той разпери ръце, грациозно и празно.

— Нищо не е свършено.

Разсмях се.

— Предполагам, че е така.

— А ти няма ли да закъснееш за срещата си с мосю Зееман?

— Държиш се адски цивилизовано по въпроса — отбелязах аз.

— Утре вечер ще си с мен, ma petite. Няма да е... спортменско да завиждам на Ричард за неговата вечер.

— Обикновено не си спортмен.

— Ех, ma petite, това съвсем не е честно. Ричард не е мъртъв, нали?

— Само защото знаеш, че ако го убиеш, аз ще убия теб — вдигнах ръка, преди той да може да го каже. — Ще се опитам да те убия, а ти ще се опиташ да убиеш мен и т.н.

Беше стар спор.

— Значи Ричард живее, ти се срещаш и с двама ни, а аз съм търпелив. По-търпелив, отколкото съм бил с когото и да било.

Изучавах лицето му. Беше един от онези мъже, които бяха по-скоро красиви, но в същото време излъчването му беше мъжествено. Не бихте го сбъркали с жена въпреки дългата коса. Всъщност имаше нещо адски мъжкарско около Жан-Клод, независимо с колко дантели се обличаше.

Можеше да бъде мой, с все зъбите. Просто не бях сигурна, че го искам.

— Трябва да тръгвам — казах аз.

Той се отгласна от бюрото ми. Внезапно беше достатъчно близо, че да мога да го докосна.

— Тогава тръгвай, ma petite.

Можех да почувствам тялото му до своето, като потръпваща енергия. Наложих се да преглътна, преди да успея да проговоря.

— Това е моят офис. Ти трябва да си вървиш.

Той докосна ръцете ми съвсем леко, с крайчеца на пръстите си.

— Наслаждавай се на вечерта си, ma petite.

Пръстите му се обвиха около ръцете ми, точно под раменете. Не се наведе към мен, нито ме притегли към себе си. Просто държеше ръцете ми и се взираше в мен.

Срещнах погледа на тъмносините му очи. Преди не толкова много време аз нямаше да мога да срещна погледа му, без да попадна в плен и да се изгубя завинаги. Сега можех да го гледам в очите, но в известен смисъл бях също толкова изгубена. Изправих се на пръсти, приближавайки лицето си към неговото.

— Трябваше да те убия много отдавна.

— Имаше своите шансове, *ma petite*. Продължаваш да ме спасяваш.

— Моя грешка — отвърнах аз.

Той се разсмя и звукът се плъзна надолу по тялото ми като козина по гола кожа. Потръпнах в ръцете му.

— Престани.

Той ме целуна леко, едва докосвайки ме с устни, така че не можех да почувствам зъбите му.

— Щях да ти липсвам, ако бях мъртъв, *ma petite*. Признай го.

Отдръпнах се от него. Ръцете му се плъзнаха надолу по моите към дланите ми, докато не прокарах краищата на пръстите си по неговите.

— Трябва да тръгвам.

— Така твърдиш.

— Просто се разкарай, Жан-Клод, без повече игрички.

Внезапно изражението му доби трезвост, сякаш от движението на нечия ръка.

— Без повече игри, *ma petite*. Върви при другия си любовник — беше негов ред да вдигне ръка. — Знам, че не сте истински любовници. Знам, че устояваш и на двама ни. Храбро, *ma petite*.

Нещо пробягна по лицето му, може би гняв, и изчезна като вълничка, изгубена в тъмни води.

— Утре вечер ще си с мен и ще е ред на Ричард да стои вкъщи и да се чуди — той поклати глава. — Дори заради теб не бих направил онова, което е сторил Сабин. Дори заради твоята любов има неща, които не бих извършил — той ме изгледа внезапно разярен, а от очите и лицето му струеше гняв. — Но това, което правя, е достатъчно.

— Недей да лицемериш — казах аз. — Ако не се беше намесил, досега с Ричард щяхме да сме сгодени, може би дори нещо повече.

— И какво? Щеше да живееш зад бяла дървена ограда с две цяло и не знам си колко дечица. Мисля, че лъжеш себе си много повече, отколкото мен, Анита.

Винаги беше лош знак, когато използваше истинското ми име.

— Какво би трябвало да значи това?

— Означава, *ma petite*, че е точно толкова вероятно ти да процъфтяваш в домашно блаженство, колкото и аз — с тези думи той

се понесе към вратата и излезе. Затвори я след себе си тихо, но решително.

„Домашно блаженство“? Кой, аз ли? Животът ми беше кръстоска между свръхестествена сапунена опера и приключенски екшън. Нещо като комбинация между „Докато ковчегът съществува“^[4] и „Рамбо“. Белите дървени огради не пасваха. Жан-Клод беше прав за това.

Целият ми уикенд беше свободен. Случваше се за първи път от месеци. Цяла седмица бях очаквала тази вечер. Но в интерес на истината не почти перфектното лице на Жан-Клод ме преследваше. Продължавах да си припомням лицето на Сабин. Вечен живот, вечна болка, вечна грозота. Приятен задгробен живот.

[1] Винсънт Прайс (1911–1993) — американски актьор, прославил се с участието си в редица филми на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Ma petite (фр.) — букв. малка моя. — Б.пр. ↑

[3] Oui (фр.) — Да — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи с популярната сапунена опера „Докато свят светува“. — Б.пр. ↑

2

Имаше три типа хора на вечерното парти на Катрин: живи, мъртви и от време на време окосмяващи се. От осмината присъстващи шестима бяха хора, като не бях сигурна за двама, включвайки себе си в това число.

Бях облечена с черен панталон, черно кадифено сако с ревери от бял сатен и голяма бяла жилетка, която носех вместо риза. Деветмилиметровият браунинг всъщност пасваше на облеклото ми, но го държах скрит. Показването на пистолет можеше да убие ентузиазма на останалите.

Беше се наложило да сваля сребърния кръст, който винаги нося, и да го прибера в джоба си, защото пред мен имаше вампир и кръстът бе започнал да свети, щом последният влезе в стаята. Ако знаех, че на партито ще има вампири, щях да нося достатъчно висока яка, че да скрие кръста. Те светят само когато са на открито.

Робърт, споменатият вампир, беше висок, мускулест и хубав по начин, присъщ за моделите. Някога бил стриптийзьор в „Престъпни удоволствия“. Сега бе управител на клуба. От работник до управител: Американската мечта. Косата му беше руса, къдрава и подрязана доста късо. Носеше кафява копринена риза, която му стоеше перфектно и пасваше на роклята на приятелката му.

Тенът на Моника Веспучи, придобит в някой клуб, беше започнал да избледнява по краищата, но гримът ѝ бе все така перфектен, а късата ѝ кестенява коса майсторски оформена. Беше в достатъчно напреднала бременност, че да го забележа, и достатъчно щастлива от факта, че да е дразнещо.

Усмихна се лъчезарно насреща ми.

— Анита, мина толкова време.

Това, което исках да кажа, бе „Не достатъчно“. Последният път, когато я бях видяла, ме бе предала на местния вампир-господар. Но Катрин я считаше за своя приятелка и беше трудно да разбия илюзиите ѝ, без да разкажа цялата история. А тя включваше няколко

неразрешени убийства, част от които, извършени от мен. Катрин е адвокатка и държи много на реда и закона. Не исках да я поставям в неблагоприятна позиция да прави компромиси с морала си, за да ми спаси задника. Значи Моника ѝ беше приятелка, което определяше аз да съм любезна през цялата вечеря — от ордъовъра, та чак до десерта. Бях се държала мило най-вече защото Моника беше на другия край на масата. Сега, за съжаление, се мотаехме във всекидневната и изглежда нямаше как да се отърва.

— Не изглежда чак толкова дълго време — отвърнах аз.

— Мина почти година — тя се усмихна на Робърт. Държаха се за ръце. — Ние се оженихме — тя докосна върха на корема си с чашата — Забременяхме.

Изкиска се. Зяпнах ги.

— Не можеш да забременееш от стогодишен труп — добре, бях учтива достатъчно дълго.

Моника се ухили насреща ми.

— Можеш, ако температурата на тялото е висока достатъчно дълго и правите секс достатъчно често. Моята акушерка смята, че горещите вани са помогнали.

Това беше повече, отколкото исках да знам.

— Направихте ли амниоцентезата?

Усмивката изчезна от лицето ѝ и остави очите ѝ изпълнени с притеснения. Съжалих, че съм задала въпроса.

— Трябва да почакаме още една седмица.

— Съжалявам, Моника, Робърт. Надявам се, че всичко ще е наред с теста.

Не споменах синдрома на Влад, но думите увиснаха във въздуха. Беше рядко срещан, но не толкова, колкото преди. Три години легализиран вампиризъм и синдромът на Влад беше най-бързо разпространяващият се родов дефект в страната. Можеше да доведе до някои наистина ужасни увреждания, да не споменаваме смърт за бебето. При такъв залог човек би помислил, че хората ще са повнимателни.

Робърт я притисна към себе си и цялата светлина изчезна от лицето ѝ. Изглеждаше бледа. Почувствах се като мръсница.

— Последните новини бяха, че вампирите над сто години са стерилни — казах аз. — Предполагам, че ще трябва да обновят

информацията си.

Идеята беше да е успокояващо, все едно не са били невнимателни.

Моника ме погледна и в очите ѝ нямаше топлина, когато попита:
— Притесняваш ли се?

Изгледах я, както си стоеше бледа и бременна, и въпреки това ми се искаше да ѝ зашлевя един шамар. Не спях с Жан-Клод. Но няхах намерение да стоя и да се оправдавам пред Моника Веспучи или когото и да било друг по този въпрос.

Ричард Зеeman влезе в стаята. Всъщност не го видях да влиза. Почувствах го. Обърнах се и го гледах как се приближава към нас. Беше висок над метър и осемдесет, с близо двадесет сантиметра повече от мен. Още няколко сантиметра, и нямаше да можем да се целуваме без столче. Но щеше да си струва усилието. Той се промъкна между останалите гости, разменяйки дума с този и онзи. Усмивката му проблесна бяла и перфектна на фона на постоянно тъмната му кожа, докато разговаряше с новите приятели, които бе успял да очарова по време на вечерята. Не със сексапил или сила, а с доброжелателство. Той беше най-големият бойскаут на света, първообразът на „Здравей друже, добра среща“. Харесваше хората и беше прекрасен слушател — две качества, които са силно подценявани.

Костюмът му беше в тъмнокафяво, а ризата — в златистооранжево. Вратовръзката беше по-яркооранжева с линия от малки фигурки по средата. Човек трябваше да застане до него, за да осъзнае, че фигурките са героите от анимациите на „Уорнър Бродърс“.

Беше сплел дългата си до раменете кестенява коса във вариант на френска плитка, така че да създава илюзията, че е много къса. Правеше образа му открит и ясен. Скулите му бяха съвършени, високи и изящни. Лицето му бе мъжествено, хубаво, с трапчинка, която да го смекчи. Беше типът лице, което би ме накарало да съм срамежлива, ако бях в гимназията.

Той забеляза, че го гледам, и се усмихна. Кафявите му очи заискриха с усмивка, изпълниха се с топлина, която нямаше нищо общо с температурата на стаята. Наблюдавах го как изминава последните няколко стъпки и почувствах как горещината се прокрадва нагоре по врата към лицето ми. Искях да го съблека, да докосна голата му кожа, да видя какво има под костюма. Искях го страшно силно.

Нямаше да го направя, защото не спях и с Ричард. Не спях нито с вампира, нито с върколака. Ричард беше върколакът. Това бе единственият му недостатък. Добре де, може би имаше още един — никога не беше убивал. Този, последният, можеше да доведе до смъртта му някой ден.

Плъзнах лявата си ръка около кръста му, под разкопчаното сако. Плътната топлина на тялото му пулсираше срещу моето. Ако скоро не правехме секс, щях просто да експлодирам. Висока е цената на целомъдрието.

Моника ме наблюдаваше много внимателно и изучаваше лицето ми.

— Това е прекрасна огърлица. Кой ти я подари?

Усмихнах се и поклатих глава. Носех колие от черно кадифе с камей, украсена със сребърен филигран. Хей, пасваше си с облеклото. Моника беше съвсем сигурна, че не ми я е подарил Ричард, което за нея означаваше, че е бил Жан-Клод. Добрата стара Моника. Никога нямаше да се промени.

— Купих си я, защото отиваше на тоалета ми — отвърнах аз.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— О, няма? — каза го, сякаш не ми вярваше.

— Да. Не си падам много по подаръци. Особено по бижута.

Ричард ме прегърна.

— Това е самата истина. Много е трудно човек да я разглези.

Катрин се присъедини към нас. Бакърената ѝ коса се спускаше на вълни около лицето. Беше единствената ми позната жена с коса покъдрава от моята, но цветът ѝ бе много по-впечатляващ. Когато някой ги попиташе, повечето хора я описваха, като започваха от косата ѝ. Дискретен грим скриваше луничките и привличаше вниманието към бледите ѝ сиво-зелени очи. Роклята ѝ беше с цвета на нови листа. Никога не я бях виждала да изглежда по-добре.

— Вероятно сватбата ти се отразява добре — казах аз с усмивка.

Тя отвърна на усмивката.

— Трябва и ти да опиташ някой ден.

Поклатих глава.

— Благодаря много.

— Трябва да ви открадна Анита за момент.

Поне не каза, че ѝ е нужна помощ в кухнята. Ричард веднага щеше да разбере, че е лъжа. Той беше много по-добър готвач от мен.

Катрин ме отведе до една празна спалня, където бяха натрупани палтата на гостите. Върху купчината имаше едно палто от естествена кожа. Можех да се обзаложа чие е. Моника обичаше да е близо до мъртви неща.

В момента, щом вратата се затвори, Катрин ме сграбчи за ръката и мога да се закълна, че се изкиска.

— Ричард е чудесен. Учителите ми в прогимназията никога не са изглеждали по този начин.

Усмихнах се с една от онези големи, глуповати усмивки. От вида, който казва, че си ужасно изпълнен с желание — ако не влюбен, а може би и двете, и се чувстваш добре, нищо че е глупаво.

Седнахме на леглото, като отместихме палтата на една страна.

— Хубав е — гласът ми беше толкова неутрален, колкото можех да го направя.

— Анита, не ми ги разправяй тия. Никога не съм те виждала да сияеш около някого.

— Не сияя.

Тя се усмихна насреща ми и кимна. Напротив, сияеш.

— Не е вярно — отвърнах аз, но беше трудно да си мрачен, когато искаш да се усмихнеш. — Добре де, харесвам го много. Доволна ли си?

— Излизаш с него от близо седем месеца. Къде е годежният пръстен?

Тук вече се намръщих.

— Катрин, само защото ти си неописуемо щастливо женена, не означава, че всички останали трябва да са.

Тя сви рамене и се разсмя.

Погледнах към сияещото ѝ лице и поклатих глава. Трябваше да има нещо повече в Боб, отколкото това, което се виждаше на повърхността. Беше с около 13 килограма по-тежък, отколкото би трябвало, оплешивяващ, с малки кръгли очилца и доста незабележимо лице. Не беше и с блестяща индивидуалност. Бях готова да изразя неодобрението си, докато не видях как гледа Катрин. Гледаше я така, сякаш тя е целият свят и това е един хубав, безопасен, чудесен свят.

Много хора са хубави, а остроумието го има във всеки сериал, но надеждността, това е нещо рядко.

— Не доведох Ричард на партито, за да получи твоето одобрение. Знаех, че ще го харесаш.

— Тогава защо го пазеше в такава тайна? Опитах се да се запозная с него поне дузина пъти.

Свих рамене. Истината беше, че не ги запознавах, защото знаех, че в очите ѝ ще се появи тази светлина. Маниакалният блясък, който получават женените ви приятели, ако излизате с някого. Или по-лошо, ако не излизате и те се опитват да ви уредят. В момента Катрин имаше точно това изражение.

— Не ми казвай, че си планирала цялото парти само за да можеш да видиш Ричард.

— Отчасти. Как иначе щях да получа възможност?

На вратата се почука.

— Влез — каза Катрин.

Боб отвори вратата. Все още ми изглеждаше обикновен, но съдейки по светлината, струяща от лицето на Катрин, тя явно виждаше нещо друго. Той ѝ се усмихна. Усмивката накара цялото му лице да засияе и аз успях да различа нещо блестящо и добро. Любовта прави всички ни красиви.

— Съжалявам, че прекъсвам женския ви разговор, но търсят Анита по телефона.

— Казаха ли кой е?

— Тед Форестър. Каза, че е по работа.

Очите ми се разшириха. Тед Форестър беше псевдоним на мъж, когото познавах като Едуард. Беше наемен убиец на вампири, ликантропи, или на всичко, което не беше съвсем човешко. Аз бях лицензиран ловец на вампири. От време на време пътищата ни се пресичаха. На някакво ниво можеше да се каже, че може би сме приятели.

— Кой е Тед Форестър? — попита Катрин.

— Ловец на глави — отвърнах аз.

Тед, алтерегото на Едуард, беше ловец на глави с документи, които да го докажат. Всичко си беше съвсем законно. Изправих се и се отправих към вратата.

— Проблем ли има? — попита Катрин.

Малко неща ѝ убягваха, което беше една от причините да я избягвам, когато съм затънала до гуша в неприятности. Беше достатъчно умна да усети кога нещата са сериозни, но не носеше оръжие. Ако не можеш да се защитаващ, си пушечно месо. Единственото нещо, което пречеше на Ричард да е пушечно месо, беше фактът, че е върколак. Въпреки че отказът му да убива хора почти го правеше пушечно месо, макар да бе превръщач.

— Просто се надявах да не ми се налага да работя тази вечер — отвърнах аз.

— Мислех, че си си взела почивка за целия уикенд.

— И аз смятах така.

Избрах телефона в малкия домашен офис, който си бяха направили. Бяха разделили стаята по средата. Едната половина беше декорирана в кънтри стил — с плюшени мечета и миниатюрни люлеещи се столове, а другата бе мъжкарска — със снимки на ловни трофеи и кораб в бутилка, поставена на бюрото. Компромис в най-добрата му форма.

Вдигнах слушалката и казах:

— Ало?

— Едуард е.

— Откъде взе този номер?

За момент замълча.

— Детска игра.

— Защо ме преследваш, Едуард? Какво има?

— Интересен избор на думи — отвърна той.

— За какво говориш?

— Току-що ми предложиха договор за живота ти, за достатъчно пари, че да си струва.

Беше мой ред да замълча.

— Прие ли го?

— Щях ли да ти се обаждам, ако го бях направил?

— Може би — отвърнах аз.

Той се разсмя.

— Вярно е, но няма да го приема.

— Защо не?

— Приятелство.

— Пробвай пак — казах аз.

— Прецених, че ще убия повече хора, ако те пазя. Ако приема договора, ще убия само теб.

— Успокояващо. Да не би да каза „пазя“?

— Утре пристигам в града.

— Сигурен ли си, че някой друг ще приеме поръчката?

— Дори не си отварям вратата за по-малко от сто хиляди долара, Анита. Някой ще я приеме и ще е добър. Не колкото мен, но добър.

— Някакъв съвет, докато пристигнеш в града?

— Още не съм им дал отговор. Това ще ги забави. Щом откажа, ще им отнеме малко време да се свържат с друг убиец. Тази вечер би трябвало да си в безопасност. Наслаждавай се на почивката.

— Откъде знаеш, че почивам този уикенд?

— Крейг е много приказлив секретар. Много услужлив.

— Ще трябва да си поговорим по въпроса — отвърнах аз.

— Направи го.

— Сигурен ли си, че тази вечер няма да има убиец?

— Нищо в този живот не е сигурно, Анита, но на мене не би ми харесало, ако клиент се опита да ме наеме и даде работата на някого друго.

— Много клиенти ли погубваш със собствените си ръце? — попитах аз.

— Без коментар.

— Значи една последна безопасна вечер.

— Вероятно, но все пак внимавай.

— Кой е предложил награда за главата ми?

— Не знам — отвърна Едуард.

— Какво имаш предвид под „не знам“? Трябва да знаеш, за да ти платят.

— Работя с посредници през повечето време. Намалва шанса следващият клиент да се окаже ченге.

— И как намираш случайните клиенти, ако те ядосат?

— Мога да ги открия, но отнема време. Анита, ако изпратят наистина добър убиец по петите ти, няма да разполагаш с време.

— Е, това беше успокоително.

— Не беше предвидено да е успокоително — отвърна той. — Можеш ли да се сетиш за някого, който те мрази толкова много и има такива пари?

Замислих се за момент.

— Не. Повечето хора, които отговарят на описанието, са мъртви.

— Единственият добър враг е мъртвия враг — изкоментира Едуард.

— Аха.

— Чух слухове, че излизаш с господаря на града. Вярно ли е?

Поколебах се. Осъзнах, че се срамувам да призная истината на Едуард.

— Аха, вярно е.

— Трябваше да те чуя да го казваш — почти можех да чуя как клати глава от другата страна на линията. — Проклятие, Анита, би трябвало да знаеш по-добре.

— Знам — отвърнах аз.

— Заряза ли Ричард?

— Не.

— С кое от чудовищата си на среща тази вечер, с кръвопиеца или месоядния?

— Не ти влиза в работата.

— Добре. За тази вечер се забавлявай заедно с чудовището, което си си избрала, Анита. От утре ще започнем да се опитваме да те опазим жива.

Той затвори телефона. Ако беше някой друг, бих казала, че е ядосан, задето излизам с вампир. Или може би разочарован беше поточната дума.

Затворих телефона и седнах за няколко минути, така че да осмисля казаното. Някой се опитваше да ме убие. Нищо ново, но този някой наемаше професионалисти. Това беше ново. Никога преди не бях имала убиец по петите си. Почаках, за да почувствам пристъп на страх, но не се появи. О, по един смътен начин бях уплашена, но не както би трябвало. Не че не вярвах, че би могло да се случи. Вярвах. Просто през последната година се бяха случили толкова много други неща, че все още не можех да се развълнувам кой знае колко. Ако убиецът се нахвърлеше и започнеше да стреля, щях да се справя. Може би по-късно щях дори да получа нервен пристъп. Но вече не ми се случваше толкова често. Част от мен се втвърдяваше като ветеран от войната. Имаше твърде много неща, с които да се справяш, така че

просто преставаш да им обръщаш внимание. Почти ми се искаше да бъда уплашена. Страхът ще ви задържи живи, безразличието — не.

Утре някъде там, някой щеше да има моето име в списъка с неща, които да свърши през деня. Да вземе дрехите от химическото чистене, да се отбие в магазина, да убие Анита Блейк.

3

Върнах се обратно във всекидневната и срещнах погледа на Ричард. Може да се каже, че бях готова да се прибирам. Някак си осъзнаването, че някъде там има или скоро ще има наемен убиец развали вечерта.

— Какво има? — попита Ричард.

— Нищо — отвърнах аз.

Знам, знам, трябваше да му кажа, но как да съобщиш на любимия, че някой се опитва да те убие? Не и в стая пълна с хора. Може би в колата.

— Да, има нещо. Има го това напрежение между веждите ти, което означава, че се опитваш да не се намръщиш.

— Не е така.

Той прокара пръст между очите ми.

— Напротив, така е.

Изгледах го ядосано.

— Не е така.

Той се усмихна.

— Сега се мръщиш — лицето му изведнъж стана сериозно. — Какъв е проблемът?

Въздъгнах. Пристъпих по-близо до него, но не заради романтиката, а за уединение. Вампирите имаха невероятно добър слух, а не исках Робърт да знае. Щеше да изпорти на Жан-Клод. Ако исках Жан-Клод да знае щях лично да му кажа.

— Едуард беше на телефона.

— Какво иска? — сега и Ричард се мръщеше.

— Някой се е опитал да го наеме да ме убие.

На лицето му се изписа пълно учудване и бях доволна, че е с гръб към стаята. Отвори уста, затвори я и най-накрая промълви:

— Бих казал, че се шегуваш, но знам, че не е така. Защо някой би искал да те убие?

— Има доста хора, които биха искали да ме видят мъртва, Ричард. Но никой от тях няма парите, които се предлагат за главата ми.

— Как можеш да си толкова спокойна?

— Нещо ще се промени ли, ако изпадна в истерия?

Той поклати глава.

— Нямам предвид това — сякаш се замисли за момент. — Проблемът не е в това, че не си бясна, че някой се опитва да те убие. Просто го приемаш сякаш е нормално. Не е нормално.

— Наемните убийци не са нормални дори и за мен, Ричард.

— Само вампирите, зомбитата и върколаците.

Усмигнах се.

— Аха.

Той ме прегърна силно и прошепна.

— Понякога може да е много страшно човек да те обича.

Обвих ръце около кръста му и положих глава на гърдите му. Затворих очи и за момент вдишах от аромата му. Беше нещо повече от афтършейв, беше миризмата на кожата, топлината на тялото му. Той самият. Само за момент потънах в него и изчистих ума си от всичко останало. Позволих ръцете му да се превърнат в мое убежище. Знаех, че един добре насочен куршум ще разруши всичко, но поне за няколко секунди се почувствах в безопасност. Понякога илюзиите са единственото, което ни държи нормални.

Отдръпнах се от него с въздишка и казах:

— Нека поднесем извиненията си на Катрин и да се махаме оттук.

Той докосна бузата ми нежно и ме погледна в очите.

— Можем да останем, ако искаш.

Допрях бузата си до ръката му и поклатих отрицателно глава.

— Ако нещата ще се усложняват от утре, не искам да прекарам тази нощ на парти. Бих предпочела да се прибера в апартамента си и да се гушкам.

Той ми отпрати онази усмивка, която ме затопли чак до върха на пръстите.

— Звучи ми като добър план.

Усмигнах се в отговор, защото нямаше как да не го направя.

— Ще ида да кажа на Катрин.

— Ще взема палтата — отвърна той.

Свършихме задачите си и си тръгнахме рано. Катрин ме изпрати с разбираща усмивка. Искеше ми се да е права. Тръгването по-рано, за да се нахвърля на Ричард, за съжаление нямаше нищо общо с истината. Моника ни гледаше как потегляме. Знаех, че двамата с Робърт ще съобщят на Жан-Клод. Хубаво. Той знаеше, че излизам с Ричард. Не бях лъгала пред никого. Моника беше адвокатка във фирмата на Катрин — ужасяваща мисъл сама по себе си — така че имаше основателна причина да е поканена. Жан-Клод не го беше уредил, но независимо от причините, не ми харесваше да ме шпионират.

Пътят до колата беше доста изнервящ. Внезапно всяка сянка се превърна в потенциално скривалище. Всеки шум звучеше като стъпки. Не бях извадила пистолета си, но ръката направо ме сърбеше да го направя.

— Проклятие — казах тихо.

Безразличието изчезваше. Не бях сигурна, че това е по-добре.

— Какво има? — попита Ричард.

Внезапно започна да оглежда мрака, докато разговаряше с мен. Ноздрите му се разшириха съвсем леко и осъзнах, че души вятъра.

— Просто съм изнервена. Не виждам никого, но внезапно започнах сериозно да се вглеждам.

— Не помиривам никого близо до нас, но може да са срещу вятъра. Единственото оръжие, което долавям, е твоето.

— Можеш да помиришеш пистолета ми?

Той кимна.

— Наскоро си го почиствала. Надушвам смазката.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Ти си толкова дяволски нормален, че понякога забравям, че ставаш космат веднъж месечно.

— Като знам колко си добра в засичането на ликантропи, това си е голям комплимент — той се усмихна. — Мислиш ли, че от дърветата ще завалят наемни убийци, ако сега те хвана за ръка.

Усмихнах се и аз.

— Мисля, че в момента сме в безопасност.

Той обви с пръсти дланта ми и по ръката ми пробягна тръпка, сякаш бе докоснал нерв. Потърка с палец опакото на ръката ми и аз си поех дълбоко въздух.

— Почти е приятно да знам, че тази работа с наемния убиец е изнервила и тебе. Не искам да се страхуваш, но понякога е трудно да бъда твоят мъж, когато си мисля, че може би си по-храбра от мен. Това звучи като мачистки глупости, нали?

Погледнах нагоре към него.

— Има много мачистки глупости по света, Ричард. Поне осъзнаваш, че са глупости.

— Може ли този мъжки вълк шовинист да те целуне?

— Винаги.

Той наклони лице надолу, а аз се изправих на пръсти, за да срещна устните му със своите. Свободната ми ръка беше подпряна на гърдите му за опора. Можехме да се целуваме и без да се изправлям на пръсти, но вратът на Ричард се схващаше.

Беше целувка, по-бърза от обичайните, защото чувствах този сърбеж точно между плешките. Знаех си, че е само въображението ми, но се чувствах твърде уязвима на открито.

Ричард го усети и се отдръпна. Отиде от страната на шофьора и отвори вратата на колата си, като се наведе през седалката, за да отключи моята. Не ми отвори вратата. Знаеше, че не бива. Можех сама да си отворя проклетата врата.

Колата на Ричард беше стар „Мустанг“, модел шестдесет и някоя година, „Mach One“^[1]. Знаех всичко това, защото той ми го беше казал. Беше оранжев на цвят, с черни странични ленти. Задните седалки бяха от черна кожа, а предните достатъчно малки, че да можем да се държим за ръце, когато не сменя скоростите.

Ричард отби по Южна 270-та улица. Трафикът от петък вечер се изля около нас във феерия от ярки светлини. Всички бяха навън и се опитваха да се наслаждават на уикенда. Зачудих се колко от тях имаха наемни убийци по петите си. Обзалагах се, че съм една от малцината.

— Тиха си — отбеляза Ричард.

— Аха.

— Няма да те питам какво си мислиш. Мога да предположа.

Погледнах към него. Мракът в колата ни обвиваше. Колите през нощта са като личен свят, тих и тъмен, интимен. Светлините от насрещния трафик пробягваха по лицето му, осветяваха го, а след това го скриваха в мрака.

— Откъде знаеш, че не си мисля как ще изглеждаш без дрехи?

Той ми отпрати една бърза усмивка.

— Закачливка.

Усмихнах се.

— Извинявай, без сексуални намеци, освен ако не съм готова да ти стопя лагерите.

— Това е твое правило, не мое — отвърна Ричард. — Аз съм голямо момче. Прави колкото искаш сексуални намеци, мога да се справя.

— Ако няма да спя с теб, не ми се струва честно.

— Нека аз да се притеснявам за това — отвърна той.

— Ама, г-н Зееман, да не би да ме приканвате да извършвам сексуални увертюри?

Усмивката му се разшири, сияйна белота в мрака.

— О, моля ви.

Наведох се към него, доколкото позволяваше предпазния колан, поставяйки ръка на облегалката му. Лицето ми беше на няколко сантиметра от гладката кожа на врата му. Поех си дълбоко въздух и го изпуснах, бавно, толкова близо до кожата му, че се върна обратно към мен като топъл вятър. Целунах извивката на врата му, прокарвайки устни леко нагоре-надолу по кожата.

Ричард издаде тих доволен звук.

Извих колене настрани и опънах колана, така че да мога да целуна пулсиращата вена на врата му, извивката на челюстта му. Той обърна лице към мен. Целунахме се, но не бях толкова спокойна. Обърнах лицето му на другата страна.

— Гледай пътя.

Той смени скоростите и горната част на ръката му се отърка в гърдите ми. Въздъхнах и поставих ръка върху неговата, задържайки я на скоростния лост, притискайки я в моята.

За секунда останахме неподвижни, след което той я премести към мен, докосвайки ме. Измъкнах се изпод ръката му и отново се настаних на седалката си. Гърлото ми туптеше и едва дишах. Потреперих и обвих ръце около себе си. Да чувствам тялото му до моето, ме караше да се стягам на най-различни места.

— Какво има? — попита той, а гласът му беше нисък и нежен. Поклатих глава.

— Не можем да продължаваме така.

— Ако си спряла заради мен, да знаеш, че се наслаждавах.

— Аз също. Там е проблемът.

Ричард си пое дълбоко въздух и го изпусна с въздишка.

— Проблем е само защото го правиш такъв, Анита.

— Да, бе.

— Омъжи се за мен, Анита, и можеш да имаш всичко това.

— Не искам да се ожения само за да мога да спя с теб.

— Ако ставаше дума само за секс, нямаше да искам да се омъжиш за мен — отвърна Ричард. — Но става дума и за гушкане на кушетката и за гледане на „Пея в дъжда“. За ядене на китайска храна и за това, че те познавам достатъчно, за да поръчам онази допълнителна порция рачешки хапки. Мога да поръчам за двама ни в повечето ресторанти в града.

— Да не би да казваш, че съм предвидима?

— Не прави това. Не го омаловажавай.

Въздъгнах.

— Съжалявам, Ричард. Не исках да го правя. Просто...

Не знаех какво да кажа, защото беше прав. Денят ми беше завършен, ако го споделях с Ричард. Купих му чаша, която просто бях видяла в магазина. На нея имаше вълци и надпис: „В създадената от Бог дива природа е надеждата за света — великата, свежа, неопетнена, незавладяна, дива природа.“ Беше цитат от Джон Мюър^[2]. Нямаше специален случай, просто я видях, знаех, че Ричард ще я хареса, и я купих. Десетки пъти през деня, щом чуех нещо по радиото или по време на разговор, си казвах, че трябва да го запомня и да го разкажа на Ричард. Ричард беше човекът, който ме заведе на първото ми пътуване да наблюдавам птиците, откакто завърших колежа.

Имах диплома по биология, свръхестествена биология. Някога смятах, че ще прекарам живота си като действащ биолог, нещо като свръхестествена версия на Джейн Гуудол. Беше ми харесало да наблюдавам птиците, отчасти, защото беше с мен, отчасти, защото ми бе харесвало преди години. Сякаш бях забравила, че има живот и извън дулото на пистолета и гробището. Твърде дълго бях затънала до гуша в кръв и смърт и тогава се появи Ричард. Ричард, който също беше затънал до гуша в странни неща, но успяваше да живее.

Не можех да си помисля за нищо по-хубаво от това да се будя сутрин до него, да се протягам към тялото му, да знам, че ще се

прибирам при него. Да слушам колекцията му от записи на Роджърс и Хамърстийн^[3], да наблюдавам лицето му, докато гледа мюзикли с Джийн Кели.

Почти отворих уста и казах да действаме, да се оженим, но не го направих. Обичах Ричард, можех да го призная пред себе си, но не беше достатъчно. След мен имаше наемен убиец. Как можех да забъркам добре възпитан прогимназиален учител в подобен начин на живот? Той беше едно от чудовищата, но не го приемаше. Бореше се за водачеството на местната глутница върколаци. Беше победил настоящия лидер Маркус два пъти и два пъти беше отказал да го убие. Ако не убиеш, не ставаш водач. Ричард се придържаше към собствените си виждания за добро и зло. Придържаше се към ценности, които работят само когато разни хора не се опитват да те убият. Ако се ожених за него, всичките му шансове за нормален живот се изпаряваха. Живеех в нещо подобно на зона за свободна стрелба. Ричард заслужаваше нещо по-добро.

Жан-Клод живееше в същия свят като мен. Не хранеше илюзии относно добротата на непознати или на когото и да било. Вампирът нямаше да се шокира от новината за наемен убиец. Просто щеше да ми помогне да измисля какво да направя по въпроса. Това нямаше да го извади от равновесие или поне не много. Имаше ноци, в които си мислех, че Жан-Клод и аз се заслужавахме един друг.

Ричард отби по улица „Олив“. Скоро щяхме да сме при апартамента ми и мълчанието ставаше малко тягостно. Тишината обикновено не ме притеснява, но в този случай не беше така.

— Съжалявам, Ричард. Наистина съжалявам.

— Ако не знаех, че ме обичаш, това щеше да е доста по-лесно — отвърна той. — Ако не беше този проклет вампир, щеше да се ожениш за мен.

— Този проклет вампир ни запозна.

— И съжалява за това, вярвай ми.

Погледнах към него.

— Откъде знаеш?

Той поклати глава.

— Просто трябва да видиш лицето му, когато сме заедно. Може да не харесвам Жан-Клод и ненавиждам мисълта за двама ви заедно,

но ние не сме единствените, които страдат. Трина сме, не мисли, че не е така.

Свих се на мястото си и внезапно се почувствах ужасно. Почти бях готова да приветствам някой наемен убиец, появяващ се от мрака. Разбирах убийствата. Връзките обаче ме объркваха. Трябваше да призная, че тази конкретна връзка беше по-объркваща от повечето.

Ричард сви към паркинга пред жилищната ми сграда. Спря колата и изключи двигателя. Стояхме в мрака, а единствената далечна светлина идваше от уличните лампи.

— Не знам какво да кажа, Ричард — погледнах през прозореца и се съсредоточих върху очертанията на сградата, твърде уплашена, че да гледам към него, докато говоря. — Няма да те обвиня, ако кажеш майната му на всичко. Не бих търпяла подобна колебливост от теб и не бих те споделяла с друга жена.

Най-сетне го погледнах. Взираше се право напред и не поглеждаше към мен.

Сърцето ми ускори ритъма си. Ако наистина бях толкова храбра, за колкото се смятах, щях да го пусна да си върви. Но го обичах и не бях храбра. Най-доброто, на което бях способна, беше да не спя с него. Да не придвижа връзката на следващото ниво. Това беше достатъчно трудно. Дори моят самоконтрол не беше безкраен. Ако планирахме сватба, щях да мога да изчакам. Ако му се виждаше краят, самоконтролът ми щеше да изглежда непохватен, но край не се виждаше. Целомъдрието работи най-добре, ако не го тестваш твърде често.

Разкопчах колана си и отворих вратата. Ричард ме докосна по рамото, преди да успее да излезе.

— Няма ли да ме поканиш да се кача?

Издишах рязко въздуха, който не бях осъзнала, че задържам, и се обърнах към него.

— Искаш ли да бъдеш поканен?

Той кимна.

— Не знам защо ме търпиш — казах аз.

Той се усмихна и се наведе към мен, докосвайки ме леко с устни.

— Понякога и аз не съм сигурен.

Излязохме. Ричард протегна ръка и аз я приех.

Зад нас спря кола, точно до джипа ми. Беше съседката ми госпожа Прингъл. В багажника на колата ѝ беше овързан огромен телевизор.

Отидохме до тротоара и я изчакахме да излезе. Беше висока жена, почти болезнено слаба от възрастта. Снежнбялата ѝ коса беше оформена на кок. Къстард, померанецът ѝ, изскочи от колата и започна да джафка срещу нас. Изглеждаше като златисто пухче с малки котешки лапки. Подскочи напред на сковани крачка. Помириса крака на Ричард и погледна нагоре към него с ниско ръмжене.

Госпожа Прингъл подръпна верижката му.

— Къстард, дръж се прилично.

Кучето замлъкна, но мисля, че се дължеше повече на непоклатимия поглед на Ричард, отколкото на увещанията на г-жа Прингъл. Тя се усмихна насреща ни. В погледа ѝ имаше същата светлина като в очите на Катрин. Харесваше Ричард и не го криеше.

— Ето това се нарича късмет. Нужни са ми няколко силни млади ръце, които да занесат този чудовищен телевизор по стълбите.

Ричард се усмихна в отговор.

— С удоволствие ще помогна.

Той отиде при багажника и започна да развързва възлите.

— Какво правехте с Къстард, докато пазарувахте? — попитах аз.

— Носех го със себе си. Преди харчех много пари в този магазин. Продавачите започват да точат лиги, щом се появя, така че ми правят тази отстъпка.

Нямаше как да не се усмихна. Чу се рязко издрънчаване от освобождаването на въжетата.

— Ще ида да помогна на Ричард.

Отидох до багажника. Въжето беше дебело близо три сантиметра и лежеше скъсано на паважа. Вдигнах вежда насреща му и прошепнах:

— Леле, бабо, какви силни ръце имаш.

— Мога да нося телевизора и сам, но вероятно ще предизвикам подозрения.

Ставаше дума за тридесетинчов широкоекранен телевизор.

— Наистина ли можеш да го носиш самичък по стълбите?

— С лекота.

Поклатих глава.

— Но няма да го направиш, защото си кротък гимназиален учител, а не алфа-върколак.

— И по тази причина се налага да ми помогнеш.

— Да нямате проблем с въжето? — попита г-жа Прингъл. Дойде до нас, дърпайки Къстард след себе си.

— Не — отвърнах аз и изгледах Ричард. — Оправихме се с въжето.

Ако хората разберяха, че той е ликантроп, щеше да изгуби работата си. Дискриминацията беше незаконна, но се случваше постоянно. Ричард обучаваше деца. Щяха да му лепнат етикета „чудовище“, а повечето хора не пускат чудовища в близост до децата си.

Г-жа Прингъл и Къстард тръгнаха напред. Аз вървах на заден ход, държейки телевизора стабилен, но Ричард пое цялата тежест. Вървеше по стълбите, сякаш телевизорът бе по-лек от перце, изчаквайки ме да се кача на следващото стъпало. Направи физиономия насреща ми, като че ли беше отегчен. Ликантропите са по-силни от средния човек. Знаех го, но въпреки това си беше леко изнервящо да ми го напомнят.

Стигнахме до фоайето и той ми позволи да поема част от тежестта. Нещото тежеше, но се справих и продължихме да се движим към жилището на г-жа Прингъл, което беше точно срещу моето.

— Отворила съм ви вратата — обади се тя.

Бяхме на вратата и маневрирахме с телевизора, когато Къстард се шумугна между нас изпод телевизора, влачейки каишката си. Г-жа Прингъл се оказа в капан зад телевизора.

— Къстард, върни се.

Ричард подхвана телевизора здраво и пое цялата тежест.

— Доведи го. Аз мога да го внеса вътре.

Оставих го да се преструва, че се мъчи и отидох за кучето. Очаквах да го преследвам по коридора, но той душеше пред вратата ми и скимтеше. Коленичих и сграбчих края на каишката, дърпайки го към себе си.

Г-жа Прингъл беше застанала в рамката на вратата си и се усмихваше.

— Виждам, че си хванала малкия немирник. Подадох ѝ каишката.

— Трябва да взема нещо от апартамента си. Мисля, че Ричард може да ви помогне да монтирате телевизора.

— Благодаря ти много — чу се от вътрешността на апартамента. Госпожа Прингъл се разсмя.

— Ще ви почерпя с леден чай, освен ако нямате нещо по-добро за вършене.

В сините ѝ очи имаше дяволитост, която ме накара да се изчервя. Кълна се, че ми намигна. Когато вратата беше безопасно затворена зад нея и Ричард, се отправих към апартамента си. Три врати по-надолу. Прекосих фойето. Извадих браунинга и освободих предпазителя. Бавно се приближих обратно към вратата си. Може би бях параноична. Може би Къстард не беше подушил нищо в апартамента ми. Но никога преди не беше скимтял там по този начин. Може би обаждането на Едуард ме правеше изнервена. Но по-добре изнервена, отколкото мъртва. Беше си параноично.

Клекнах край вратата и си поех дълбоко въздух, после издишах бавно. С лявата си ръка извадих ключовете на жилището от джоба на самото си. Приведох се надолу, колкото бе възможно, така че все пак да имам прилична стойка за стрелба. Ако вътре имаше някой от лошите, вероятно щеше да стреля на нивото на гърдите. На колене бях доста по-ниска от това. Вкарах ключа в ключалката. Нищо не се случи. Вероятно апартаментът беше празен, с изключение на рибката ми, която се чудеше какво, по дяволите, става. Завъртях бравата, побутнах вратата навътре и над главата ми с експлозия се появи дупка, сякаш някой беше стрелял с оръдие. За момент нямаше никакъв звук. От силата на изстрела вратата се затвори и през дупката видях мъж с пушка, вдигната на рамо. Стрелях веднъж през дупката. Вратата отново се отвори, все още вибрираща от попадението на пушката. Хвърлих се на една страна с пистолет, насочен напред.

Пушката изгърмя отново, изпръсквайки фойето с парченца дърво. Стрелях още два пъти и регистрирах две попадения в гърдите на мъжа. Той се олюля, по палтото му разцъфнаха кървави петна и се строполи назад. Пушката падна на килима близо до краката му.

Изправих се на колене, с гръб, притиснат към стената близо до кухничката ми. Единственото, което чувах, беше бученето в ушите ми, а после нахлуването на кръвта в главата ми.

Ричард внезапно се появи в очертанията на вратата, застанал като мишена.

— Залегни! Може да не е сам! — не бях сигурна колко силно крещя. Ушите ми все още бучаха.

Ричард пропълзя до мен. Мисля, че изрече името ми, но нямах време за това. Почнах да се изправям с гръб, притиснат към стената, и пистолет, стиснат здраво с двете ръце. Той също започна да става.

— Остани долу — казах му аз.

Направи го. Точка в негова полза.

Можех да видя, че няма никой в апартамента ми. Наемникът явно бе действал сам, освен ако някой не се криеше в спалнята ми. Приблжих се бавно с пистолет, насочен към него. Ако дори беше потрепнал, щях да стрелям отново, но той не помръдна. Пушката лежеше в краката му. Никога не бях виждала някой да използва пушка с крака, така че я оставих там.

Лежеше по гръб, с една ръка над главата и една край тялото. Лицето му бе отпуснато от смъртта, очите разширени и невиждащи. Нямах нужда да проверявам за пулс, но въпреки това го направих. Нищо. В гърдите му имаше три дупки. Бях го улучила още първия път, но не смъртоносно. Това за малко да ми струва живота.

Ричард се приближи зад мен.

— Няма никой друг в апартамента, Анита.

Не спорих с него. Не го попитах дали го е разбрал чрез обонянието или слуха си. Не ми пукаше. Проверих спалнята и банята просто за да съм сигурна и се върнах обратно, за да открия Ричард, взиращ се в мъртвеца.

— Кой е той?

Хрумна ми, че отново чувах нормално. Браво на мен. Ушите ми все още шумяха леко, но щеше да премине.

— Не знам.

Ричард ме погледна.

— Той ли беше... наемният убиец?

— Така смятам.

Във вратата имаше дупка, достатъчно голяма, че някой да пропълзи през нея. Все още беше отворена. Вратата на г-жа Прингъл беше затворена, но касата беше разцепена, сякаш някой си е отхапал голямо парче от нея. Ако се бе намирала там, щеше да е мъртва.

Чух далечния вой на полицейските сирени. Не можех да обвинявам съседите, че са повикали полиция.

— Ще проведе няколко разговора, преди ченгетата да пристигнат.

— И след това какво? — попита той.

Погледнах го. Беше преbledнял, а бялото на очите му се показваше малко повече от нужното.

— След това отиваме с добрите полицаи до участъка, за да отговаряме на въпроси.

— Беше самозащита.

— Да, но въпреки това е мъртъв върху килима ми.

Отидох до спалнята, оглеждайки се за телефона. Имах малък проблем да си спомня къде съм го оставила, сякаш някога го местех от нощната поставка. Шокът винаги е забавен.

Ричард се облегна на вратата.

— На кого се обаждаш?

— На Долф и може би на Катрин.

— На приятелски настроен полицай, разбирам, но защо и на Катрин?

— Тя е адвокат.

— О — отвърна той. Погледна обратно към мъртвеца, който кървеше по белия килим. — Трябва да ти призная, че да излизам с теб, никога не е скучно.

— И е опасно — казах аз. — Не забравяй това — набрах номера на Долф по памет.

— Никога не забравям, че си опасна, Анита — отвърна Ричард.

Погледна ме и очите му бяха с кехлибарен цвят, цветът на вълчи очи. Звярът се плъзна зад тези очи, надникна навън. Вероятно заради миризмата на прясна кръв. Взрях се в него и знаех, че не съм единственото опасно нещо в стаята. Естествено, бях въоръжена. Мъртвецът можеше да потвърди. В основата на гърлото ми се зароди смях. Опитах се да го преглътна, но не можах и когато Долф вдигна, захихиках. Смехът е по-добър от плача, предполагам. Макар да не бях сигурна, че Долф смяташе така.

[1] Ford Mustang Mach One — популярен модел на Форд, произвеждан в периода 1969–1979 г. — Б.пр. ↑

[2] Джон Мюър (1838–1914) е един от първите модерни консерватори на дивата природа. Автор на множество есета и книги, с големи заслуги за запазването на долината Йосемити в САЩ. — Б.пр.

↑

[3] Ричард Роджърс и Оскар Хамърстийн II, известен дует композитори, създали поредица от изключително популярни бродуейски мюзикли през 40-те и 50-те години. — Б.пр. ↑

4

Седях на стол с права облегалка, поставен до малка надрана маса в стая за разпити. Пардон, извинете ме, стая за интервюта. Така ги наричаха в наши дни. Можеха да им викат както си искат, но все така миришеха на застояла пот и стари цигари със слой дезинфектант отгоре. Стоях и отпивах от третата си чаша с кафе, но ръцете ми все още бяха студени.

Детективът сержант Рудолф Стор се беше облегал на далечната стена. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и се опитваше да не се натрапва, но когато си близо два метра висок с телосложение на професионален борец, това не е лесно. Не беше казал и една дума по време на интервюта. (Тук съм само, за да наблюдавам.)

Катрин стоеше до мен. Беше наметнала черно сако върху зелената рокля, носеше куфарчето си и си беше надянала адвокатското изражение.

Детектив Брансуел стоеше срещу нас. Беше в средата на трийсетте, чернокос, мургав, с очи черни като косата му. Името му беше английско, но изглеждаше така, сякаш е нейде от средиземноморските страни и току-що е слязъл от кораба, превозващ маслини. Акцентът му си беше чиста проба от Мисури.

— А сега, госпожице Блейк, повторете всичко отначало още веднъж. Моля ви — държеше химикала си над тетрадката, сякаш щеше да запише всичко отново.

— Помагахме на съседката ми да си пренесе новия телевизор.

— Госпожа Едит Прингъл, да, тя го потвърди. Но защо отидохте до жилището си?

— Щях да донеса отвертка, за да помогнем с монтажа на телевизора.

— Имате ли много инструменти, госпожице Блейк? — записа си нещо в бележника. Бях готова да се обзаложа, че е драскулка.

— Не, детектив, но имам отвертка.

— Госпожа Прингъл ли ви помоли да я донесете?

— Не, но я използва, когато си купи новата стереоуредба — което си беше истина. Опитвах се да сведа лъжите до абсолютния минимум.

— Значи предположихте, че ще ѝ трябва.

— Да.

— И какво стана след това? — попита ме, сякаш не беше чул отговора предишния път.

Черните му очи бяха напрегнати и празни, неразгадаеми и същевременно нетърпеливи. Приближавахме се към частта, на която не вярваше напълно.

— Отключих вратата и изпуснах ключовете. Наведох се да ги вдигна и първият изстрел от пушката избумтя над главата ми. Отвърнах на огъня.

— Как? Вратата е била затворена.

— Стрелях през дупката, направена от пушката.

— Стреляхте по мъж през дупката на вратата си и го улучихте.

— Беше голяма дупка, детектив, и не бях сигурна, че съм го улучила.

— Защо вторият изстрел не ви отнесе, госпожице Блейк? Нямахте достатъчно останало от вратата, че да се скриете зад нея. Къде бяхте, госпожице Блейк?

— Казах ви, ударът разклати вратата навътре. Хвърлих се на пода. Вторият изстрел мина над мен.

— И простреляхте мъжа още два пъти в гърдите — каза детектив Брансуел.

— Да.

Изгледа ме продължително, изучавайки лицето ми. Срецнах погледа му, без да мигна. Не беше трудно. Бях изтръпнала, празна и сдържана. Ушите ми все още леко бучаха от двата изстрела с пушка близо до главата ми. Бученето щеше да изчезне. Обикновено ставаше така.

— Познавате ли мъжа, когото застреляхте?

Катрин ме докосна по ръката.

— Детектив Брансуел, клиентката ми беше повече от отзивчива. Каза ви няколкократно, че не познава починалия.

Той прелисти назад в бележника си.

— Права сте, г-жо адвокат. Госпожица Блейк оказа съдействие. Мъртвецът е Джеймс Дуган, Джими Пушката. Има досие по-дълго, отколкото вие сте висока, госпожице Блейк. Местна мутра. Някой, на когото се обаждате, когато искате работата да се свърши бързо и евтино и не ви пука за бъркотията — докато говореше, се взираше в мен, изучавайки очите ми.

Примигнах насреща му.

— Сещате ли се за някого, който би искал да ви види мъртва, госпожице Блейк?

— Не ми хрумва.

Той затвори бележника.

— Ще препоръчам на прокурора оправдано убийство. Съмнявам се, че ще ви се наложи да влизате в съдебна зала.

— Кога ще си получа пистолета обратно? — попитах аз. Брансуел ме изгледа.

— Когато приключи балистичната експертиза, госпожице Блейк. И на ваше място бих бил адски благодарен, че въобще ще си го получите — той поклати глава. — Чувал съм истории за вас от някои от полицаите, които отговориха на последното повикване от вашия апартамент. Онова с двете зомбита убийци — той поклати глава отново. — Не ме разбирайте погрешно, госпожице Блейк, но хрумвало ли ви е да помислите за преместване в нечия друга юрисдикция?

— Хазяинът ми вероятно ще предложи същото — отвърнах аз.

— Обзалагам се, че ще го направи — отвърна Брансуел. — Г-жо адвокат, сержант Стор.

— Благодаря, че ми позволихте да присъствам на разпита, Брансуел — отвърна Долф.

— Казахте, че е една от вашите. Освен това познавам Трос и Брейди. Те бяха първите полицаи, пристигнали на местопрестъплението със зомбитата. Казаха добри думи за нея. Говорих с половин дузина полицаи, които казаха, че госпожица Блейк им е спасила задниците и че е стояла рамо до рамо с тях под обстрел и не е мигнала. Това ти осигурява адски много благосклонност, Блейк, но тя не е безкрайна. Пази си гърба и се опитай да не отстрелваш невинни наблюдатели — с тези думи напусна.

Долф погледна надолу към мен.

— Ще те закарам у вас.

— Ричард ме чака — отвърнах аз.

— Какво става, Анита?

— Казах на Брансуел всичко, което знам.

Катрин се изправи.

— Анита отговори на всички въпроси, на които ще отговаря тази вечер.

— Той е приятел — казах аз.

— Освен това е и полицай — отвърна Катрин и се усмихна. — Нали така, сержант Стор?

Долф се взря в нея за минутка.

— Определено е така, госпожо Мейсън-Жилет — той се оттласна от стената и ме погледна. — Ще разговаряме по-късно, Анита.

— Знам — отвърнах аз.

— Хайде — каза Катрин. — Да се махаме оттук, преди да си променят мнението.

— Не ми ли вярваш? — попитах аз.

— Аз съм ти адвокат. Естествено, че ти вярвам.

Погледнах я. Тя ме погледна. Изправих се. Излязохме. Зачудих се дали Ричард би ми повярвал. Вероятно не.

5

Двамата с Ричард вървахме към колата му през паркинга пред участъка. Не ми беше казал и дума. Беше се здрависал с Катрин и се бе отправил към колата. Седна на мястото си. Аз се отпуснах на седалката до него. Ричард запали мотора и излезе на заден от паркинга.

— Ядосан си за нещо — казах аз.

Той подкара по улицата. Винаги шофираше внимателно, когато беше ядосан.

— За какво бих могъл да съм ядосан? — сарказмът беше толкова наситен, че можеше да се яде с лъжица.

— Смяташ, че съм знаела, че в апартамента ми има убиец?

Хвърли ми поглед, изпълнен с чиста ярост.

— Знаеше и ме остави да вляза вътре и да се занимавам с инсталацията на проклетия телевизор. Погрижи се да съм в безопасност.

— Не бях сигурна, Ричард.

— Обзалагам се, че си била извадила пистолета, преди да стреляш.

Свих рамене.

— По дяволите, Анита, можеше да те убият.

— Но не ме убиха.

— Това е отговорът ти за всичко. Ако оцелееш, значи нещата са наред.

— По-добре е от алтернативата — отвърнах аз.

— Не се шегувай — каза Ричард.

— Виж, Ричард, не аз бях излязла да ловувам този тип. Той дойде за мен.

— Защо не ми каза.

— И какво щеше да направиш? Щеше да влезеш пръв през вратата ли? Щеше да имаш гръден кош, пълен със сачми, и да оцелееш. Как щеше да го обясниш? Щяха да те разкрият като ликантроп. Най-малкото щеше да изгубиш работата си.

— Можехме просто да се обадим на полицията.

— И да им кажем какво? Че Къстард е подушил вратата? Ако решаха да тръгнат да разследват, щяха да бъдат застреляни. Типът беше пълен нервак. Стреля през вратата, помниш ли? Не знаеше по кого стреля.

Той сви по улица „Олив“, клатейки глава.

— Трябваше да ми кажеш.

— Какво щеше да промени това, Ричард? Освен дето може би щеше да се опиташ да се правиш на герой и ако оцелееше, щеше да провалиш кариерата си.

— По дяволите, по дяволите — той удряше ръцете си в кормилото отново и отново. Когато ме погледна, очите му бяха станали кехлибарени и чужди. — Нямам нужда от твоята защита, Анита.

— Аз също.

Мълчание изпълни колата подобно на ледена вода. Никой, освен лошия не бе загинал. Бях направила правилното нещо. Но беше трудно да го обясня.

— Не става дума за това, че рискува живота си — отвърна Ричард, — а за това, че се отърва от мен, преди да го направиш. Даже не ми даде шанс. Никога не съм ти се месил, когато си вършиш работата.

— Щеше ли да го сметнеш за част от работата ми?

— По-близо е до описанието на твоята работа, отколкото на моята.

Замислих се за момент.

— Прав си. Една от причините, поради които все още излизаме, е, че не се правиш на мачо пред мен. Извинявам се. Трябваше да те предупредя.

Той ме погледна с очи, които все още бяха бледи и вълчи.

— Да не би току-що да спечелих спор?

Усмихнах се.

— Признах си, че съм сгрешила. Едно и също ли е?

— Абсолютно същото е.

— Ами тогава си пиши една точка.

Той се ухили насреща ми.

— Защо не мога да продължа да ти се сърдя, Анита?

— Ти си лесно прощаващ човек, Ричард. Един от нас трябва да бъде.

За трети път тази вечер спря на паркинга пред дома ми.

— Тази вечер не можеш да останеш у вас. Вратата ти е на парчетата.

— Знам — ако бях изритана от жилището си, защото го боядисвах, имах приятели, при които можех да остана, или хотел, където да отседна, но в случая лошите момчета бяха доказали, че не им пука кого нараняват. Не можех да рискувам никого, дори и непознатите в съседната стая на хотела.

— Ела вкъщи с мен — каза той. Паркира колата на празното място най-близо до стълбите.

— Не мисля, че това е добра идея, Ричард.

— Изстрелът от пушката нямаше да ме убие. Щях да се излекувам, защото не ставаше дума за сребърни куршуми. Колко от другите ти приятели могат да кажат същото?

— Не много — отвърнах тихо.

— Имам къща, която се намира навътре в двор. Няма да рискуваш живота на невинни наблюдатели.

— Знам, че имаш двор, Ричард. Прекарала съм достатъчно неделни вечери в него.

— Значи знаеш, че съм прав — наведе се към мен, а очите му бяха върнали нормалния си кафяв цвят. — Имам стая за гости, Анита. Не е нужно да бъде нещо повече.

Взирах се в него от няколко сантиметра разстояние. Можех да почувствам тялото му като някаква сила, намираща се точно извън обсега ми. Не ставаше дума за паранормалните му вълчи способности. Беше просто чисто физическо привличане. Опасно бе да се съгласявам да ходя до дома на Ричард. Може би не за живота ми, но за други неща.

Ако Джими Пушката имаше партньор в апартамента ми, щях да съм мъртва. Бях толкова заета да се концентрирам върху убиването му, че втори стрелец щеше да ме отнесе. Едуард вече беше съобщил на свръзката си, че отказва, а отнемаше известно време да се намери друг убиец от неговия калибър. Така че вместо да чакат, бяха наели нещо евтино и местно с идеята, че евтиното можеше и да успее да ме отнесе и щяха да си спестят няколкостотин хиляди долара. Или пък по някаква неизвестна за мене причина ме искаха мъртва много бързо. И в

двата случая, явно, желяеха смъртта ми адски силно. Обикновено, когато някой иска толкова много да ви види мъртъв, успява. Не днес или утре, но освен ако двамата с Едуард не успеешме да открием кой е предложил договора, талантите щяха да продължават да прииждат.

Взрях се в лицето на Ричард, почти достатъчно близо за целувка. Замислих се за възможността никога повече да не го видя. Никога повече да не го докосна. Никога да не задоволя този нарастващ глад, който изпълваше въздуха всеки път, щом бях с него. Докоснах лицето му и прокарах нежно върховете на пръстите си по врата му.

— Добре.

— Изглеждаш толкова сериозна. Какво си мислиш, Анита?

Наведох се и го целунах.

— За кръв, смърт и секс. Какво друго има?

Излязохме от колата. Напълних автоматичната хранилка на аквариума с достатъчно храна за една седмица. След една седмица, ако убиецът все още ме преследваше и ако бях все още жива, щеше да се наложи да дойда отново. Всичко, което лошите момчета трябваше да направят, бе да наблюдават аквариума ми и щяха да ме сгащят, ако са достатъчно търпеливи. Някак не вярвах, че ще се окажат такива.

Опаковах няколко неща, включително плюшения си пингвин Зигмунд, всяко оръжие, което притежавах, малко дрехи, тоалет за утрешната среща с Жан-Клод. Да, вероятно нямаше да отида, но не исках да ми се налага да се връщам в апартамента за каквото и да било. Оставих съобщение на телефонния секретар на Рони. Обикновено тренирахме заедно в събота сутринта, но не исках да я излагам на огневата линия. Тя беше частен детектив, но не беше стрелец, не като мен. Изпитваше определено уважение към живота, което можеше да доведе до смъртта ѝ.

Ричард чакаше, докато се преобличах. Черни дънки, яркосиня риза без ръкави, бели чорапки за джогинг със синьо райе, черни найкове и вече се чувствах много повече като себе си. Оставих раменния кобур за браунинга в куфара си. Този пистолет беше основното ми оръжие и ми липсваше. И при нормални обстоятелства щеше да ми липсва, но сега ръката ми направо я сърбеше за пистолета.

Предполагам, че за това са резервните оръжия. Деветмилиметровият файърстар е добро оръжие и пасва в ръката ми. Ръцете ми са толкова малки, че доста от деветмилиметровите

пистолети са твърде големи за тях. Браунингът беше на границата за удобно захващане. Носех файърстара в кобур под панталоните, така че да мога да го извадя с кръстосани ръце, което означаваше, че оръжието се виждаше. Не бях сигурна, че точно тази вечер ми пукаше за това.

Поставих ножниците на китките си и двата ножа. Бяха последните от комплект от четири специално изработени за ръцете ми с възможно най-високото съдържание на сребро в стоманата. Налагаше се да подменя два от тях, чудовищата ги изядоха. Поставих двата нови ножа в куфара, както си бяха в кутията. Бяха хубави и достатъчно остри, че да порежат кожата ви, ако прокарате палец по острието.

Докато подменях изгубените си ножове, си поръчах и един нов. Беше дълъг близо тридесет сантиметра, по-скоро меч, отколкото нож. Бях поискала да ми направят кожен колан, който ми позволяваше да го нося по гръбнака си с дръжка под косата. Преди не го бях използвала, но го бях видяла в каталог и не можах да устоя.

Имах още и деринджър, пушка с рязана цев, две нормални пушки-помпи, един дванадесети калибър и миниузи. Деринджърът, узито и рязаната пушка бяха все подаръци от Едуард. Не за Коледа или за рожден ден. Не, излизахме да ловим вампири заедно и той ми подаряваше нова играчка. Бях си поискала пушката.

Нормалните пушки-помпи не се побираха в нито един от куфарите или спортните сакове. Поставих ги в собствените им кутии с връзки. Саковете съдържаха комплекта ми за лов на вампири и зомби принадлежностите. Поставих допълнително муниции и в двете торби, за временно съхранение. По дяволите, набутах допълнителни муниции дори в куфарите. Човек никога не може да се запаси с твърде много.

Мярнах отражението си в огледалото. Пистолетът си личеше твърде много на фона на яркосинята риза. Накрая сложих отгоре едно черно сако от вида, който наричат „сако на гаджето“, защото е някак голямо в областта на раменете и торса. Ръкавите бяха навити назад, така че да се вижда копринената подплата. Сакото ми харесваше и едно закопчано копче скриваше почти файърстара. Все още можеше да се мерне, като се движех, но може би хората нямаше да побегнат с писъци.

Без браунинга се чувствах гола, което си беше някак смешно, имайки предвид, че в куфара имах узи. Но пък, хей, аз спях с браунинга.

Ричард не каза нищо за пушките. Може би щеше да мърмори за останалите, ако ги беше видял, но вдигна един куфар, сложи единия сак на рамо, една кутия с пушка през същото рамо и ме остави да вдигна своята част от багажа.

— Можеш ли да носиш и двата куфара? — попитах аз.

— Да, но съм изненадан, че попита. Последният път, когато се опитах да нося нещо, без да си ме помолила, щях да изпадна в немилост.

— Искам едната ми ръка да е свободна за пистолета.

— Ах — отвърна той, — естествено.

Взе другия куфар, без да изрече и дума. Наистина е умен мъж.

Госпожа Прингъл излезе от жилището си точно когато се изнасяхме. Държеше Къстард в ръце. Той изръмжа леко на Ричард и тя му изшътка.

— Помислих си, че те чух отвън. Добре ли си, Анита?

Погледнах към дупката до вратата ѝ.

— Добре съм. Вие как сте?

Тя притисна Къстард и вдигна малкото му космато телце към лицето си.

— Аз ще се оправя. Ще ти повдигнат ли обвинения?

— Изглежда, че няма.

— Добре — тя погледна към куфарите. Един за дрехите и един за оръжията. — Къде отиваш?

— Мисля, че в момента съм твърде опасна да се навъртам наоколо.

Тя огледа лицето ми, сякаш се опитваше да прочете мислите ми.

— Колко лоша е тази бъркотия, Анита?

— Достатъчно лоша — отвърнах аз.

Тя ме докосна нежно по косата.

— Бъди много внимателна.

Усмихнах се.

— Винаги. Вие също се грижете за себе си.

— Двамата с Къстард ще се грижим един за друг.

Погалих Къстард, потърквайки малките му лисичи ушички.

— Дължа ти кутия кучешки лакомства, косматко.

Той облиза ръката ми с малкото си розово езиче.

— Когато можеш, ми дай новия си телефонен номер — каза тя.

— Когато мога, ще се върна обратно.

Тя се усмихна, но бледите ѝ очи останаха разтревожени.

Напуснахме, защото трябваше. Въображението ми винаги е било твърде развито, за да се чувствам спокойна. Виждах съвсем ясна картина как г-жа Прингъл е размазана срещу стената, а прекрасното ѝ възрастно лице — отнесено. Ако беше отворила вратата в грешния момент, нямаше да си го представям. Беше на косъм, мамка му, твърде на косъм.

6

Къщата на Ричард беше едноетажно, наполовина тухлено ранчо. Приличаше на фамилна къща за деца, с майка, печаша курабийки в кухнята. Дори не се намираще чак толкова далече от пътя, но имаше пространство от всички страни, а задният двор представляваше акър гора. Човек можеше да погледне в двете посоки и назад и да не види съсед, освен през зимата, когато оголените дървета разкриваха далечни гледки отвъд долината. През предния прозорец можеше да се види ъгъла на следващата къща, наполовина закрит от твърде избуяли шубраци. Никой не беше живял в нея, откакто идвах на посещения. Мястото беше малко изолирано. На Ричард му харесваше така и независимо дали и аз се чувствах по същия начин, в момента имах нужда точно от това.

Мястото изглеждаше като покана за засада, но наличието на съседи щеше да осигури пушечно месо. Повечето лоши момчета гледат да не отстрелват невинните минувачи. Не става дума за морални задръжки, просто вреди на бизнеса. Ченгетата имат навика да ти дишат във врата, ако отнасяш много невинни.

Ричард отвори вратата на гаража и паркира мустанга. Неговото четири по четири вече беше вътре. Последвах го с джипа.

Постоях на улицата, докато изкара возилото, така че да мога да вкарам джипа. Да го паркирам пред къщата щеше да е твърде голямо улеснение за лошите. Той изкара своята кола, аз вкарах моята. Той спря зад мен на алеята и се отправи към гаража. Свалих куфарите и натиснах бутона край вътрешната врата.

Вратата се отвори към кухнята. Стените бяха покрити с репродукции на картини на Хогарт^[1], изобразяващи кучета и разни помодерни сцени на лов. Комплект кутии с героите на „Уорнър Брадърс“ — от Бъгс Бъни до Туити бяха поставени на светлосиви шкафове. Кухненските плотове бяха бели. Шкафовете бяха дъбови с цвят на светъл мед. Имаше чинии, които съхнеха върху кърпа край мивката, въпреки че Ричард имаше съдомиялна. Чаша, купа, лъжица, беше

измил съдовете от закуската си, преди да тръгне за работа. Аз бих ги напълнила с вода и бих ги оставила в мивката. Естествено, аз никога не закусвах.

Ричард се отпрати към всекидневната, мъкнейки единия куфар. Последвах го, вдигнала куфара с оръжията. У мене бяха и двата сака.

Килимът във всекидневната беше тъмнозелен, а стените бяха боядисани в светложълто. На далечната стена бяха закачени литографии на анимационни герои. Близката стена беше заета от дървена секция, която Ричард сам си беше изработил. На нея се помещаваха широкоекранният телевизор, миниатюрната стереосистема, в сравнение с която моята звучеше като свирукане през гребен, лавици с книги и затворени врати, които скриваха част от обширната му видеоколекция и музикални дискове. Останалата част от книгите бяха в мазето, подредени на рафтове по всички стени. Имаше и кашони, които не беше разопаковал, защото му бяха свършили лавиците.

В стаята имаше голяма кушетка и тежка дървена масичка за кафе. Кушетката бе в зелено и кафяво, украсена с жълт китеник, праметнат отгоре ѝ, направен от баба му. До далечната стена имаше малък старинен гардероб. В стаята нямаше други мебели.

Той остави куфара в по-малката спалня. В нея имаше двойно легло, нощно шкафче и лампа. Стените, завесите и покривката бяха бели, сякаш все още не беше решил какво иска да прави със стаята.

Оставих саковете на леглото, куфара на земята и ги огледах. Животът ми, събран в малки чанти на килима. Изглеждаше така, сякаш би трябвало да има още.

Ричард се приближи и ме прегърна изотзад, обвивайки ръце около раменете ми.

— Мисля, че сега е моментът, в който би трябвало да попитам какъв е проблемът, но вече знам отговора. Съжалявам, че лошите момчета нахлуха в дома ти.

Точно това беше проблемът. Лошите не би трябвало да идват вкъщи с теб. Би трябвало да е против правилата. Знаех, че не е, беше се случвало и преди, но не по този начин. Не и където знаех, че не мога да се върна. Дори когато всичко свършеше, не можех отново да рискувам живота на г-жа Прингъл и другите си съседи.

Обърнах се в ръцете му и той разхлаби прегръдката си, за да мога да го направя. Прегърнах го през кръста.

— Откъде знаеше, че точно това ме притеснява?

Той се усмихна.

— Обичам те, Анита.

— Това не е отговорът.

Той ме целуна по челото.

— Да, това е — целуна ме нежно по устните и отстъпи назад. — Ще се отърва от костюма. Преоблечи се в пижамата си, ако искаш.

Излезе, затваряйки зад себе си.

Отворих вратата и се провикнах след него.

— Мога ли да използвам телефона?

Той отговори от спалнята.

— Чувствай се като у дома си.

Приех това за „да“ и отидох в кухнята. Телефонът беше на стената. Извадих една визитка от чантичката за кръста, която бях принудена да нося като дамска чанта. Човек не може да закопчае сакото си над нея, а отварянето му би изложило на показ пистолета.

Картичката беше бяла, с напечатан в черно номер, нищо друго, освен номер. Набрах го и се свързах с двадесет и четири часовия секретар на Едуард. Оставих му съобщение да ми се обади възможно най-скоро на номера на Ричард.

Телефонният секретар на Ричард стоеше на тезгяха, свързан с телефона на стената посредством множество жици. Лампичката за ново съобщение светеше, но това не беше моят секретар, затова не го прослушах.

Ричард влезе в кухнята. Косата му падаше по раменете на гъсти, буйни вълни, по-къдрава в резултат на френското сплитане. Цветът ѝ беше кестеняв, но наличието на светлина разкриваше златисти отсенки, намеци за бронзово. Беше облечен с тъмнозелена вълнена риза с ръкави, навити над лактите, които разкриваха добре оформените мускули на предната част на ръцете му. Бях виждала ризата и преди. Беше от висококачествена вълна, мека на допир като одеяло. Беше обут с дънки, но не носеше чорапи. Пристъпваше към мен с боси крака.

Телефонът иззвъня. Беше почти един часът през нощта. Кой друг би могъл да е, ако не Едуард?

— Очаквам обаждане — казах аз.

— Действай тогава.

Вдигнах слушалката и наистина беше Едуард.

— Какво стана? — попита той.

Разказах му.

— Някой много иска да умреш.

— Да. Когато си им отказал, са наели евтин местен играч.

— Получаваш това, за което си платиш — отвърна Едуард.

— Ако бяха двама, Едуард, сега нямаше да разговарям с теб.

— Новините, които имам, няма да ти харесат.

— Колко по-лошо може да стане? — попитах аз.

— Отговорих на съобщение точно преди твоето. Вдигнали са наградата на половин милион долара, ако си мъртва в рамките на двадесет и четири часа.

— Иисусе Христе, Едуард, не струвам толкова пари.

— Знаеха, че си убила нападателя си, Анита. Знаеха, че опитът се е провалил.

— Как?

— Все още гадая. Опитвам се да открия кой предлага парите, но ще отнеме известно време. Предпазните мерки, които държат самоличността ми в тайна, са защита и за клиентите.

Поклатих глава.

— Защо са тези двадесет и четири часа за удара?

— Нещо ще се случи и не искат ти да участваш в него, нещо голямо.

— Но какво?

— Знаеш какво е, Анита. Може да не го осъзнаваш, но знаеш. Нещо, което струва толкова пари и ти би могла да го предотвратиш. Не може да има много възможности.

— Не мога да се сетя за нищо, Едуард.

— Помисли по-сериозно — отвърна той. — Ще пристигна утре, колкото ми е възможно по-рано. Пази си гърба. Не карай колата си.

— Защо не?

— Бомби — отвърна той.

— Бомби — повторих аз.

— За половин милион долара, Анита, ще наемат някой добър. Доста професионалисти ще те ликвидират от безопасно разстояние. Бомба, снайпер.

— Плашиш ме.

— Добре, значи може би ще си внимателна.

— Винаги съм внимателна, Едуард.

— Извинявам се. Права си, но бъди по-внимателна. Не очаквах да се пробват с някой местен.

— Притеснен си.

За момент той замълча.

— Можем да продължим да ликвидираме убийците, но рано или късно трябва да се доберем до човека с парите. Докато наградата е в сила, все някой ще се опита да я получи.

— Твърде много пари са, че да ги подмине човек — казах аз.

— Много професионалисти не биха приели удар, за който има времево ограничение — каза той. — Някои от най-добрите не участват заради крайния срок. Аз не бих приел поръчка със специални условия.

— Чувам едно „но“.

Той се разсмя тихо.

— За половин милион долара хората биха нарушили принципите си.

— Това не е успокояващо.

— Няма за цел да е — отвърна той. — Утре рано ще пристигна у Ричард.

— Знаеш ли къде се намира мястото?

— Мога да го открия, но нека не си играем игрички. Кажете ми как да стигна.

Направих го.

— Бих ти казал да стоиш вкъщи, но ти излизаш с Ричард от месеци. Добър убиец ще може да те открие. Не съм сигурен дали ще си в по-голяма безопасност вътре, или в движение.

— Ще нося допълнително оръжия и ще бъда по-параноична от обичайното.

— Добре. Ще се видим утре — той затвори и ме остави с бръмчаща слушалка в ръка.

Ричард се взираше в мен.

— Да не би да чух двадесет и четири часа за убийството?

Затворих телефона.

— Опасявам се, че да.

По навик натиснах бутона на секретаря. Зашумя, докато превърташе касетката.

— Защо, за бога? — попита Ричард.

— Ще ми се да знаех.

— Два пъти спомена пари. Колко?

Казах му.

Той седна на един от столовете в кухнята. Изглеждаше шокиран. Не можех да го обвинявам.

— Анита, не ме разбирай погрешно. За мен струваш всяка сума пари, но защо някой би искал да плати половин милион долара, за да те убие?

За човек, който си нямаше никаква представа от наемни убийци, беше схванал големия въпрос доста добре. Приблжих се до него. Прокарах пръсти през косата му.

— Едуард казва, че би трябвало да знам какво ще е голямото събитие и че нямало да струвам тези пари с този срок, освен ако вече не съм била наясно със ситуацията.

Той вдигна очи към мен.

— Но ти не знаеш, нали?

— Нямам никаква представа.

Той постави ръцете си на кръста ми, придърпа ме към себе си и ги обви около мен.

Секретарят изщрака и ни накара да подскочим. Разсмяхме се нервно, не само от страх. Очите му горяха, докато се взираше в мен, което ме накара да искам да се изчервя или да го целуна. Не бях решила кое от двете.

Две затваряния. По-малкият му брат Даниел съжаляваше, че Ричард е отменил утрешното им катерене.

Наведох се към Ричард. Устните му бяха най-меките, които някога бях целувала. Вкусът им беше опияняващ. Как беше възможна мисълта да се откажа от него?

Започна последното съобщение:

„Ричард, Стивън е. О, Господи, вдигни. Моля те, вдигни. Моля те, бъди си вкъщи.“

Замръзнахме и се заслушахме.

„Опитват се да ме накарат да участвам в един от онези филми. Рейна не ми позволява да се махна. Ричард, къде си? Идват. Трябва да вървя. О, Господи, Ричард.“

Слушалката изщрака. Механичен глас съобщи:

„Край на съобщенията.“

Ричард се изправи и аз не му попречих.

— Мислех, че Рейна е спряла да прави порнофилми — казах аз.

— Обеща да не прави повече снъф филми, това е всичко — той превъртя съобщението и го пусна отново. Получено беше в 12,03 ч.

— Преди по-малко от час — казах аз.

— Не мога да те оставя сама тази вечер. Какво ще стане, ако се появи друг убиец? — той започна да обикаля в кръг. — Но не мога да изоставя и Стивън.

— Ще дойда с теб — отвърнах аз.

Той поклати отрицателно глава и се отправи към спалнята.

— Аз мога да оцелея в игрите на глутницата, Анита. Ти си човек, ще те разкъсат.

— Ще разкъсат и теб, Ричард.

Той продължи да върви.

— Мога да се грижа за себе си.

— Няма ли поне да се обадиш на някого от глутницата, който е на твоя страна? Да получиш някаква подкрепа?

Той седна на леглото и започна да си обува чорапи. Погледна нагоре към мен и поклати глава.

— Ако доведе армията си, това ще се превърне във война. Ще загинат хора.

— Но ако идеш сам, ще изложиш на опасност само себе си, така ли?

Той погледна към мен.

— Точно така.

Поклатих глава.

— И какво ще стане със Стивън, ако отидеш там и те убият? Кой ще го спаси?

Това го спря за момент. Намръщи се, докато търсеше обувките си под леглото.

— Няма да ме убият.

— Защо не? — попитах аз.

— Защото, ако Маркус ме убие извън кръга на предизвикателството, няма да задържи водачеството на глутницата. Това си е като измама. Глутницата ще се обърне срещу него.

— А какво ще стане, ако случайно загинеш при битка с някого другиго?

Изведнъж изглеждаше много заинтригуван от завързването на обувките си.

— Мога да се грижа за себе си.

— Което означава, че ако някой друг те убие в легитимен двубой, Маркус няма да има проблеми, нали?

Той се изправи.

— Предполагам, че да.

— Рейна е партньорката на Маркус, Ричард. Тя се страхува, че ще го убиеш. Това е капан.

Той се изправи и твърдоглаво поклати глава.

— Ако повикам вълците на моя страна и отидем там като група, те ще бъдат избити. Ако ида сам, може и да успея да се измъкна с преговори.

Облегнах се на рамката на вратата и ми се искаше да му се разкрещя, но се спрях.

— Идвам с теб, Ричард.

— Имаш си достатъчно свои проблеми.

— Стивън рискува живота си, за да спаси моя. Дължа му го. Ако искаш да си играеш на политик, добре, но аз искам Стивън да е в безопасност.

— Да идеш на място, където убиецът може да те открие, не е много умно, Анита.

— Излизаме от месеци, Ричард. Ако в града има професионален убиец, няма да му отнеме много време да ме открие тук.

Той ме изгледа гневно, а челюстта му бе стисната толкова силно, че можех да видя малките мускулчета от едната страна.

— Ако те взема, ще убиеш някого.

— Само ако е нужно да ги убивам.

Той поклати глава.

— Без убийства.

— Дори и за да спася живота си? Дори за да спася Стивън?

Той погледна настрани, след което обратно към мен, а гневът беше направил тъмните му очи почти черни.

— Естествено, че можеш да се защитаваш.

— В такъв случай идвам.

— Добре, за доброто на Стивън — не му хареса, че трябва да го каже.

— Ще си взема якето.

Извадих миниузито от куфара. Беше изненадващо малко. Бих могла да стрелям с една ръка, но за по-добра точност ми трябваха и двете. Въпреки че точност и автомат бяха две изключващи се понятия. Насочвате го малко по-ниско от мястото, което искате да улучите, и държите. Със сребърни амуниции, естествено. Преметнах каишката през дясното си рамо. Имаше малък клипс, който се закачаше на кръста за колана ми. Клипсът пречеше на узито да се размята, но оставяше достатъчно подвижност, така че да мога да го плъзна навън и да стрелям. Оръжието се кандилкаше по кръста ми, което беше досадно, но независимо от всичко, което бях казала на Ричард, бях уплашена и исках поне две оръжия. Полицията държеше браунинга. Нямах достатъчно голям кобур за пушката с рязаната цев, да не говорим, че беше незаконна. Като се замисля, не важеше ли същото за автомата? Имах разрешително да го притежавам, но не раздавах разрешителни за носене на напълно автоматични оръжия, поне не и на цивилни. Ако ме хванеха с него, можеше все пак да се наложи да посетя съда.

Сложих си якето и се завъртях. Беше достатъчно обемисто, че автоматът да не си личи. Невероятно. Файърстарът беше много забележим в кобура си отпред.

Пулсът ми туптеше достатъчно силно, че да го почувствам срещу кожата си. Бях уплашена. Ричард щеше да си играе на политика с банда върколаци. Превръщащите не си играят на политика кой знае

колко, те просто те убиват. Но го дължах на Стивън и не вярвах, че Ричард ще успее да го спаси. Щях да направя каквото е нужно, за да съм сигурна, че е в безопасност. Ричард — не. Ричард щеше да се поколебае. Това почти сигурно щеше да доведе до смъртта му някой ден. Тази вечер за пръв път осъзнах, че може да доведе и до собствената ми смърт.

Нямаше начин да идем на едно от малките представления на Рейна без повече хора. Нямаше начин. Жан-Клод никога не би толерирал игричките на Маркус и Рейна. Досега щяха да са мъртви и всички щяхме да сме в безопасност. Бих се доверила на Жан-Клод да ми пази гърба тази вечер. Той нямаше да трепне. Естествено, щеше да доведе собствената си малка армия от вампири и да превърне събитието в истинска битка. Лайната можеха да се ударят във вентилатора тази вечер и всичко да приключи преди разсъмване. При варианта на Ричард щяхме да спасим Стивън, да оцелеем, да избягаме и Рейна щеше да остане жива. Нищо нямаше да се разреши. Можеше и да е цивилизовано, но беше лош начин да останеш жив.

Ричард чакаше при входната врата с ключове в ръка, нетърпелив. Не можех да го обвинявам.

— Стивън не каза къде е. Знаеш ли къде снимат тези филми?

— Аха.

Погледнах го въпросително.

— Рейна ме заведе няколко пъти да гледам заснемането. Смяташе, че ще преодолее срамежливостта си и ще се включи.

— Но ти не го направи — не беше въпрос.

— Естествено, че не. Да вървим при Стивън.

Той задържа вратата за мен и само този път не му казах да не го прави.

[1] Уилям Хогарт (1697–1764) — известен английски художник, смятан за един от пионерите на западното комиксово изкуство. — Б.пр.

↑

7

Очаквах Ричард да подкара към града, към някой склад със съмнителна репутация в западните райони. Вместо това той подкара навътре в Джеферсън Каунти. Тръгнахме по старата магистрала 21 между ниските заоблени хълмове, облени в сребристо от лунната светлина. Беше началото на май и дърветата вече бяха гъсто покрити с листа.

От двете страни на пътя нагъсто бяха засадени дървета. От време на време се появяваше по някоя къща, но през повечето време бяхме сами в тъмнината, сякаш пътят се простираше в безкрая и никога преди на него не бе стъпвал човешки крак.

— Какъв е планът? — попитах аз.

Ричард погледна към мене, след което върна очи върху пътя.

— План?

— Аха, план. Ако Рейна е там, няма да е сама и няма да й хареса да отведеш Стивън.

— Рейна е алфа-женска, лупа. Не ми е позволено да се бия с нея.

— Защо?

— Алфа-мъжкарят става Улфрик, крал на вълците, след като убие стария водач, но победителят си избира вълчицата.

— Значи на Рейна не й се е наложило да се бие за мястото си?

— Не й се е наложило да се бие, за да стане вълчица, но трябваше да се бие, за да стане доминиращата женска в глутницата.

— Веднъж ми каза, че в глутницата ме считат за доминираща. Каква е разликата между това да си доминираща и да си алфа-женска? Имам предвид, мога ли да съм алфа?

— Алфата е нещо като еквивалента на вампир-господар — отвърна той.

— Тогава какво е да си доминиращ?

— Всеки, който не е от глутницата, не е лукой, но е спечелил уважението ни. Жан-Клод е доминиращ. Не може да е нещо повече, освен ако не стане част от глутницата.

— Значи ти си алфа, но не си водач на глутница.

— Имаме около половин дузина алфи, мъже и жени. Бях заместник на Маркус, неговият Фреки.

— Фреки е името на един от вълците на Один. Защо вторият вълк се нарича на персонаж от митологията?

— Глутницата е много стара, Анита. Ние се наричаме лукои. Може да има двама заместници, Фреки и Гери.

— Каква е идеята на този урок по история и на новия речник?

— Стараем се да държим нещата по-простички за външните хора. Но искам да знаеш кои сме и какво представляваме.

— „Лукои“ е гръцка дума, нали?

Той се усмихна.

— Но знаеш ли откъде идва?

— Не.

— Цар Ликаон от Аркадия бил върколак. Не се опитвал да го крие. Наричаме се лукои в негова чест.

— Ако вече не си Фреки, какъв си тогава?

— Фенрир, претендентът.

— Гигантският вълк, убил Один при Рагнаррок.

— Впечатлен съм, малцина знаят това.

— Два семестъра сравнителна религия — отвърнах аз. — Възможно ли е жена да бъде Улфрик?

— Да, но е рядкост.

— Защо?

— Ще трябва да спечели жестока физическа битка. Цялата сила на света не би спряла някого да ти удари лицето в земята.

Би ми харесало да поспоря, но не го направих. Беше прав. Не защото бях жена. Дребните мъже също ядат бой. Размерът има значение, ако и двамата участници са еднакво добре тренирани.

— Защо не се налага и женските алфи да се борят за мястото си на върха?

— Защото Улфрик и неговата вълчица са двойка, Анита. Той не би искал да е вързан с жена, която не може да гледа.

Погледнах го.

— Чакай малко. Ти си следващият в линията за водачество на глутницата. Ако наследиш Маркус, ще трябва ли да спиш с вълчицата си?

— Технически погледнато, да.

— Технически? — попитах аз.

— Няма да си избира вълчица. Няма да спя с някого само за да може глутницата да се чувства в безопасност.

— Радвам се да го чуя — отвърнах аз — но това не поставя ли въпроси за позицията ти в глутницата?

Той си пое дълбоко въздух и го чух как въздъхна.

— Имам доста поддръжници в глутницата, но част от тях са разтревожени от задръжките ми. Смятат, че трябва да си избира партньорка.

— А ти не го правиш заради... мен?

Той ме погледна.

— До голяма степен. Не става дума само за веднъж, Анита. Двойките алфи са обвързани за цял живот. Като женитба е. Обикновено се женят и в истинския живот, не само в глутницата.

— Разбирам защо водачът си избира партньорката.

— Аз избрах своята — отвърна Ричард.

— Но аз не съм върколак.

— Не, но глутницата те счита за доминираща.

— Само защото убих няколко от тях — отвърнах аз.

— Е, това обикновено ги впечатлява.

Той намали скоростта. От лявата страна на пътя имаше редичка борове, твърде начесто и твърде нагъсто, за да е естествено. Той отби по чакълестата алея, намираща се в средата им.

Алеята се извиваше надолу по хълма и на дъното на плитка долина се издигаше ферма. Около къщата имаше хълмове, гъсто покрити с дървета. И да е имало поля, горите ги бяха погълнали наново.

Алеята завършваше в малък чакълест паркинг, който беше препълнен с коли, най-малкото една дузина. Ричард спря на паркинга и беше извън колата, преди да успее да разкопчая предпазния колан. Трябваше да тичам, за да го настигна и да съм зад гърба му, когато отвори със замах вратата на плевнята. От вътрешната страна имаше закачено плътно парче плат, не завеса, а по-скоро преграда. Ричард я дръпна настрана и светлината ни обля. Той навлезе сред тази светлина и аз го последвах.

Навсякъде имаше прожектори. Висяха от гредите като някакви големи, грозни плодове. В плевнята имаше около двадесет души. Две камери бяха застопорени на снимачна площадка, съставена от две стени и огромно легло. Двама оператори бяха подпрени на камерите и чакаха. Край входа имаше дълга маса, отрупана с торбички храна и студена пица. Над дванадесет човека се бяха скупчили около храната. Втренчиха се в нас, щом влязохме. Група човеци бързо отклониха очи и започнаха да отстъпват. Ликантропите се взираха, а очите им бяха почти неподвижни, напрегнати. Внезапно осъзнах как вероятно се чувстват газелите близо до група лъвове.

Поне две трети от хората в плевнята бяха превръщачи. Вероятно не всички бяха върколаци. Не можех да кажа какви животни са само от един поглед, но знаех, че всички те са превръщачи. Силата им пламтеше във въздуха като намек за приближаващи светкавици. Даже и с узито щях да съм загазила, ако нещата се влошаха. Внезапно се ядосах на Ричард. Не трябваше да идваме сами, да действаме по този начин. Беше твърде лекомислено, че да се опише с думи.

От групата се отдели една жена. На рамото си носеше нещо, което приличаше на чанта с промишлено количество гримове. Тъмната ѝ коса беше подстригана съвсем късо по черепа и оставяше открито едно много красиво негримирано лице.

Тя се придвижи несигурно към нас, сякаш се страхуваше, че ще я ухапят. Въздухът около нея вибрираше, съвсем леко трептене, сякаш реалността беше една идея по-нестабилна край нея, отколкото би трябвало. Ликантроп. Не бях сигурна какъв вид, но това нямаше значение. Какъвто и да бе видът, бяха опасни.

— Ричард — каза тя. Отдалечи се от зяпащата тълпа, а малките ѝ ръце пробягнаха по каишката на чантата ѝ. — Какво правиш тук?

— Знаеш защо съм тук, Хайди — отвърна той. — Къде е Стивън?

— Няма да го наранят — отвърна тя. — В смисъл, брат му е тук. Собственият му брат няма да позволи да го наранят, нали?

— Звучиш така, сякаш се опитваш да убедиш себе си, не нас — отвърнах аз.

Очите ѝ пробягнаха по мен.

— Ти трябва да си Анита Блейк — тя погледна назад към наблюдателите зад гърба си. — Моля те, Ричард, просто си върви.

Енергийната аура около нея вибрираше по-силно, почти видимо потрепване на въздуха. Боцкаше по кожата ми като мравки.

Ричард се протегна към нея.

Хайди потръпна, но не отстъпи.

Ричард спря ръката си над лицето ѝ, без напълно да докосва кожата ѝ. Докато движеше ръката си, енергията около нея затихна като успокояваща се вода.

— Всичко е наред, Хайди. Знам в каква ситуация те е поставил Маркус. Искаш да се присъединиш към друга глутница, но той трябва да ти даде разрешение. За да получиш разрешение, правиш каквото ти казва, в противен случай си в капан. Каквото и да се случи, няма да смятам, че е по твоя вина.

Безпокойството изчезна. Неземната ѝ енергия се успокои, докато накрая едва се усещаше. Би могла да мине за човек.

— Много впечатляващо.

Напред пристъпи мъж. Беше висок най-малко метър и деветдесет, може би дори с няколко сантиметра повече, главата му бе плешива като яйце, само веждите му се подаваха тъмни над бледите очи. Черната му тениска беше опъната над мускулите на ръцете и гърдите му, сякаш бе обвивката на насекомо, която всеки момент ще се спуска и ще пусне на свобода чудовище. От него струеше енергия, подобна на лятна горещина. Движеше се с уверената походка на побойник и силата, която се промъкваше по кожата ми, подсказваше, че може би ще я подкрепи.

— Той е нов — казах аз.

— Това е Себастиан — каза Ричард. — Присъедини се към нас след смъртта на Алфред.

— Той е новият бияч на Маркус — прошепна Хайди. Тя отстъпи назад, на еднакво разстояние между двамата мъже, с гръб към завесата, от която бяхме влезли.

— Предизвиквам те, Ричард. Искам да съм Фреки.

Просто така капанът изщрака.

— И двамата сме алфи, Себастиан. Не е нужно да правим нищо, за да го докажем.

— Искам да съм Фреки и трябва да те победя, за да го постигна.

— Сега съм Фенрир, Себастиан. Можеш да си Фреки на Маркус, без да се биеш с мен.

— Маркус казва „не“, казва, че трябва да мина през теб.

Ричард направи стъпка напред.

— Не се бий с него — казах аз.

— Трябва да отговоря на предизвикателството.

Вгледах се в Себастиан. Ричард не е дребен мъж, но изглеждаше малък до него. Ричард не би отстъпил, за да се спаси. Но заради някого другиго...

— И какво ще стане с мен, ако те убият? — попитах аз.

Тогава той ме погледна, наистина ме погледна. Обърна се към Себастиан.

— Искам безопасно преминаване за Анита.

Себастиан се изхили и поклати глава.

— Тя е доминираща. Няма безопасно преминаване. Ще трябва да разчита на себе си като всички нас.

— Тя не може да приема предизвикателство, тя е човек.

— Когато умреш, ще я направим една от нас — отвърна Себастиан.

— Рейна забрани да правим Анита лукой — каза Хайди.

Гневният поглед на Себастиан я накара да се свие до завесата. Очите ѝ се бяха разширили от страх.

— Вярно ли е? — попита Ричард.

— Вярно е — изръмжа Себастиан. — Можем да я убием, но не можем да я превърнем в част от глутницата — той се ухили с бързо оголване на зъбите. — Така че просто ще я убием.

Извадих файърстара, използвайки тялото на Ричард, за да прикрия движението от ликантропите. Бяхме загазили. Дори и с узито не можех да убия всички. Ако Ричард убиеше Себастиан, можеше и да закърпим ситуацията, но той щеше да се опита да не го убива. Другите превръщачи ни гледаха със спокойни, очакващи очи. Това е бил планът от самото начало. Трябваше да има начин да се измъкнем. Хрумна ми нещо.

— Всичките биячи на Маркус ли са задници?

Себастиан се обърна към мен.

— Това обида ли беше?

— Ако се налага да питаеш, значи наистина е обида.

— Анита — изрече Ричард тихо и внимателно, — какво правиш?

— Защиатавам се — отвърнах аз.

Очите му се разшириха, но не свали погледа си от големия върколак. Ричард разбираше. Нямаше време да спорим. Себастиан пристъпи напред, а големите му ръце бяха свити в юмруци. Опита се да заобиколи Ричард, за да стигне до мен. Ричард застана пред него. Протегна ръката си с дланта навън, както бе направил с Хайди, и тази вряща енергия се успокои, изля се навън като вода от счупена чаша. Никога не бях виждала нещо подобно. Успокояването на Хайди беше едно. Да принудиш ликантроп да преглътне такава сила, беше нещо съвсем друго.

Себастиан отстъпи назад, почти залитайки.

— Ти, копеле.

— Не си достатъчно силен, че да ме предизвикаш, Себастиан. Никога не го забравяй — каза Ричард.

Гласът му беше все така спокоен, със съвсем лек намек за гняв. Беше разумен глас, глас за преговори.

— А сега, къде е Стивън? — попита Ричард.

Строен черен мъж пристъпи наперено към нас, движейки се като танцьор, обвит от трептящия воал на собствената си енергия. Косата му беше сплетена на множество плитчици, дълги до раменете, с преплетени в тях цветни мъниста. Чертите му бяха фини и елегантни, кожата му бе с наситено кафяв цвят.

— Може и да си способен да ни контролираш един по един, Ричард, но не и всички заедно.

— Изгониха те от предишната ти глутница, защото създаваше проблеми, Джамил — отвърна Ричард. — Не прави същата грешка втори път.

— Няма. Маркус ще спечели тази битка, защото си шибана милосърдна сестра. Все още не схващаш, Ричард. Ние не сме младите републиканци — Джамил се спря на около два метра и половина. — Ние сме глутница върколаци и не сме хора. Ще умреш, освен ако не го приемеш.

Себастиан отстъпи назад, така че да застане до Джамил. Останалите ликантропи се преместиха зад двамата мъже. Комбинираната им енергия се изсипа напред, изпълвайки стаята като топла вода, пълна с пирани. Силата хапеше кожата ми като малки електрошокове. Надигна се по гърлото ми, докато не стана трудно да дишам и косъмчетата по врата ми не настръхнаха.

— Ще се ядосаш ли, ако убия няколко от тях? — попитах аз.

Гласът ми прозвуча дрезгаво и грубо. Приблжих се до Ричард, но се наложи да отстъпя. Силата му ме обля като нещо живо. Беше впечатляващо, но от друга страна имаше двадесет ликантропи и не беше чак толкова впечатляващо.

Тишината беше разцепена от писък и аз подскочих.

— Анита — каза Ричард.

— Да.

— Иди да намериш Стивън.

— Той ли пищеше? — попитах аз.

— Иди и го намери.

Погледнах към скупчените ликантропи и попитах:

— Можеш ли да се справиш с тях?

— Мога да ги задържа.

— Не можеш да удържиш всички ни — каза Джамил.

— Напротив — отвърна Ричард, — мога.

Писъците прозвучаха отново, по-високи и по-настойчиви. Звукът идваше от вътрешността на плевнята, от мястото, където е била разделена на стаи. Имаше импровизиран коридор. Тръгнах към него, но се спрях колебливо.

— Ще се ядосаш ли, ако убия някого?

— Прави каквото трябва — отвърна той. Гласът му бе станал нисък, с нотка на ръмжене.

— Ако убие Рейна с пистолет, пак няма да стане твоя вълчица — каза Джамил.

Погледнах към гърба на Ричард. Не знаех, че съм била разглеждана за работата.

— Върви, Анита, сега — гласът му започваше да се превръща в ръмжене. Не беше нужно да добавя, побързай. Това го знаех. Можеше да успее да забави нещата, но не можеше да се бие с всички тях.

Хайди тръгна към мен, зад гърба на Ричард. Той не й отдели никакво внимание, сякаш въобще не я смяташе за заплаха. Не беше могъща, но човек не трябва да е могъщ, нито дори силен, за да наръга някого в гръб с нокти или нож, имаше ли значение? Насочих пистолета към нея. Тя мина на няколко сантиметра от Ричард и той не направи нищо. Пистолетът ми беше единственото нещо, което пазеше гърба му.

Дори и сега той вярваше на Хайди. В този момент не би трябвало да вярва на никого друго, освен на мен.

— Габриел е с Рейна — каза тя.

Изрече името му, сякаш се страхуваше от него.

Габриел дори не беше член на глутницата. Беше леопардлак. Но пък бе един от любимите актьори на Рейна. Беше участвал в порнофилмите ѝ и дори в снъфа. Почти я попитах от кого се страхува повече — от Рейна или от Габриел. Но нямаше значение. Щях да се изправа срещу двамата.

— Благодаря — казах на Хайди.

Тя кимна.

Отправих се към коридора и писъците.

8

Влязох в коридора и последвах звука на гласовете до втората врата вляво. Чух поне два различни мъжки гласа — тихи, мърморещи. Не можех да различа думите. Писъците преминаха във викове.

— Спрете, моля, спрете. Не! — това също беше мъжки глас.

Освен ако не измъчваха повече от един човек, трябваше да е гласът на Стивън.

Поех си дълбоко въздух, изпуснах го и се протегнах към вратата с лявата си ръка, държейки пистолета в дясната. Искаше ми се да знам разположението на стаята. Стивън изкрещя:

— Моля ви, недейте!

Достатъчно. Отворих вратата, блъскайки я към стената, така че да знам, че зад нея няма никой. Мислех да нахлуя в стаята, но това, което видях на пода, ме закова на място като някакъв замръзнал кошмар. Стивън лежеше по гръб, облечен в бял халат, който беше разтворен и разкриваше голото му тяло. По гърдите му се стичаха струйки кръв, въпреки че нямаше видими рани. Габриел държеше ръцете на Стивън, затиснати под тялото зад гърба му. Дългата до кръста руса коса на Стивън беше разстлана върху обличения в кожа skut на Габриел, който беше гол от кръста нагоре, а на дясното зърно на гърдите му имаше сребърна халка. Къдравата му черна коса беше паднала над очите и когато погледна нагоре към мен, изглеждаше като сляп.

От далечната страна на Стивън беше коленичил втори мъж. Къдрави руси коси се спускаха до кръста му. Носеше идентична бяла роба, стегната с колан. Когато погледна към вратата, деликатното му, почти красиво лице беше като огледален образ на лицето на Стивън. Трябваше да е брат му. Държеше в ръка стоманен нож. Беше напред разрез, когато минах през вратата. По кожата на Стивън се стичаше прясна кръв.

Стивън изпищя.

Върху тялото му имаше свита гола жена. Беше възседнала долната част на тялото му и притискаше краката му към пода. Дългата ѝ кестенява коса се спускаше като завеса и прикриваше интимните ѝ части. Рейна вдигна глава от слабините на Стивън. Пълните ѝ устни се разшириха в усмивка. Беше го докарала до ерекция. При все протестите му, тялото му беше реагирало само.

Отне ми един удар на сърцето да видя всичко това, подобно на забавен каданс. Усетих движение отдясно и се опитах да се обърна, но беше твърде късно. Нещо космато и само наполовина човешко се блъсна в мен. Ударих се в далечната стена достатъчно силно, че да я раздрусам. Файърстарът изхвърча и аз се строполих на пода зашеметена. Вълк с размерите на пони се беше надвесил над мен. Отвори челюсти, достатъчно големи, че да смажат лицето ми, и изръмжа. Звукът бе достатъчно нисък и дълбок, че да спре сърцето ми.

Отново можех да се движа, но лицето му беше на сантиметри от бузата ми. Можех да почувствам дъха му върху лицето си. Струйка слюнка падна от устата му и се търкулна по крайчеца на моята. Наведе муцуната си, скъсявайки тези последни сантиметри с опънати устни, сякаш щеше да ме гризне. Узито беше затиснато между мен и стената. Посегнах за един от ножовете и знаех, че никога няма да успея навреме.

Човешки ръце се обвиха около вълка и го дръпнаха назад, далече от мен. Рейна стоеше и държеше съпротивляващия се вълк без никакво усилие. По красивото ѝ голо тяло се вълнуваха мускули, които не се виждаха, докато не биваха използвани.

— Не ѝ пускайте кръв, казах ви това.

Тя захвърли вълка към другата стена, която се пропука и падна. Вълкът лежеше неподвижно, с обърнати в орбитите очи.

Това ми даде нужното време. Завъртях узито на каишката. Когато Рейна се обърна към мен, вече го бях насочила.

Тя стоеше над мен, гола, перфектна, стройна, където трябваше да е стройна, заоблена, където трябваше да е заоблена. Но тъй като я бях видяла да оформя тялото си както си поиска, не бях впечатлена. Щом можеш да манипулираш тялото си по този начин, за какво ти е пластична хирургия?

— Можех да му позволя да те убие, Анита. Не изглеждаш особено благодарна.

Седнах на пода, подпряна на стената, но не напълно убедена, че съм готова да се изправа. Но узито беше насочено стабилно.

— Благодаря много — отвърнах аз. — А сега отстъпи бавно, иначе ще те срежа на две.

Рейна се изсмя, нисък, изпълнен с радост звук.

— Толкова си опасна. Толкова вълнуваща. Не смяташ ли така, Габриел?

Габриел застана до нея. Двамата да ме гледат надвесени над мен, ми дойде твърде много, така че използвах стената за опора и се изправих. Можех да стоя права. Страхотно. Започвах да си мисля, че даже ще мога да ходя. Още по-добре.

— Назад — казах аз.

Габриел я заобиколи, което го доближи почти на достатъчно разстояние, че да се протегне и да ме докосне.

— Тя е идеална, за всеки, който си пада по болката и има желание да умре.

Той се протегна, сякаш да прокара пръсти по бузата ми. Насочих автомата към кръста му, защото щеше да отскочи нагоре. Прицелете се твърде високо, и всъщност може и да пропуснете.

— Последният път, когато си пробва късмета, Габриел, имах само един нож. Оцеля от опита ми да те изкормя, но дори и ти не можеш да се излекуваш от откос на автомат. От това разстояние ще те срежа на две.

— Нима наистина ще ме убиеш, задето съм се опитал да те докосна?

Изглеждаше развеселен, а странните му очи блестяха почти като трескави изпод гъстата му коса.

— След това, на което станах свидетелка току-що, можеш да се обзаложих, че ще те убия — отдалечих се от стената. — Назад или ще разберем колко щети можете да понесете.

И двамата отстъпиха. Почти бях разочарована. Узито, заредено със сребърни патрони, щеше да направи точно това, което бях казала. Щеше да ги разреже и убие, без грешка, просто щеше да е голямо мазало. Исках ги мъртви. Изгледах ги за момент и се замислих, замислих се дали да не дръпна спусъка и да спестя на всички ни множество неприятности.

Рейна отстъпи, дърпайки Габриел със себе си. Взираше се в мен, докато отстъпваше към стената, където вълкът с размерите на пони се опитваше да се изправи на крака. Рейна ме погледна и в очите ѝ видях разбирането колко близо е била. Мисля, че до този момент не беше осъзнала, че съм способна да я убия, без да изгубя съня си. По дяволите, да я оставя жива щеше да ми причини много повече безсънни нощи.

От другата стая се разнесе гръмогласен писък. Плевнята завибрира от виене. Последва момент на пълно мълчание, последван от ръмжене и писъци. Подът потрепери от сблъсъка на далечни тела. Ричард се биеше без мен.

Рейна се усмихна насреща ми.

— Ричард се нуждае от теб, Анита. Върви при него. Ние ще се погрижим за Стивън.

— Не, благодаря.

— Ричард може би умира, докато ти си губиш времето.

Обля ме студена вълна страх. Беше права. Бяха го подмамили тук, за да умре. Поклатих глава.

— Ричард ми каза да измъкна Стивън, и точно това смятам да направя.

— Не смятах, че приемаш заповеди толкова лесно — каза тя.

— Приемам онези, които ми харесват.

Стивън се беше свил на една страна, загърнат в халата си. Брат му стоеше край него, галейки го по косата, и мърмореше:

— Всичко е наред, Стивън. Не си наранен.

— Ти го срязва, копеле такова.

Той разтвори халата на Стивън и показа гърдите му. Стивън се опита немощно да се загърне. Брат му го плесна леко през ръцете. Прокара ръцете си по окървавените му гърди. Кожата беше перфектна. Срязаното вече беше заздравяло, което означаваше, че всичката тази кръв е на Стивън.

— Махни се от него веднага или ще те разкъсам на парченца.

Той се отдръпна, а очите му бяха разширени. Вярваше ми. Което беше добре, защото казвах истината.

— Хайде, Стивън. Трябва да тръгваме.

Той вдигна глава и ме погледна, а по бузите му се стичаха сълзи.

— Не мога да се изправя.

Опита се да пропълзи към мен, но се строполи на пода.

— Какво сте му дали? — попитах аз.

— Нещо, което да го отпусне — отвърна Рейна.

— Кучка.

Тя се усмихна.

— Точно.

— Отиди там и застани до тях — казах на брат му.

Мъжът се обърна с лице към мен и толкова приличаше на Стивън, че беше стряскащо.

— Нямахте да им позволя да го наранят. Щеше да му хареса, ако просто се отдадеше.

— Наранен е, копеле такова! Сега отиди там или ще те убия. Разбираш ли ме? Ще те убия и ще се радвам.

Той се изправи на крака и застана до Габриел.

— Погрижих се никой да не го нарани — каза той меко.

Стените потрепериха. Разнесе се звук на сцепващо се дърво.

Някой беше хвърлен през стената на съседната стая. Трябваше да се измъкнем оттук.

Трябваше да се добера до Ричард. Но ако бях невнимателна, нямаше да успея. Ричард не беше единственият заплашен, чието гърло да бъде разкъсано.

При толкова много ликантропи, в толкова малка стая, всички бяха твърде близо. Можеха да ми се нахвърлят, ако отидех да помогна на Стивън, но с автомат в ръка бях готова да се обзаложа, че повечето от тях ще загинат, преди да ме достигнат. Беше успокояваща мисъл.

Мярнах файърстара в далечния ъгъл. Вдигнах го и го прибрах в кобура, без да гледам. Практика, практика, практика. Продължих да държа автомата навън. Караше ме да се чувствам по-добре.

Коленичих край Стивън, без да отмествам поглед от останалите. Беше трудно поне да не погледна надолу, но се намирах твърде близо до тях. Вълкът се беше оказал невероятно бърз и не смятах, че Рейна ще ме спаси втори път. Имах късмет, че не ме искаше ранена. Обвих ръка около кръста на Стивън, а той успя да преметне своята около врата ми. Изправих се и той беше почти като инертна маса, но и двамата се задържахме прави и с моя помощ Стивън се стабилизира. Радвах се, че е приблизително с моя ръст. Ако беше по-едър, щеше да е по-трудно. Халатът му се отвори и той махна едната си ръка от

раменете ми и се опита да го затвори, но не успя. Започна да маха и другата си ръка.

— Зарежи, Стивън, моля те. Трябва да се махаме веднага.

— Не искам хората да ме виждат — погледна ме от няколко сантиметра, лицето му беше несигурно и разфокусирано от наркотиците, но една сълза се изтърколи от ъгъла на сините му като метличина очи. — Моля те.

Проклятие. Прихванах го през кръста и казах:

— Действай.

Взирах се в Рейна, докато той завързваше колана на халата си, непохватно и бавно заради наркотиците, с които го беше упоила. Докато приключи, вече издаваше нисък скимтящ звук дълбоко от гърдите си.

— В някои отношения ти си точно толкова сантиментална, колкото и Ричард — каза тя. — Но можеш да ни убиеш всичките, дори и брата на Стивън, и няма да почувстваш нищо.

Срещнах погледа на кафявите ѝ очи и отвърнах:

— Ще почувствам нещо.

— Какво? — попита тя.

— Ще се почувствам по-сигурна.

Отстъпих към отворената врата и се наложи да погледна назад, за да се уверя, че нищо не идва насреща ми. Когато отново погледнах към тях, Габриел се беше придвижил напред, но Рейна бе сложила ръка върху неговата и го спираше. Гледаше ме, сякаш никога преди не ме бе виждала наистина. Сякаш я бях изненадала. Предполагам, че беше взаимно. Знаех, че е извратена, но дори и в най-дивите си фантазии не бих я обвинила в изнасилване на един от собствените ѝ хора.

Двамата със Стивън излязохме в коридора и аз си поех дълбоко въздух, чувствайки как някаква тежест в гърдите ми олеква. Звуците от борбата ни заляха. Исках да побягна в посока на битката. Ричард беше жив, иначе нямаше да продължават да се бият. Имаше време. Трябваше да има.

Провикнах се към Рейна:

— Не смей да си показваш физиономията навън, или ще те отстрелям.

Нямаше отговор от стаята. Трябваше да се добера до Ричард.

Стивън залитна и за малко не събори и двама ни. Увисна на раменете ми с ръце, натискащи врата ми, след което отново възстанови равновесието си.

— С мен ли си, Стивън?

— Добре съм. Просто ме изведи отгук — гласът му беше слаб, накъсан, сякаш започваше да губи съзнание.

Не можех едновременно да го нося и да стрелям или поне не ми се искаше да опитвам. Хванах го по-здраво през кръста и казах:

— Остани с мен, Стивън, и ще те измъкна.

Той кимна и дългата му коса се изсипа пред лицето му.

— Добре — тази единствена дума беше изречена толкова тихо, че едва я чух от шума наоколо.

Пристъпих в основната стая и попаднах наред хаос. Не можех да видя Ричард. Имаше просто маса от тела, ръце, крака, над всички се издигна фигура с остри нокти, човек-вълк, висок близо два метра и десет. Протегна се надолу и измъкна Ричард от бъркотията, забивайки нокти в тялото му. Ричард заби ръка, която беше твърде дълга, за да е човешка, и не достатъчно космата, че да е вълча, под гърлото на върколака. Създанието се задави и изплю кръв.

Вълк, дълъг почти колкото Ричард, се метна на гърба му. Ричард залитна, но не падна. Муцуната заби зъби в рамото му. Космати лапи с животински нокти и човешки ръце го сграбчиха от всички посоки. Майната му. Изстрелях един откос в дървения под. Щеше да изглежда много по-впечатляващо, ако бях стреляла в прожекторите по тавана, но куршумите се връщат със същата скорост, с която са изстреляни, а аз не исках да се окажа на пътя на собствените си рикошети. Държането на автомата само с една ръка се оказа грешка. Удържах го и направих откос от мен до леглото. Оказах се с автомат, насочен към схватката. Всички бяха замръзнали, шокирани. Ричард изпълзя кървящ от бъркотията. Изправи се на крака, олюлявайки се леко, но се движеше сам. Никога нямаше да успея да ги нося и двамата, какво оставаше за автомата.

Той се спря пред завесата, изчаквайки да дойда при него. Стивън се отпусна към мен с омекнали ръце. Мисля, че припадна. Приближаването до Ричард беше агонизиращо бавно. Ако се спънех и паднех, щяха да ме връхлетят. Наблюдавах ме как се движа с човешки и вълчи очи, но не виждах нищо, с което бих могла да преговарям.

Наблюдавах ме, сякаш се чудеха каква ще съм на вкус и щеше да им е приятно да опитат.

Гигантският човек-вълк проговори, косматите му челюсти изглеждаха странно и непривично, докато изричаха думите:

— Не можеш да убиеш всички ни, човеко.

Беше прав. Повдигнах леко узито.

— Така е, но кой ще бъде пръв?

Никой друг не помръдна, докато вървах. Когато стигнах до Ричард, той пое Стивън и го прегърна сякаш е дете. По лицето му се стичаше кръв от рана на челото. Покриваше половината му лице като маска.

— Стивън никога няма да се върне тук, никога — каза Ричард.

Човекът-вълк проговори отново:

— Ти не си убиец, Ричард. В това е слабостта ти. Дори и да доведем Стивън обратно, ти няма да ни убиеш. Ще ни нараниш, но няма да ни убиеш.

Ричард не каза нищо. Вероятно беше вярно. Проклятие.

— Аз ще ви убия — казах аз.

— Анита, не разбираш какво говориш — каза Ричард.

Погледнах към него, след което обратно към очакващата тълпа.

— Убиването е единственото, от което разбират, Ричард. Ако ти нямаш желание да ги убиеш, Стивън няма да е в безопасност. Аз искам той да е в безопасност.

— Достатъчно, че да убиваш за това? — попита Ричард.

— Аха — отвърнах аз, — достатъчно, че да убивам.

Човекът-вълк се втренчи в мен.

— Ти не си една от нас.

— Няма значение. Стивън е забранена територия. Кажете на Рейна, че ако отново се окаже довлечен тук, ще държа отговорна лично нея.

— Кажете ми го сама.

Рейна стоеше в коридора гола, без всякакво неудобство, сякаш бе облечена в най-прекрасната коприна. Габриел беше зад гърба ѝ.

— Ако някой доведе Стивън тук и се опита да го насили да участва във филмите, ще те убия.

— Дори и ако нямам нищо общо с това?

Усмяхнах се, все едно щях да ѝ повярвам.

— Дори и да е така, без значение кой и защо го направи, твоят задник ще се пържи.

Тя наведе глава, почти като при поклон.

— Така да бъде, Анита Блейк. Но знай следното: предизвика ме пред глутницата ми. Не мога да оставя това без отговор. Ако беше друг превръщач, щяхме да се борим на дуел, но това, че си човек, е проблем.

— А ти знай следното, кучко. Аз съм човек, така че, ако очакваш да се откажа от оръжието си и да се бия с теб с голи ръце, значи си луда.

— Това не би било честно, нали?

— След това, което видях в задната стая, не мисля, че ти пука особено за честността.

— О, това ли — отвърна тя — Стивън никога няма да се издигне в глутницата. Повече няма да го предизвикват. Той ще е играчка за всеки с по-висок ранг.

— Вече не.

— Предлагаш му защитата си? — попита тя.

Веднъж вече ми беше задаван този въпрос и знаех, че означава повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед, но не ми пукаше. Исках Стивън да е в безопасност и щях да направя каквото е нужно, независимо дали включваше убийство или превръщачето ми в мишена. По дяволите, наемният убиец вероятно щеше да ме довърши скоро.

— Да, той се намира под моята защита.

— Вече е под моята защита, Анита — каза Ричард.

— Докато не проявиш желание да убиваш, за да я подкрепиш, това няма да означава нищо за тези хора.

— Ти ще убиваш, за да подкрепиш твърдението на Ричард за защита? — попита Рейна.

— Тя не разбира какво я питаш — каза Ричард. — Не е честен въпрос, освен ако не го разбира.

— Тогава обясни ѝ го, Ричард, но не тази вечер. Става късно и ако ще снимаме каквото и да било, трябва да побързаме. Вземи със себе си човешката си женичка и ѝ обясни правилата. Обясни ѝ колко дълбока яма си е изкопала тази вечер. Когато разбере правилата, ми се обади. Ще се опитам да измисля начин да направя дуела помежду ни

толкова честен, колкото е възможно. Може да си завържа очите или пък да се бия с една ръка на гърба.

Започнах да отговарям, но Ричард се намеси:

— Хайде, Анита. Трябва да си вървим.

Беше прав. Можех да убия много от тях, но не всички. Не си бях донесла резервен пълнител за узито. Не бях сметнала, че ще ми е нужен. Глупаво от моя страна.

Излязохме през вратата, като аз ходех заднешком, готова да застрелям всеки, който си подадеше главата навън. Никой не ни последва. Ричард носеше Стивън в пролетната нощ и не поглеждаше назад, сякаш знаеше, че няма да го направят.

Отворих вратата и той постави Стивън на задната седалка.

— Можеш ли да ни закараш до вкъщи? — попита той.

— Аха. Колко лошо си ранен?

— Не много, но ми се ще да се возя отзад при Стивън, в случай че се събуди.

Не можех да споря за това. Подкарах колата. Бяхме в безопасност. Всъщност все още бяхме живи. Но ако ни бяха притиснали, нямаше да оцелеем. Сега, след като бяхме в безопасност, можех да си позволя да съм вбесена.

— Е, спасихме се, но не благодарение на малкия ти план.

— Но никой не умря, благодарение на него — отвърна Ричард.

— Само защото бях по-добре въоръжена от обикновено.

— Беше права — отвърна той, — оказа се капан. Доволна ли си?

— Аха, доволна съм.

— Радвам се да го чуя — под сарказма прозираше умора. Можех да го усетя в гласа му.

— Какво се очаква да ми обясниш, Ричард? — погледнах в огледалото за обратно виждане, но не можех да различа лицето му в мрака.

— Рейна поддържа заповедите на Маркус. Тя е неговата вълчица. Той я използва, за да върши неща, които не одобрява, като например мъчения.

— Значи аз се самоназначих за твоя вълчица?

— Да, аз съм Фенрир. Обичайно вече би трябвало да имам избрана вълчица. Глутницата е разделена, Анита. Дал съм защитата си на последователите си, така че, ако Маркус се опита да ги нарани, аз да

тръгна да го преследвам или те да се защитят едни други с благословията ми. Без Фенрир, или главен в глутница, който да те подкрепи, си е нещо като бунт да се противопоставиш на заповедите на водача.

— Какво е наказанието за бунт?

— Смърт или осакатяване.

— Смятах, че вие, момчета, можете да се излекувате от всичко, с изключение на смъртоносна рана.

— Не и ако завреш в нея нагорещен метал. Огънят пречиства и спира възстановителните процеси, освен ако не отвориш раната наново.

— И при вампирите работи по същия начин — казах аз.

— Не знаех това — отвърна той, но не изглеждаше като да му пука.

— Как си успял да се издигнеш до втори в глутницата, без да убиеш никого? Трябва да си участвал в доста дуели, за да стигнеш до върха на пирамидата.

— Само битката за титлата „Улфрик“ трябва да е до смърт. Всичко, което трябваше да направя, бе да ги победя до един.

— И по тази причина учиш карате и вдигаш тежести, така че да си достатъчно добър и да ги победиш.

И преди бяхме водили този разговор, когато го бях попитала не е ли безсмислено да вдига тежести, при положение че може да смаже малка кола. Той ми отвърна, че не е, ако всички, с които се биеш, могат също да вдигнат кола. Имаше право.

— Да.

— Но ако не убиваш, заплахата ти не е кой знае колко зъбата; каламбурът не е умишлен.

— Ние не сме животни, Анита. Само защото нещата винаги са ставали по този начин в глутницата, не означава, че не могат да се променят. Все още сме хора и това ни дава възможност да се контролираме. По дяволите, трябва да има по-добър начин от това да се избиваме!

Поклатих глава.

— Не обвинявай животните. Истинските вълци не се избиват едни други за доминация.

— Само върколаците — отвърна той. Звучеше уморено.

— Възхищавам се на целите ти, Ричард.

— Но не си съгласна.

— Не, не съм съгласна.

Гласът му долетя от мрака на задната седалка.

— Стивън няма никакви рани, защо пищеше?

Раменете ми се изгърбиха и аз се насилих да се поизправам. Завих по старата магистрала 21 и се опитах да измисля деликатен начин да му кажа, но нямаше нищо деликатно в изнасилването. Казах му какво съм видяла.

Мълчанието от задната седалка продължи доста дълго. Почти бях стигнала отбивката за къщата му, когато проговори:

— И смяташ, че ако бях убил неколцина души по пътя си, това нямаше да се случи?

— Смятам, че са по-уплашени от Рейна и Маркус, отколкото от теб, така че да.

— Ако подкрепиш заплахата ми с убийство, ще обезсмислиш всичко, което се опитвам да направя.

— Обичам те, Ричард, и се възхищавам на това, което се опитваш да сториш. Не се опитвам да го подкопая, но ако отново докоснат Стивън, ще направя онова, което казах. Ще ги убия.

— Те са моите хора, Анита. Не ги искам мъртви.

— Те не са твоите хора, Ричард. Те са просто банда непознати, които споделят твоето заболяване. Стивън е от твоите хора. Всеки превръщач, който е заявил подкрепата си за теб и е рискувал да си навлече гнева на Маркус, е от твоите хора. Те рискуват всичко за теб, Ричард.

— Когато Стивън се присъедини към глутницата, аз бях този, който каза на Рейна, че не може да го има. Винаги съм бил до него.

— Намеренията ти са добри, Ричард, но не можах да го опазят тази вечер.

— Ако ти позволя да убиваш заради мен, Анита, ще е същото, като че аз го правя.

— Не съм ти искала разрешение.

Той се облегна назад на седалката и осъзнах, че не си е сложил колана. Започнах да му казвам да го сложи, но се спрях. Беше неговата кола и можеше да оцелее, ако изхвърчи през предното стъкло.

— Искаш да кажеш, че ако отново вземат Стивън, ще ги убиеш, защото си казала, че ще го направиш, а не заради мен.

— Една заплаха не струва, ако човек не е готов да я подкрепи с действия — отвърнах аз.

— Ще убиваш заради Стивън? Защо? Защото ти спаси живота ли?

Поклатих глава. Беше трудно да се обясни.

— Не е само това. Когато го видях тази вечер, когато видях какво му правят... Той плачеше, Ричард. Той беше... О, по дяволите, Ричард, сега той е мой. Има една шепа хора, за които бих убивала; бих убивала, за да са в безопасност; бих убивала, за да отмъстя. Тази вечер името на Стивън беше добавено към тях.

— Моето име в списъка ли е? — попита той.

Беше подпрял брадичката си на рамото ми. Потърка бузата си в лицето ми и можех да почувствам леко наболата му брада, боцкаща и истинска.

— Знаеш, че е.

— Не разбирам как можеш да говориш за убиването така спокойно.

— Знам.

— Претенцията ми за Улфрик щеше да е по-силна, ако бях готов да убивам, но не съм сигурен, че щеше да си струва.

— Ако искаш да ставаш мъченик в името на по-висши идеали, добре. Не ми харесва, но добре. Но не превръщай в мъченици хората, които ти вярват. Те струват повече от шепа идеали. Беше на ръба да загинеш тази вечер.

— Човек не вярва в нещата само когато са лесни, Анита. Да се убива, е погрешно.

— Добре — отвърнах аз, — но заради теб почти ме убиха тази вечер. Разбираш ли го? Ако ни се бяха нахвърлили, нямаше да оцелея. Няма да загина в пламъците само защото си решил да се правиш на Ганди.

— Следващия път можеш да останеш вкъщи.

— По дяволите, не това се опитвам да кажа, и ти го знаеш. Опитвах се да живееш в някакво подобие на света на Ози и Хариет, Ричард. Може би някога животът е вървял по този начин, но вече не. Ако не се откажеш от това, ще загинеш.

— Ако наистина вярвах, че трябва да се превърна в убиец, за да оцелея, мисля, че по-скоро не бих оцелял.

Изглеждах го. Изражението му беше умиротворено, като на светец. Но човек става светец само ако умре. Върнах погледа си върху пътя. Можех да се откажа от Ричард, но ако го зарежех, щеше да свърши мъртъв. Тази нощ щеше да иде сам, без никого за подкрепа, и нямаше да оцелее.

Очите ми се наляха със сълзи.

— Не знам дали бих го понесла, ако умреш в ръцете ми, Ричард. Това нищо ли не означава за теб?

Той ме целуна по бузата и нещо топло потече по врата ми.

— И аз те обичам.

Това бяха само думи. Щеше да загине пред мен. Щеше да направи всичко по въпроса, с изключение на самоубийство.

— Кървиш върху мен — казах аз.

Той въздъхна и се облегна назад в мрака.

— Кървя доста. Жалко, че Жан-Клод го няма да го оближе — издаде горчив звук дълбоко от гърлото си.

— Трябва ли ти доктор?

— Закарай ме вкъщи, Анита. Ако ми е нужен лекар, познавам плъхолак, който прави посещения по домовете.

Звучеше уморен, изтощен, сякаш не искаше да говори повече. Нито за раните, нито за глутницата, нито за светлите си идеали. Позволих на мълчанието да продължи, защото не знаех как да го разчупя. Мек звук изпълни мрака и осъзнах, че Ричард плаче. Той прошепна:

— Съжалявам, Стивън. Толкова съжалявам.

Не казах нищо, защото няхах нищо подходящо за казване. В последно време бях забелязала, че съм способна да убивам хора, без да ми мигне окото. Нямаше пристъпи на съвест, нямаше кошмари, нищо. Сякаш част от мен се изключваше. Не ме притесняваше фактът, че съм способна да убивам толкова лесно. Притесняваше ме липсата на притеснение. Но пък това си имаше и добрите страни, както тази вечер. Мисля, че и последният косматко беше повярвал, че ще го направя. Понякога беше хубаво да си страшен.

9

Беше 4,40 ч. сутринта, когато Ричард внесе все още намиращия се в безсъзнание Стивън в спалнята си. Изсъхналата кръв беше прилепила задната част на ризата към гърба на Ричард.

— Лягай си, Анита. Аз ще се погрижа за Стивън.

— Трябва да погледна раните ти — отвърнах.

— Добре съм.

— Ричард...

Той ме погледна с лице, наполовина покрито с кръв и с почти диви очи.

— Не, Анита. Не искам помощта ти. Не ми е нужна.

Поех дълбоко дъх през носа си и бавно издишах.

— Добре, както искаш.

Очаквах да се извини, задето ми се е сопнал, но не го направи. Просто влезе в съседната стая и затвори вратата. Останах във всекидневната около минута, без да съм сигурна какво да правя. Бях наранила чувствата му и може би бях накърнила мъжката му гордост. Майната му. Ако не можеше да приеме истината, да върви да се гръмне. Хора бяха изложени на риск. Не можех да му предложа успокояващи лъжи, когато това можеше да коства живота на някого.

Влязох в стаята за гости, заключих вратата и си легнах. Навлякох огромна тениска с карикатура на Артър Конан Дойл. Бях си приготвила нещо малко по-секси. Да, признавам си. Можех да си спестя усилието. Файърстарът ми убиваше изпод възглавницата. Автоматичното оръжие прибрах под леглото, на една ръка разстояние. Поставих край него и допълнителен пълнител. Никога не бях смятала, че ще ми е нужна голяма огнева мощ, но между опитите за убийството ми и глутниците върколаци започвах да се чувствам леко несигурна.

Едва когато набутах сребърните ножове наполовина под матрака, за да мога да ги достигна, ако има нужда, осъзнах точно колко съм несигурна. Но оставих ножовете да стърчат. По-добре параноична и несигурна, отколкото мъртва.

Извадих плюшения си пингвин Зигмунд от куфара и го гушнах под завивките. Бях имала някаква смътна идея, че да прекарам нощта в къщата на Ричард може да се окаже романтично. Това показва колко наясно бях с нещата. Три спречквания за една вечер, рекорд дори и за мен. Вероятно не беше добър знак за дълголетието на връзката. Тази последна мисъл накара гърдите ми да се свият, но какво можех да направя? Да ида в другата стая и да се извиня? Да му кажа, че е бил прав, при положение че не беше? Да му кажа, че е приемливо да се остави да го убият и да завлече и нас със себе си? Не беше приемливо. Не беше даже близо до приемливото. Прегърнах Зигмунд толкова силно, че почти го прегънах на две. Отказвах да заплача. Въпрос: Защо бях по-притеснена от възможността да загубя Ричард, отколкото от наемните убийци? Отговор: Убиването не ме притесняваше, за разлика от загубата на Ричард. Заспах, прегърнала пингвина си, докато се чудех дали с Ричард още излизаме. Кой щеше да го опази жив, ако ме няма наоколо?

Нещо ме събуди. Примигнах в мрака и бръкнах под възглавницата за файърстара. Когато го хванах сигурно с ръка, се ослушах. Чух почукване, някой чукаше по заключената врата на спалнята. Леко, колебливо. Нима Ричард идваше да се извини? Щеше да е твърде удобно.

Отметнах завивките и Зигмунд се изтърколи на пода. Поставих го обратно в куфара, притворих капака, без да го затварям, и пристъпих боса до вратата. Застанах от едната ѝ страна и попитах:

— Кой е?

— Стивън.

Издишах, без да осъзнавам, че съм затаила дъх. Застанах от другата страна на вратата и без да пускам пистолета, я отключих. Отворих я бавно, гледайки, слушайки, в опит да се уверя, че няма друг, освен Стивън.

Стоеше пред вратата, обут в чифт от срязаните шорти на Ричард. Висяха почти до глезените му. Взета назаем тениска покриваше коленете му. Дългата му руса коса беше разрешена, сякаш е спал.

— Какво има? — наведох пистолета встрани, а той не откъсваше очи от оръжието, докато го правех.

— Ричард излезе, а мене ме е страх да стоя сам.

Очите му не смееха да срещнат моите, докато изричаше последното, потръпвайки боязливо, сякаш се страхуваше от онова, което беше видял изписано на лицето ми.

— Какво имаш предвид с това, че е излязъл? Къде?

— В гората. Каза, че ще наблюдава за наемни убийци. Рейна ли има предвид? — при тези думи погледна нагоре, а поразителните му сини очи бяха разширени, наченките на паника се разливаха по лицето му.

Докоснах го по ръката, без да съм сигурна, че това е правилното действие. Някои хора не искат да бъдат докосвани, след като са били насилени сексуално. Изглежда обаче, това успокои Стивън. Той погледна зад себе си към празната всекидневна и потърка длани по дължината на голите си ръце.

— Ричард ми каза да остана в къщата. Каза, че трябва да си почивам — отново не посмя да срещне очите ми. — Страхувам се да съм сам, Анита. Аз... — наведе глава и дългата руса коса се спусна като завеса и закри лицето му. — Не мога да заспя. Продължавам да чувам шумове.

Поставих пръст под брадичката му и повдигнах внимателно главата му.

— Да не би да ме питаш дали можеш да спиш тук, при мен?

Очите му се взираха в мен, разширени и изпълнени с болка.

— Ричард каза, че мога.

— Я го повтори пак — изрекох аз.

— Казах му, че не мога да остана сам. Той отвърна: „Анита е тук, тя ще те пази. Върви да спиш при нея“ — погледна ме, а изражението му беше особено. Явно нещо се бе изписало по лицето ми. — Сега си ядосана. Не те обвинявам. Съжалявам... Ще... — той понечи да се обърне и аз го хванах за ръката.

— Всичко е наред, Стивън. Не съм ядосана на теб. Ричард и аз имахме... спор, това е всичко.

Не исках да спи при мен. Леглото беше твърде малко за двама души и ако щях да го споделям с някого, предпочитах да е Ричард, но това явно нямаше да се случи. Може би никога, предвид темпото, с което се движехме.

— Можеш да останеш при мен — не добавих да държи ръцете си прибранни.

На лицето му бе изписана нужда, нямаща нищо общо със сексуалното желание. Трябваше му някой, който да го прегърне, да му прошепне, че чудовището под леглото всъщност не е там. За последното не можех да му помогна. Чудовищата бяха истински. Но ще се отнася до първото, там можеше и да се справя. При все че бях студенокръвна убийца, можеше и да споделя пингвина си с него.

— Можеш ли да си вземеш допълнителна възглавница от стаята на Ричард? — попитах.

Той кимна и го направи. Притисна я до гърдите си, сякаш по-скоро би спал с нея, отколкото върху нея. Може би пингвинът не беше толкова лоша идея.

Заклучих вратата след нас. Можех да се преместя в стаята на Ричард. Леглото беше по-голямо, но имаше и широк прозорец с перваз и хранилки за птици. В стаята за гости имаше само едно малко прозорче. Беше по-лесна за защита. Освен ако не исках да изхвърча през прозорец, и двете стаи бяха капан, така че останахме в по-сигурната. Освен това щеше да се наложи да преместя всички оръжия и щеше да се е съмнало, докато приключа.

Дръпнах завивките и казах:

— Ти пръв.

Ако нещо се промъкнеше през вратата, исках да съм първата, която да го посрещне, но не го изрекох на глас. Стивън беше достатъчно нервен и без това.

Той се покатери на леглото с възглавницата си, притискайки я към стената, защото наистина нямаше място за две големи възглавници. Легна по гръб, вирайки се нагоре към мен, а русите му къдрици обрамчваха лицето и голите му рамене, сякаш бе Спящата красавица. Човек не среща много мъже с коса, по-дълга от моята. Той беше един от онези, които бяха по-скоро хубавки, отколкото красиви, сладки като кукла. Докато се вираше в мен със сините си очи, изглеждаше като дванадесетгодишен. Причината бе в изражението на лицето му, сякаш очакваше, че ще го ударя и той ще ми позволи, понеже не може да ме спре. В този момент разбрах какво бе имала предвид Рейна, когато го бе нарекла играчка за всички. У Стивън нямаше нищо доминиращо и това ме накара да се зачудя за миналото му. Малтретираните деца понякога имаха подобни изражения. И приемаха да ги малтретират, понеже е нормално.

— Какво има? — попита Стивън.

Бях се зазяпала.

— Нищо, просто си мислех.

Тази вечер не бе подходяща да го питам дали баща му го е биел. Помислих си дали да не си облека чифт дънки, но щеше да е неудобно, да не споменавам и топло. Беше късна пролет и жегите все още не бяха започнали. Навън бе едва двадесетина градуса, но не бе достатъчно хладно за дънки, особено ако има и някой друг в леглото. А и не бях сигурна как Стивън ще възприеме факта, че се обличам, за да легна до него. Можеше да се обиди. Ситуацията беше твърде сложна за мен. Изключих осветлението и се качих на леглото до него. Ако един от двамата ни беше малко по-голям, нямаше да се съберем. Дори и така, Стивън трябваше да се завърти на една страна.

Сви се до гърба ми, притискайки тялото си към моето, с една ръка през кръста ми, сякаш бях плюшена играчка. Стегнах се, но той изглежда не го забеляза. Зарови лицето си в гърба ми и въздъхна. Лежах в мрака и не можех да заспя. Преди два месеца, след като за малко не се бях превърнала във вампир, имах проблеми със съня. Можех да се справя с близки срещи със смъртта. Близките срещи с възможността да се превърна в немъртва, виж, те ме плашеха. Но го преодолях. Спях си съвсем добре, много благодаря, до този момент. Натиснах бутона, който караше часовника ми да свети. Беше едва 5,30. Спала бях около час. Страхотно.

Дишането на Стивън стана по-дълбоко и тялото му постепенно започна да се отпуска. Изскимтя леко в съня си и ръката му потрепери, после кошмарът премина и той остана да лежи тих и топъл.

Унесох се в сън, сгушвайки се в ръката, която Стивън бе преметнал през тялото ми. Беше почти толкова добър, колкото и плюшена играчка, макар да имаше навика да се помръдва в неподходящи моменти.

През тънките завеси се прокрадна дневна светлина и в първия момент помислих, че тя ме е събудила. Бях схваната, в същата позиция, в която бях заспала, сякаш въобще не бях мърдала през нощта. Стивън все още бе сгушен в мен, преметнал единия си крак върху моите, както и една ръка, като че ли се опитваше да е максимално близо до мен дори в съня си.

Останах легнала за момент, с тялото му, обвито около моето, и осъзнах, че никога преди не съм се събуждала до мъж. Имах годеник в колежа и бяхме правили секс, но никога не прекарвах нощта при него. Всъщност никога не бях спала в едно легло с мъж. Беше някак странно. Лежах си в кръга от топлина, излъчвана от тялото на Стивън, и ми се искаше да е Ричард.

Имах смътното чувство, че нещо ме е събудило, но какво? Измъкнах се изпод завивките и тялото на Стивън. Той се завъртя на другата страна с въздишка, издавайки тихи звуци на протест. Подгънах завивките около него и измъкнах файърстара изпод възглавницата.

Според часовника ми беше почти 10,30. Бях спала около пет часа. Нахлузих чифт дънки, взех четката си за зъби, чисто бельо и чорапи от куфара. Увих всичко в чиста тениска с яка и отключих вратата. Продължавах да държа файърстара в ръка. Оставих го върху тоалетката, докато се миех. Щях да направя същото и вкъщи.

Някой премина пред вратата, говорейки. Два гласа, единият от които женски. Оставих дрехите на пода, освободих предпазителя на оръжието и поставих лявата си ръка на дръжката на вратата.

— Това, което чух, предпазител ли беше? — изрече мъжки глас от другата страна. Разпознах го.

Върнах предпазителя на мястото му, мушнах пистолета отпред в гащетата си и го прикрих с тениската. Въроръжена, но не видимо, отворих вратата. Насреща ми стоеше Джейсън и се хилеше. Беше висок колкото мен. Очите му бяха с невинния син цвят на пролетното небе, но погледът далеч не бе невинен. Погледна покрай мен към Стивън, който все още лежеше свит в леглото.

— Аз ли съм следващият? — попита той.

Въздъгнах, вдигнах дрехите, пъхнах ги под едната си ръка и затворих вратата зад себе си.

— Какво правиш тук, Джейсън?

— Не звучиш щастлива, че ме виждаш.

Беше облечен с мрежеста тениска. Дънките му бяха избледнели и меки, с едно липсващо коляно. Беше на двадесет години и преди да се присъедини към глутницата, учеше в колеж. Сега беше вълкът на Жан-Клод и явно единствената му работа се изразяваше в това да е едновременно бодигард и предястие за Господаря вампир на града.

— Не е ли малко рано за мрежички?

— Почакай да видиш какво ще нося тази вечер на празничното откриване на новия клуб за танци на Жан-Клод.

— Може и да не успея да присъствам — отвърнах аз.

Той повдигна вежда.

— Прекарваш вечер под покрива на Ричард и разваляш среща с Жан-Клод — той поклати глава. — Не мисля, че е добра идея.

— Виж, никой от тях не ме притежава, ясно ли е?

Джейсън отстъпи с вдигнати ръце, имитирайки подигравателно, че се предава.

— Ей, не убивай вестоносеца. Знаеш, че това ще ядоса Жан-Клод, а също и, че ще реши, че си спала с Ричард.

— Не съм.

Той погледна към затворената врата.

— Знам и съм шокиран от избора ти на партньори в леглото, Анита.

— Когато кажеш на Жан-Клод, че съм спала със Стивън, се погрижи той ясно да разбере, че само сме делили легло и нищо повече. Ако Жан-Клод създаде проблеми на Стивън, заради игрите ти на думи, ще се ядосам. Не искаш да се ядосвам, Джейсън, нали?

Той ме изгледа за миг или два. Нещо премина зад очите му, звярът оживя, съвсем леко. Джейсън имаше лека склонност към онова, към което Габриел имаше голяма склонност. Изпитваше очарование от опасността, болката и, като цяло, си беше трън в задника. Джейсън беше поносим, не беше твърде лош тип; Габриел беше перверзен; но ставаше дума за същия недостатък в характера, просто в по-малки измерения. След нещата, на които бях станала свидетелка предната вечер, се зачудих какво ли би си помислил той за забавленията. Бях почти сигурна, че нямаше да одобри, но не сто процента, което ми подсказваше нещо за Джейсън.

— Наистина ли снощи си насочила автоматично оръжие към Рейна и Габриел?

— Аха, наистина.

От стаята на Ричард излезе жена, която държеше в ръцете си кърпи. Беше висока около метър и седемдесет, с къса кестенява коса, толкова къдрава, че трябваше да е естествена.

Носеше сини панталони и пуловер с къс ръкав. Сандали без пръсти допълваха облеклото ѝ. Изгледа ме от главата до петите

неодобрително или може би разочаровано.

— Ти трябва да си Анита Блейк.

— А ти си?

— Силви Баркър.

Тя протегна ръка и аз я поех. В мига, в който докоснах кожата ѝ, знаех каква е.

— С глутницата ли си? — попитах.

Тя дръпна ръката си и примигна насреща ми.

— Как разбра?

— Ако се опитваш да минеш за човек, не докосвай никого, който знае какво да гледа. От силата ти кожата ми настръхва.

— Тогава няма да хабя време и да се опитвам да се преструвам — силата ѝ ме заля подобно на горещата вълна, която ви удря, щом отворите вратата на фурна.

— Впечатляващо — казах, доволна, че гласът ми остана равен.

Тя се усмихна леко.

— Това си е сериозен комплимент от твоите уста. А сега трябва да занеса тези кърпи в кухнята.

— Какво става? — попитах аз.

Силви и Джейсън си размениха погледи. Тя поклати глава.

— Знаеш, че Ричард е ранен, нали? — постара се да звучи като въпрос.

Стомахът ми се сви на топка.

— Каза, че ще се оправи.

— Ще се оправи — отвърна тя. Почувствах, че преbledнявам.

— Къде е?

— В кухнята — отвърна Джейсън.

Не хукнах натам, не беше толкова далече, но ми се искаше. Ричард беше седнал на кухненската маса, без риза, с гръб към мен. Гърбът му беше покрит с пресни белези от нокти. На лявото му рамо имаше следа от ухапване и липсваше парче месо.

Д-р Лилиан попиваше кръв от гърба му с кухненска кърпа. Беше дребна жена в средата на петдесетте, с прошарена коса, подстригана в къса строга прическа. Два пъти се беше грижила за моите рани, като единия път беше космата и изглеждаше като гигантски човек-плъх.

— Ако снощи се бе обадил за медицинска помощ, сега нямаше да се налага да правя това, Ричард. Не обичам да причинявам болка на

пациентите си.

— Снощи на повикване беше Маркус — отвърна Ричард. — Предвид обстоятелствата, реших, че ще е по-добре да мина без помощ.

— Можеше да позволиш на някой друг да почисти и превърже раните.

— Да, Ричард, можеше да ми позволиш да ти помогна — обадох се аз.

Той погледна назад през рамо и косата му се изсипа около лицето. На челото му имаше превръзка.

— Получих достатъчно помощ за една вечер.

— Защо? Защото съм жена, или защото знаеш, че съм права?

Лилиан допря малък сребърен нож до долната половина на белег от нокти. Прокара острието по раната и я отвори наново. Ричард си пое дълбоко въздух и издиша.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Ликантропите се лекуват, но понякога без медицинска намеса може да ни останат белези. Повечето от раните ще зараснат, но някои от тях са достатъчно дълбоки, че да му трябва няколко шева, преди кожата да започне да заздравява, така че се налага да отворя наново част от тях и да добавя малко шевове.

Силви подаде кърпите на д-р Лилиан.

— Благодаря ти, Силви.

— За какво се карате, влюбени птички? — попита Силви.

— Нека Ричард ти каже, ако иска.

— Анита е на твоето мнение — обади се Ричард. — Смята, че трябва да започна да убивам хора.

Преместих се така, че да може да ме вижда, без да се напруга. Подпрях се на шкафа с чекмеджетата и се опитах да гледам лицето му, а не режещия нож на Лилиан.

— Не искам да започнеш да убиваш хора безразборно, Ричард. Просто да подкрепиш заплахите си. Убий един и останалите ще отстъпят.

Той ми хвърли вбесен поглед.

— Имаш предвид да използвам някого за назидание?

Казано по този начин звучеше някак студенокръвно, но истината си е истина.

— Да, това имам предвид.

— О, харесвам я — обади се Силви.

— Знаех си, че ще ти допадне — отвърна Джейсън.

Размениха си погледи, които не разбрах напълно, но изглежда адски се забавляваха.

— Да не пропускам някаква смешка?

И двамата поклатиха отрицателно глава.

Оставих нещата така. Двамата с Ричард все още спорехме и започвах да си мисля, че този спор няма да има край. Той трепна, когато докторката отвори друга рана. Правеше по някой шев само тук и там, но пак бяха повече, отколкото бих искала да изпитам върху себе си. Не обичах шевовете.

— Без обезболяващи? — попитах.

— Анестезията не работи добре при нас. Метаболизмът ни е твърде бърз — отвърна Лилиан. Изтри ножа в чиста кърпа и каза: — Една от раните се спуска надолу, под дънките ти. Свали ги, за да я погледна.

Погледнах към Силви и тя ми се усмихна.

— Не ми обръщай внимание. Падам си по момичета.

— На това се смеехте двамата — обърнах се към Джейсън.

Той кимна и се усмихна щастливо.

Поклатих глава.

— Другите ще пристигнат скоро за срещата. Не искам задникът ми да е изложен на показ, докато всички влизат през вратата — Ричард се изправи. — Да довършим в спалнята.

Точно под ключицата му имаше пръстен от прободни рани. Припомних си човека-вълк и повдигането с нокти от предната вечер.

— Можеха да те убият — казах аз.

Той ми хвърли един поглед.

— Но не ме убиха. Нима винаги ще казваш това?

Мразех, когато използвах собствените ми думи срещу мен.

— Можеше да убиеш Себастиан или Джамил и останалите нямаше да ти се нахвърлят.

— Вече си решила кого трябва да убия — гласът му бе натежал от гняв.

— Аха — отвърнах.

— Всъщност избира доста добре — обади се Силви.

Ричард обърна тъмните си очи към нея:

— Стой настрана от това.

— Ако ставаше дума само за кавга на двама влюбени, щях да го направя, Ричард — отвърна тя. Приблужи се и застана пред него. — Но Анита казва неща, които и аз вече съм казвала. Неща, които повечето от нас сме те молили да направиш. За няколко месеца бях готова да пробвам по твоя начин. Надявах се да си прав, но не се получава, Ричард. Или си алфа-мъжкар, или не си.

— Това предизвикателство ли е? — попита той.

Гласът му бе станал много тих. Силата му се понесе през стаята подобно на топъл вятър. Силви отстъпи крачка назад.

— Знаеш, че не е.

— Знам ли? — отвърна той.

Енергията в стаята се нагнети, нараствайки подобно на светкавица. Космите по кожата ми настръхнаха. Силви спря да отстъпва и сви ръце в юмруци.

— Ако смятах, че мога да победя Маркус, щях да го направя. Ако можех да защитя всички ни, щях да го направя. Но не мога, Ричард. Ти си единственият ни шанс.

Ричард надвисна над нея. Не беше просто физическият му размер. Силата му я заля, изпълни стаята, докато не стана почти задушаваша.

— Няма да убивам само защото ти смяташ, че трябва, Силви. Никой няма да ме накара насила. Никой.

Обърна поглед към мен и ми коства много да срещна очите му. Зад тях имаше сила с изпепеляваща тежест. Не беше удавящата сила на вампир, но беше осезаема. Кожата ми потрепери от силата му, от енергията, но не извърнах очи.

Взрях се в раните точно под врата му и осъзнах, че за малко да го изгубя. Това беше неприемливо.

Приблжих се към него, така че вече можех да го докосна, ако се протегна. Неземната му енергия се завихри върху мен, докато стана трудно да дишам.

— Трябва да поговорим, Ричард.

— Точно сега нямам време за това, Анита.

— Намери време — отвърнах аз.

Той ме изгледа гневно.

— Говори, докато Лилиан довършва. След около петнадесет минути чакам хора за среща.

— Каква среща? — попитах.

— Среща за разискване на ситуацията с Маркус — отвърна Силви. — Беше насрочил срещата преди снощното приключение.

Ричард я изгледа и погледът не беше приятелски.

— Ако исках тя да знае за срещата, щях да съм ѝ казал.

— Какво друго не си ми казал, Ричард?

Той обърна ядосаните си очи към мен.

— А ти какво не си ми казала?

Примигнах насреща му искрено объркана.

— Не знам за какво говориш.

— Стрелят два пъти с пушка над главата ти и не знаеш за какво говоря?

О, това.

— Направих онова, което е правилно, Ричард.

— Винаги си права, нали?

Сведох очи към пода и поклатих глава. Когато отново погледнах към него, той все още беше ядосан, но моят гняв преминаваше. За пръв път. Това щеше да е кавгата. Онази, която щеше да сложи край на всичко. Не грешах. Никакво говорене нямаше да промени това. Но ако щяхме да късаме, щеше да стане с експлозия.

— Нека довършим нещата, Ричард. Искаше да идем в спалнята.

Той се изправи с тяло, сковано от гняв, по-дълбок, отколкото можех да разбера. Беше контролирана ярост, и не разбирах откъде идва. Лош знак.

— Сигурна ли си, че можеш да понесеш да ме видиш гол? — гласът му бе пълен с горчивина, а не знаех защо.

— Какво има, Ричард? Какво направих?

Поклати глава твърде енергично и потрепна, когато движението му стигна до рамото.

— Нищо, нищо.

Лилиан погледна към мен, но го последва. Въздъгнах и се присъединих към тях. Не очаквах следващите няколко минути с нетърпение, но нямаше да се скатая. Щяхме да изречем всички грозни неща и да го направим колкото се може по-гадно. Проблемът беше, че

нямах грозни неща за казване. Това правеше кавгата много по-малко забавна за мен.

Джейсън прошепна съвсем тихо, докато минавах покрай него:

— Давай, Анита, давай, Анита.

Това ме накара да се усмихна. Силви ме наблюдаваше с хладни очи.

— Успех — не прозвуча съвсем искрено.

— Проблем ли имаш? — по-скоро бих се карала с нея, отколкото с Ричард.

— Ако не се срещаше с теб, можеше и да си избере другарка. Това би улеснило нещата.

— Искаш позицията ли? — попитах аз.

— Да — отвърна тя. — Но сексът е съществена част и не съм подходяща.

— Значи не стоя на пътя ти.

— На моя, не — отвърна тя.

Което предполагаше, че има други, но точно днес не ми пукаше.

— Твърде рано сутринта е, за да се занимавам с политиката на косматковците. Ако някой иска да си отхапе парче от мен, кажи му да се нареди на опашка.

Тя наклони глава на една страна като любопитно куче.

— Дълга ли е?

— В последно време, да.

— Мислех си, че всичките ти врагове са мъртви — обади се Джейсън.

— Продължавам да си създавам нови — отвърнах аз.

Той се усмихна.

— Представи си.

Поклатих глава и тръгнах към спалнята. Предпочитах отново да се изправа пред Рейна вместо пред Ричард. Почти се надявах, че някой наемен убиец ще изскочи отнякъде и ще ми даде мишена, по която да стрелям. Щеше да боли по-малко, отколкото да скъсам с Ричард.

Спалнята на Ричард беше боядисана в бледозелено, а пред леглото се мъдреше ярък килим, подобен на парче цветно стъкло. Леглото беше масивно, с четири колони и дори ранен той се бе постарал да го оправи, замятайки отгоре му плътно червено покривало. Имаше три покривала, които редуваха на леглото — зелено, синьо и червено. Всяко от тях подчертаваше различен цвят от килима и картината над леглото. Картината изобразяваше вълци в зимен пейзаж. Вълците гледаха право напред, сякаш човек е излязъл иззад дърветата и ги е изненадал. Върху снега кървеше елен с прегризано гърло. Беше странен избор за спалня, но някак пасваше. Освен това ми харесваше. Имаше онова качество, присъщо на всички хубави картини, сякаш, щом излезеш от стаята, ще се раздвижи — самият живот, застинал и уловен върху платното. Зеленото покривало подчертаваше вечнозелените дървета, синьото придаваше акцент на бледосиньото небе и синкавите сенки, а червеното караше кървавото петно върху снега да изпъква.

Ричард лежеше по корем върху тъмночервения плат. Беше напълно гол, захвърлил дънките в ъгъла на леглото. На фона на червената тъкан загорялата му кожа изглеждаше тъмна и гладка и невероятно подканяща да бъде докосната. Почувствах как по лицето ми нахлува топлина и проследих с очи извивките на тялото му чак до разширението при таза. Лилиан точно бе приключила със зашиването на извит белег от нокти, който се спускаше надолу от задните му части. Извърнах очи.

Бях виждала Ричард гол веднъж, когато се срещнахме за пръв път, но никога след това. По това време дори не мислехме да излизаме заедно. Трябваше да извърна поглед най-вече защото исках да гледам. Исках да го гледам в този му вид и това бе твърде неудобно, че да се опише с думи. Прехвърлих очи върху съдържанието на вградените в стената лавици, сякаш се опитвах да го запомня. Парченца кварц, малко птиче гнездо. Имаше парче корал, голямо колкото ръката ми, на

цвят като тъмно злато, с нишки бял кварц. Бях го намерила по време на един излет и му го подарих, защото той колекционираше парченца и камъчета, а аз не. Докоснах корала и не исках да се обръщам.

— Каза, че искаш да говорим, говори тогава — изрече Ричард.

Хвърлих поглед назад. Лилиан прерязваше черния конец, който използваше да закърпи кожата му.

— Така — отбеляза тя. — Дори не би трябвало да ти остане белег.

Ричард подгъна ръцете си на леглото и постави брадичка върху тях. Косата му се спусна около лицето, бухнала и изкушаваща. Знаех, че е толкова мека, колкото изглежда.

Лилиан ни изгледа последователно.

— Мисля, че ще ви оставя насаме — започна да прибира нещата си в чантата, която беше от кафява кожа и приличаше повече на кутия за рибарски принадлежности. Погледна към Ричард и обратно към мен. — Приемете съвет от една стара дама. Не оплесквайте нещата.

Остави двама ни с Ричард, вторачени след нея.

— Вече можеш да се облечеш — казах аз.

Той погледна към омачканите си дънки, движейки само тъмните си очи. Погледът му се върна обратно върху мен и беше толкова ядосан, колкото никога не го бях виждала.

— Защо?

Съсредоточих се върху тези ядосани очи и се опитах да не зяпам тялото му. Беше по-трудно, отколкото бих признала на глас.

— Защото е трудно да се карам с теб, когато си гол.

Повдигна се на лакти и при движението косата му се изсипа напред върху очите, докато накрая се взираше в мен през завеса от златистокестенява коса. Напомни ми на Габриел, и това беше адски обезпокояващо.

— Знам, че ме желаеш, Анита. Мога да го подуша.

О, да, това направо ме накара да се почувствам по-добре.

— Е, великолепен си. И какво от това? Какво общо има това с всичко останало, по дяволите?

Той се изправи на колене и ръце. Погледнах настрани толкова бързо, че ми се зави свят.

— Моля те, обуй си дънките.

Чух, че се плъзна от леглото.

— Дори не можеш да ме погледнеш, нали?

Имаше нещо в начина, по който го каза, което ме накара да искам да видя лицето му, но не можех да се обърна. Просто не можех. Ако това щеше да е последната ни кавга, не исках споменът за тялото му да се отпечата в съзнанието ми. Щеше да е твърде жестоко.

Почувствах, че застава зад мен.

— Какво искаш от мен, Ричард?

— Погледни ме.

Поклатих отрицателно глава.

Той ме докосна по рамото и аз се дръпнах рязко.

— Дори не можеш да понесеш да те докосвам, нали?

За пръв път чух болка в гласа му, сурова и агонизираща.

Тогава се обърнах. Трябваше да видя лицето му. Очите му блестяха от непроляти сълзи, отворени широко, за да не заплаче. Беше отметнал косата си от очите, но тя вече падаше обратно. Очите ми се плъзнаха по мускулестите му гърди и ми се прииска да прокарам ръце по зърната му, надолу по тънкия му кръст и да продължа още по-надолу. С усилие на волята вдигнах очи обратно към лицето му и пребледнях, вместо да се изчервя. Имах проблем с дишането. Сърцето ми туптеше толкова силно, че сякаш бях оглушала.

— Обичам да ме докосваш — изрекох.

Той погледна надолу към мен с очи, изпълнени с болка. Мисля, че предпочитах гнева.

— Преди ти се възхищавах, задето отказваш на Жан-Клод. Знам, че го желаеш, но продължаваш да му отказваш. Мислех си, че е много морално от твоя страна — той поклати глава и от ъгълчето на окото му се изтърколи една сълза, която на забавен каданс се спусна по бузата му.

Изтрих сълзата от лицето му с върха на пръста си. Той хвана ръката ми в своята и я стисна малко по-силно, без да ми причинява болка, а само изненада. Освен това бе дясната ми ръка и ваденето на пистолета с лявата щеше да си е адска мъка. Не че наистина смятах, че ще ми трябва пистолетът, но той се държеше толкова странно.

Ричард проговори, като продължаваше да гледа надолу към мен:

— Но Жан-Клод е чудовище, а ти не спиш с чудовища. Само ги убиваш — от двете му очи се плъзнаха сълзи и аз ги оставих да текат.

— Не спиш и с мен, защото аз също съм чудовище. Но можеш да ни убиваш, нали, Анита? Просто не можеш да ни чукаш.

Отдръпнах се от него и той ми го позволи. Можеше да вдигне от легнало положение тежкото легло от черешово дърво, така че ме пусна. Това не ми хареса особено.

— Това беше грозно.

— Но е вярно — отвърна той.

— Желая те, Ричард, знаеш го.

— Желаяш също и Жан-Клод, така че това не е особено ласкателно. Казваш ми да убия Маркус, сякаш ще е лесно. Смяташ, че ще ми е лесно да го убия, защото е чудовище, или защото аз съм чудовище?

— Ричард — изрекох.

Това беше довод, който не бях очаквала. Не знаех какво да кажа, но трябваше да кажа нещо. Той стоеше насреца ми със сълзи, засъхващи по лицето му. Дори гол и великолепен, изглеждаше изгубен.

— Знам, че няма да ти е приятно да убиеш Маркус. Никога не съм казвала, че ще е.

— Тогава как може да ме подканяш да го направя?

— Мисля, че е нужно — отвърнах аз.

— Можеш ли да го направиш? Можеш ли просто да го убиеш?

Помислих за момент, после кимнах.

— Да, бих могла.

— И това няма да те притесни? — попита той.

Втренчих се право в него, в изпълнените му с болка очи и казах:

— Не.

— Ако наистина го мислиш, това те прави по-голямо чудовище от мен.

— Аха, предполагам, че е така.

Той поклати глава.

— Не те притеснява, нали, това, че можеш да отнемеш човешки живот? — той се разсмя и смехът му бе горчив. — Или не считаш Маркус за човек?

— Мъжът, когото убих снощи, беше човек — казах аз.

Ричард ме зяпна и в очите му отново се появи ужас:

— И спа съвсем спокойно, нали?

Кимнах утвърдително.

— Доста добре, особено имайки предвид, че прати Стивън в леглото ми.

През очите му премина странно изражение и за част от секундата видях, че се чуди.

— Иисусе, познаваш ме по-добре от това.

Той сведе поглед.

— Знам. Просто те желая толкова силно, а ти продължаваш да казваш „не“. Това ме кара да се съмнявам във всичко.

— Мамка му. Няма да успокоявам егото ти насред кавга. Ти изпрати Стивън при мен, защото беше вбесен. Казал си му, че мога да го защита. Хрумвало ли ти е, че никога преди не съм спала — само спала — в едно легло с мъж?

— Ами годеникът ти в колежа?

— Правех секс с него, не оставах да преспивам — отвърнах аз.
— Искях първия път, когато се събудя с мъж, сгушен до мен, това да си ти.

— Съжалявам, Анита. Не знаех. Аз...

— Не помисли. Страхотно. А сега ще ме светнеш ли каква е идеята с липсата на дрехи? Какво става, Ричард?

— Видя битката снощи. Видя какво направих, какво мога да направя.

— Една част, да.

Той поклати глава.

— Искаш да знаеш защо не убивам? Защо винаги се спирам точно преди убийството? — погледът в очите му бе почти отчаян, див.

— Кажи ми — отвърнах тихо.

— Харесва ми, Анита. Обожавам усещането, когато ноктите ми раздират плътта — той обви ръце около себе си. — Вкусът на прясна, топла кръв в устата ми е завладяващ.

Той поклати глава по-силно, сякаш така можеше да изтрие усещането.

— Снощи исках да разкъсам Себастиан на парчета. Можех да почувствам желанието като болка в раменете, в ръцете си. Тялото ми искаше да го убие по същия начин, по който те желая.

Взря се в мен, все още обгърнал тялото си с ръце, но то говореше вместо него. Мисълта за убийството на Себастиан го възбуждаше, наистина го възбуждаше.

Преглътнах тежко.

— Страхуваш се, че ако се отпуснеш и убиеш, това също ще ти хареса, така ли?

Той ме изгледа и в очите му имаше ужас: страхът, че е чудовище, страхът, че бях права да не го докосвам, да не му позволявам да ме докосва. Ти не чукаш чудовищата, само ги убиваш.

— Харесва ли ти да убиваш? — попита той.

Трябваше да помисля по въпроса секунда или две. Накрая поклатих отрицателно глава:

— Не, не ми харесва.

— Какво е чувството? — попита той.

— Никакво. Не чувствам нищо.

— Трябва да чувстваш нещо.

Свих рамене.

— Облекчение, че не съм аз. Триумф, че съм била по-бърза, по-гадна — отново свих рамене. — Не ме притеснява да убивам хора, Ричард. Просто не ме притеснява.

— Някога притеснявало ли те е?

— Да, някога ме притесняваше.

— Кога престана?

— Не знам. Не първата или втората смърт, но когато се стигне до момента, в който вече им губиш бройката... Или спира да те притеснява, или си сменяш професията.

— Искам да ме притеснява, Анита. Убиването трябва да означава нещо повече от кръвта и възбудата или дори от оцеляването. Ако не означава, тогава греша и ние сме просто животни.

Тялото му също реагира на мисълта. И това не му хареса. Изглеждаше уязвим и уплашен. Искях да му кажа да се облече, но не го направих. Беше избрал да е гол съвсем умишлено, сякаш за да докаже веднъж завинаги, че не го желая или че го желая.

Не обичах особено тестовете, но беше трудно да се държа като кучка при страха в очите му. Беше се отдалечил, за да застане пред леглото. Потърка едната си ръка нагоре-надолу по противоположното рамо, сякаш му беше студено. В Сейнт Луис беше май месец. Не му бе студено или поне не по този начин.

— Вие не сте животни, Ричард.

— Откъде знаеш какво съм?

Знаех, че задава въпроса по-скоро на себе си, отколкото на мен.

Пристъпих към него. Измъкнах файърстара от гачетата си и го оставих на нощното шкафче до лампата от шлифован кристал. Той ме наблюдаваше, докато го правех, с бдителен поглед. Сякаш очакваше да го нараня. Щях да се опитам много, много сериозно да не го правя.

Докоснах го по ръката, нежно, на мястото, което потриваше. Той замръзна под ръката ми.

— Ти си един от най-моралните хора, които съм срещала. Можеш да убиеш Маркус и да не се превърнеш в хищен звяр. Знаем го, защото те познавам.

— Габриел и Рейна убиват и виж какви са.

— Ти не си като тях, Ричард. Повярвай ми.

— Какво ще стане, ако убия Себастиан или Маркус и ми хареса?
— красивото му лице се изпълни с ужас при мисълта.

— Може и чувството да е приятно — стиснах ръката му поздравно. — Но ако е така, това не е срамно. Ти си това, което си. Не си си го избрал. То те е избрало.

— Как може да кажеш, че не е срамно да ти харесва да убиваш. Ловувал съм елен и ми хареса. Хареса ми преследването, убийството и яденето на топлото месо.

Както и преди, мисълта го възбуди. Опитвах се да държа очите си върху лицето му колкото се може повече, но беше разсейващо.

— Всеки човек се възбужда от различни неща, Ричард. Чувала съм и по-лоши. По дяволите, виждала съм по-лоши.

Гледаше ме, сякаш искаше да ми повярва, и се страхуваше.

— По-лоши от това.

Вдигна дясната си ръка от мястото, където бе хванала лявата, и я приближи до лицето ми. Силата му заципа по дланта ми и надолу по ръката, докато не ахнах. Само силата на волята ми удържа ръката ми върху неговата.

Пръстите му се удължиха, разтягайки се невъзможно дълги и тънки. Ноктите пораснаха и станаха животински. Не беше вълча ръка, по-скоро неговата, пораснала в нещо ноктесто. Нищо друго не се бе променило, поне доколкото можех да видя. Само тази ръка.

Имах проблеми с дишането по съвсем различни причини от предишните. Взирах се в ноктестата ръка и за пръв път осъзнах, че е

прав. Да гледам как костите в ръката му се разтягат и изскачат, предизвикваше гадене, плашеше ме.

Ръката ми остана върху неговата, но треперех. Намерих сили да проговоря и гласът ми също потрепери.

— Видях Рейна да го прави веднъж. Не мислех, че е обща способност.

— Само Рейна, Маркус и аз го можем в нашата глутница. Можем да се променяме частично по собствено желание.

— Така си наръгал Себастиан снощи.

Той кимна, а очите му оглеждаха лицето ми. Мъчех се да изглежда безизразно, но онова, което видя, не бе достатъчно окуражаващо. Извърна се от мен и не бе нужно да виждам очите му, за да почувствам болката.

Сграбчих ръката му и обвих пръстите си около тези дълги, тънки кости. Почувствах под ръцете си мускули, които никога преди не се бяха намирали в ръката на Ричард. Коства ми цялата воля да продължа да я държа. Да го докосвам така. Цялата. Усилието ме остави трепереща и неспособна да срещна очите му. Страхувах се от онова, което щеше да види в тях.

Той докосна брадичката ми с другата си ръка и ме обърна бавно към себе си. Погледна надолу към мен.

— Мога да почувствам страха ти и ми харесва. Разбираш ли? Харесва ми.

Трябваше да прочистя гърлото си, за да отговоря.

— Забелязах.

Той има благоприличието да се изчерви. Наведе се бавно да ме целуне. Не се опитах да го спра, но и не му съдействах. Обикновено се изправях на пръсти, за да срещна устните му на средата на пътя. Сега стоях на място, твърде уплашена да се движа, карайки високото му тяло да превие рамене, да се наведе към мен. Дългата ръка с тънки пръсти, която държах, потрепери край мен, а ноктите докоснаха леко кожата под лакътя ми.

Стегнах се и силата му ме заля. Държах се за ръката му, докато мускулите и костите отиваха обратно по местата си. Държах се с две ръце, докато неговата връщаше предишната си форма под моите. Кожата ми потрепери от изливащата се сила.

Устните му докоснаха моите и аз отговорих на целувката, почти олюлявайки се. Пуснах ръката му, пръстите ми докоснаха голите му гърди и се заиграха с твърдите му зърна. Ръката му се плъзна около кръста ми, пръстите му се задвижиха нагоре, над ребрата ми, по протежението на гръбнака. Той прошепна в устата ми:

— Не носиш нищо под тениската.

— Знам.

Ръцете му се плъзнаха под тениската, галеха гърба ми, притиснаха телата ни едно в друго. Голото му тяло ме докосна и дори през дънките ме накара да потрепера. Искях да почувствам голата му плът срещу моята толкова силно, чувствах желанието като глад в кожата си. Свалих тениската си и той издаде звук на изненада.

Втренчи се в голите ми гърди и не беше единственият възбуден. Прокара ръцете си по тях и когато не го спрях, падна на колене пред мен. Погледна нагоре към лицето ми, а кафявите му очи бяха изпълнени с тъмна светлина.

Целунах го, както беше коленичил пред мен, сякаш щях да го изям, започвайки от устата. Да го усещам притиснат към голата си кожа, беше почти непоносимо.

Той прекъсна целувката и премести устните си върху гърдите ми. Това предизвика изненадан стон от гърлото ми.

На вратата се почука. Замръзнахме. Женски глас, който не разпознах, изрече:

— Не изминах целия този път, за да те слушам как го правиш, Ричард. Искам да ти напомня, че всички ние имаме изключително добър слух.

— Да не споменаваме обонянието — това беше Джейсън.

— Проклятие — изрече тихо Ричард, а главата му бе притисната в мен.

Наведох глава към него и зарових лице в косите му.

— Мисля, че просто ще се измъкна през прозореца.

Той ме прегърна през кръста и се изправи, прокарвайки ръка през гърдите ми за последен път.

— Не мога да ти кажа от колко време желях да направя това.

Той се протегна за дънките си и бельото, което все още беше върху леглото. Докоснах го по ръката и това привлече вниманието му.

— Желая те, Ричард. Обичам те. Искам да вярваш в това.

Той ме изгледа и лицето му стана странно и официално.

— Все още не си ме виждала да се превръщам във вълк. Трябва да го видиш, преди да продължим нататък.

Мисълта не ме изпълваше с вълнение и бях доволна, че съм момиче и не ми личи.

— Прав си, макар че, ако си беше изиграл картите правилно, първо можехме да сме правили секс.

— Нямах да е честно спрямо теб.

— Значи ми казваш, че дори да бяхме сами, щеше да се спреш и да се превърнеш.

Той кимна.

— Защото няма да е честно да спиш с мен, преди да си видяла пълната окомплектовка?

— Именно.

— Такъв бойскаут си, Ричард.

— Мисля, че току-що изгубих една от значките си за заслуги — отвърна той.

Изражението на лицето му предизвика прилив на топлина във врата ми.

Той се засмя и нахлузи бельото си. Носеше къси гащета. Навлече дънките и внимателно закопча ципа. Наблюдавах го как се облича със собственическо чувство. С чувство на очакване.

Вдигнах тениската от пода и я навлякох отново. Ричард застана зад мен, плъзгайки ръце под плата, обхващайки по една гърда с всяка, масажирайки ги. Облегнах се назад към него. Той беше този, който спря, прегърна ме през кръста и ме повдигна на няколко сантиметра от пода. Завъртя ме към себе си и ме целуна бързо.

— Когато си наумиш да направиш нещо, наистина си го наумяваш, нали?

— Винаги — отвърнах аз.

Той си пое дълбоко въздух през носа и издиша през устата.

— Ще се опитам да направя срещата кратка, но...

— Едуард скоро ще е тук, така че няма значение.

Той кимна и на лицето му се изписа униние.

— Почти забравих, че някой се опитва да те убие — обхвана лицето ми в шепи и ме целуна, а очите му ме оглеждаха. — Внимавай.

Докоснах превръзката на рамото му.

— Ти също.

Измъкна черна тениска от едно чекмедже и я навлече. Затъкна я в дънките и аз се удържах да остана настрана, докато се занимаваше с ципа.

— Ела при нас, щом се облечеш.

Кимнах.

— Разбира се.

Той излезе и затвори вратата след себе си. Въздъгнах и седнах на ръба на леглото. Проклятие. Не исках да изгубя Ричард. Наистина не исках. Исках да спя с него. Не бях сигурна как се чувствах относно това да го гледам как се превръща в животинска форма. Опитът с ръката ме бе притеснил достатъчно. Ами ако не можех да го понеса? Ами ако беше твърде отвратително? Мили боже, надявах се да не е. Надявах се, че съм по-свестен човек. По-силен от това.

Ричард се страхуваше, че ако започне да убива, просто ще продължи да го прави. Не беше напълно неоправдан страх. Обвих здраво ръце около себе си. Усещането за тялото му до моето бе полепнало по кожата ми. Усещането за устните му по мен... Потреперих и не беше от страх. Беше глупаво да обичам Ричард. Сексът с него само щеше да влоши нещата. Скоро щеше да е мъртъв, ако не убиеше Маркус. Нещата бяха толкова прости. Жан-Клод никога не би се изложил на подобна опасност. Никога. Човек винаги можеше да разчита, че Жан-Клод ще оцелее. Това бе един от талантите му. Бях почти сигурна, че не бе от талантите на Ричард. Миналата вечер би трябвало да ми е показала без съмнение, че трябва да го зарежа. Или че той трябва да ме зареже. Може да сте съгласни да спорите за политика или дори понякога за религия, но или убивате хора, или не убивате. Убийството не е нещо, за което човек може да е неутрален.

Жан-Клод нямаше нищо против да убива хора. Някога си мислех, че това го прави чудовище. Сега съм съгласна с него. Моля, може ли истинското чудовище да се изправи?

Най-накрая се облякох с червена тениска с яка, черни дънки, черни найкове и пъгнах 9-милиметровия файърстар, прибран в кобура, в панталона. Оръжието изпъкваше съвсем ясно под червената тениска, но пък защо да се опитвам да го крия? Освен това можех да почувствам завихрянето на енергия отвъд вратата. Превръщачи, при това не всички доволни. Силните емоции правеха по-трудно прикриването на силата им. Ричард бе един от най-добрите в прикриването ѝ, които аз бях срещала. За известно време ме беше заблудил, бе ме накарал да мисля, че е човек. Никой друг не бе успявал да направи подобно нещо.

Погледнах в огледалото и осъзнах, че не ме притеснява фактът, че ще се изправя пред стая пълна с ликантропи, а фактът, че насреща ми ще има хора, които знаеха, че двамата с Ричард се бяхме награбили. Винаги предпочитах опасността пред смущението. Бях свикнала с опасностите.

Банята беше точно до всекидневната, така че, когато отворих вратата, всички те бяха скупчени на или около кушетката. Погледнаха ме, щом пристъпих в стаята, и аз им кимнах:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна Рафаел.

Той беше кралят на плъховете, еквивалентът на водач на глутницата за плъхолаците. Беше мургав, висок и красив, с отчетливи мексикански черти, които правеха лицето му да изглежда строго. Само устните му подсказваха, че може би по-често се усмихва, отколкото се мръщи. Беше облечен в риза с къси ръкави, които оставяха на показ дамгата на ръката му. Беше във формата на корона и представляваше кралски символ. Сред вълците нямаше еквивалентен символ. Да си ликантроп, означаваше различни неща в зависимост от животното, различни култури, освен форми.

— Не знаех, че за плъхолаците представляват интерес вътрешните разпавии на глутниците — казах аз.

— Маркус се опитва да обедини превръщачите под един водач.

— И нека да позная — изкоментирах аз, — той ще е водачът.

Рафаел се усмихна леко.

— Да.

— Значи се сдушваш с Ричард, като по-малкото зло? — направих го да прозвучи като въпрос.

— Сдушвам се с Ричард, защото е мъж, който държи на думата си. Маркус няма чест. Неговата кучка Рейна се е погрижила за това.

— Все още смятам, че ако убием Рейна, Маркус може да прояви желание да разговаря с нас — думите бяха изречени от жена, за която си мислех, че съм виждала преди, но не можех да се сетя къде.

Стоеше на пода и отпиваше кафе от голяма чаша. Имаше къса руса коса и бе облечена в розов найлонов екип за джогинг, като якето бе разкопчано и разкриваше розова тениска. Беше екип, направен, за да привлича погледите, а не да се тренира с него, и си я спомних. Бях я виждала в „Кафенето на лунатиците“, ресторантът на Рейна. Името ѝ беше Кристин. Не беше вълк, беше тигролак. Присъстваше на срещата, за да говори от името на независимите превръщачи. Онези, които не бяха достатъчно голяма група, че да имат водач. Не всеки вид Ликантропия беше еднакво заразен. Човек можеше да бъде разкъсан на парченца от тигролак и пак да не се зарази. Върколакът можеше само да те одраска и да станеш космат. Почти никоя от базираните на котки ликантропия не беше толкова заразна, колкото вълка и плъха. Никой не знаеше защо. Нещата просто работеха по този начин.

Ричард ме представи на около петнадесетина други, като използваше само първи имена.

Поздравих ги и се облегнах на стената край вратата. На дивана нямаше място, същото важеше и за пода. Освен това обичах да съм извън обхвата на всеки превръщач, когото не познавах. Просто предпазна мярка.

— Всъщност виждала съм Кристин и преди — казах аз.

— Да — отвърна Кристин, — в нощта, когато уби Алфред.

Свих рамене.

— Аха.

— Защо не уби Рейна снощи, когато имаше възможност? — попита тя.

Преди да успее да отговоря, Ричард се намеси:

— Ако убием Рейна, Маркус ще избие всички ни.

— Не мисля, че може да се справи — отвърна Силви.

Ричард поклати отрицателно глава.

— Не, все още няма да се отказвам от Маркус.

Никой не изрече нищо, но израженията по лицата им бяха красноречиви. Бяха съгласни с мен. Ричард щеше да стане причина за смъртта си и да повлече след себе си последователите си.

Луи излезе от кухнята, носейки две чаши с кафе. Усмихна ми се. Луи беше най-добрият приятел на Ричард и беше излизал на много излети с нас. Беше висок малко под метър и седемдесет, с очи потъмни от моите, истински черни, а не тъмнокафяви. Меката му черна коса бе подстригвана наскоро. Откакто го познавах я носеше дълга, не защото прическата му допада, какъвто бе случаят с Ричард, а просто защото не му оставаше време да иде да се подстриже. Сега беше достатъчно къса, че да се виждат ушите му, и изглеждаше по-възрастен, приличаше повече на професор с докторат по биология. Беше плъхолак и един от лейтенантите на Рафаел. Подаде ми едната чаша.

— Тези срещи станаха много по-приятни, откакто Ричард купи кафе машината. Благодарение на теб.

Вдишах дълбоко от аромата на кафето и моментално се почувствах по-добре. Кафето може и да не беше лек за всичко, но бе достатъчно близо.

— Не съм сигурна, че всички се радват да ме видят.

— Страхуват се. Това ги прави малко враждебни.

Стивън излезе от гостната, облечен в дрехи, които му пасваха твърде добре, за да са на Ричард. Синя риза, натъпкана в избелели сини дънки. Единственият мъж в стаята, който носеше почти същия номер като Ричард, бе Джейсън. Той никога нямаше нищо против да споделя дрехите си.

— Защо всички изглеждат толкова мрачни? — попитах аз.

Луи се облегна на стената, отпивайки от кафето си.

— Жан-Клод оттегли подкрепата си за Маркус и я насочи към Ричард. Не мога да повярвам, че никой от тях не го е споменал.

— Споменаха нещо за някаква договорка, но не обясниха — обмислях онова, което ми бе казал току-що. — Маркус сигурно е бесен.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Това е омаловажаване — той ме изгледа. — Не разбираш, нали?

— Какво да разбирам?

— Без подкрепата на Жан-Клод, Маркус няма шанс да принуди останалите превръщачи да му се подчиняват. С мечтите му за съграждане на империя е свършено.

— Ако няма шанс, защо всички са толкова притеснени?

Луи се усмихна тъжно.

— Маркус има навика да убива онова, което не може да контролира.

— Имаш предвид, че ще започне война?

— Да.

— Имаш предвид не само с Ричард и глутницата, а открита война с останалите превръщачи в града?

Луи кимна.

— С изключение на леопардлаците. Габриел е техният водач, а той е с Рейна.

Обмислих казаното за няколко мига.

— Иисусе, това ще е кървава баня.

— И няма да има начин да се запази в тайна, Анита. Някаква част ще излезе и в обикновения свят. В тази страна все още има три щата, които биха платили стотици долари като награда за мъртъв превръщач, без да задават въпроси. Подобна война би могла да направи практиката да изглежда практична.

— Вие двамата нямате ли нещо по-добро за правене? — попита Кристин.

Започвах да не я харесвам. Тя беше тази, която бе почукала на вратата и бе прекъснала двама ни с Ричард. Честно казано, за това ѝ бях благодарна. Мисълта за това да бъдем чути от всички, ако бяхме стигнали по-далече, щеше да е твърде срамна, за да се облече в думи.

Луи се премести на пода при всички останали. Аз останах подпряна на стената и продължих да отпивам от кафето си.

— Ще се присъединиш ли към нас? — попита ме тя.

— Добре съм си там, където съм — отвърнах.

— Твърде си добра, за да седиш при нас ли? — попита ме около тридесетгодишен мъж с тъмносини очи.

Беше висок около метър и седемдесет, макар да бе трудно да се прецени, както беше седнал на пода. Беше облечен с костюм и вратовръзка, сякаш бе тръгнал за работа. Името му беше Нийл.

— Не достатъчно добра — отвърнах аз, — дори и наполовина не толкова добра.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? — попита той. — Не ми харесва тук да има нормален.

— Не се занимавай с това, Нийл — каза Ричард.

— Защо? Тя ни се присмива.

Ричард погледна към мен от края на дивана.

— Ще се присъединиш ли към нас, Анита?

Силви беше седнала до Ричард, не твърде близо, но все пак нямаше достатъчно място за мен. Рафаел беше седнал на ръба на дивана, с изправен гръб и единият му крак бе свит, с глезен поставен върху другото коляно.

— Кушетката изглежда пълна — отвърнах аз.

Ричард протегна ръка към мен.

— Ще ти направим място.

— Тя даже не е от глутницата — изрече Силви. — Няма да ѝ отстъпя мястото си. Не искам да те обидя, Анита, ти няма откъде да знаеш.

Гласът ѝ беше сух, не враждебен, но погледът, който хвърли на Ричард, не беше точно приятелски.

— Не съм обидена — отвърнах аз.

И без това не бях сигурна, че искам да стоя на диван, заобиколена от ликантропи. Дори и предполагаемо приятелски настроени. Всички в стаята бяха по-бързи и по-силни от мен и това си беше факт. Единственото предимство, което имах, беше пистолетът. Ако седнех до тях, никога нямаше да успея да го извадя навреме.

— Искам приятелката ми да седне до мен, Силви, това е всичко — каза Ричард. — Не е предвидено като предизвикателство към позицията ти на лукои — гласът му беше спокоен, сякаш говореше на дете.

— Какво каза? — попита Силви. Изглеждаше шокирана.

— Ние сме лукои. Анита го знае.

— Споделил си с нея думите ни? — изрече Нийл с натезал от гняв глас.

Исках да кажа, че това са само думички, но не го направих. Кой каза, че не поумнявам?

— Беше време, когато споделянето на тайните ни с нормалните можеше да ти докара смъртна присъда — изрече Силви. — Дори Маркус не го позволява вече.

— Колко от тайните ни знаеш, човеко?

Свих рамене.

— Няколко думи, това е всичко.

Силви ме изгледа.

— Искаш човешката ти приятелка да се сгуши до теб, така ли, Ричард?

— Да — отвърна той. В гласа му нямаше и следа от гняв.

Лично на мен не ми хареса как бе изрекла „човешка“. Силви коленичи на дивана, взирайки се в мен.

— Ела, човеко, седни при нас.

Изгледах я.

— Защо си промени мнението?

— Не всичко има общо с йерархията в глутницата. Ричард постоянно ни го обяснява. Седни при любовника си. Аз ще се отместя.

Направи го, като се сви на дивана близо до Рафаел.

Кралят на плъховете ми хвърли един поглед. Повдигна вежда и почти сви рамене. Не вярвах на Силви, но вярвах на Рафаел и на Ричард, поне тук, днес. Осъзнах, че щях да вярвам на Рафаел и при събитията снощи. Той нямаше да има моралните задръжки на Ричард. Горкият Ричард беше като самотен глас, викащ в пустошта. Бог да ми е на помощ, съгласна бях с езичниците.

Луи и Стивън се бяха свили на пода съвсем близо. Бях сред приятели. Дори Джейсън, който се хилеше насреща ми, нямаше да позволи да ме наранят. Джейсън бе вълкът на повикване на Жан-Клод, както и Стивън. Мисля, че ако позволяха да загина, можеше да не оцелеят дълго след мен.

— Анита? — Ричард накара името ми да звучи въпросително.

Въздъгнах и се отблъснах от стената. Бях сред приятели, тогава защо мускулите на гърба ми бяха толкова стегнати, че чак ме болеше, като се движех? Параноя? Кой, аз ли?

Заобиколих дивана с чаша кафе в ръка. Силви потупа дивана с усмивка, но не изглеждаше да е искрена.

Седнах до Ричард. Той праметна ръката си над раменете ми. Дясната ми ръка бе притисната към тялото му, но не твърде плътно. Знаеше колко много мразех да се блокира ръката, с която вадех оръжието.

Облягайки се на топлото му тяло, се отпуснах. Напрежението в раменете ми олекна. Отпих глътка от кафето. Всички се държахме адски цивилизовано.

Ричард допря устни до лицето ми и прошепна:

— Благодаря ти.

Тези две думи му спечелиха много точки. Знаеше какво ми коства да седна сред вълци, плъхове и котки. Ако не бях седнала при него, щях да подкопая авторитета му пред глутницата и останалите водачи. Не бях тук, за да влошавам ситуацията.

— Кой те спаси снощи, Стивън? — попита Силви.

Гласът ѝ беше захарен, лицето приветливо. Въобще не ѝ вярвах.

Всички погледи се обърнаха към Стивън. Той се опита да се свие на пода, сякаш можеше да стане невидим, но не се получи. Погледна към Ричард с разширени очи.

— Давай, Стивън, кажи истината. Няма да се ядосам.

Стивън преглътна.

— Анита ме спаси.

— Ричард се биеше с около двадесетина ликантропи по това време — обадох се аз. — Каза ми да измъкна Стивън и аз го направих.

Нийл подуши Стивън, прокарайки носа си над лицето и врата му надолу към рамото. Не беше човешки жест и действаше изнервящо, когато го правеше добре облечен мъж.

— Нейната миризма е по кожата му — Нийл ме изгледа свирепо. — Бил е с нея.

Очаквах врява, но вместо това останалите се скупчиха около Стивън, започнаха дадушат кожата му, докосваха го и допираха пръсти до носовете си. Само Силви, Джейсън, Рафаел и Луи останаха седнали. Един по един останалите се обърнаха към двама ни с Ричард.

— Прав е — изрече Кристин. — Миризмата ѝ се усеща по кожата му. Толкова наситен аромат не се получава само от носенето на някого.

Ръката на Ричард се стегна върху рамото ми. Хвърлих поглед към лицето му. Беше спокойно, само леко свиване около очите издаваше

напрежение.

— Патрулирах из гората в търсене на убийци — изрече Ричард.
— Стивън не искаше да остава сам. Изпратих го при Анита.

— Знаем за опитите за убийство — обади се Силви.

Очите ми се разшириха:

— Така ли?

— Ричард иска нашата помощ, за да те предпазим. Ако ще си отнесем куршума заради теб, искаме да знаем защо.

Срещнах погледа ѝ. Лицето ѝ бе сурово, костите по скулите ѝ стърчаха.

— Не искам от никого да отнася куршума, предназначен за мен — отвърнах аз и се измъкнах изпод ръката на Ричард, което ме приближи до Силви. Определено не беше подобрене.

Ричард не се противи. Отдръпна ръката си.

— Трябваше да разговарям с теб, преди да им казвам.

— Много си прав — отвърнах аз.

Силви подпря ръце на облегалката на дивана и приближи лицето си на сантиметри от моето.

— Нима ще нашляпаш нашия бъдещ водач на глутница, човеко?

— Изричаш „човек“, като че ли е лошо нещо, Силви. Да не завиждаш?

Тя се отдръпна, сякаш съм я цапардосала. Предположих, че онова, което премина по лицето ѝ, беше някаква част болка и някаква част гняв.

— Повечето от нас са оцелели от атаки, човеко. Не сме си избрали тази съдба — гласът ѝ бе задавящо суров.

Очаквах от нея много неща, но не и болката на оцелял от атака. Съжалявах, че бях повдигнала темата.

— Съжалявам. Нямах предвид нищо лично.

— Идея си нямаш колко лично е.

— Достатъчно, Силви — обади се Ричард.

Тя се изправи на колене, за да застане лице в лице с него над главата ми.

— Нямах силата даже да се ядосаш, че е спала с твой подчинен мъжкар?

— Я чакайте малко — намесих се аз. — Двамата със Стивън не сме правили секс. Буквално спяхме заедно, нищо повече.

Нийл заби лицето си в чатала на Стивън и подуши. Не беше човешки жест. Стивън му позволи да го направи, и това също не бе особено човешка постъпка.

Джейсън се наведе и подуши крака ми.

Поставих чашата с кафе върху коляното си, точно пред лицето му.

— Не си го и помисляй.

Джейсън се ухили насреща ми.

— Не можеш да обвиняваш един мъж, че се е опитал.

— Аз мога — обади се Ричард тихичко.

Джейсън му се усмихна в отговор и се отдръпна. Нийл вдигна лице и поклати глава.

— Не са правили секс.

— Той ми каза, че тя ще ме защити — обади се Стивън.

Тишината стана толкова тягостна, че човек можеше да ходи отгоре й.

— Това ли си казал? — попита Силви. Взираше се в Ричард, сякаш е направил нещо много лошо.

Ричард си пое дъх достатъчно дълбоко, че раменете му да потръпнат.

— Да, точно това казах.

— Стивън — изрече Силви. — Вярваш ли, че щеше да те защити? Ако Рейна беше влязла през вратата, щеше ли да се довериш на Анита да те спаси?

Стивън погледна първо към пода, после нагоре, очите му се стрелнаха най-напред към Ричард, след това към мен. Най-накрая погледът му се спря на мен.

— Тя ме накара да спя близо до стената, така че да е на предна линия, ако нещо влезе през вратата.

Пък аз си мислех, че съм го прикрила умело.

— Какво щеше да направиш, ако Рейна бе дошла? — попита Силви.

Всички, с изключение на Ричард, гледаха към мен. Погледите им бяха настоятелни и осъзнавах, че въпросът означава повече, отколкото би трябвало.

— Щях да я убия.

— Не просто да я простреляш или раниш? — попита Кристин. Поклатих отрицателно глава.

— Изчерпи си толеранса снощи. Ако отново тръгне след Стивън, ще я убия.

— Наистина го мислиш, нали? — попита Силви.

— Всяка дума.

В стаята забуча енергия, сякаш всички споделяха някакво телепатично послание. Не мисля, че го правеха, но нещо определено се случваше. Енергийните нива в стаята се покачваха и това не ми харесваше. Оставих чашата с кафето на пода. Исках и двете ми ръце да са свободни.

Силви ме сграбчи за кръста и се претърколихме от дивана. Озовахме се на пода, като тя бе върху мен, преди да успея да реагирам. Посегнах към пистолета, но ръката ѝ го достигна първа. Измъкна го от кобура и го метна настрани. Не беше просто бърза, беше феноменална и аз се оказах нагазила в по-дълбоки води от очакваното, от които нямаше как да се измъкна.

Извивката на ръката ѝ бе напъхана под брадичката ми в задушаваша хватка, така че да може да ме накара да изгубя съзнание, без да ме убие. Краката ѝ бяха сключени около кръста ми, толкова близо, колкото бе успяла да се придвижи, без да се мушне под ризата ми.

Половин дузина върколаци се плъзнаха между нея и Ричард. Той стоеше изправен, с ръце стиснати в юмруци. Силата му се заизлива из стаята, по-дълбока и по-висока, докато не се почувствахме така, като че сме погребани под някакъв статичен заряд.

— Недей — прошепнах. Не говорех на Ричард.

Почувствах как нещо в Силви се отваря — трепереща, вибрираща енергия се изля от кожата ѝ върху тялото ми. Беше почти гореща, като въздуха, излизащ от отворена пещ. Потръпнах на местата, където кожата ѝ ме докосваше. Беше болезнено, като поредица мънички електрошокове.

— Какво правиш, Силви? — попита Ричард.

Гласът му бе станал нисък и ръмжащо дълбок, не звучеше човешки. Очаквах, че очите му са сменили цвета си на кехлибарен, но си бяха все същото наситено кафяво както винаги. Човешки очи, но погледът в тях беше различен. Звярът се взираше от очите на Ричард. В

този момент знаех, че е наистина опасен. Знаех също, че тази впечатляваща сила няма да ме спаси, ако Силви реши да откъсне главата ми.

Пулсът ми блъскаше срещу ръката ѝ като хваната в капан пеперуда. Насилих гласа си да звучи спокойно.

— Какво става?

— Ще те превърна в негова другарка.

— Не си заразна в човешка форма — отвърнах аз.

— Така ли? — попита тя. Ръката около гърлото ми се затопли и запулсира като сърце. Почувствах как се плъзгат мускулите под кожата ѝ.

— Ричард — гласът ми прозвуча тънко и пискливо. Страхът правеше такива неща.

Рафаел и Луи скочиха на крака. Върколаците, които се бяха присъединили към Силви в тази малка демонстрация, се разгърнаха във ветрило, за да покрият и плъховете.

Не можех да видя Стивън. Последно го мярнах някъде зад нас, свит на пода.

Джейсън се сви в краката на Ричард и застана с лице срещу останалите върколаци. Но поне десет от тях просто си стояха, наблюдаваха и не вземаха страна.

— Продължаваш да ни се противопоставяш — изрече Джейсън.

Силви присви ръката около врата ми. Успях да мерна дългите нокти, с които завършваше дланта.

— Само Рейна стои по-високо в глутницата от мен, Джейсън.

Ричард се изправи срещу върколаците. Вдигна ръце нагоре и направи успокояващ жест, точно както бе направил и на мястото, където се снимаше филмът. Бодливата енергия в стаята спадна с една идея. Отблъскваше силата им.

— Нужна е само една драскотина, Ричард — изрече Силви. — Няма да стигнеш до нас навреме.

— Забранявам го — изръмжа Ричард. — Никой няма да бъде инфектиран против волята си. Особено Анита.

— Защо? — попита Силви. — Защото, ако не беше човек, нямаше да я желаеш ли? Това, че не вкарваш в леглото си никого от глутницата, е още един начин да отречеш какво си, Ричард.

Нещо премина по лицето му зад гнева и силата: несигурност.

В този момент разбрах, че е права. Силви прошепна в ухото ми:

— Виж лицето му.

— Аха — отвърнах аз.

— Той те обвинява за неспособността ти да спиш с него, защото смяташ, че е чудовище, но ако те направя една от нас, няма да те желае. Смята, че всички ние сме чудовища, но не и добрият стар Ричард. Той е по-добър от нас.

— Ще те нараня, Силви. Ще те накарам да кървиш, разбираш ли — изрече Ричард.

— Но няма да ме убиеш, нали? — отвърна тя. Ръката ѝ се изпъна и дългите нокти погъделичкаха лицето ми.

Сложих и двете си ръце върху нейната, в опит да я удържа далече от мен, и се провалих.

— Аз ще те убия — изрекох.

Изведнъж тялото ѝ притихна до моето.

— Задето съм те превърнала в една от нас? Задето ще загубиш любовта на Ричард, когато те види чудовищна и космата?

Изрекох следващите думи много бавно и внимателно.

— Мразиш онова, което представляваш, Силви.

Ръката ѝ стегна хватката достатъчно, така че за миг не можех да дишам.

— Не мразя онова, което представлявам. Приемам го — ръката ѝ се отпусна.

Поех си дъх на пресекулки и се опитах отново.

— Видях изражението ти, когато те обвиних, че завиждаш. Завиждаш ми, задето съм човек, Силви. Знаеш, че е така.

Тя вдигна другата си ръка пред лицето ми и ми позволи да огледам добре дългите, тънки нокти. Ръката върху гърлото ми прокара нокти през косите ми.

— Знаеш, че Рейна ни е забранила да те превръщаме в лукои. Страхува се, че ако се присъединиш към нас, ще си по-добра кучка от нея.

— Колко ласкателно — прошепнах аз.

Погледнах към Ричард над гърбовете на върколаците. Очите му бяха станали кехлибарени и чужди. Знаех, че няма да убие Силви въпреки всичко. Дори и да ми пуснеше кръв и да ме заразеше, нямаше

да я убие. Виждаше се там, наред болката, изписана на лицето му. Объркването заместваше страха.

Може би Силви също го видя. Може би беше доказала тезата си. Каквато и да бе причината, тя се откопчи от тялото ми и внимателно застана встрани от мен.

Измъкнах се на четири крака с цялата бързина, на която бях способна. Не беше красиво, не беше ловко, но бе ефективно.

Пълзях, докато стигнах до далечната стена. Застанах до нея, колкото се може по-встрани от всичко ставащо в стаята.

Останалите върколаци бяха отстъпили. Силви и Ричард стояха изправени един срещу друг. Очите на Силви бяха придобили странен течно сив цвят, вълчи очи.

Ричард замахна със силата навън. Пропълзя по кожата ми и предизвика ахване от гърлото ми.

Силви стоеше наред този потоп от енергия и дори не трепна.

— Силата е впечатляваща, Ричард, но не означава нищо, докато Маркус е жив.

Той я удари с опакото на ръката си с такава бързина, че движението бе невъзможно за проследяване. Силви се удари в стената и се плъзна зашеметена на пода.

— Аз съм водач на глутницата — гласът на Ричард избумтя и той вдигна ноктести ръце към небето.

Падна на колене, а аз не се притекох на помощ. Останах свита до стената и ми се искаше да се бях запасила с резервно оръжие.

Ричард се сниши на пода и се залюля леко. Сви се на топка и почувствах как поглъща силата си обратно. Почувствах как тя се оттича. Дълго време след като енергията изчезна от стаята, остана свит на пода, прегърнал коленете си с наведена напред глава и коса, скриваща лицето му.

Силви се изправи на колене и пропълзя към него. Сви се до тялото му и приглади косата му от едната страна.

— Ще те последваме навсякъде, ако убиваш заради нас. Тя ще убива за нас. Ако твоята другарка, твоята лупа убива за нас, може и да е достатъчно.

Ричард вдигна глава с потреперване.

— Никой няма да бъде заразяван против волята му, това е думата ми и това заповядвам.

Изправи се обратно на колене.

Силви остана свита долу, с лице близо до пода в знак на унижение.

— Но няма да убиваш, за да я наложиш.

— Аз ще убивам, за да защитя Анита — обади се Рафаел.

Всички погледи се обърнаха към него.

Той срещна очите им и не отстъпи.

— Ако някой я докосне против волята ѝ, аз и моите хора ще се погрижим да го унищожим.

— Рафаел — обади се Ричард, — не го прави.

Той изгледа Ричард.

— Доведе човек между нас, но не правиш нищо, за да я защитиш. Някой трябва да го направи.

Исках да кажа, че мога сама да се защитя, но не беше вярно. Бях добра, но си оставах просто човек. Не беше достатъчно.

— Не мога да ти позволя да вършиш мръсната работа вместо мен.

— Аз съм ти приятел, Ричард — отвърна Рафаел. — Нямам нищо против.

Силви прегърна земята в краката на Ричард.

— Нима ще позволиш на Краля на плъховете да убива глутницата ти? Той ли е новият ни водач?

Той погледна надолу към нея и нещо стана с лицето му, не неземно или вълчо, но някаква твърдост, почти тъга, премина през него. Видях я и не ми хареса. Ако пистолетът ми бе у мен, можеше и да застрелям Силви, задето бе накарала това изражение да премине по лицето му.

— Ще убия всеки, който наруши думата ми. Изрекох го и това е закон.

Силви се наведе още по-ниско, а другите вълци се скупчиха наоколо, пълзейки по пода, снишавайки се пред него. Някои ближеха ръцете му, докосваха тялото му. Задвижиха се около него, докато почти го скриха от поглед.

Ричард се изправи, мина през тях, докато ръцете им се опитваха да намерят опора в краката му. Наведе се, вдигна файърстара от пода и пристъпи към мен. Изглеждаше достатъчно нормален, всичките вълчи промени бяха изчезнали. Подаде ми пистолета с дръжката напред.

— Добре ли си?

Хванах оръжието с две ръце.

— Разбира се.

— Ценя човечността ти, Анита. Силви е права. Как мога да поискам от теб да прегърнеш звяра ми, когато сам не мога да го направя? — болката по лицето му беше сърцераздирателна. — Ще убивам, за да те опазя. Това прави ли те щастлива?

Вдигнах поглед към него.

— Не — отвърнах. Мислех си, че ще ме зарадва, но не. Чувствах се като Рафаел, бих убивала за него. Бих убивала, за да не виждам болката в очите му.

Прибрах пистолета в кобура и вдигнах ръка към него. Очите му се разшириха. Разбра значението на жеста. Хвана ръката ми и ми помогна да се изправя на крака. Притегли ме заедно със себе си по посока на очакващите вълци.

Дръпнах се назад, опъвайки ръката му.

— Казах, че ще убивам за теб, Анита — гласът му бе едновременно мек и рязък. — Нима не вярваш, че ще го направя?

Очите му бяха изпълнени с тъга. Сякаш нещо вътре в него, което бе поддържал живо през всички тези години, сега бе умряло. Вярвах на погледа в очите му. Щеше да убива, за да ме защити, и решението му бе струвало скъпо.

Върколаците ни наобиколиха. Бих казала, че припълзяха около нас, но това не покриваше действията им. Пълзенето не беше нито грациозно, нито чувствено. Движеха се, сякаш имаха мускули на места, където хората нямат. Обикаляха около нас и вдигаха очи към нас. Когато срещях погледите им, те извъръщаха очи, всички, с изключение на Силви. Тя срещна погледа ми и му отвърна. Беше предизвикателство, но не бях сигурна какво трябва да направя по въпроса.

Нечия ръка ме докосна и аз се дръпнах рязко. Единствено дланта на Ричард върху моята ме спираше да не посегна към пистолета. Държеше и двете ми ръце в своята и ме притегли към себе си, макар телата ни да не се докосваха. Срещна погледа ми и задържа очите си върху моите. Не беше уплашен. Опитах се да се отпусна, но не се получаваше.

— Това е моята лупа. Опознайте миризмата ѝ, опознайте кожата ѝ. Тя е проливала наша кръв и е проливала своя кръв за нас. Тя се възправя като защитник на по-слабите от нея. Тя ще убива за нас, ако го поискаме от нея. Тя е вашата алфа.

Силви и Нийл се изправиха. И двамата напуснаха кръга. Стояха, взирайки се в мен и Ричард. Останалите клечаха на пода и наблюдаваха.

— Тя не ми е доминантна — изрече Силви.

— Дори не е една от нас — обади се Нийл. — Няма да ѝ се поклоня. Мога да я счупя на две с една ръка — той поклати глава. — Тя не е моята алфа.

— Какво става, Ричард? — попитах аз.

— Опитах се да те вкарам в глутницата, да те направя една от нас, без да те заразяваме.

— Защо? — попитах.

— Ако ще защитаващ Стивън, заслужаваш да имаш защитата на глутницата. Ако ще поемаш рискове заради нас, значи заслужаваш предимствата от нашата защита.

— Без да се обиждаш — отвърнах му, — но за момента не съм особено впечатлена от защитата ти.

В мига, щом го изрекох, ми се прииска да не го бях правила. Лицето му посърна.

— Снощи с Рейна направи нещата лични, Анита. Нямах си идея колко е опасна. Исках да се ползваш със защитата на всички, в случай че нещо се случи с мен.

Вдигнах поглед към него.

— Ще убиеш Маркус, ако ти се нахвърли, нали? Дотук с мекушавостта — докоснах ръката му и огледах лицето му. — Отговори ми, Ричард.

Накрая той кимна.

— Няма да му позволя да ме убие.

— Ще го убиеш, обещавай ми.

Челюстта му се стегна, мускулите му потрепнаха.

— Обещавам.

— Алелуя — изрече Силви и ме изгледа. — Оттеглям предизвикателството. Не си ми доминантна, но можеш да си негова

алфа-женска. Добре му влияеш — тя пристъпи обратно в кръга, но не коленичи. — Хайде, Нийл, зарежи.

Той поклати отрицателно глава.

— Не, тя не е една от нас. Не може да бъде. Няма да я призная за алфа.

— Всичко, което трябва да направиш, е да докажеш на Нийл, че си сериозна — отвърна Силви. — Трябва да го нараниш малко.

— И при положение че той вероятно може да оцелее от челен сблъсък с тир, как се очаква да го нараня?

Тя сви рамене.

— Не мислех, че някой ще те предизвика. Съжалявам — обади се Ричард.

— Ти очакваш хората да са добри, Ричард. Това е едно от най-хубавите ти качества и най-голямата ти слабост — отвърнах аз.

— Откажи се от предизвикателството, Анита.

— Какво става, ако откажа?

— Всичко свършва. Няма да станеш член на глутницата, но мога да им нареда да те пазят от Рейна. Върши почти същата работа.

— Казах ти, не искам на никого да бъде нареждано да поема куршуми заради мен. Освен това няма начин по собствено желание да се изправя в двубой с ликантроп. Ще си запазя пистолета, благодаря все пак.

Звънецът на входната врата извънтя. Вероятно беше Едуард. Проклятие. Погледнах към малката групичка и макар да бяха в човешка форма, той щеше да разбере какви са. Беше по-добър в надушването на чудовища от мен, поне на живите.

— Ако се поуспокоите малко, момчета, ще ида да отворя вратата.

— Едуард? — Ричард накара името да прозвучи като въпрос.

— Вероятно — отвърнах аз. Той огледа групата.

— Всички ставайте от пода.

Той е друг нормален.

Те се изправиха бавно, почти колебливо на крака. Изглеждаха почти опиянени, сякаш енергията в стаята им бе повлияла повече, отколкото на мен.

Тръгнах към вратата и бях изминала половината разстояние, когато Ричард изкрещя:

— Не!

Строполих се на пода, превъртах се и почувствах как въздухът над мен изсвистя на мястото, където Нийл беше замахнал. Ако го биваше в мелетата, щеше да ме закове. Неуспешният замах го извади от равновесие и аз го подсякох на земята, но той се изправи на крака по-бързо, отколкото аз успях да се изправа, сякаш в гръбнака му имаше пружини. Беше адски впечатляващо.

— Спри, Нийл — обади се Силви.

— Тя не отхвърли предизвикателството. Имам право.

Отстъпих назад, все още на земята, без да съм сигурна какво да правя. Ако се изправех, зад мен щяха да са спуснатите завеси на прозореца. Не бях убедена, че изправянето е най-правилният ход.

— Правилата, бързо — изрекох.

— Първа кръв — отвърна Силви, — само в човешка форма.

— Ако се превърне, можеш да го застреляш — изрече Ричард.

— Съгласна — потвърди Силви и останалите измърмориха одобрително.

Чудно. Нийл се хвърли към мен, отделяйки се напълно от земята с протегнати ръце. Изправих се на едно коляно, сграбчих сакото му и се претърколих по гръб, оставяйки инерцията му да ни носи. Набих и двата си крака в стомаха му и го изритах с всички сили. Той прелетя над мен в почти перфектна дъга. Без да иска, се бе нагласил за томое-наге^[1] като по учебник.

Изхвърча през прозореца, отнасяйки завесата със себе си. Претърколих се на крака и погледнах през зеещия прозорец. По килима и в двора проблясваха парчета счупено стъкло. Нийл се отърси от завесата, а по лицето му се стичаше кръв от местата, където стъклото го бе нарязало.

Едуард беше на земята в бойна стойка с изваден пистолет. Насочи го към Нийл, докато последният се опитваше да се освободи от завесата.

— Не го застрелвай — извиках аз. — Мисля, че боят свърши.

Нийл се изправи, отърсвайки се от завесата.

— Ще те убия.

Извадих файърстара и го насочих към него.

— Не мисля така.

Ричард застана до мен.

— Тя проля първа кръв, Нийл. Боят приключи, освен ако не искаш да се биеш и с мен.

— И с мен — изрече Силви и пристъпи от другата страна на Ричард.

Останалата част от глутницата застана зад нас. Стивън се сви в краката ми.

— Тя е част от глутницата — каза Силви. — Ако се биеш с един от нас, се биеш с всички.

Едуард ме погледна и повдигна вежди.

— Какво става, Анита?

— Мисля, че ме осиновиха — отвърнах аз.

Нийл ме изгледа вбесено.

— Направи го, Нийл — нареди Силви.

Нийл коленичи напред стъклата и завесата. Порязванията по лицето му вече заздравяваха. Стъклото не беше сребро или ноктите на друго чудовище, така че се лекуваше почти магически.

— Ти си доминантна. Ти си алфа — думите с мъка излизаха от гърлото му. — Ако този прозорец не се намираше там, нямаше да успееш да ми пуснеш кръв.

— Защо според теб се преместих пред него, Нийл? — попитах аз.

Изгледа ме косо.

— Планирала си го?

Кимнах утвърдително и насочих оръжието нагоре.

— Не съм поредното хубаво личице.

Ричард хвана лявата ми ръка и я стисна нежно.

— Това си е самата истина.

Прибрах файърстара.

Едуард поклати глава усмихнато, но не прибра оръжието си. Не го насочваше към никого.

— Ти си единственият човек, когото познавам, чийто живот е поинтересен от моя.

Джейсън ме потупа по гърба.

— Утре вечер ще те изведем да ловуваме елен.

— Мислех си, че ти гониш коли — отвърнах аз.

Той се ухили в отговор.

— Какво му е забавното на това? Колите не кървят.

Започнах да се усмихвам, но се спрях. Очите му бяха невинни като пролетно небе, и също толкова щастливи, но докато се вирах в тях, не бях сигурна дали се шегува, или не. Не бях сигурна, че искам да знам.

[1] Кръгово хвърляне в джудото. — Б.пр. ↑

12

Едуард беше висок малко над метър и седемдесет, с много късо подстригана коса. Беше синеок и на външен вид олицетворяваше белия англосаксонски протестант. Освен това бе най-опасният мъж, когото бях срещала, жив или мъртъв.

Беше страшно развеселен от събирането на ликантропи. Групичката се разпадна скоро след пристигането му, най-вече защото всичката работа бе свършена. Срещата беше преди всичко отчаян опит да бъде убеден Ричард да направи компромис с моралните си възгледи и да убие някого. С изключение на факта, че си бе избрал лупа, която да убива за него. Можеше да се каже, че сме убили две птици с един камък, шегата е преднамерена. Но бях съвсем наясно, че с Нийл ми излезе късметът. Ако бе имал някакви умения, някакви познания по бойни изкуства, с мен щеше да е свършено.

Ричард беше разчистил счупения прозорец и бе разговарял със стъкларски магазин, от който се бяха съгласили срещу безбожно висока сума да дойдат и да оправят пораженията веднага. Предложих да платя за щетите, тъй като бях виновна за тях.

Едуард, Ричард и аз седнахме около кухненската маса. Двамата с Едуард отпихахме кафе. Ричард си сипа чай. Един от сериозните му недостатъци беше пълната липса на интерес към кафето. Трудно е да вярваш на мъж, който не обича кафе.

— Какво откри? — попитах аз.

Едуард отпи глътка кафе и поклати глава.

— Не много. Договорът е приет.

— Дори и с времето ограничение?

Той кимна.

— Кога изтичат двадесет и четирите часа? — попитах аз.

— Да кажем в два часа. Получих предложението снощи към един, но за да сме сигурни, добавяме още час.

— За да сме сигурни — обади се Ричард.

Мисля, че беше сарказъм.

— Какъв ти е проблемът? — попитах.

— Аз ли съм единственият в стаята, който е притеснен?

— Паникьосването няма да помогне, Ричард.

Той се изправи, изсипа чашата си в умивалника и машинално я изми. Обърна се, подпирайки задните си части на шкафа с ръце, кръстосани пред гърдите.

— Нужна ти е ясна глава, за да направиш планове?

Кимнах утвърдително.

— Аха.

Той ни загледа. Забелязах, че мисли за нещо сериозно. Накрая изрече:

— Не разбирам как вие двамата можете да сте спокойни. Аз съм шокиран, че някой е предложил договор за убийството на Анита. Никой от вас не е шокиран.

Погледнах към Едуард и той ми върна погледа. Изпитахме един от онези моменти на пълно разбирателство и знаех, че няма как да го обясня на Ричард. Дори не бях сигурна, че мога да го обясня на себе си.

— Останала съм жива толкова дълго, защото не реагирам по начина, по който реагират повечето хора.

— Останала си жива, защото си готова да правиш неща, които другите хора не са склонни.

Кимнах утвърдително.

— Това също.

Лицето му бе напълно сериозно, като на малко момче, говорещо за нещата от живота.

— Нека задам един глупав въпрос и след това ще млъкна.

Свих рамене.

— Питай.

— Анита казва, че не ѝ харесва да убива. Че не изпитва нищо, когато убива.

Осъзнах, че въпросът ще е към Едуард. Не бях сигурна как ще се приеме.

— Харесва ли ти да убиваш?

Едуард стоеше съвсем неподвижен на стола си и безмълвно пиеше кафе. Сините му очи бяха неутрални и неразгадаеми подобно на

вамписки и по някакъв начин също толкова мъртви. За пръв път се зачудих дали понякога и моите очи изглеждат по този начин.

— Защо искаш да знаеш?

— Съгласих се да убия Маркус — отвърна Ричард. — Никога не съм убивал.

Едуард го изгледа. Постави внимателно чашата си на масата, срещна погледа му и отвърна:

— Да.

— Да, харесва ти да убиваш ли? — попита Ричард.

Едуард кимна.

Ричард очакваше от него обяснение. Можеше да се види, изписано на лицето му.

— Той отговори на въпроса ти, Ричард.

— Но дали му харесва усещането от убийството? Дали е физическо? Или обича планирането?

Едуард вдигна кафето си.

— Отговорите на въпросите приключиха, Ричард — намесих се аз.

По лицето на Ричард пробяга наполовина твърдоглаво, наполовина раздразнено изражение.

— Но „да“ не ми обяснява нищо.

— След като убиеш Маркус, може да ми зададеш въпроса отново — рече Едуард.

— И ти ще ми отговориш ли?

Едуард кимна едва забележимо.

За пръв път осъзнах, че Едуард харесва Ричард. Може би не като приятел, но не смяташе, че Ричард е пълна загуба на време.

Ричард се взира продължително в лицето му, после поклати глава.

— Добре — седна обратно на стола си. — Без повече въпроси. Какъв е планът?

Усмихнах му се.

— Да попречим на наемника да ме убие.

— Това е целият ти план? — попита Ричард.

— И да премахнем човека с парите — отвърна Едуард. — Докато парите са на линия, Анита няма да е в безопасност.

— Някаква идея как да се постигне това? — попита Ричард.

Едуард кимна и вдигна чашата, изпивайки и последната глътка кафе. Отиде до тезгяха и я напълни, като че ли си беше у дома. Добрият стар Едуард, чувстваше се комфортно, независимо от мястото.

Стоях в очакване и го наблюдавах тихо. Щеше да ни каже, когато е готов и нито миг по-рано. Ричард практически танцуваше на място от нетърпение.

— Как? — попита най-накрая.

Едуард се усмихна, мисля, че на Ричард, но може би на онази непрестанна музика, която само той чуваше. Ритъмът, който го поддържаше жив.

— Убиецът може да се появи тук днес, така че ще вземем мерки. Групата превръщачи беше перфектна. Даже аз бих изчакал с удара, докато си тръгнат.

Огледах тихата кухня. Участъкът между лопатките на гърба ми ме засърбя.

— Смяташ ли, че в момента сме в опасност?

— Може би — не изглеждаше особено притеснен. — Но си мисля, че ще опитат покушение тази вечер по време на срещата ти с Господаря на града.

— Откъде знаеш, че тази вечер имам среща?

Едуард се усмихна.

— Знам, че Господаря на града ще води Екзекуторката на откриването на танцувалния клуб „Танц на смъртта“^[1]. Знам, че ще пристигнете с лимузина.

— Това не го знаех — отвърнах аз.

Той сви рамене.

— Не беше трудно да намеря информацията, Анита.

— Щях да отменя срещата си за вечерта и да се покрия.

— Ако останеш тук, убиецът почти сигурно ще дойде.

Погледнах към Ричард.

— Ох.

— Мога да се грижа за себе си — обади се той.

— Можеш ли да убиеш човешко същество? — попитах аз.

Той примигна насреща ми.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, ако някой ти се нахвърли с огнестрелно оръжие, ще можеш ли да го убиеш?

— Казах, че ще убивам, за да те защитя.

— Не те попитах това и го знаеш, Ричард.

Той се изправи и закрачи в кръг из кухнята.

— Ако са стандартни муниции, не могат да ме убият.

— Няма да знаеш дали са сребърни или стандартни, преди да е станало твърде късно — отвърнах аз.

Той сви ръце, прекара длани през дългата си коса и се обърна към мен.

— Веднъж щом решиш да започнеш да убиваш, никога не свършва, нали?

— Не — отвърнах.

— Не знам дали бих могъл да убия човешко същество.

— Благодаря за честността.

— Но това означава, че ще замъкнеш наемен убиец в клуб, претъпкан с хора? Ще изложиш всички тях на опасност, за да ме предпазиш?

— Бих изложила на опасност почти всекиго, за да те предпазя.

Едуард издаде тих звук, почти като смях. Лицето му бе приятно и празно. Отпи кафе.

— Ето защо не искам Ричард на огневата линия. Ще си толкова заета да се притесняваш за него, че може да станеш невнимателна.

— Но всички онези хора, не може да ги изложите на опасност — обади се Ричард.

Едуард ме погледна и не каза какво мисли. Благодарна му бях за това.

— Мисля, че Едуард има план и за това, Ричард.

— Мисля си, че ще се опитат да те убият на връщане от клуба. Защо да се мъчат наред тълпа, ако не се налага? Ще сложат бомба в лимузината или ще изчакат, докато останеш сама по обратния път.

— Ти така ли би постъпил? — попита Ричард.

Едуард го изгледа за момент, после кимна.

— Вероятно. Не с бомба, но бих ударил лимузината.

— Защо не с бомба? — поинтересува се Ричард.

Аз не попитах, защото знаех отговора. Очите на Едуард премигнаха към мен. Свих рамене.

— Защото обичам да убивам отблизо и лично. С бомбата няма излагане на риск.

Ричард го погледна, изучавайки лицето му. Накрая рече:

— Благодаря, че отговори на въпроса.

Едуард му кимна. Ричард печелеше точки и пред двама ни. Но аз бях наясно, че Ричард таи илюзии. Ако изглеждаше, че Едуард го харесва, щеше да приеме, че не би го убил. Аз знаех по-добре. Ако ситуацията го изискваше, Едуард можеше да убие всеки.

— Да кажем, че си прав — обадих се аз. — Отивам на срещата и оставям убиеца да направи своя ход. После какво?

— Ликвидираме го.

— Чакайте малко — намеси се Ричард. — Залагате, че сте подобри от професионален убиец. Че ще го докопате, преди да се е добрал до Анита.

И двамата кимнахме.

— Ами ако не сте по-добри?

Едуард го погледна, сякаш е казал, че слънцето няма да изгрее утре.

— Едуард ще е по-добър — отвърнах аз.

— Ще заложиш живота си на това? — попита Ричард.

— Залагам живота си на това — отвърнах.

Ричард изглеждаше малко по-блед. Кимна.

— Предполагам, че е така. С какво мога да помогна?

— Чу Едуард — отвърнах аз. — Остани тук.

Той поклати глава.

— Чух, но сигурно в тълпа хора дори Супермен ще се нуждае от още очи и уши. Глутницата може да помогне с пазенето на гърба ти.

— Не те ли притеснява, че ще ги изложиш на опасност?

— Каза, че си готова да рискуваш почти всичко, за да ме опазиш — отвърна Ричард. — Аз се чувствам по същия начин.

— Ако сами поискат, е едно нещо, но не желая да им се заповядва. Хората не са добри телохранители, ако им е неприятно, че го правят.

Ричард се изсмя.

— Много практично. За миг си помислих, че всъщност се притесняваш за вълците ми.

— Практичността ще ме опази жива, Ричард, не сантименталността.

— Ако имахме няколко допълнителни наблюдатели, това би ме поосвободило малко — обади се Едуард.

Погледнах го.

— Ще се довериш на чудовище да ми пази гърба?

Той се усмихна и определено не беше по приятен начин.

— Чудовищата са чудесно пушечно месо.

— Те не са пушечно месо — намеси се Ричард.

— Всеки е пушечно месо — отвърна Едуард. — Евентуално.

— Ако наистина смятах, че ще изложим на опасност невинни наблюдатели, нямаше да ида в клуба. Знаеш го, Ричард.

Той ме изгледа за миг, преди да кимне.

— Знам.

Едуард издаде тих гърлен звук.

— Невинни наблюдатели — поклати глава усмихнато. — Да се обличаме. Донесъл съм ти някои нови играчки, които да използваш тази вечер.

Погледнах го.

— Опасни играчки ли?

— Има ли други?

Ухилихме се един на друг.

— Вие се наслаждавате на ситуацията — изрече Ричард. Тонът бе почти обвинителен.

— Ако не ни допадаше, и двамата щяхме да вършим нещо друго — отвърна Едуард.

— Анита не убива хора за пари, а ти го правиш.

Наблюдавах как хуморът се оттича от очите на Едуард, подобно на слънце, скриващо се в облаци, и ги оставя безмилостни и празни.

— Мисли си каквото искаш, любовнико, но Анита би могла да си избере друга професия, такава, която не би я поставяла в опасност. Но не го е направила. Има си причина за това.

— Тя не е като теб.

Едуард ме погледна с празни очи.

— По-близо е, отколкото беше — гласът му бе мек, почти неутрален, но ме накара да потрепера.

Срещнах погледа му и за пръв път от много време се замислих от какво съм се отказала, за да съм способна да натискам спусъка. Същото нещо, от което Едуард се бе отказал, за да е способен да убива

така лесно ли? Погледнах към Ричард и се зачудих дали той ще е способен да го направи. Дали, когато козината се разлетеше, щеше наистина да е способен да убие някого? Има хора, които просто не могат. В това няма нищо срамно. Но, ако Ричард отстъпеше, щеше да е мъртъв. Не днес или утре, но евентуално, защото Маркус щеше да се погрижи за това. Ричард бе победил Маркус три пъти и бе отказал да го убие. Съмнявах се, че Маркус ще му позволи още един опит. Снощи бяха взели Стивън, съзнавайки какво ще направи Ричард. Ако не бях отишла с него, сега можеше да е мъртъв. Проклятие.

Всичко, което трябваше да направя, бе да убия наемника, преди той или тя да ме ликвидират. Да разчитам на Ричард да не позволи на Маркус да го убие. Да не позволя на Рейна да ме убие. И да видим, убедена съм, че имаше още нещо. О, да, да реша дали ще спя с Ричард и ако го направя, какво ще означава това за Жан-Клод и мен. Има дни, в които животът ми е твърде сложен, дори за мен.

[1] Danse Macabre (фр.) — алегория от късното Средновековие, която представя универсалността на смъртта, увеличаща в своя танц всички, независимо от социалния им статус. В случая се прави алюзия и с музикалното произведение на Шарл Камий Сен-Санс, носещо същото име. — Б.пр. ↑

Намирането на официални дрехи, в които може да се скрие пистолет, е трудна работа. Всъщност не бях планирала да нося оръжие на срещата си с Жан-Клод. Разбира се, това бе преди заплахата от убиец. Сега няха намерение да излизам без пистолет. Ако бях знаела, че днес ще трябва да съм въоръжена, щях да облека малката черна рокля вчера и да си запазя костюма с панталон за днес. Но откъде да предположа! И сега единственото, което имах опаковано, бяха дънки и роклята. Беше малка черна рокля с достатъчно плътни презрамки, че да позволява сутиен, ако човек внимава. За всеки случай, бях купила черен сутиен. Проблясването на бяла презрамка при черна рокля винаги изглежда толкова просташко. Сакото бе от тъмно черно кадифе, скъсено така, че да свършва над кръста. Яката и подгъвът бяха украсени с черни орнаменти.

Сакото висеше на дръжката на вратата на килера на Ричард. Той стоеше отчаяно на леглото и наблюдаваше как си слагам червило. Бях наведена напред и се разглеждах в огледалото на тоалетната масичка. Полата беше достатъчно къса и бях решила да нося черно боди не като бельо, а за да скрие кобура в пазвата ми и всичко да пасва. Рони не вярваше, че няма да се наведе напред поне веднъж тази вечер. Беше права.

Така че дори и да забравех, бодито покриваше повече от болшинството бански костюми. Самата аз никога не бих избрала нещо толкова късо. Рони ми влияеше зле. Ако знаеше, че планирам да го нося с Жан-Клод, вероятно щеше да избере нещо друго. Тя го наричаше зъбатко, че и с по-лоши имена. Харесваше Ричард.

— Хубава рокля — каза Ричард.

— Благодаря — обърнах се пред огледалото, за да проверя начина, по който ми стои полата.

Беше достатъчно запълнена, че да се люлее, като се движа. Черните ножници на предната част на ръцете ми всъщност пасваха на дрехата. Само една малка подутина от белега на левия ми лакът беше

видима. Преди много време един вампир беше разкъсал ръката ми. Същият вампир ме беше загризал за ключицата. Белезите бяха нормални за мен, но от време на време, когато излизах да се забавлявам, забелязвах как някой ме наблюдава, как ме зяпа. Бързо отклонявах очи или срещах погледа ми. Не че белезите бяха ужасни за гледане. Не бяха толкова ужасни, наистина. Но разказвах история за болка и нещо необичайно. Казвах, че съм била на места, където повечето хора не са стъпвали, и съм оцеляла. Предполагам, че си струвах зяпането.

Черните връзки, които задържаха новия нож край гръбнака ми, се показваха леко към раменете, но повече на гърба. Дръжката беше скрита под косата ми, но нямах намерение да свалям сакото.

— Защо не беше облечена с това снощи? — попита Ричард.

— Костюмът с панталона изглеждаше по-подходящ.

Погледна ме, а очите му се плъзнаха повече по тялото ми, а не по лицето. После поклати глава.

— За среща с някого, с когото не смяташ да спиш, това е много секси облекло.

Не бях планирала Ричард да вижда тази рокля, поне не и през вечерта, когато съм я облякла за Жан-Клод. Не бях сигурна какво да кажа, но се опитах.

— Вярвам на себе си с Жан-Клод повече, отколкото вярвам на себе си с теб, така че той получава късата пола, а ти не.

Това си беше истината.

— Твърдиш, че не получавам секси тоалета, защото съм толкова неустоим?

— Нещо подобно.

— Ако прокарам ръце нагоре по краката ти, какво ще открия, чорапогачи или жартieri? — изглеждаше толкова официален, наранен.

С всичко сриващо се около мен, не би трябвало да се притеснявам за наранените чувства на гаджето си, но ставаше точно така. Животът си продължава, дори да си затънал до задника в алигатори.

— Чорапогачи — отвърнах аз.

— Жан-Клод ще разбере ли какъв вид са?

— Може да попита, точно както направи и ти — отвърнах аз.

— Знаеш, че нямам това предвид.

Въздъгнах.

— Не знам как да направя нещата по-лесни за теб, Ричард. Ако има нещо, което ще те накара да се чувстваш по-сигурен за това, питай.

За негова чест, не ме помоли да не отивам. Мисля, знаеше, че няма да хареса отговора.

— Ела тук — рече и протегна ръка към мен.

Пристъпих към него и поех протегнатата му ръка. Той ме придърпа в скута си, с крака встрани, както човек сяда в скута на Дядо Коледа. Прегърна ме през кръста с една ръка и сложи другата на бедрото ми.

— Обещай ми, че няма да спиш с него тази вечер.

— С убийци, готови да ми се нахвърлят иззад мебелировката, си мисля, че можеш да заложиш на това — отвърнах.

— Не се шегувай, Анита, моля те.

Прекарах ръка през косата му. Изглеждаше толкова сериозен, толкова наранен.

— Отказвах много дълго време, Ричард. Защо се притесняваш за тази вечер?

— Роклята — отвърна той.

— Признавам, че е къса, но...

Той прокара ръка по бедрото ми, докато не изчезна под роклята. Спря точно под дантелата на бодито.

— Носиш бельо, за бога. Ти никога не носиш бельо.

Щях да обясня за пасването, но някак си не смятах, че това ще го успокои.

— Добре, няма да спя с него тази вечер. За начало, не бях и планирала.

— Обещай ми, че ще се върнеш и ще спиш с мен — усмихна се, докато го изричаше.

Отвърнах на усмивката и се изплъзнах от скута му.

— Първо ще трябва да се превърнеш. Трябва да видя звяра ти. Или поне това ми повтаряш постоянно.

— Мога да се превърна, щом се прибереш.

— Ще можеш ли да приемеш човешка форма достатъчно бързо, че да можем да свършим нещо тази вечер?

Той се усмихна.

— Достатъчно силен съм, за да бъда Улфрик, Анита. Едно от нещата, които умея, е да се превръщам почти по желание. Не припадам, когато си върна човешката форма, за разлика от повечето превръщачи.

— Удобно — отвърнах.

Той се усмихна.

— Върни се тази вечер и ще се променя за теб. Силви е права. Трябва да приема какво съм.

— Част от това е да го изпробваш на мен, а?

Той кимна.

— Така мисля.

Докато се взирах в сериозните му очи, осъзнах, че ако се промени за мен тази вечер и не мога да го понеса, това ще унищожи нещо вътре в него. Надявах се, че ще се справя.

— Когато се върна тази вечер, ще те наблюдавам как се променяш.

Той изглеждаше мрачен, сякаш очакваше, че ще побягна с писъци.

— Целуни ме и изчезвай — изрече.

Целунах го и той облиза устните си.

— Червило — целуна ме отново. — Но под него все още мога да усетя вкуса ти.

— Хм-м — отвърнах.

Погледнах надолу към него и почти ми се прииска да не тръгвам. Почти. Звънецът на входната врата извънтя и ме накара да подскоча. Ричард не се стресна, сякаш го бе чул преди мен.

— Бъди внимателна. Искане ми се да можех да съм с теб.

— Мястото ще е заринато с медии — отвърнах аз. — Няма да е хубаво да те снимат с банда чудовища. Може да развали прикритието ти.

— Бих нарушил прикритието си, ако ще ти осигуря безопасност.

Обичаше да преподава, но въпреки това му вярвах. Щеше да излезе от нелегалност заради мен.

— Благодаря, но Едуард е прав. Ще съм толкова притеснена да те опазя жив, че няма да се грижа добре за себе си.

— Не се притесняваш за Жан-Клод?

Свих рамене.

— Той може да се грижи за себе си. Освен това, вече е мъртъв.

Ричард поклати глава.

— Вече не вярваш истински в това.

— Не, той е мъртъв, Ричард. Това го знам. Каквото го държи жив, е форма на некромантия различна от моите сили, но все пак магия.

— Може да го казваш, но в сърцето си не го вярваш.

Отново свих рамене.

— Може би не, но си остава истина.

На вратата се почука.

— Кавалерът ти е тук — отбеляза Ричард.

— Идвам. Сега трябва отново да си оправям червилото.

Той прокара пръсти по устните си и когато ги вдигна, по тях имаше алени следи.

— Поне ще мога да разбера дали си го целувала. Това нещо ще си личи все едно е кръв по бялата му риза.

Не спорих. Жан-Клод винаги се обличаше в черно и бяло. Бях го виждала само с една риза, която не бе бяла. Беше черна. Отново си сложих червило и го прибрах в обсипаната с мъниста черна чантичка на тоалетката. Чантичката беше твърде малка дори за файърстара. Имах деринджър, но така или иначе, освен на близко разстояние, си беше доста безполезен. При наличието на наемен убиец може би не беше добра идея да съм толкова близо. Едуард имаше решение. Даде ми назаем своя полуавтоматичен сийкамп 32-ри калибър^[1]. Беше почти същия размер като малък 25-и, съвсем малко по-широк от ръката ми, а ръката ми беше миниатюрна. Беше много добро оръжие за калибъра и размера си. Никога не бях виждала по-добро. Искях да притежавам такава. Едуард ме информира, че му се е наложило да чака почти година за доставката на оръжието. Беше си до голяма степен правен по поръчка. При други обстоятелства би ми го подарил. Добре. Щях да си поръчам собствен — ако оцелеех тази вечер. Ако не оцелеех, нямаше да си поръчвам каквото и да било.

Успях да не мисля твърде много по въпроса. Концентрирах се върху обличането, върху поставянето на оръжията по местата им, върху Ричард, върху всичко друго, но не и върху факта, че се поставях в ролята на примамка за някой достатъчно умел, че да изкара по 500

000 долара на изстрел. Трябваше да вярвам на Едуард, че ще ме опази жива. Защото макар Едуард да би спрял лимузината и да би стрелял едва когато можеше да вижда лицето ми, това не важеше за повечето убийци. Повечето професионалисти предпочитаха да ви ликвидират от безопасно разстояние. Една мощна пушка можеше да стреля от метри, дори от километри. Нито аз, нито Едуард можехме да направим много по въпроса. Нямах почти никаква представа от експлозиви. Трябваше да разчитам на Едуард да се справи с евентуални бомби. Тази нощ се оставях в неговите ръце и щях да му се доверя, както не се бях доверявала на никого през живота си. Плашеща мисъл.

Отново проверих чантичката: документи, червило, пари, пистолет. Обичайно бих носила малка пътническа четка за коса, но нямаше място. Можех да преживея една нощ с разрошена коса.

Мисълта ме накара да погледна косата си в огледалото и да използвам четката още веднъж. Трябваше да призная, че прическата ми изглеждаше страхотно. Беше истински красива. Дори Рони не можеше да я подобри. Косата ми беше естествено къдрава. А тази нощ ѝ бях сложила разните му мазила след душа и я оставих да изсъхне сама. Веднъж в Калифорния една жена ми се ядоса, защото не ѝ казах къде съм се накъдрила. Не искаше да повярва, че е естествена.

Сложих чантичката през рамената, така че тънката презрамка преминаваше през гърдите ми. Сливаше се толкова добре с роклята, че всичко изглеждаше хармонично. Но чантичката ми падаше край ребрата съвсем малко по-ниско, отколкото кобурът за подмишница. Пробвах да извадя оръжието няколко пъти и не беше твърде зле. Не толкова добре колкото кобур, но все пак... Наметнах си сакото и се погледнах в огледалото за пореден път. Нито ножовете, нито пистолетът си личаха. Страхотно. Накрая си сложих кръстчето. Погрижих се да е под дрехата, и сложих отгоре му малко прикриваща лента. По този начин запазвах кръста си и същевременно се подсигурявах, че няма да се изплъзне изпод дрехата и да светне срещу Жан-Клод. Отново взех четката и я оставих, без да я използвам.

Отлагах. Не се страхувах само от убиеца. Изпитвах ужас от момента, в който Жан-Клод и Ричард щяха да се срещнат. Не бях сигурна как ще реагират и не бях готова за емоционално противопоставяне.

Поех си дълбоко въздух и се отправих към вратата. Ричард ме последва. Беше неговата къща. Не можех да го моля да се скрие в спалнята.

Жан-Клод стоеше край телевизора и надничаше по рафтовете с видеокасети, сякаш изучаваше заглавията. Беше висок и слаб, макар и не толкова висок, колкото Ричард. Носеше черни панталони и късо черно сако до кръста, подобно на моето. Бе обут във високи черни кожени ботуши, които покриваха почти целия му крак. Меката горна част бе закрепена с помощта на ремъци с малки сребърни токи. Черната му коса се спускаше върху раменете, няколко сантиметра по-дълга, отколкото при първата ни среща.

Най-сетне се обърна, сякаш не бе подозирал, че стоим там. Неволно ахнах, когато го видях. Ризата му беше червена, чисто, яркоалено, което блестеше изпод отвореното му сако. Яката бе висока и се държеше на място с три антични черни копчета. Ризата беше отворена под яката и разкриваше голям овал от гърдите му. Белегът от изгорено с формата на кръст върху гърдите му се виждаше в кръга от червена коприна, сякаш беше рамкиран за показ. Кръгът гола кожа свършваше точно при черните панталони, където бе запасана ризата.

Ризата изглеждаше впечатляващо на фона на бледата му кожа, черната, спускаща се на вълни коса и тъмносините му очи. Затворих ченето си и казах:

— Изтупано, много изтупано.

Той се усмихна.

— Ах, та petite, винаги намираш перфектните думи.

Плъзна се по килима с елегантните си ботуши и се улових, че ми се иска да свали сакото си. Искях да видя как косата му се изсипва върху гърба на тази риза, черно върху червено. Знаех, че ще изглежда прекрасно.

Ричард пристъпи зад мен. Не ме докосна, но можех да почувствам къде е застанал. Топло, нещастно присъствие зад гърба ми. Не можех да го обвинявам. Жан-Клод изглеждаше като реклама за „Вашите Мокри Мечти“. Не можех да обвинявам никого, че ревнува.

Жан-Клод се изправи пред мен, достатъчно близо, че ако се протегнех, да мога да го докосна. Стоях между двамата и символизмът беше очевиден за всички ни.

— Къде е Едуард? — успях да попитам с почти нормален глас. Браво на мен.

— Проверява колата. Мисля, че за неподходящи устройства — отвърна Жан-Клод с лека усмивка.

Стомахът ми се стегна на възел. Някой наистина ме искаше мъртва до полунощ. Едуард проверяваше колата за бомби. Дори на мен това не ми се струваше съвсем реално.

— Ma petite, добре ли си? — Жан-Клод взе дланта ми в своята. — Ръката ти е студена.

— Забавно оплакване, идващо от теб — обади се Ричард.

Жан-Клод погледна над рамото ми към него.

— Не беше оплакване, а наблюдение.

Ръката му бе топла и за мен бе ясно, че е откраднал тази топлина от някого. О, били са изпълнени с желание да му я дадат. Винаги се намираха хора, готови да дарят на Господаря на града. Но въпреки това, както и да се гледаше на нещата, той си оставаше кръвосмучещ труп. Докато се взирах в него, осъзнах, че част от мен вече не приема тази гледна точка. Или просто вече не ми пукаше. Проклятие.

Той вдигна бавно ръката ми към устните си, а очите му наблюдаваха не мен, а Ричард. Измъкнах ръката си от неговата. Той ме погледна.

— Ако искаш да целунеш ръката ми, няма проблем, но не го прави, за да ядосаш Ричард.

— Приеми извиненията ми, ma petite. Съвсем права си — той погледна покрай мен към Ричард. — И вие приемоте моите извинения, мосю Зееман. Намираме се в... деликатна ситуация. Ще е детинско да я влошаваме още повече, като си играем игрички.

Нямаше нужда да виждам лицето на Ричард, за да знам, че се мръщи.

В този момент се появи Едуард и ни спаси. Можехме да млъкнем и да потеглим. Поне така се надявах.

— Колата е чиста.

— Радвам се да го чуя — отвърнах аз.

Едуард беше облечен подходящо за вечерта. Кафяв кожен шлифер висеше до глезените му и се движеше като нещо живо, когато влезе в стаята. Шлиферът висеше странно тежко на някои места. Беше ми показал част от играчките, които бяха прибрани тук и там. Знаех, че

под твърдата бяла яка на ризата му има скрита гарота. Тя беше твърде близко дори и за мен.

Очите му проблеснаха по посока на двамата мъже в живота ми, но всичко, което каза, беше:

— Ще следвам лимузината. Не се оглеждай за мен тази вечер, Анита. Ще съм там, но не искаме да предупредим нашия наемник, че си имаш бодигард.

— Втори бодигард — добави Жан-Клод. — Вашият, как го нарекохте, наемник, ще знае, че аз съм край нея.

Едуард кимна.

— Да, ако ударят лимузината, ти ще си там. Ще трябва да имат план как да те ликвидират, което предполага сериозна огнева мощ.

— Аз съм едновременно спирачка и покана за вдигане на залозите, така ли? — попита Жан-Клод.

Едуард го погледна, сякаш вампирът най-накрая беше направил нещо интересно. При все това не срещна погледа му. Аз бях единственият човек, за когото знаех, че може да гледа Господаря в очите и да не бъде омагьосан. Да си некромант си имаше предимства.

— Именно — каза го, сякаш не бе очаквал вампирът да разбира ситуацията.

Но ако имаше нещо, в което Жан-Клод бе добър, това бе оцеляването.

— Тогава ще тръгваме ли, ma petite? Партито ни очаква.

Направи подканящо движение с ръце и ме насочи към вратата, без да хваща ръката ми. Погледна първо към Ричард, после към мен. Държеше се ужасяващо прилично. Жан-Клод си беше трън в задника от световна величина. Не му приличаше да се държи като добряк. Обърнах се към Ричард.

— Тръгвай. Ако се целунем за довиждане, това ще означава пак да размажем червилото ти.

— Вече носиш достатъчно от червилото й, Ричард — обади се Жан-Клод. За пръв път тази вечер долових топла нотка на ревност.

Ричард пристъпи две крачки напред и напрежението в стаята се повиши до небесата.

— Мога да я целуна за довиждане, ако това ще те зарадва.

— Престанете и двамата — обадох се аз.

— Но, разбира се — отвърна Жан-Клод, — тя е моя до края на вечерта. Мога да си позволя да съм щедър.

Ричард стисна ръце в юмруци. Първите искрици енергия се появиха в стаята.

— Тръгвам си — отправих се към вратата и не погледнах назад.

Жан-Клод ме настигна, преди да се озова до нея. Протегна се към дръжката, но се спря и ме остави аз да я отворя.

— Все забравям за увлечението ти по вратите.

— Аз не забравям — обади се Ричард тихо.

Обърнах се и погледнах към него. Стоеше обут в дънки, с тениска, нагъната от мускулите по гърдите и ръцете му. Все още беше бос, а косата му представляваше разрошен облак около лицето. Ако оставах тук, можеше да се сгушим на дивана и да гледаме някой от любимите му филми. Започвахме да имаме наши любими филми, песни, изрази. Може би разходка на лунна светлина. Нощното му зрение беше почти толкова добро, колкото и моето. Може би по-късно можехме да довършим онова, което бяхме започнали преди срещата.

Жан-Клод плъзна пръстите си в моите и привлече вниманието ми към себе си. Погледнах към тези сини, сини очи, прилични на небе преди буря или на морска вода на място, където в дълбините лежат студени скали. Можех да докосна тези три черни копчета и да проверя дали наистина са антични мъниста. Погледът ми се плъзна надолу към бледия участък кожа на гърдите му. Знаех, че белегът с формата на кръст е грапаво хлъзгав на пипане. Да го гледам, караше гърдите ми да се стягат. Беше толкова красив. Дали тялото ми винаги щеше да се чувства привлечено от него като слънчоглед към светлината? Може би. Но докато стоях и държах ръката му, осъзнах, че не е достатъчно.

Двамата с Жан-Клод можехме да имаме прекрасна афера, но можех да си представя как прекарвам живота си с Ричард. Беше ли достатъчна любовта? Дори ако Ричард убиваше, за да оцелее, можеше ли да приеме бройката на убитите от мен? Можех ли да приема звяра му или пък щях да съм ужасена колкото него? Жан-Клод ме приемаше каквато съм. Но аз не го приемах. Само защото и двамата гледахме на света през тъмни очила, не означаваше, че това ми харесва.

Въздъхнах и звукът не беше на доволство. Ако това бе последният път, когато виждам Ричард, трябваше да му се хвърля на врата и да го даря с целувка, която никога няма да забрави, но не

можех да го направя. Държейки ръката на Жан-Клод, не можех да го направя. Щеше да е жестоко спрямо всички ни.

— Довиждане, Ричард — казах аз.

— Бъди внимателна — звучеше толкова самотен.

— Дватамата с Луи ще ходите на кино тази вечер, нали? — попитах аз.

Той кимна утвърдително.

— Скоро трябва да пристигне.

— Добре — отворих уста, за да добавя още нещо, но не го направих. Нямах какво да кажа. Излизах с Жан-Клод. Никакви думи нямаше да променят този факт.

— Ще чакам да се върнеш — каза Ричард.

— Ще ми се да не го правиш.

— Знам.

Тръгнах, вървейки малко по-бързо от нужното към чакащата лимузина. Беше бяла.

— Е, не е ли бляскава и чистичка? — подхвърлих.

— Реших, че черната прилича твърде много на катафалка — обади се Жан-Клод.

Едуард също излезе. Затвори вратата след нас.

— Ще съм на линия, щом ти потрябвам, Анита.

Срещнах погледа му.

— Знам това.

Той се усмихна мимолетно.

— Но просто за всеки случай си пази гърба, все едно животът ти зависи от това.

Усмихнах се.

— Нима не го правя винаги?

Той погледна към вампира, застанал до отворената врата на лимузината.

— Не толкова добре, колкото си мислех.

Едуард изчезна в мрака към колата си, преди да успее да измисля отговор. Нямах проблем. Беше прав. Чудовищата най-накрая ме бяха сгасцили. Да ме прелъстят вършеше почти същата работа, като да ме убият, и бе почти толкова осакатяващо.

[1] Марка американски пистолети, произвеждани от L. W. Seecamp Co, Inc. — Б.пр. ↑

Името на клуба „Танц на смъртта“ светеше с червени неоновы букви, високи близо два метра и половина. Буквите бяха извити и се лееха под ъгъл, сякаш някаква гигантска ръка точно бе приключила с изписването им. Клубът се помещаваше в стар склад на пивоварна. Мястото беше стояло на Ривърфронт запечатано и изоставено в продължение на дълги години. Бе представлявало единствената загрозяваща гледка наред поредицата шикозни ресторанти, дискотеки и барове. Повечето принадлежаха на вампири. Ривърфронт беше известен и като Кварталът или Кървавият площад, па макар и не в учтива вампирска компания. По някаква причина прякорът ги притесняваше. Кой знае защо?

Тълпата се беше изсипала от тротоара на улицата, докато накрая лимузината бе спряна от навалищата. Ситуацията беше толкова лоша, че мярнах униформен полицаи, който се опитваше да избута хората, така че колите да могат да преминават. Погледнах през тъмните стъкла към тълпата. Дали убиецът бе някъде там? Дали някой от тези добре облечени усмихващи се хора чакаше да ме убие? Отворих чантичката си и измъкнах сийкампа.

Жан-Клод хвърли поглед към малкия пистолет.

— Нервна ли си, та petite?

— Да — отвърнах.

Той ме изгледа с глава, наклонена на една страна.

— Да, нервна си. Защо един човешки убиец те изнервя повече, отколкото всички свръхестествени създания, срещу които си се изправяла?

— При всички други, които са желали смъртта ми, е било лично. Разбирам, когато е лично. Този, който иска да ме убие в момента, го прави, защото е работа. Просто работа.

— Но защо това те ужасява? Ще си еднакво мъртва, независимо от мотивите на нападателя.

— Благодаря много.

Той ме докосна по ръката, докато стисках пистолета.

— Опитвам се да разбера, *ma petite*, това е всичко.

— Не знам защо ме притеснява. Просто е така — отвърнах. — Обичам враговете ми да имат лице. Ако някой те убие, не трябва да е само за пари.

— Значи убийството за пари е обида спрямо моралните ти схващания? — попита той. Гласът му бе съвсем спокоен, твърде спокоен, сякаш се смееше вътрешно.

— Да, по дяволите, обида е.

— И въпреки това си приятелка с Едуард.

— Никога не съм твърдяла, че съм последователна, Жан-Клод.

— Ти си един от най-последователните хора, които някога съм познавал, *ma petite*.

— Колко последователна мога да съм, щом излизам с двама мъже?

— Нима смяташ, че неспособността ти да избереш между нас те прави фриволна? — той се наведе към мен, докато го изричаше, а ръката му пригладдаше ръкава на самото ми.

Проблемът беше, че почти бях избрала. Щях да му кажа, но не го направих. Първо, не бях сто процента сигурна. Второ, Жан-Клод ме бе изнудил да се срещам с него, иначе щеше да убие Ричард. Искаше шанс да ме ухажва далече от Ричард, което означаваше истински срещи. По начина, по който го бе представил: „ако позволиш на Ричард да те целува, а на мен — не, не е честно“. Вероятно, ако изберях Ричард, Жан-Клод щеше просто да отстъпи. Смятам, че наистина беше толкова егоистичен и го имаше предвид. Господаря на града не можеше да си представи, че има някой, който не може да бъде спечелен, евентуално. Не и ако има достъп до прекрасното му тяло. Той не преставаше да го предлага. Аз продължавах да отказвам. Ако изберях Ричард вместо него, наистина ли щеше да отстъпи елегантно, или щеше да ни отнесе в кървава баня?

Взирах се в дълбоките му сини очи и не знаех отговора. Познавах го от години. Излизах с него от месеци. Но продължаваше да е загадка за мен. Просто не знаех какво ще направи. Нямах желание да натискам това копче, все още не.

— За какво си се замислила така сериозно, *ma petite*? Не ми казвай, че е за убиеца. Няма да ти повярвам.

Не знаех какво да отговоря, така че само поклатих отрицателно глава.

Дланта му се плъзна по раменете ми, докато не се оказах притисната до извивката на ръката му. Усещането за тялото му толкова близо до моето предизвика спазми в стомаха ми. Наведе се напред, сякаш да ме целуне, и аз го спрях, подпирайки opakото на ръката си до гърдите му. Понеже сега докосвах голата му кожа, не съм убедена, че това помогна.

— Държа се прилично по време на цялото пътуване насам. Защо спиращ сега? — попитах.

— Опитвам се да те успокоя, ma petite.

— Да, бе.

Той обви другата си ръка около кръста ми, обръщайки горната част на тялото ми към себе си. Пистолетът все още се намираше в ръката ми, но започваше да изглежда странно. Нямах да го използвам срещу Жан-Клод, а убиецът нямаше да мине през заключените врати. Подобно насилие в толкова голяма тълпа, че и с полицаи, които регулираха трафика, изглеждаше твърде дръзко дори и за професионалист.

Плъзнах ръка по гърба му, без да пускам пистолета.

— Ако ме целунеш, ще трябва да оправям червилото си.

Наведе лицето си достатъчно близо за целувка, с устни толкова близо до моите, че можеше да ме вдиша. Прошепна над устата ми:

— Не бива да позволяваме това.

Целуна бузата ми и прокара устни по долната част на челюстта ми.

Докоснах лицето му с крайчеца на пистолета, премествайки го така, че да мога да го виждам. Очите му бяха станали поглъщащо сини.

— Без хапане по врата — казах и бях сериозна.

Само веднъж му бях дарявала доброволно кръв, и то когато умираше. Не обменях телесни течности с Господаря на града.

Той потърка бузата си в пистолета.

— Имах предвид нещо по-ниско.

Той наведе глава над ключицата ми, облизвайки кожата. За момент се зачудих колко надолу планира да слезе, после го избутах от себе си.

— Не мисля така — казах през полусмях.

— По-добре ли се чувстваш сега, ма petite?

Изгледах го за миг, после се разсмях, така си беше.

— Ти си доста хитър, знаеш го, нали?

— Казвали са ми го и преди — отговори той усмихнато.

Полицията беше успяла да избута тълпата и лимузината се придвижи напред.

— Направи го само за да ми повдигнеш духа — звучах почти обвинително.

Очите му се разшириха.

— Защо бих направил подобно нещо?

Изгледах го втренчено и почувствах как усмивката изчезва от лицето ми. Наистина го погледнах за миг, не като най-желания обект на света, а като него, като Жан-Клод. Господаря на града се притесняваше за чувствата ми. Поклатих глава. Дали ставаше по-мил, или просто се заблуждавах?

— Защо си толкова сериозна, ма petite?

Поклатих глава.

— Обичайното, опитвам се да преценя колко си искрен.

Усмивката му се разшири.

— Винаги съм искрен, ма petite, дори когато лъжа.

— Което те прави толкова добър лъжец — отбелязах аз.

Той кимна веднъж с глава, превръщайки го почти в поклон.

— Именно — погледна пред нас. — Ще се впуснем в море от медии, ма petite. Би ли прибрала пистолета? Мисля, че ще бъде малко прекалено за пресата.

— Пресата? — изрекох аз. — Имаш предвид местните медии?

— Местните, да.

— Какво не ми казваш?

— Когато вратите се отворят, хвани ме за ръка и се усмихвай, моля те, ма petite.

Намръщих се насреща му.

— Какво предстои да се случи?

— Ще бъдеш представена на света.

— Жан-Клод, какво си намислил?

— Това не е мое дело, ма petite. Не харесвам светлината на прожекторите чак толкова. Вампирският съвет ме избра за свой представител пред медиите.

— Знам, че излезе на светло за местните вампири, след като спечели последното предизвикателство, но не е ли опасно? Имам предвид, толкова време се преструваше на дясната ръка на някакъв мистериозен господар. Предпазваше те от външни претенденти.

— Повечето господари използват подставени лица, *ma petite*. Това намалява бройката на претендентите и човешките наемни убийци.

— Знам го и затова питам защо излизаш в светлината на прожекторите?

— Съветът смята, че спотайването в сенките дава козове в ръцете на противниците ни. На онези от нас, които биха били приятна храна за медиите, бе заповядано да излязат на светло.

Обърнах се към него.

— В какъв смисъл на светло?

— Прибери пистолета, *ma petite*. Портиерът ще отвори вратата и ще има камери.

Изгледах го вбесено, но прибрах сийкампа в чантичката.

— В какво си ме забъркал, Жан-Клод?

— Усмхни се, *ma petite*, или поне не се мръщи.

Вратата се отвори, преди да успея да кажа нещо друго. Държеше я мъж в смокинг. Блясъкът на светкавиците бе ослепителен и знаех, че притеснява неговите очи повече от моите. Той се усмихваше, докато ми подаваше ръка. Ако той можеше да се вижда в толкова светлина, без да мига, то аз можех да съм снизходителна. Винаги можехме да се скараме по-късно.

Излязох от лимузината и бях доволна, че съм хванала ръката му. Светкавиците бяха навсякъде, подобни на малки избухващи слънца. Тълпата се втурна напред, към нас се насочиха микрофони, сякаш бяха ножове. Ако не държеше ръката ми здраво, вероятно щях да пропъльзя обратно в лимузината. Пристъпих по-близо до него, за да запазя равновесие. Къде, по дяволите, бяха отговорниците за контрола над тълпата?

Един микрофон почти докосна лицето ми. Женски глас изкрещя от твърде близо.

— Добър ли е в леглото? Или трябваше да кажа „в ковчег“?

— Какво? — попитах.

— Добър ли е в леглото?

Последва миг на почти пълна тишина, докато всички очакваха отговора ми. Преди да успея да отворя устата си и да изрека нещо унищожително, Жан-Клод се намеси, елегантен както винаги.

— Ние не издаваме тайните си, нали, *ma petite*? — никога не го бях чувала да използва толкова плътен френски акцент.

— *Ma petite* — това галеното ви име за нея ли е? — попита мъжки глас.

— *Oui* — отвърна той.

Погледнах го, докато се навеждаше сякаш да ме целуне по бузата, и ми прошепна:

— Гледай ме убийствено по-късно, *ma petite*. Камерите са навсякъде.

Искаше ми се да кажа, че не ми пука, но не беше така. Всъщност мисля, че ми пукаше. Чувствах се като заек, осветен от фарове. Ако убиецът ми се нахвърлеше с оръжие в този момент, щях да си стоя и да го оставя да ме застреля. Именно тази мисъл ме накара да се осъзная, помогна ми да започна да мисля отново. Опитах се да погледна отвъд прожекторите, микрофоните, няколкото диктофона и видеокамери. Мярнах емблемите на поне две национални мрежи върху камерите. Проклятие.

Жан-Клод отговаряше на въпроси като професионалист, усмихнат, елегантен, перфектният вампир от кориците. Усмихнах се и се наведох към него, заставайки на пръсти, приближавайки устни до ухото му, така че да мога да го оближа, но се надявах, че микрофоните няма да уловят онова, което изричах. Бях сигурна, че изглежда страшно срамежливо и момичешко, но хей, нищо не е идеално. Прошепнах:

— Измъкни ме оттук веднага, или ще извадя пистолета и сама ще си разчистя пътя.

Той се разсмя и звукът се плъзна по кожата ми като козинка, топла, гъделичкаща и съвсем леко неприлична. Репортерите охкаха и ахкаха. Зачудих се дали смехът на Жан-Клод работи на запис или на видео. Това беше ужасяваща мисъл.

— О, *ma petite*, непослушно момиче.

— Никога повече не ме наричай така — прошепнах му аз.

— Моите извинения.

Той се усмихна, махна с ръка и започна да ми проправя път през репортерите. Двама вампири портиери се бяха приближили, за да му помогнат да разчисти пътя ни. И двамата бяха едри и мускулести и не бяха мъртви от дълго време. Изглеждаха розовобузести и почти живи. Бяха се хранили от някого тази вечер. Но пък същото бе направил и Жан-Клод. Ставаше ми все по-трудно да мятам камъни по чудовищата.

Вратите се отвориха и се вмъкнахме вътре. Тишината беше прекрасна. Обърнах се към него.

— Как посмя да ме замъкнеш в такава медийна буря.

— Не те излага на опасност, *ma petite*.

— Да ти е хрумвало, че ако избира Ричард вместо теб, може да не искам всички на света да знаят, че съм излизала с вампир?

Той се усмихна леко.

— Достатъчно добър съм, че да излизаме заедно, но не достатъчно, че да е публично?

— Ходили сме на всичко от симфония до балет. Не се срамувам от теб.

— Наистина ли? — усмивката му изчезна, заменена от нещо друго, не точно гняв, но... — Тогава защо си ядосана, *ma petite*?

Отворих уста, после я затворих. Истината бе, че бих предпочела да не се откриваме чак толкова публично, защото предполагам, че наистина не вярвах, че бих избрала Жан-Клод. Той беше вампир, мъртвец. В този момент осъзнах колко изпълнена с предразсъдъци си оставах все още. Беше достатъчно добър, че да излизаме по срещи. Достатъчно добър да си държим ръцете и може би нещо повече. Но имаше граница. Винаги имаше момент, в който щях да му кажа да спре, защото беше труп. Красив труп, но вампирът си е вампир. Не можеш наистина да се влюбиш в него. Не можеш да правиш секс с него. Няма начин. Бях нарушила единственото правило на Жан-Клод за излизане с двамата. Никога не бях дала на Жан-Клод същия шанс, какъвто на Ричард. И сега с покритието по националната телевизия, прилепът бе излетял от чувала. Срамувах се, че някой би си помислил, че всъщност излизам с него. Че всъщност би могло да ме е грижа за мъртвец.

Гневът изчезна с осъзнаването, че съм лицемерка. Не знам каква част от истината се бе изписала на лицето ми, но Жан-Клод наклони глава на една страна.

— По лицето ти прелитат мисли, *ma petite*, но какви?

Изгледах го.

— Мисля, че ти дължа извинение.

Очите му се разшириха.

— Това е наистина исторически момент. Извиняваш ми се за какво?

Не знаех как да го изразя с думи.

— Ти си прав, аз греша.

Той постави пръсти върху гърдите си с лице, изразяващо мнима изненада.

— Признаваш, че си ме третираше като някаква срамна тайна и си ме държала скрит. Настрани от истинските ти чувства, докато си се гушкала с Ричард и живата му плът.

Намръщих се насреща му.

— Стига толкова. Да видим дали някога пак ще ти се извиня за нещо.

— Един танц ще свърши работа — отбеляза той.

— Не танцувам. Знаеш го.

— Това е голямото откриване на клуба за танци, *ma petite*. Ти си на среща с мен. Наистина ли ще ми откажеш дори един танц?

Представено по този начин звучеше дребнаво.

— Един танц.

Той се усмихна, порочно, съблазнително. Усмивката, която змията вероятно е отправила към Ева.

— Мисля, че двамата ще танцуваме добре, *ma petite*.

— Съмнявам се.

— Мисля, че ще правим много неща добре заедно.

— Давам ти един танц, и вече искаш целия пакет. Настоячиво копеле.

Той се поклони леко, усмихнат, със сияещ поглед. Към нас се приближи женски вампир. Беше няколко сантиметра по-ниска от Жан-Клод, което я правеше висока поне метър и осемдесет. Беше русокока и синеока и ако изглеждаше една идея по-северняшки, щеше да е перфектният модел за висшата раса. Беше облечена във виолетов прилепнал костюм със стратегически изрязани дупки. Тялото, което се показваше, беше с широки рамене, мускулесто и въпреки това имаше

налят бюст. Кожени ботуши в същия цвят като костюма покриваха мускулестите ѝ крака чак до бедрата.

— Анита Блейк, това е Лив.

— Нека предположа, Жан-Клод е избирал облеклото.

Лив ме погледна от впечатляващата си височина, сякаш самият факт, че се извисява, я правеше заплашителна. Когато дори не трепнах, се усмихна.

— Той е шефът.

Вдигнах поглед към нея. За малко да попитам защо. Можех да почувствам как възрастта ѝ ме притиска като тежест. Беше около шестстотингодишна. Два пъти по-възрастна от Жан-Клод, че и отгоре. Тогава защо не беше шефката? Можех да почувствам отговора върху кожата си като хладен вятър. Нямаше достатъчно сила. Не беше вампир-господар и никаква възраст нямаше да промени това.

— Какво зяпаш? — попита тя. Погледна ме право в очите и поклати глава. — Наистина е имунизирана срещу погледа ни.

— Срещу погледа ти — отвърнах аз.

Тя постави ръце на хълбоците си.

— Това пък какво трябва да значи?

— Означават, че не ти стига сокът да ме уплашиш — отвърнах.

Тя направи крачка напред.

— Ами ако те хвана и изстискам малко сок от теб?

Ето как липсата на пистолет в кобур щеше да ме вкара в гроба. Можех да измъкна един от ножовете, но ако не ѝ позволих да се приближи, нямаше да е от особена полза. Можех да плъзна ръка в чантичката, повечето хора не очакват оръжие да излезе от толкова малка чанта. Разбира се, ако Лив видеше, че посягам към пистолета, щеше да ме сграбчи, преди да успея да го измъкна. С кобур щях да се пробвам. С чанта, висяща на презрамка, не мисля. Вампирите са също толкова бързи.

— Колко вампири си убила до момента, Анита? — попита Жан-Клод.

Въпросът ме изненада, а отговорът ми ме изненада дори повече.

— Над двадесет законни убийства.

— Общо колко убийства, ма petite?

— Не знам — отвърнах.

Трябваше да са над тридесет, но в интерес на истината вече не помнех. Не знаех колко живота съм отнела. Това беше лош знак.

— Лив е моя, ma petite. Можеш да говориш свободно пред нея.

Поклатих отрицателно глава.

— Никога не признавай убийство пред непознати, Жан-Клод. Просто правило.

Лив ме погледна. Изглежда онова, което видя, не ѝ хареса.

— Значи това е Екзекуторката — тя поклати глава. — Малко е дребничка, нали?

Обиколи ме, сякаш бях кон за продан. Когато застана зад гърба ми, отворих чантичката. Когато отново мина пред мен, бях извадила пистолета, зад чантичката, ненатрапчиво, макар че, предполагам, при нужда можех светкавично да стрелям през чантата. Но защо, ако не се налага, да го правя? Лив поклати глава.

— Хубавка е, но не е особено впечатляваща.

Застана зад Жан-Клод и прокара силните си ръце по раменете му, по ръцете. Приключи с длани около кръста му, а пръстите ѝ мачкаха тялото му.

Почвах сериозно да се изморявам от Лив.

— Мога да направя за теб неща, на които не е способен никой човек, Жан-Клод.

— Отнасяш се грубо с Анита. Няма да ти правя повторна забележка — гласът му бе студен и дори съдържаше заплаха.

Лив го пусна и застана между нас с ръце на хълбоците.

— Великият Жан-Клод, докаран до въздържание от човек. Хората се смеят зад гърба ти.

— Въздържание? — попитах аз.

Жан-Клод ме погледна, после въздъхна.

— Докато не се откажеш да се държиш като монахиня, ma petite, ще се правя на монах.

Очите ми се разшириха. Не можах да се овладея. Знаех, че и двамата с Ричард бяхме имали по един любовник и след това бяхме избрали въздържанието. Но никога не бях мислила за Жан-Клод и това какво прави, за да задоволи нуждите си. Въздържанието не би било сред нещата, които бих избрала за него.

— Изглеждаш изненадана, ma petite.

— Предполагам, че всеки, който излъчва секс като теб... Просто никога не бях мислила по въпроса.

— При все това, ако беше открила, че спя с друга жена, жива или мъртва, докато излизаме заедно, какво щеше да направиш?

— Щях да те зарежа моментално.

— Именно.

Лив се разсмя, със силен и непривлекателен рев.

— Дори човекът ти не ти вярва.

Жан-Клод се обърна към нея, а очите му излъчваха сапфирени пламъци.

— Казваш, че се смеят зад гърба ми.

Тя кимна, продължавайки да злорадства.

— Но само ти се смееш в лицето ми.

Смехът ѝ секна внезапно, сякаш някой го бе изключил. Погледна го.

— Малко повече подчинение, Лив, или това е предизвикателство към властта ми?

Тя изглеждаше потресена.

— Не, искам да... Никога не съм смятала...

Той просто я погледна.

— Тогава е най-добре да ми поискаш прошка, нали?

Тя падна на едно коляно. Не изглеждаше уплашена, а по-скоро като че е направила някакъв огромен гаф и сега трябва да се поправи.

— Моля за прошката ти, Господарю. Самозабравих се.

— Да, така е Лив. Не го превръщай в навик.

Лив се изправи на крака, усмихната, опростена. Просто така. Политическото маневриране буквално тежеше във въздуха.

— Просто тя не изглежда и наполовина толкова опасна, колкото я описа.

— Анита — изрече Жан-Клод. — Покажи ѝ какво държиш в ръката си.

Преместих чантата на една страна, така че да мерне пистолета.

— Можех да те сграбча за гърлото, преди да насочиш тази играчка — изрече Лив.

— Не — отвърнах — не би могла.

— Това предизвикателство ли е?

— Живяла си шестстотин години плюс-минус десетилетие — казах ѝ аз. — Не ги пропилявай заради някаква демонстрация.

— Откъде знаеш възрастта ми?

Усмихнах се.

— Тази вечер не съм в настроение за блъфове, Лив. Не ме пробвай.

Тя ме изгледа, а невероятните ѝ очи се разшириха.

— Ти си некромант, не просто съживител на трупове. Мога да те почувствам в главата си, почти като друг вампир — тя погледна към Жан-Клод. — Защо не можех да я почувствам преди това?

— Силата ѝ пламва ярко, когато се почувства заплашена — отвърна той.

Това беше новина за мен. Доколкото знаех, в момента не използвах силата си. Но не го изрекох на глас. Сега не беше време да задавам тъпи или дори смислени въпроси.

Лив отстъпи на една страна, бе донякъде уплашена.

— Отваряме след час. Имам работа за вършене — тръгна към вратата, без да сваля очи от мен.

Наблюдавах как се отдалечава и бях доволна от реакцията ѝ, но без да я разбирам.

— Ела, Анита — изрече Жан-Клод. — Искам да ти покажа клуба си.

Оставих го да ме отведе в основната част на клуба. Бяха изтърбушили склада, докато не бе започнал да се извисява на три етажа с перила на всеки от тях. Основният дансинг беше огромен, блестящ и гладък. Искреше на приглушената светлина. Следящите лампи бяха прикрити, така че бе трудно да се каже откъде идва светлината.

От тавана висяха разни неща. На пръв поглед бяха тела, но представляваха манекени, гумени кукли в реални размери, чучела, използвани за краштестове. Някои бяха голи, един бе обвит в целофан, някои — в черна кожа или винил. Една гумена кукла носеше метални бикини. Висяха на вериги на различни нива. Беше мобилна инсталация.

— Това е различно — отбелязах.

— Обещаващ нов артист го направи специално за клуба.

Поклатих глава.

— Определено заявява нещо.

Прибрах пистолета в чантичката, но я оставих отворена. По този начин щях да мога да измъкна оръжието изненадващо бързо. Освен това не можех да се разхождам цяла нощ със зареден пистолет в ръка. Независимо колко малък е пистолетът, ръката започва да се схваща.

Жан-Клод се плъзна по дансинга и аз го последвах.

— Лив беше уплашена от мен. Защо?

Той се обърна елегантно и се усмихна.

— Ти си Екзекуторката.

Поклатих глава.

— Каза, че може да ме почувства в главата си като друг вампир. Какво имаше предвид?

Той въздъхна.

— Ти си некромант, *ma petite*, и силата ти нараства с всяко използване.

— Защо това би уплашило вампир на шестстотин години?

— Непреклонна си, *ma petite*.

— Едно от най-добрите ми качества.

— Ако отговоря на въпроса ти, ще се наслаждаваш ли на клуба с мен, ще бъдеш ли моята приятелка, дошла на среща, докато убиецът се появи?

— Благодаря, че ми припомни.

— Не беше забравила.

— Не, не бях. И да, отговори на въпроса ми, и ще си играя на твоя приятелка, дошла на среща.

— Ще играеш?

— Престани да увърташ и отговори на въпроса — замислих се за още един въпрос, на който исках отговор. — Два въпроса.

Той повдигна вежди, но кимна в знак на съгласие.

— Фолклорът приписва на вампирите сили, които не притежаваме: контрол над времето, превръщане в животни. Предполага се, че некромантите са способни да контролират всички видове немъртви.

— Контрол? Нямах предвид само зомбита, нали?

— Не, *ma petite*.

— Значи Лив се страхува, че ще я овладея?

— Нещо подобно.

— Но това е лудост. Не мога да командвам вампирите наоколо — в мига, щом го изрекох, ми се прииска да не го бях правила.

Не беше истина. Веднъж бях вдигнала вампир. Веднъж. Веднъж беше достатъчно.

Вероятно нещо се бе изписало на лицето ми, защото Жан-Клод ме докосна по бузата.

— Какво има, *ma petite*? Какво изпълва очите ти с такъв... ужас?

Отворих уста и излъгах:

— Ако можех да заповядвам на вампирите, Серефина нямаше да може да ми причини онези неща преди два месеца.

Изражението му омекна.

— Тя е мъртва, *ma petite*. Наистина и напълно мъртва. Ти се погрижи за това.

Той се наведе напред и ме целуна по челото. Устните му бяха меки като коприна. Прекара устни по челото ми и премести тялото си по-близо, успокоявайки ме.

Това ме накара да се чувствам адски виновна. Все още имах кошмари за Серефина, това поне бе вярно. Самото изричане на името ѝ на глас караше стомаха ми да се свива. От всички вампири, срещу които се бях изправяла, тя беше най-близо да ме сгази. Не да ме убие, това щеше да се случи рано или късно. Не, тя почти ме бе превърнала в една от тях. Почти ме бе накарала да искам да съм една от тях. Беше ми предложила нещо по-ценно от секс или сила. Беше ми предложила мир. Беше лъжа, но поне що се отнася до лъжите, бе хубава лъжа.

Защо не казах истината на Жан-Клод ли? Ами, не беше негова работа. Честно казано, онова, което бях направила, ме бе ужасило. Не исках да се справям с него. Не исках да си мисля за него. Не исках да знам какви биха били философските последици от вдигане на вампир през деня. Бях много добра в игнорирането на неща, с които не исках да се занимавам.

— *Ma petite*, трепериш — той ме отблъсна от себе си, за да огледа лицето ми.

Поклатих глава.

— Навън има убиец, изпратен да ме ликвидира, и се чудиш защо треперя.

— Познавам те твърде добре, *ma petite*. Не трепериш заради това.

— Не ми харесва да ме използват като някакъв торбалан, с който да плашат вампирите. Не съм толкова страшна.

— Не, но аз окуражавам илюзиите.

Отблъснах се от него.

— Искаш да кажеш, че си споменал на други зъбатковци, че мога да контролирам вампири?

— Намекнал съм по нещичко тук и там.

Усмихна се и по това просто изражение човек можеше да познае, че замисля нещо дяволито.

— Защо, за бога?

— Вземам уроци от нашия дипломат Ричард. Той е спечелил на своя страна много вълци просто обещавайки да се отнася добре с тях, да не ги кара да правят насила неща, които не искат.

— И? — попитах аз.

— Аз поканих вампири да се присъединят към стадото ми с обещанието не за страх и сплашване, а за сигурност.

— Като Лив ли?

Той кимна.

— Как се подсигуряваш, та да не направят дворцов бунт? — попитах аз.

— Има си начини.

— Като например заплахата с некромант? — отбелязах.

Той се усмихна.

— Наистина.

— Не всеки ще повярва.

— Знам, че аз не вярвам — обади се нечий глас.

Обърнах се, за да открия още един нов вампир. Беше висок и слаб, а кожата му бе с цвят на чисти бели чаршафи, но под чаршафите нямаше движещи се мускули, чаршафите не се носеха надолу по стълбите и не пристъпваха подобно на божество през стаята. Косата му падаше покрай раменете, толкова яркочервена, че почти приличаше на кръв. Цветът бе крещящ на фона на бледността му. Беше облечен с черен редингот, като че измъкнат от 18 век, но гърдите му блестяха голи и бели под него. Тежката дреха бе плътно покрита с гъсти бродерии, толкова зелени, че почти блестяха. Бродерията пасваше на очите му. Зелени като на котка, зелени като изумрудни. От кръста надолу бе с тренировъчни панталони от зелена ликра, които оставяха малко на въображението. Кръстът му бе пристегнат с пояс, подобно на пиратски колан, черен със зелени ресни. Черни ботуши, високи до коляното, допълваха тоалета му.

Смятах, че познавам всички кръвопийци в града, но ето че тук се бяха появили двама нови за по-малко от две минути.

— Колко нови вампири има в града? — попитах аз.

— Неколцина — отвърна Жан-Клод. — Това е Деймиан. Деймиан, това е Анита.

— Чувствам се глупаво в това облекло — отвърна той.

— Но изглеждаш великолепно, нали, ma petite!

Кимнах утвърдително.

— „Великолепно“ е един от начините, по които може да се нарече.

Жан-Клод обикаляше около новия вампир и изтупваше въображаеми пращинки от палтото.

— Не одобряваш ли, Анита?

Въздъгнах.

— Просто... — свих рамене. — Защо караш всички наоколо да се обличат така, сякаш са излезли от сексуална фантазия с голям бюджет за костюми?

Той се разсмя и звукът се уви около мен, докосна неща по-ниско, отколкото някога бе успявал.

— Спри го — казах аз.

— Харесва ти, ma petite.

— Може би, въпреки това го спри.

— Жан-Клод винаги е имал убийствено чувство за мода — изрече Деймиан, — а сексът бе едно от любимите му занимания за свободното време, нали?

Имаше нещо в начина, по който го изрече, което не прозвуча като комплимент.

Жан-Клод се обърна към него.

— И въпреки това, при все суетните ми маниери, ти си на моя територия и търсиш закрилата ми.

Зениците на Деймиан бяха погълнати от прилив на зелени пламъци.

— Благодаря ти, че ми припомни.

— Помни кой е господарят тук, Деймиан, или ще бъдеш прогонен. Самият съвет се застъпи пред старата ти господарка и те спаси от нея. Тя не искаше да те даде. Аз говорих за теб. Откупих те, защото помнех какво е да си в капан. Да си принуден да правиш неща, които не искаш. Да бъдеш използван и измъчван.

Деймиан се поизправи малко, но не отклони поглед.

— Добре, разбрах те. Аз съм... благодарен, че съм тук — погледна настрани, после към пода и потрепери. — Радвам се, че съм свободен от нея — когато погледна нагоре, очите му отново бяха нормални. Успя да се усмихне, макар усмивката да не достигна до очите му. — Обличането на няколко костюма не е най-лошото, което съм правил.

В гласа му имаше тъга, която ме накара да помоля Жан-Клод да му позволи да се преоблече в нормални панталони, но не го направих. Жан-Клод вървеше по тънка линия. Деймиан беше над петстотингодишен. Не беше господар, но пак ставаше дума за сериозна сила. Жан-Клод можеше и да е способен да се справи с Лив и Деймиан, но ако имаше още, Господар на града или не, нямаше да смогне. Което означаваше, че тези игрички на доминация бяха необходими. Не можеше да се позволи на другите да забравят кой е

Господар, защото щом се случеше, с него бе свършено. Ако ме бе питал, преди да изпрати поканите, щях да кажа „не“.

Една врата в далечния край на стаята се отвори. Беше черна врата върху черна стена и начинът, по който се появи жената, изглеждаше почти магически. Беше висока колкото мен, с вълниста, дълга до кръста коса, която се разливаше по раменете ѝ над дълъг до глезените черен шлифер. Носеше чифт секси тюркоазни спортни шорти и пасващ им спортен сутиен. От шортите към сутиена се издигаха кръстосани презрамки, които подчертаваха тънката ѝ талия. Черните винилови ботуши стигаха до коленете ѝ и бяха леко издигнати отпред, така че да ги покриват. Слезе по стълбите и премина по пода със свободна походка, която почти приличаше на подтичане. Влезе в стаята, сякаш е нейна или пък тя самата бе своята стая и се чувстваше удобно навсякъде, където отидеше.

Спря край нас усмихната, приветлива, със зеленеещи лешникови очи заради тюркоазната превръзка около врата ѝ.

— Какво мислиш?

— Изглеждаш възхитително, Касандра — каза Жан-Клод.

— Изглеждаш по-добре в твоите, отколкото аз в моите... — отвърна Деймиан.

— Въпрос на мнение — отвърнах аз.

Жената ме погледна. Очите ѝ се спуснаха надолу по тялото на Деймиан. Срећна погледа ми и двете заедно се разсмяхме.

Деймиан изглеждаше объркан. Жан-Клод ме погледна.

— Споделете веселието си с нас, ma petite, моля те.

Отново срещнах погледа на Касандра, преглътнах още един изблик на смях и поклатих глава. Поех си дълбоко въздух няколко пъти. Когато бях напълно сигурна, че мога да говоря, без да се разсмея, отвърнах:

— Женски хумор, няма да разберете.

— Много дипломатично — изкоментира Касандра. — Впечатлена съм.

— Ако знаеше колко трудно се удава дипломацията на ma petite, щеше да си дори още по-впечатлена — обади се Жан-Клод.

Беше схванал шегата, сякаш въобще се бях съмнявала. Деймиан се мръщеше насреща ни все още объркан. По-добре.

Жан-Клод погледна от Касандра към мен и обратно.

— Да не би двете да се познават?

Едновременно поклатихме отрицателно глава.

— Касандра, Анита. Моят най-нов вълк се среща със светлината на живота ми. Касандра е една от телохранителите ти за вечерта.

— Много си добра. Не бих те разпознала.

Усмивката ѝ се разшири.

— Ричард каза, че в началото не си знаела, че и той е върколак.

Моментално пламна малка искра на ревност. Разбира се, ако тя беше върколак и е с Жан-Клод, това означаваше, че е една от последователките на Ричард.

— Не беше на срещата.

— Жан-Клод имаше нужда от мен тук. Не можеше да се справи, ако двамата с Джейсън отсъстваме едновременно.

Погледнах към Жан-Клод. Знаех какво правеше Джейсън за него. Пускаше му кръв, щом се събудеше, а пиенето на кръв беше адски близо до секса, когато ставаше дума за вампири.

— Наистина — изкоментирах аз.

— Не се притеснявай, *ma petite*. Касандра също не би споделила кръвта си с мен. Двамата с Ричард имат много прилики. Мисля, че Ричард я избра за мен, защото донякъде прилича на теб, не просто физически, но и с някакво *je ne sais quoi*.

— *Je ne sais quoi* е френски израз за „нищо“ — отвърнах аз.

— Означаваш нещо неопределимо, което трудно може да се облече в думи, *ma petite*. Качество, което надхвърля възможностите на речниковия запас.

— Говори красиво, нали? — попита Касандра.

— Има своите моменти — отвърнах аз. — Не можеш да източваш Джейсън всяка сутрин. Дори и върколак има нужда от време да се посъземе.

— Стивън е отзивчив донор.

— Защо Стивън не беше с теб снощи? — попитах аз.

— Това обвинение ли е? — контрира Жан-Клод.

— Просто отговори на въпроса.

— Беше поискал свободна вечер, за да я прекара с брат си. Кой съм аз, че да заставам на пътя на семейните задължения? — гледаше ме, докато отговаряше, сякаш не беше съвсем доволен от разговора. Грубо. И аз не бях очарована.

Собственият брат на Стивън го беше предал, беше действал като примамка за капана. Проклятие.

— Къде е Стивън?

— В задната стая — отвърна Касандра. — Помогна ми да облека това нещо. Не можех да стигна до всички връзки.

Свали шлифера от раменете си и се завъртя, за да мога да погледна гърба ѝ. Връзките оформяха гъста мрежа, като повечето бяха на места, където човек не можеше да ги стегне без чужда помощ. Тя отново наметна дрехата и се завъртя, поглеждайки ме.

— Приемаш тази работа с женската алфа доста сериозно, нали? Свих рамене.

— Сериозна съм относно безопасността на Стивън.

Касандра кимна със строго, замислено лице.

— Това ми харесва. Понякога позицията на женска алфа е просто показна. Само дума за любовницата на водача на глутницата. Повечето от тях не са толкова активни, колкото Рейна — направи физиономия, докато изричаше името, сякаш бе опитала нещо горчиво.

Жан-Клод ни прекъсна:

— Ще ви оставя да си бърбите по женски. Имам задачи за вършене преди откриването на клуба.

Целуна ръката ми и изчезна, оставяйки ни в средата на клуба сами. Деймиан го бе последвал по петите, сякаш бе помолен.

За момент бях нервна. Двете с Касандра бяхме до голяма степен на открито.

— Да идем там — тръгнах към стълбите, които водеха до следващото ниво.

Седнахме на тях, като на мен ми се наложи да придърпам роклята надолу. Дори и това не помогна. Трябваше да държа краката и коленете си събрани, иначе щях да разкрия всичко. Ех...

— Нека позная, Рейна те е искала за филмите си.

— Тя иска всички, които са поне малко привлекателни, да участват във филмите ѝ. Макар че понякога споделянето на леглото ѝ за проби може да те извади от тях. Предложи ме на Габриел за моите проби. Този проклет леопард дори не е член на глутницата.

— Ако беше, тя щеше да го направи водач — отвърнах аз.

Касандра поклати отрицателно глава.

— Габриел не може да победи Маркус, какво остава за Ричард. Водач е на леопардлаците само защото няма по-силен. Алфа е, но е несъвършен. Това го прави слаб.

— Сексуалните перверзии невинаги означават, че ще загубиш битка.

— Не става дума за това — поясни Касандра. — Той си пада по опасния секс. Ликантропите могат да поемат доста щети — тя потрепери. — Нещата, които искаше да правя... — погледна ме и в очите ѝ се четеше страх. — Казва, че веднъж почти си го изкормила, докато те е бил приковал на земята.

Отклоних очи.

— Аха.

Касандра ме докосна по ръката и не усетих сила. Беше добра колкото Ричард в прикриването на истинската си същност. Караше Силви да изглежда като аматьор. Докосването ме накара да се обърна към нея.

— Той те желае, Анита. Не казах на Ричард, защото, ами, нова съм в глутницата. Появих се в града преди около две седмици. Страхувах се, че ако споделя какво е казал Габриел за теб, може да направи нещо глупаво. Но след като те срещнах, може би да го споделя с теб ще е достатъчно. Ти можеш да прецениш дали е нужно Ричард да знае.

Изглеждаше толкова сериозна. Това ме уплаши.

— Какво е казал Габриел?

Касандра си пое дълбоко въздух.

— Има фантазия за теб. Иска да те въоръжи с ножове и да ти позволи да се опиташ да го убиеш, на филм, докато те изнасилва.

Зяпнах я. Искеше ми се да ѝ кажа „шегуваш се“, но знаех, че не е така. Габриел беше точно толкова извратен.

— Как свършва филмът в неговата версия?

— С теб мъртва.

— Докато ме изнасилва? — попитах.

Тя кимна.

Обвих ръце около тялото си, спуснах длани надолу, стегнах гръб, така че да почувствам оръжията, които носех. Бях въоръжена. Бях в безопасност, но мамка му! Тя ме докосна по рамото.

— Добре ли си?

— Е, не е ли трогателно това? — изрече мъжки глас от стълбището зад нас.

Касандра моментално се озова на крака с лице към новодошлия. Аз плъзнах ръка в чантата и измъкнах сийкампа. Оръжието закачи част от подплатата и ме забави с няколко секунди, но го бях извадила и го държах в готовност. Извих се на стъпалата, заставайки на едно коляно, без да си правя труда да ставам. Понякога изправянето те прави по-добра мишена.

Сабин стоеше на около пет стъпки над нас. Ужасяващо близо, с оглед на това, че нито една от нас двете не го беше усетила. Бе облечен по същия начин, по който го бях видяла в офиса — пелерина с качулка го покриваше от главата до петите. Сега можех да надникна под пелерината. Нямаше крака. Носеше се над стъпалата.

— Ще ми се да можехте да видите изражението на лицето си, госпожице Блейк.

Преглътнах, за да се успокоя, и отвърнах:

— Не знаех, че ще присъстваш тази вечер, Сабин.

Касандра пристъпи към него, а от гърлото ѝ се разнесе леко ръмжене.

— Не те познавам — изрече тя.

— Успокой се, вълче. Аз съм гост на Жан-Клод, нали, госпожице Блейк?

— Да — отвърнах. — Гост е.

Престанах да насочвам оръжието си към него, но не го прибрах. Беше адски добър, щом бе успял да се промъкне покрай мен и върколачката.

— Познаваш ли го? — попита Касандра.

Все още стоеше над мен и блокираше пътя на вампира. Явно приемаше тази работа с телохранителя много сериозно.

— Срещала съм го.

— Безопасен ли е?

— Не — отвърнах аз, — но не е тук, за да ме нарани.

— Кого е дошъл да нарани? — попита Касандра. Все още не отстъпваше.

Сабин се спусна по стъпалата, а пелерината се вееше около него по странен начин, подобно на ръкав над ампутирани крайник.

— Дойдох, за да наблюдавам вечерните забавления, нищо повече.

Касандра отстъпи назад, така че да е на едно стъпало пред мен. Аз останах на място, но продължавах да държа пистолета. Бях поизнервена от обикновено. Освен това си припомних как Сабин ме бе накарал със смеха си да кървя от разстояние. Да имам пистолет под ръка звучеше като добра идея.

— Къде е Доминик?

— Някъде наоколо — качулката му бе като тъмна пещера, гладка и празна, но знаех, че ме наблюдава. Чувствах погледа му като тежест.

Той застана на стъпалото над Касандра, на две стъпала над мен.

— Коя е прекрасната ти придружителка?

— Сабин, това е Касандра. Касандра, Сабин.

Изпод пелерината се подаде ръка в черна ръкавица. Той посегна към Касандра, сякаш щеше да я погали по лицето. Тя се дръпна назад.

— Не ме докосвай.

Ръката му замръзна напред движението. Обзе го неподвижност. Бях виждала и други вампири да се изпълват с тази абсолютна тишина, но си мислех, че е в резултат на нещо зрительно. Не беше така със Сабин, но същата празнота струеше навън. Илюзията бе по-добра по този начин, сякаш над стълбището се рееше празна пелерина.

Гласът му се разнесе от тишината. Беше изумителен.

— Нима докосването ми е толкова отблъскващо?

— Миришеш на болест и смърт.

Сабин прибра ръката си под пелерината.

— Аз съм господар на посещение. В правото си съм да поискам малко... компания. Мога да поискам теб, вълче.

Касандра изръмжа насреща му.

— Никой няма да вкарва никого насила в леглото си — обадох се аз.

— Сигурна ли сте, госпожице Блейк? — попита Сабин. Понесе се около Касандра. Пелерината му я докосна и тя потръпна.

Не можех да го помириша. Нямах обонянието на върколак. Но бях видяла част от нещата, скрити под пелерината. Заслужавах си едно-две потрепервания.

— Касандра е само под наем при Жан-Клод. Принадлежи на глутницата, така че — да, сигурна съм.

Касандра погледна назад към мен.

— Ще ме защитиш?

— Част от работата ми е, нали?

Тя огледа лицето ми.

— Да, предполагам, че е — гласът ѝ бе мек, ръмженето като далечен спомен. Изглеждаше съвсем нормална, като изключим облеклото.

— Виждали сте какво представлявам, госпожице Блейк. И вие ли потрепервате при докосването ми?

Направих крачка назад, докато не се озовах на пода. Осигуряваше повече стабилност от стълбите.

— По-рано се здрависах с теб.

Сабин прелетя до пода. Мракът от вътрешността на качулката изчезна. Свали я назад и разкри златистата коса и обезобразеното си лице.

Касандра изсъска. Отстъпи назад, докато не се удари в перилото. Мисля, че в този момент Сабин можеше да извади пистолет и да я застреля и тя нямаше да може да реагира навреме.

Той се усмихна насреща ѝ. Красивите му устни разтегнаха изгнилата плът.

— Никога ли не си виждала нещо подобно?

Тя преглътна достатъчно тежко, че да я чуя, сякаш се опитваше да не повърне.

— Никога не съм виждала нещо толкова ужасно.

Сабин се обърна към мен. Едното му око все още беше чисто, ясносиньо, но другото се бе пръснало в орбитата — смесица от гной и рядка течност.

И аз преглътнах.

— Очите ти бяха наред вчера.

— Казах ви, че е тежко, госпожице Блейк. Нима помислихте, че преувеличавам?

Поклатих глава.

— Не.

Ръката в ръкавицата се появи отново. Спомнях си начина, по който ръката му бе изжвакала вчера, когато я бях разтърсила. Не исках да ме докосва, но в красивото му око имаше нещо, някаква болка бе

изписана на останките от лицето му, която ме накара да застина на място. Нямах да трепна. Съжалявах го, доста глупаво, но беше така.

Черната ръкавица се понесе край лицето ми, без да ме докосва напълно. Забравих сийкампа в ръката си. Пръстите на Сабин докоснаха лицето ми. Ръкавицата бе изпълнена с течност, като някакъв гнусен балон.

Той ме изгледа, а аз отвърнах на погледа му. Той разпери длан под долната ми челюст и натисна. В ръкавицата имаше и плътни неща, по-твърди парченца и кости, но това вече не бе ръка. Само ръкавицата ѝ даваше форма.

От гърлото ми се изтръгна лек звук. Не можах да го спра.

— Може би трябва да поискам вас? — изрече той.

Отстъпих назад, далеч от досега му. Страхувах се да се движа твърде бързо. Страхувах се, че внезапното движение може да разкъса ръкавицата. Не исках да виждам как съдържанието ѝ се изсипва като порой от смрадлива течност. И без това бе достатъчно ужасяваща гледка.

Сабин не се опита да ме задържи, може би се страхуваше от същото нещо.

— Отново ли злоупотребяваш с гостоприемството ми? — попита Жан-Клод.

Беше застанал на дансинга и гледаше към Сабин. Очите му излъчваха чиста синя светлина. Кожата му бе станала бледа и гладка като издялана от мрамор.

— Все още не си ми показал истинско гостоприемство, Жан-Клод. Обичайно е да ми предложиш компания.

— Не смятах, че от теб е останало достатъчно, че да имаш подобни нужди — отвърна Жан-Клод.

Сабин се намръщи.

— Това е жестока болест. Не цялото ми тяло е изгнило. Нуждите остават, макар съдът да е толкова гротесков, че никой не би ме докоснал, не и по свой избор.

Той поклати глава и кожата от едната страна се сцепи. Нещо черно и по-гъсто от кръв потече по лицето му.

Касандра издаде тих звук. На телохранителката ми щеше да ѝ прилошее. Може би ѝ миришеше зле.

— Ако някой от хората ми ме ядоса достатъчно, докато си на моя територия, можеш да го имаш. Но не мога да ти дам някого, просто защото го искаш. Психиката на мнозина не би оцеляла.

— Има дни, Жан-Клод, когато собственият ми здрав разум е поставен под въпрос — Сабин погледна от Касандра към мен. — Мисля, че би пречупило вълка ти. Но слугата ти, мисля, че ще оцелее.

— Тя е забранена територия за теб, Сабин. Ако злоупотребиш с гостоприемството ми с подобна обида, независимо от заповедите на Съвета ще те унищожа.

Сабин се обърна към него. Двамата вампири се гледаха един друг.

— Имаше времена, Жан-Клод, когато никой не ми говореше така, никой, с изключение на Съвета.

— Това беше преди — отвърна Жан-Клод.

Сабин въздъхна.

— Да, отдавна.

— Свободен си да се наслаждаваш на шоуто, но не ме изкушавай отново, Сабин. Нямам чувство за хумор, когато става дума за та petite.

— Споделяш я с върколак, но не и с мен.

— Това си е наша работа — отвърна Жан-Клод — и повече няма да повдигаме въпроса. Ако го направим, ще е предизвикателство помежду ни, а ти няма да се справиш.

Сабин направи полупоклон, което бе трудно без крака.

— Ти си Господаря на града. Думата ти е закон — репликите му бяха точни, тонът подигравателен.

Лив се приближи и застана до Жан-Клод.

— Време е да отворим вратите, Господарю — мисля, че това, последното, бе обмислено. Жан-Клод обикновено наказваше стадото си, ако го нарича господар.

— В такъв случай всички по местата — изрече той. Гласът му звучеше приглушено.

— Ще си намеря маса — обади се Сабин.

— Направи го — отвърна Жан-Клод.

Сабин вдигна качулката си. Плъзна се обратно по стълбите и се насочи към масите на горното ниво. Или може би просто щеше да прелети до гредите.

— Моите извинения, ma petite. Мисля си, че болестта вече е стигнала до ума му. Пази се от него. Касандра е нужна за шоуто. Лив ще остане с теб.

Погледнах към високата вампирка.

— Тя не би поела куршум вместо мен.

— Ако ме провали, ще я дам на Сабин.

Лив пребледня, което си е ловък номер за вампир, пък бил той и нахранен.

— Господарю, моля те.

— Вече вярвам, че ще поеме куршум заради мен — отвърнах аз.

Ако изборът беше между спане със Сабин и прострелване, аз щях да предпочета куршума. Съдейки по изражението на Лив, и тя бе на същото мнение.

Жан-Клод изчезна, за да направи тържественото си появяване.

Касандра срещна очите ми. Не беше просто бледа, беше позеленяла. Отклони очи, сякаш се страхуваше от онова, което ще видя.

— Съжалявам, Анита.

Отправи се към вратата, от която бе влязла. Изглеждаше засрамена. Предполагам, че не можех да я обвинявам.

Касандра се бе провалила на изпитанието за телохранител. Беше могъщ ликантроп, но Сабин тотално я бе извадил от равновесие. Вероятно щеше да се справи съвсем прилично, ако вампирът беше опитал с насилие, но той просто бе застанал и бе започнал да гние пред очите ѝ. Как да реагираш, когато чудовището започне да изглежда жалко?

Вратите се отвориха и тълпата нахлу като приливна вълна, разливайки се с оглушителен шум. Прибрах пистолета в чантата, но не я затворих.

Лив бе до лакътя ми.

— Масата ти е там.

Тръгнах с нея, защото не исках да съм сама в блъскащата се тълпа. Освен това внезапно бе започнала да взема безопасността ми много на сериозно. Не можех да я обвинявам. Болното тяло на Сабин бе чудесна заплаха.

Щях да се чувствам по-добре, ако не вярвах, че Жан-Клод ще го направи. Но го познавах добре. Щеше да даде Лив на Сабин.

Наистина. Погледът в очите на вампирката показваше, че и тя го знае.

Масата беше най-голямата от поредица по-малки, лакирани в черно масички. Сливаше се почти идеално с черните стени. Роклята ми пасваше на декора. Наистина щеше да ми се наложи да си потърся нещо с друга цветова схема. Масата бе поставена далече от стената в близост до перилата, така че нарастващата тълпа да не може да блокира гледката ми към дансинга. Освен това означаваше, че гърбът ми е беззащитен. Бях завъртяла стола си така, че гърбът ми да е към стената, но бях съвсем наясно, че ръбът на перилата се извиваше от дясната ми страна, така че някой би могъл да се приближи и да ме застреля, относително скрит от всички останали.

Разбира се, Лив беше с мен. Стоеше зад гърба ми с ръце скръстени върху стомаха. Липсваше ѝ само светец знак над главата, който да я обозначи като телохранител.

Естествено, чантичката ми бе отворена. Пистолетът бе леснодостъпен и се изкушавах да го поставя в скута си. Бях уплашена, но това беше идеята. Имахме план. Планът не включваше да уплашим наемния убиец.

Докоснах Лив по ръката.

Тя се наведе надолу.

— Не трябва да се набиваш на очи.

Тя изглеждаше объркана.

— Трябва да те пазя.

— Тогава седни и се преструвай, че си ми приятелка. Капанът няма да сработи, ако изглежда, че ме пазиш.

Тя коленичи край мен, предполагам бе твърде висока да се наведе.

— Няма да рискувам да ме дадат на Сабин. Не ми пука дали убиецът ще знае, че съм тук, или не.

Беше трудно да я обвинявам, но имах желание да се пробвам. Наведох се към нея.

— Виж, или спазвай програмата, или се разкарай от мен.

— Подчинявам се на Жан-Клод, не на проститутката му.

Доколкото си спомнях, през живота си не бях правила нищо, което да ми заслужи названието проститутка.

— Жан-Клод каза, че ако го провалиш, ще те даде на гниеция труп, нали?

Лив кимна. Очите ѝ оглеждаха тълпата зад мен. Наистина се опитваше да си свърши работата и усилието си личеше.

— Не каза, че ще бъдеш наказана, ако ме наранят, нали?

Очите ѝ се стрелнаха към мен.

— Какво имаш предвид?

— Ако уплашиш убиеца и скапеш плана, това е провал.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, той нямаше това предвид.

— Каза никога повече да не го проваляш.

Наблюдавах я как се опитва да смели логиката на казаното. Бях готова да се обзаложа, че мисленето не е от силните ѝ страни.

— Умно, Анита, но ако те убият, Жан-Клод ще ме накаже. Знаеш, че ще го направи.

Грешах. Беше доста по-умна, отколкото изглеждаше.

— Но ако издъниш плана ни, пак ще те накаже.

През очите ѝ пробягна страх.

— В капан съм.

Почувствах жал към нея. Жалост към две чудовища — не, към три — за една вечер. Започвах да губя твърдостта си.

— Ако не ме убият, ще се погрижа да не бъдеш наказана.

— Заклеваш ли се? — изрече фразата, сякаш имаше по-съществено значение.

Даването на клетва не беше нещо нормално за нея. Много вампири идваха от времена, когато думата на един мъж или жена е била обвързваща.

— Давам ти дума.

Тя остана коленичила още миг, после се изправи.

— Опитай се да не загинеш.

Смеси се с тълпата и ме остави сама, както бях поискала.

Останалите маси се напълниха бързо. Тълпата се изля по краищата на стаята върху повдигнатите части на пода около дансинга. Край оградите по краищата имаше толкова много хора, че ако масата

бе до стената, нямаше да виждам дансинга. При други обстоятелства бих оценила загрижеността. Друг бодигард можеше да се появи всеки момент. Бях готова за малко компания.

Тълпата изпълни горните две нива, където имаше места само за правостоящи. Погледнах за тъмната пелерина на Сабин, но не го видях. На основния дансинг нямаше никой. Пътят към него бе ограден от половин дузина вампири. Тихо, но твърдо бяха избутали всички към стените на стаята. И мъжете и жените бяха облечени почти идентично — черни панталони от ликра, ботуши и черни мрежести тениски. Жените носеха черни сутиени под своите фланелки, но това бе единствената разлика. Одобрявах. Къси полички или секси панталони за жените щяха да ме вбесят. Хрумна ми, че Жан-Клод може да ги е облякъл, вземайки предвид мен. Познаваше ме твърде добре в някои отношения и никак в други.

Огледах тълпата за Едуард, и за каквото и да било подозрително нещо, но беше трудно да се разпознае някой в бушуващото море от смеещи се хора. Не можах да мярна Едуард. Трябваше да вярвам, че е там някъде. И макар да се надявах, че е там, тежестта в гърдите ми не изчезваше.

Едуард ме бе предупредил да изглеждам нормално, да не предизвиквам подозрения. Външно се опитвах. Вътрешно бях почти замаяна от виране в тълпата и от болезненото сляпо петно отдясно и почти зад гърба ми, накъдето се извиваха перилата. Поставих ръце в скута си и се опитах да гледам надолу. Ако убиецът се появеше сега, нямаше да гледам, но трябваше да се овладее. Ако не го направех, щях да съм твърде заета да се стряскам от сенките и нямаше да съм готова, когато изникнеше истинската опасност. Почвах да съжалявам, че не бях позволила на Лив да остане.

Поемах си въздух дълбоко и равномерно, вдишвах и издишвах, концентрирах се върху ритъма на собственото си тяло. Когато можех да чуя как кръвта нахлува в главата ми, бавно вдигнах глава.

Спокойно се вгледах в тълпата на дансинга. Чувствах се празна, далечна, спокойна. Доста по-добре.

До перилата край масата се приближи вампир. Уили Маккой беше облечен в костюм с толкова ужасен зелен цвят, че можеше да се нарече само шартръоз. Допълваше се от зелена риза и широка

вратовръзка с Годзила, разрушаваща Токио. Никой не можеше да обвини Уили, че пасва на някой декор.

Усмихнах се не можах да се въздържа. Уили беше един от първите вампири, пресекли линията от чудовище към приятел. Завъртя един от столовете така, че гърбът му да е към откритото пространство. Седна, сякаш не го е направил нарочно. Не беше нужно да се преструвам, че се радвам да го видя.

Наложи му се да се наведе леко, за да мога да го чуя над усилващото се жужене на тълпата. Можех да подуша сладникавата миризма на гела, който бе използвал, за да приглади назад късата си коса. Фактът, че е толкова близо, даже не ме накара да се стегна. Вярвах на Уили повече, отколкото на Жан-Клод.

— Как я караш, Анита? — ухили се достатъчно, че да покаже зъби.

Бе мъртъв от по-малко от три години. Уили бе един от малцината вампири, които бях познавала и преди смъртта им.

— Била съм и по-добре — отвърнах.

— Жан-Клод каза, че трябва да те пазим, но да го правим неофициално. Ще се появяваме и изчезваме. Обаче ти изглеждаш стресната.

Поклатих глава усмихнато.

— Толкова ли е очевидно?

— Аха, за някой, който те познава.

Усмихнахме се един на друг. Докато гледах лицето на Уили само от няколко сантиметра разстояние, осъзнах, че той е в списъка ми. Списъкът, в който бе и Стивън. Ако някой убиеше Уили, щях да го преследвам. Осъзнаването, че в списъка се е появил вампир, ме изненада. Но Уили го бе направил и като се замисля, същото се отнасяше за още един вампир.

Жан-Клод се появи в далечната част на клуба. Като говорим за дявола... Отнякъде върху него падна светлината на прожектор. Би трябвало да идва от подвижен таван, но беше така скрито, че бе трудно да се прецени. Перфектно място за някоя мощна снайпер пушка. Престани, Анита. Стига си се самоизмъчвала.

Не бях осъзнала колко претъпкано ще е на откриването. Едуард, самичък, търсещ един-единствен убиец в тази маса от хора, нямаше

големи шансове за успех. Вампирите и върколаците може и да бяха аматьори, но допълнителните им очи нямаше да навредят.

Светлините постепенно отслабваха, докато накрая остана само сноп, насочен върху Жан-Клод. Изглеждаше сякаш блести. Не бях сигурна дали е номер, или правеше собствена светлина, която излъчваше от кожата си навън. Трудно можеше да се разбере. Но каквото и да беше, аз стоях в мрака с наемен убиец и не бях щастлива.

По дяволите. Поставих сийкампа в скута си. По-добре. Не идеално, но по-добре. Фактът, че самото докосване до оръжието ме накара да се почувствам по-спокойна, вероятно беше лош знак. Фактът, че ми липсваха собствените ми оръжия, бе още по-неприятен.

Уили ме докосна по рамото и ме накара да подскоча дотолкова, че хората около нас погледнаха назад. Мамка му.

— Пазя ти гърба. Спокойно — прошепна той.

Уили щеше да свърши чудесна работа като пушечно месо, но не ставаше да ме пази. Преди да умре, беше дребна риба и смъртта не бе променила това. Осъзнах, че ако започнеше престрелката и лошите използваша сребърни куршуми, щях да се притеснявам за него. Да се притесняваш за телохраниеля си, не беше добре.

Гласът на Жан-Клод се извиси в тъмнината, изпълвайки я със звук, който погали кожата ми. Една жена, застанала близо до масата, потрепери, сякаш някой я бе докоснал. Гаджето ѝ обви ръка около раменете ѝ и двамата се сгушиха в мрака, заобиколени от гласа на Жан-Клод.

— Добре дошли в „Ганц на смъртта“. Тази нощ ще е изпълнена с изненади. Някои от тях удивителни.

Два по-малки прожектора се насочиха към тълпата. Касандра се появи, балансираща по перилата на втория етаж. Отметна палтото назад, разкривайки тялото си, и закрачи по широкото няколко сантиметра перило, сякаш ходеше по пода, почти танцувайки. Избухнаха диви аплодисменти. Вторият прожектор освети Деймиан на първия етаж. Той се плъзна от тълпата, размахвайки бродираната върхна дреха като малка пелерина. И да се чувстваше нелепо в премяната, не го показваше по никакъв начин.

Движеше се през тълпата, а светлината го следваше. Докосваше по някое рамо тук, прокарваше ръка през нечия дълга до кръста коса там, обвиняваше ръка около кръста на някоя жена. Всеки един,

независимо мъж или жена, не изглеждаше като да възразява. Навеждаха се към него и му шептяха на ухо. Застана пред жена с дълга кафява коса, сресана на път. Беше облечена доста скромно за тълпата. Морскосини бизнес пола и сако. Бялата ѝ блуза имаше една от онези големи панделки, които би трябвало да изглеждат като вратовръзки, но никога не успяваха. От всички жени около Деймиан тази изглеждаше най-нормално. Той започна да я обикаля толкова отблизо, че тялото му се отъркваше в нейното. Тя се дърпаше от всяко докосване с разширени от страх очи, както успях да видя, дори от другия край на залата.

Искаше ми се да кажа: „Остави я на мира“, но не желяех да крещя. Жан-Клод нямаше да позволи нищо нелегално, поне не и пред толкова много свидетели. Омагьосването на група хора не беше незаконно. Масовата хипноза не беше постоянна. Но когато идеше реч за един на един, си беше постоянно. Коеето означаваше, че Деймиан можеше да застане под прозореца на жената и да я повика през някоя тъмна нощ, без времево ограничение.

Уили се бе навел напред в стола си, а тъмните му очи бяха приковани върху жената и Деймиан. Точно в този момент не изглеждаше като да гледа за убиеца.

Наблюдавах как лицето на жената става лишено от изражение, докато не заприлича на заспала. Празните ѝ очи се взираха в Деймиан. Той пое ръката ѝ и се наведе към перилата. Прехвърли и двата си крака над тях, заставайки изправен, без да я пуска. Тя направи две колебливи крачки към края на перилата. Той постави ръце на кръста ѝ под сакото и я повдигна във въздуха без усилие, като я постави на дансинга върху удобните ѝ черни обувки.

Прожекторите върху Жан-Клод и Касандра угаснаха, докато единствената светлина остана върху Деймиан и жената. Той я заведе в средата на дансинга. Тя вървеше, вперила очи в него, сякаш останалата част от света вече не съществуваше.

Проклятие. Онова, което Деймиан правеше, беше незаконно. По-голямата част от тълпата нямаше да го схване. На вампирите бе разрешено да използват силите си за развлекателни цели, така че дори медиите, ако бяха допуснати вътре, нямаше да открият проблем. Но аз осъзнавах разликата. Познавах закона. Жан-Клод би трябвало да знае,

че ще разпозна какво се случва. Дали тя беше актриса? Подставено лице заради шоуто?

Наведох се към Уили достатъчно близо, за да докосна края на костюма му.

— Актриса ли е?

Той обърна учудени очи към мен и успях да видя, че зениците му са погълнати от кафявата част на очите му. Надолу по дълбокия тунел имаше намек за пламъчета.

Преглътнах тежко и се отдръпнах от него доволна, че пистолетът е в скута ми.

— Истинско е, нали?

Уили облиза нервно устни.

— Ако ти кажа, ще направиш нещо да объркаш шоуто, и Жан-Клод ще ми е ядосан. Аз не искам да ми е ядосан, Анита.

Поклатих глава, но не спорих с него. Бях виждала какво прави Жан-Клод с вампирите, които го ядосват. Мъчение бе меко казано. Трябваше да разбере какво се случва, без да предизвиквам смут и да привличам към себе си повече внимание, отколкото ми се искаше за тази вечер.

Деймиан постави жената в средата на светлината. Насочи лицето ѝ към нещо, което бе невидимо за нас. Тя стоеше, празна и очакваща командите му. Той бе зад нея, обвинил ръце около кръста ѝ, потъркващ буза в нейната. Развърза панделката на врата ѝ и разкопча първите три копчета на ризата ѝ. Потърка устни по открития ѝ врат и аз не можах да понеса повече. Ако беше актриса — добре, но ако бе несъгласна жертва, това трябваше да спре.

— Уили?

Той се обърна към мен бавно и колебливо. Гладът му го караше да гледа. Страхът от онова, което щях да го попитам, го правеше побавен.

— Какво има?

— Иди кажи на Жан-Клод, че шоуто приключи.

Уили поклати отрицателно глава.

— Ако те оставя сама и те отстрелят, Жан-Клод ще ме убие. Бавно и болезнено. Няма да те зарежа, докато не се предполага да го направя.

Въздъгнах. Добре. Наведох се над перилата и направих знак на единия от сервитьорите вампири да дойде. Той погледна в мрака, сякаш можеше да види Жан-Клод, макар аз да не можех, после се приближи към мен.

— Какво има? — прошепна.

Наведе се достатъчно близо, че да мога да подуша ментовите бонбонки в дъха му. Почти всички вампири, които познавах, използваха ментов освежител за уста.

Все още държах пистолета в ръка. Реших, че мога да си позволя да се изправа очи в очи с новия мъртвец, така че се наведох напред и прошепнах в отговор:

— Тя актриса ли е?

Той погледна обратно към малкото представление.

— Просто доброволка от публиката.

— Не беше доброволка — отвърнах аз.

Имаше поне половин дузина души, които биха участвали доброволно, но вампирът бе избрал онази, която бе уплашена. Тази допълнителна нотка садизъм — просто не можеха да ѝ устоят.

— Кажи на Жан-Клод, че ако не го спре, аз ще го направя.

Той примигна насреща ми.

— Просто го направи — добавих аз.

Той тръгна по края на дансинга и изчезна в мрака. Можеше да се каже, че успях да го проследя, по-скоро следите от движенията му, отколкото нещо друго. Въобще не виждах къде е Жан-Клод.

Деймиан прокара ръката си над лицето на жената и когато я махна, тя примигна и най-сетне се пробуди. Ръцете ѝ се стрелнаха към блузата, а очите бяха диви.

— Какво става? — гласът ѝ бе изтънял от страх.

Деймиан се опита да я прегърне, но тя се отдръпна и всичко, което хвана, бе една китка. Тя се опъна, но той я удържа с лекота.

— Пусни ме, пусни ме, моля! — протегна се към някого в тълпата. — Помогни ми!

Тълпата бе притихнала, достатъчно притихнала, че да чуя гласа на предполагаемия ѝ приятел:

— Наслаждавай се. Това е част от шоуто.

Деймиан я завъртя така, че да е с лице към него, достатъчно силно, че да останат синини. Веднага щом очите им се срещнаха,

лицето ѝ стана безизразно. Строполи се на колене, увиснала на една китка.

Той я вдигна на крака, вече нежно. Притисна я към себе си и отметна косата ѝ на една страна, разкривайки линията на врата ѝ. Започна да се върти бавно в кръг, сякаш танцуваха, и да показва оголената ѝ плът на всички.

Уили се наведе напред, а езикът му танцуваше по долната устна, сякаш вече можеше да усети вкуса на кожата ѝ. Уили ми беше приятел, но бе добре да си припомня, че освен това е и чудовище.

Вампирът сервитор се връщаше към мен. Можех да го видя как се движи.

Деймиан изви устни, показвайки зъбите си. Бутна врата ѝ назад, така че всички да го виждат. Видях как мускулите на врата му се напрягат и времето ни изтече.

Уили погледна сякаш осъзнал, че лайното ще удари друг тип вентилатор, но нямаше време.

Изкрещях:

— Не го прави, Деймиан.

Насочих пистолета си към гърба му, където трябваше да се намира сърцето. Когато един вампир наближи петте стотака, един изстрел в гърдите, пък бил той и със сребърен куршум, невинаги гарантираше убийство. Но в името на Господ щяхме да разберем дали ще стане, ако я ухапеше. Уили вдигна ръка към мен.

— Недей, Уили — наистина го мислех.

Просто защото на никого друго не бе разрешено да го убива, не значеше, че аз не мога. Уили потъна обратно в стола си.

Деймиан се успокои достатъчно, та да обърне глава и да ме погледне. Завъртя се така, че девойката да е пред него като щит. Косата ѝ все още бе отметната на една страна, вратът все още бе оголен. Гледаше ме и прокарваше един пръст нагоре-надолу по голата ѝ плът. Предизвикваше ме.

Мъждивата светлина на прожектор ме освети и се засили, докато много внимателно извървявах двете стъпала, водещи към дансинга. Вероятно прескачането на перилата щеше да свърши по-добра работа, но щеше да е адски трудно да го държа на прицел. Сигурно щях да мога да го отстрелям в главата от перилата, но с непознато оръжие си

беше твърде рисковано. Не исках неволно да застрелям жената в главата. Хората винаги се мръщеа на смъртта на заложника.

Вампирите сервитьори и сервитьорки не знаеха какво да правят. Ако бях някой тъпак от улицата, можеше и да се пробват да ми скочат, но аз бях любимата на господаря им и това леко усложняваше нещата. Държах ги под око с периферното си зрение.

— Вие, другарчета, се разкарайте и ми отворете малко място — веднага.

Спогледаха се едни други.

— Не искате да ме наобикаляте, момчета и момичета, така че, разкарайте се!

Те се раздвижиха.

Когато бях достатъчно близо, та да съм уверена, че ще улуча, се спрях.

— Пусни я, Деймиан.

— Няма да бъде наранена, Анита. Просто малко забавление.

— Тя не е доброволка. Това противоречи на закона, дори и с развлекателна цел, така че я пусни или ще ти пръсна шибаната глава.

— Наистина ли ще ме застреляш пред всички тези свидетели?

— Можеш да се обзаложиш — отвърнах. — Освен това си над петстотингодишен. Не мисля, че един изстрел в главата ще те убие, поне не за постоянно. Но ще боли адски и може да остави белези. Не искаш да повредиш това красиво лице, нали?

Започвах да се уморявам да държа едната си ръка изпъната. Не че пистолетът беше тежък, но е трудно да поддържах стойка с една ръка, без да започне да трепери. Не исках да треперя.

Той ме гледа в продължение на няколко удара на сърцето. Много внимателно и много бавно облиза врата на жената, а странните му зелени очи ме следяха през цялото време. Беше предизвикателство. Ако мислеше, че блъфирам, бе подбрал грешното момиче.

Изпуснах дъха си, докато тялото ми притихна, и започнах да чувам пулса си в ушите. Прицелих се, навеждайки пистолета, и... той изчезна. Беше се раздвижил толкова бързо, че ме стресна. Махнах пръста си от спусъка и насочих оръжието нагоре в очакване сърцето ми да спре да бумти.

Стоеше на границата на светлината, оставил жената с празно изражение на лицето, чакащ. Деймиан се взираше в мен.

— Нима ще се опитваш да прекъсваш забавленията ни всяка вечер? — попита той.

— Не ми допада — отвърнах, — избери си доброволец и няма да имаш проблеми с мен.

— Доброволец — изрече той и се завъртя в кръг, за да огледа публиката. Всички се взираха в него. Той облиза устни и във въздуха се вдигнаха ръце.

Поклатих глава и вдигнах пистолета. Хванах жената за ръка.

— Освободи я, Деймиан.

Той ѝ хвърли един бърз поглед и го направи. Очите ѝ се отвориха широко и затърсиха френетично като на някой, току-що пробуден от кошмар само за да разбере, че е истина. Потупах я по ръката.

— Всичко е наред. Сега си в безопасност.

— Какво става? Какво става? — тя мярна Деймиан и започна да хлипа истерично.

Жан-Клод се появи на границата на светлината.

— Няма защо да се страхувате от нас, прекрасна лейди.

Той се плъзна срещу ни.

Тя започна да крещи.

— Той няма да те нарани — изрекох аз. — Обещавам. Как се казваш?

Тя продължи да крещи. Беше по-висока от мен, но я докоснах по лицето, поставяйки длани на двете ѝ бузи, и я принудих да ме погледне.

— Как се казваш?

— Карен — прошепна тя, — казвам се Карен.

— Сега ще се махнем от дансинга, Карен, и никой няма да те нарани. Имаш думата ми.

Тя закима непрестанно, а дишането ѝ бе толкова учестено, че се притесних да не припадне.

Касандра се появи в осветената част, но остана назад.

— Мога ли да помогна?

Жан-Клод бе останал неподвижен, щом Карен се разкрещя. Само ме погледна, но не успях да разчета изражението му.

— Аха — отвърнах. — Мога да използвам малко помощ. Карен се отдръпна от нея.

— Тя не е вампир — успокоих я.

Позволи на Касандра да я хване за другата ръка и заедно я отведохме от дансинга и светлината. Жан-Клод пристъпи в средата на сцената и гласът му ни последва в мрака.

— Насладихте ли се на нашата малка мелодрама?

Последва объркано мълчание. Гласът му бе като мека кожа, обвиваща се около тълпата в мрака, дишайки страха им, връщайки им желанието.

— Тук, в „Танц на смъртта“, не се шегуваме. Кой иска да почувства реалността на целувката на Деймиан?

Някой щеше да се върже. Винаги се намираше такъв. Ако някой можеше да спаси шоуто след истеричния пристъп на жената, това бе Жан-Клод.

Лив се притече на помощ, мисля. Карен хвърли един поглед на мускулестата вампирка и припадна. Не беше дребна жена и изненада и двете ни с Касандра. Свлече се на пода. Лив понечи да се приближи, но аз ѝ направих знак да стои настрана.

От тълпата колебливо се отдели жена и се приближи към нас.

— Мога ли да помогна? — попита.

На ръст беше колкото мен и Касандра, дребничка, с дълга червеникава коса, която висеше до кръста ѝ, права и фина. Беше облечена с чифт кафяви панталони, от типа обемисти, които са с маншети и обикновено са ленени. Като връхна дреха носеше само жилетка с копринена камизола под нея.

Погледнах към Касандра. Тя сви рамене.

— Благодаря, можете да хванете краката ѝ.

Касандра можеше да я метне през рамо в пожарникарска хватка, но повечето ликантропи не обичат да демонстрират силата си. Аз също можех да я нося, нищо че беше толкова висока. Можех да я нося на кратко разстояние, но не бързо и не твърде далече.

Жената мушна чантичката си под едната мишница и хвана краката на изпадналата в безсъзнание Карен. Започнахме да се движим малко странно, но успяхме да влезем в ритъм и Касандра ни заведе в една от женските тоалетни. Или трябваше да кажа салони. В предната част имаше диванче и осветена тоалетна масичка. Беше в бяло и черно с фреска на стената, за която знаех, че е част от дърворезба, озаглавена „Демон любовник“. Демонът в тази версия приличаше подозрително на Жан-Клод и се съмнявам, че ставаше дума за случайност.

Поставихме Карен на дивана. Жената, която ни помогна, намокри няколко хартиени кърпи, без да сме я молили, и ги донесе. Поставих ги на челото и врата на Карен.

— Благодаря.

— Тя ще се оправи ли? — попита жената.

Не отговорих, защото всичко зависеше от Деймиан.

— Как се казваш?

Жената се усмихна почти срамежливо.

— Анабел, Анабел Смит.

Усмихнах се насреца ѝ.

— Анита Блейк. Това е Касандра — осъзнах, че не знам първото ѝ име. Жан-Клод винаги наричаше вълците си по първо име, като домашни любимци. — Съжалявам, не знам фамилията ти.

— Касандра е достатъчно — тя се здрависа с Анабел.

Усмихнаха се една на друга.

— Трябва ли да съобщим на полицията какво се случи? — попита Анабел. — Имам предвид, че вампирът щеше да ѝ се натрапи. Това е незаконно, нали?

Карен се размърда на дивана и изстена.

— Да, незаконно е — отвърнах аз.

Анабел повдигна интересен въпрос. Можех да докладвам на ченгетата. Ако вампир набереше три оплаквания срещу себе си, можеше да се издаде смъртна присъда при подходящия съдия. Най-напред щях да говоря с Жан-Клод и Деймиан, но ако не ми дадяха отговорите, които исках, може би щях да ида в полицията. Поклатих глава.

— Какво си мислиш? — попита тя.

— Нищо, което да си струва споделянето — отвърнах.

Вратата на тоалетната се отвори. Влезе Рейна, облечена в кремава рокля, къса като моята. Тъмните чорапи и острите токове правеха краката ѝ да изглеждат безкрайно дълги. Носеше кожено сако с ръждивочервен цвят, вероятно лисиче. Беше единственият превръщач, когото познавах, носещ истинска кожа, която не е нейна.

Беше вдигнала кестенявата си коса на нежен кок с няколко кичура, спускащи се изящно отстрани на лицето ѝ.

Карен избра този момент да се свести. Не бях сигурна, че ще хареса пробуждането си. Аз със сигурност не го харесвах.

Изправих се. Касандра застана пред мен и леко встрани, без да ми се пречка, но по-близо до опасността от мен. Не бях свикнала някой да ме пази. Чувството бе странно. Можех да се грижа за себе си. Нали това беше идеята?

— Какво става? — попита Анабел.

Карен се оглеждаше наоколо с разширени очи.

— Къде съм?

— Анабел, можеш ли да поседнеш с Карен? — усмихвах се, докато задавах въпроса, но не свалях очи от Рейна.

Вратата зад нея се бе затворила и нямаше достатъчно място за маневри, не и истински. Ако Касандра успееше да я задържи дори за няколко секунди, щях да мога да извадя пистолета, но някак не вярвах, че Рейна е дошла да се бием. Мисля, че щеше да обуе други обувки.

Анабел седна на дивана и буквално хвана Карен за ръката, но наблюдаваше нас. Проклятие, може и да беше по-добро шоу от случващото се навън.

— Какво искаш, Рейна?

Тя разтегли начервените си устни в широка усмивка, разкривайки малки, равни бели зъби.

— Това е женската тоалетна, нали? Дойдох да си напудря носа. И да видя как се справя нашата уплашена гостенка — направи две крачки напред в стаята и Касандра ѝ блокира пътя.

Рейна я изгледа отвисоко.

— Забравяш мястото си, вълче — в гласа ѝ се долавяше лека нотка на ръмжене.

— Не забравям нищо — отвърна Касандра.

— Тогава отстъпи.

— Какво имаше предвид под нашата гостенка! — попитах.

Тя ми се усмихна.

— Двамата с Жан-Клод сме партньори в това малко начинание. Нима не ти е казал? — от изражението на лицето ѝ съдех, че знае отговора и се наслаждава.

— Предполагам, че е забравил — отвърнах. — Тогава защо не си част от шоуто?

— Аз съм партньорът в сянка — отвърна тя. Проби си път покрай Касандра, докосвайки с тяло по-дребната жена. Коленичи край дивана. — Как се чувстваш, скъпа?

Карен потрепери.

— Просто искам да си ида вкъщи.

— Разбира се, че искаш — тя погледна нагоре и се усмихна. — Ако някоя от вас ми помогне да я изправим на крака, отвън я чака такси, което да я отведе където поиска за сметка на клуба. Или искаш да се прибереш със своите приятели?

Карен поклати глава.

— Те не са ми приятели.

— Колко мъдро, че си разбрала това — отвърна Рейна. — Толкова много народ се доверява на погрешните хора — погледна към мен, докато изричаше последното. — И биват наранени или по-лошо.

Анабел се бе отдалечила от Рейна. Взираше се в нас и стискаше чантичката си. Не мисля, че разбираше всичко казано, но очевидно не си прекарваше добре. Едно добро дело, и вече биваше наказана.

— Можеш ли да се изправиш? Защо не ми помогнеш? — обърна се към Анабел Рейна.

— Не, нека Касандра ти помогне — казах аз.

— Притесняваш се, че мога да изям новооткритата ти приятелка ли?

Усмихнах се.

— Би изляла всичко, което не може да избяга. Всички го знаем.

Лицето ѝ се стегна и през кехлибаренокафявите очи премина гняв.

— Ще видим кой кого ще изяде накрая, Анита — тя помогна на жената да се изправи.

Касандра прошепна:

— Жан-Клод ми каза да те пазя.

— Увери се, че се е качила в таксито и че то наистина ще я отведе у дома. След това може да ме следваш по петите през останалата част на вечерта.

Касандра кимна.

— На Жан-Клод няма да му хареса.

— В момента и аз не питая особено добри чувства към него — отвърнах.

— Малко помощ, моля — обади се Рейна.

Касандра въздъхна, но хвана другата ръка на Карен и двете заедно ѝ помогнаха да мине през вратата. Когато те излязоха, Анабел

въздъхна облекчено.

— Какво става?

Обърнах се към осветеното огледало, облягайки се с ръце на тоалетката. Поклатих глава.

— Дълга история и колкото по-малко знаеш, в толкова по-голяма безопасност ще си.

— Трябва да призная, че имам скрит мотив — наблюдавах я в огледалото и тя изглеждаше засрамена. — Не ти помогнах само заради доброто си сърце. Репортерка съм, на свободна практика. Изявление от Екзекуторката ще ме извади на светло. Искам да кажа, че ще мога да си отстоявам цената, особено ако ми обясниш какво се случи току-що.

Наведох глава.

— Репортер. Не е точното нещо, от което имам нужда тази вечер. Анабел застана зад мен.

— Онова на дансинга беше истинско, нали? Този вампир — Деймиан, щеше да я оправи там, като част от шоуто.

Наблюдавах лицето ѝ в огледалото. Излъчваше нетърпение. Искаше да ме докосне. Можех да видя как ръцете ѝ треперят нервно. Ако съдействах, щеше да е голяма история. Жан-Клод щеше да си получи заслуженото, ако го направех.

Нещо премина през лицето на Анабел. Част от нейната любознателност изчезна.

Няколко неща се случиха почти едновременно. Анабел дръпна чантата ми, каишката се скъса и тя отстъпи назад, измъкна пистолет от кобура в панталона си, скрит под жилетката. Вратата се отвори и влязоха три смеещи се жени. Жените изпищяха.

Анабел погледна към вратата само за миг. Аз измъкнах нож и се обърнах. Не се опитах да измина двете крачки до нея. Паднах на коляно и насочих тялото си напред по права линия, чийто връх бе ножът. Острието се заби в горната част на стомаха ѝ. Пистолетът се насочи към мен. Използвах лявата си ръка, за да го отклоня. Изстрелът отлетя встрани и спуска огледалото. Забих ножа под гръдната кост, натиснах, докато дръжката не срещна плът и кост, и го извих нагоре и настрани.

Ръката ѝ се разтърси конвулсивно и проехтя още един изстрел, който удари покрития с килим под. Заглушителят накара всеки изстрел да звучи някак меко, почти в низходяща градация.

Тя падна на колене с разширени очи, а устата ѝ се отваряше и затваряше. Прокарах ръката си надолу по нейната и измъкнах пистолета. Тя примигна насреща ми с невярващи очи, после се строполи изведнъж, сякаш някой бе прерязал конците, които я държаха. Потрепери два пъти и умря.

Едуард се появи на вратата с насочен пистолет. Гледаше ту мен, ту пресния труп. Извади все още стърчащия от гърдите ѝ нож и пистолета със заглушител от ръката ми. Успокои се и насочи оръжието към пода.

— Голям телохранител се оказах, оставяйки да те нападнат в женската тоалетна.

Погледнах нагоре към него. Чувствах се изтръпнала, дистанцирана заради шока.

— Почти ме докопа.

— Но не успя — каза той.

Чух мъжки гласове, които крещяха:

— Полиция! Всички да останат на място. Ще проверим какво става.

— Проклятие — изрекох тихо и с чувство.

Поставих пистолета на Анабел до тялото ѝ и седнах на килима. Не бях сигурна, че в този момент мога да стоя на краката си.

Едуард прибра пистолета си в кобура и се махна от вратата, за да се присъедини към тълпата, която напираше напред, за да види шоуто. Още една частица от анонимната тълпа. Да, бе.

Седях край трупа и си мислех какво да кажа на ченгетата. Не бях сигурна, че истината е възможност, която мога да си позволя в момента. Започнах да се чудя дали тази вечер ще видя затвора отвътре. Докато наблюдавах как кръвта напоява предната част на жилетката на Анабел, това ми се струваше все по-вероятно.

Седях на стол с права облегалка в офиса на Жан-Клод в „Танц на смъртта“. Ръцете ми бяха закопчани зад гърба с белезници. Не ми бяха позволили да измия кръвта от дясната си ръка и тя бе изсъхнала в лепкава субстанция. Бях свикнала по мен да има засъхнала кръв, но въпреки това беше неудобно. Униформените полицаи бяха взели другия нож и бяха открили сийкампа в чантичката. Не бяха намерили големия нож в ножницата по гръбнака ми. Беше си немарливо претърсване, за да се пропусне нож по-дълъг от предната част на ръката ми, но в началото униформеният бе решил, че съм още една жертва. Беше го потресло да открие, че красивата малка женичка беше убиец. О, извинете ме, предполагаем убиец.

Кабинетът имаше бели стени, черен килим и бюро, което приличаше на резбован абанос. Имаше лакиран японски параван с изрисуван черен замък на върха на черна планина. На далечната стена имаше рамкирано кимоно — алено, с черни и яркосини орнаменти. В две по-малки рамки имаше ветрила — едното в черно и бяло с изрисувано нещо, приличащо на чаена церемония, другото в синьо и бяло, с ято жерави. Жеравите ми харесваха повече и имах достатъчно време, за да направя своя избор.

Единият от униформените бе останал с мен в стаята през цялото време. Бяха пили кафе, без да ми предложат. По-младият полицай вероятно щеше да ме освободи от белезниците, но партньорът му почти бе заплашил да го пребие, ако го направи. Партньорът бе сивокос, с очи, студени и празни като тези на Едуард. Казваше се Ризо. Докато го наблюдавах, се радвах, че съм оставила пистолета на пода, преди да влезе в стаята.

Ще попитате защо не се намирах в участъка, където да ме разпитат? Отговорът: Медиите ни бяха заобиколили. Четирима униформени се бяха оказали достатъчни да контролират движението и да пречат на медиите да се нахвърлят на някого — докато последните не бяха надушили сензационна история. Внезапно навсякъде имаше

камери и микрофони, поникнаха като гъби след дъжд. Униформените се обадиха за подкрепление и барикадираха мястото на убийството и офиса. Всичко останало бе заето от камери и микрофони.

Пред мен се бе изправил или по-скоро надвиснал детектив от отдел „Убийства“. Детектив Грийли беше малко под метър и осемдесет с толкова широки рамене, че изглеждаше като голям квадрат. Повечето черни хора не са наистина черни, но Грийли беше такъв. Лицето му бе толкова тъмно, че имаше лилави отсенки. Късо подстриганата му посивяваща коса приличаше на вълна. Но черен, бял или кафяв, тъмните му очи бяха неутрални, тайнствени, полицейски очи. Погледът му казваше, че е видял всичко и не е бил впечатлен. Определено не беше впечатлен от мен. Можеше да се каже, че изглежда отегчен, но аз знаех по-добре. Бях виждала Долф да изглежда по същия начин точно преди да се нахвърли върху някого и да разпердушини алибито му.

Тъй като нямах алиби, не се притеснявах. Бях разказала историята си, преди да ми прочетат правата. След като Грийли ми бе прочел правата, всичко, което бях казала, бе, че искам адвокат. Започвах да звуча като развалена плоча, дори и на самата себе си.

Детективът обърна един стол, така че да застане лице в лице с мен. Даже се сви малко в опит да не е толкова заплашителен.

— Щом дойде адвокат, няма да можем да ти помогнем, Анита — изрече Грийли.

Не ме познаваше достатъчно добре, за да ме нарича на малко име, но не му направих забележка. Опитваше се да се прави на мой приятел. Не бях толкова глупава. Ченгетата никога не са ти приятели, ако те подозират в убийство. Конфликт на интереси.

— Звучи като типичен случай на самозащита. Каж ми какво се случи и се обзалагам, че можем да направим сделка.

— Искам да разговарям с адвоката си — отвърнах аз.

— Щом намесим адвокат, сделката излита през прозореца — каза той.

— Нямаш правомощията да правиш сделки — контрирах. — Искам да разговарям с адвоката си.

Кожата около очите му се стегна, иначе си изглеждаше същият, равнодушен. Но го вбесях. Не можех да го виня.

Вратата на офиса се отвори. Грийли вдигна поглед, готов да се ядоса на прекъсването. Долф влезе в стаята и показа значката си. Очите му проблеснаха мимолетно към мен, после се спряха твърдо на Грийли. Грийли се изправи.

— Извини ме, Анита. Веднага се връщам.

Даже успя да ми отпрати приятелска усмивка. Влагаше толкова усилия в представлението, че бе почти тъжно, че не му се връзвам. Освен това, ако наистина беше приятелски настроен, щеше да ми махне белезниците.

Грийли се опита да накара Долф да излезе навън, но той поклати отрицателно глава.

— Офисът е безопасен. Останалата част от клуба не е.

— Какво трябва да значи това? — попита Грийли.

— Означава, че местопрестъплението с все жертвата е обект на предаване по националната телевизия. Заповядал си никой да не разговаря с пресата, така че те спекулират. Засега всеобщо избраният слух е за подивели вампири.

— Искаш да кажа на медиите, че жена, прикрепена към полицейски отряд, е обвинена в убийство?

— Имаш трима свидетели, които твърдят, че мис Смит първа е извадила пистолета си. Това е самозащита.

— Това е нещо, което помощник-областният прокурор ще реши — каза Грийли.

Забавно, имайки предвид как ми разправяше, че можем да направим сделка. Сега говореше с друго ченге и внезапно се оказваше, че помощник-областният прокурор е този, който може да сключва сделки.

— Обади им се — каза Долф.

— Просто така — изкоментира Грийли. — Искаш да я пусна?

— Тя ще даде показания, след като я заведем заедно с адвоката ѝ в участъка.

Грийли издаде груб гърлен звук.

— Да, има голямо желание да разговаря с адвоката си.

— Върви да разговаряш с пресата, Грийли.

— И какво да им кажа?

— Че вампирите не са намесени. Че е просто лош момент, че убийството се е случило в „Танц на смъртта“.

Грийли погледна обратно към мен.

— Искам, като се върна, тя да е тук, Стор. Без изчезвания.

— И двамата ще сме тук.

Грийли ми хвърли вбесен поглед и за миг гневът и раздразнението се появиха в очите му. Приятелската маска изчезна.

— Погрижи се да сте тук. Шефовете може да искат да си в случая, но това е убийство, моят случай — той размаха пръст към Долф, но без да го докосва. — Не се ебавай с него.

Грийли мина покрай него и затвори плътно вратата. Тишина, толкова плътна, че можеше да се стъпва по нея, изпълни стаята.

Долф дръпна стол от бюрото и седна с лице срещу мен. Скръсти ръце и ме изгледа. Отвърнах на погледа.

— Три жени казват, че мис Смит първа е посегнала към оръжието си. Измъкнала е чантата ти, значи е знаела къде е оръжието ти — отбеляза той.

— Малко прекалих с размахването му тази вечер. Моя грешка.

— Чух, че си се присъединила към шоуто отвън. Какво стана?

— Трябваше да внеса малко ред в програмата. Жената нямаше желание да участва. Незаконно е да се използват свръхестествени сили, за да накараш някого да прави нещо, което не желае.

— Не си полицайка, Анита.

Беше първият път, в който ми го припомняше. Обикновено Долф ме третираше като един от своите хора. Дори ме бе поощрил да казвам, че съм с отряда, така че хората да предполагат, че съм детектив.

— Да не ме изритваш от отряда, Долф? — стомахът ми се сви, докато задавах въпроса.

Ценях работата си с полицията. Ценях Долф и Зербровски и останалите момчета. Да ги загубя, щеше да ме нарани повече, отколкото бях готова да призная.

— Два трупа за два дни, Анита, и двата на нормални хора. Това изисква доста обяснения в участъка.

— Ако бяха вампири или някакви други страшилища, всички щяха да погледнат на другата страна, така ли?

— Караница с мен не е най-доброто решение в момента, Анита.

Гледахме се секунда или две. Аз първа отклоних поглед и кимнах.

— Защо си тук, Долф?

— Често се занимавам с медиите.

— Но позволяваш на Грийли да говори с пресата.

— Трябва да ми кажеш какво става, Анита — гласът му бе тих, но по опънатата кожа около очите и стойката на раменете разбрах, че е ядосан. Предполагам, че не можех да го обвинявам.

— Какво искаш да чуеш, Долф? — попитах.

— Истината би била хубаво нещо.

— Мисля, че първо ми трябва адвокат — нямаше да си разкажа и майчиното мляко само защото Долф ми бе приятел. Оставаше си ченге, а аз бях убила човек.

Очите на Долф се присвиха. Обърна се към униформения, който се бе подпрял на стената.

— Ризо, върви да донесеш малко кафе, за мен черно. Какво искаш в твоето?

Кафето идваше. Нещата започваха да се оправят.

— Две захарчета и една сметанка.

— Вземи нещо и за себе си, Ризо, и не бързай.

Полицай Ризо се изправи от стената, на която се бе облегнал.

— Сигурен ли сте за това, сержант Стор?

Долф го погледна. Само го погледна.

Ризо вдигна ръце в някакво подобие на отблъскващ жест.

— Не искам Грийли да ми разкаже играта, задето съм ви оставил насаме.

— Донеси кафе, полицай Ризо. Аз ще поема евентуалния гняв.

Ризо напусна, клатейки глава, най-вероятно на глупостта на цивилните детективи. Когато останахме сами, Долф ми нареди:

— Обърни се.

Изправих се и му подадох ръцете си. Разкопча белезниците, но не ме натисна да седна отново. Вероятно бе предположил, че Ризо го е направил. Не му казах за ножа, който бяха пропуснали, което щеше да го вбеси, ако го откриеше по-късно, но пък хей, не можех да позволя на ченгетата да ми конфискуват всички оръжия. Освен това не исках да съм невъоръжена тази вечер.

Седнах обратно, удържайки желанието да разтрия китки. Аз бях коравата убийца на вампири. Нищо не можеше да ме нарани. Да, бе.

— Говори с мен, Анита.

— Неофициално? — попитах.

Той ме изглежда с безизразните очи на добро ченге.

— Би трябвало да кажа „не“.

— Но...

— Неофициално, кажи ми.

Разказах му. Промених само едно нещо: че анонимно обаждане ме бе предупредило за договора за главата ми. Като изключим това, всичко останало си беше истина. Мислех, че Долф ще е доволен, но не беше.

— И нямаш представа защо някой би предложил договор за главата ти?

— Не и за тези пари и с това времево ограничение.

Той ме изглежда, сякаш се опитваше да прецени до каква степен му казвам истината.

— Защо не ни каза за анонимното обаждане по-рано? — наблегна сериозно на думата анонимно.

Свих рамене.

— Навик, предполагам.

— Не, искала си да действаш. Вместо да се покриеш, си дошла тук да се правиш на примамка. Ако убиецът бе използвал бомба, заради теб можеха да пострадат доста хора.

— Но тя не използва бомба, нали?

Той си пое дълбоко въздух и издиша. Ако не го познавах по-добре, щях да реша, че брои до десет.

— Извади късмет — изрече той.

— Знам.

Долф ме изглежда.

— За малко да те убие.

— Ако тези жени не бяха влезли в онзи момент, сега нямаше да разговаряме.

— Не изглеждаш притеснена.

— Тя е мъртва. Аз не съм. За какво да се притеснявам?

— За такава сума, Анита, утре ще има друг.

— Вече минава полунощ, а аз все още съм жива. Може договорът да е отменен.

— Защо е времето ограничение?

Поклатих глава.

— Ако знаех, може би щях да разбера и кой е обявил наградата.

— И ако откриеш, какво ще направиш? — попита той.
Изгледах го. Неофициално или не, Долф си оставаше перфектното ченге. Приемаше работата си много сериозно.

— Ще предам името му на вас.

— Ще ми се да го вярвах, Анита, наистина.

Дарих го с най-добрия си изненадано невинен поглед.

— Какво имаш предвид?

— Зарежи момичешките игрички, Анита. Познавам те твърде добре.

— Хубаво, но и двамата знаем, че докато има награда, убийците ще продължат да идват. Добра съм, Долф, но никой не е толкова добър. В някакъв момент ще изгубя. Освен ако парите не изчезнат. Няма ли награда, няма да има и убийци.

Гледахме се един друг.

— Можем да те поставим под полицейска защита — каза Долф.

— За колко дълго? Завинаги? — поклатих отрицателно глава. — Освен това следващият убиец може да използва бомба. Искаш ли да рискуваш хората си? Аз — не.

— Значи ще издириш човека с парите и ще го убиеш?

— Не съм казвала подобно нещо, Долф.

— Но планираш точно това.

— Престани да задаваш въпроса, Долф. Отговорът няма да се промени.

Той се изправи и сграбчи облегалката на стола.

— Не прекрачвай границата с мен, Анита. Приятели сме, но преди всичко съм ченге.

— Ценя приятелството ни, Долф, но ценя живота си повече.

— Мислиш, че не мога да се справя?

— Мисля, че си полицай и това означава, че трябва да играеш по правилата. Когато имаш работа с професионални убийци, това може да доведе до смъртта ти.

На вратата се потропа.

— Влез — каза Долф.

Ризо влезе с кръгла табла и три изящни черни китайски чаши. Във всяка имаше по една червена бъркалка за кафе. Ризо погледна Долф и мен. Погледна към свободните ми ръце, но не каза нищо. Постави таблата на бюрото, достатъчно далече от мен, че да не мога да

го сграбча. Полицай Ризо изглеждаше като човек с поне двадесет години служба и въпреки това ме третираше като много опасна персона. Съмнявам се, че би обърнал гръб на Анабел. Ако не бе сграбчила чантата ми, можеше да ме застреля в гърба. О, щях да я видя в огледалото, но нямаше да успея да извадя пистолета си навреме. Никога не бях позволявала на друг човек, независимо колко приятелски настроен или услужлив, да застане зад мен по този начин. С Анабел бях направила същата грешка, която хората правеха с мен. Бях видяла дребна, хубава жена и я бях подценила. Бях женска шовинистична свиня. Това за малко да се окаже фатален недостатък.

Долф ми подаде чашата с най-светлото кафе. Беше твърде много да се надявам, че сметаната е истинска, но при всички положения изглеждаше чудесно. Никога не бях попадала на кафе, което да не е чудесно. Беше просто въпрос на степенуване колко чудесно е. Отпих колебливо глътка от димящата течност и измърках доволно. Беше истинско кафе с истинска сметана.

— Радвам се, че ви харесва — обади се Ризо.

Погледнах към него.

— Благодаря ви, полицай.

Той изсумтя и се отдръпна от нас, за да се облекне на отсрещната стена.

— Разговарях с Тед Форестър, домашния ти ловец на глави. Пистолетът в чантата ти е регистриран на негово име.

Долф седна на стола и започна да духа кафето си.

Тед Форестър бе една от самоличностите на Едуард. Беше издържала на щателни полицейски проверки и преди, когато се бяхме оказвали с трупове около нас. Доколкото бе известно на полицията, той бе ловец на глави, специализиращ в свръхестествени създания. Повечето ловци на глави стояха в Западните щати, където все още имаше сериозни награди за главите на превръщачи. Не че повечето проверяваха дали превръщачът, когото убиват, е опасност за някого. Единственият критерий в някои щати бе след смъртта медицинска експертиза да потвърди, че е ликантроп. В повечето случаи изследването на кръвта помагаше. Уайоминг обмисляше да промени законодателството си, след като три случая на погрешни убийства бяха стигнали до техния щатски Върховен съд.

— Трябваше ми достатъчно малък пистолет, който да се събира в дамската чантичка, но същевременно да е мощен.

— Не харесвам ловците на глави, Анита. Те злоупотребяват със закона.

Отпих от кафето и останах смълчана. Ако знаеше точно колко е злоупотребявал със закона Едуард, отдавна щеше да го е заключил.

— Ако е достатъчно добър приятел, че да ти измъкне задника от подобна каша, защо не си го споменавала преди? Не знаех, че съществува до онези проблеми с браконьерите, ловящи превръщачи.

— „Браконьери“ — повторих и поклатих глава.

— Какво има? — попита Долф.

— Загиват превръщачи, и говорим за браконьери. Загиват нормални хора, и става дума за убийство.

— Нима вече съчувстваш на чудовищата, Анита? — попита той и гласът му бе дори по-тих, толкова равен, че можеше да се обърка със спокоен, но не беше. Беше вбесен.

— Ядосан си за нещо друго, а не за бройката трупове — казах аз.

— Забъркала си се с Господаря на града. Така ли получаваш цялата вътрешна информация за чудовищата?

Поех си дълбоко въздух и издишах.

— Понякога.

— Трябваше да ми кажеш, Анита.

— Откога личният ми живот е работа на полицията?

Той само ме изглежда.

Сведох поглед към чашата с кафе и се втренчих в ръцете си. Накрая вдигнах поглед. Беше трудно да срещна очите му, по-трудно, отколкото трябваше да е.

— Какво искаш да кажа, Долф? Че се срамувам, защото едно от чудовищата ми е гадже? Така е.

— Тогава го зарежи.

— Ако беше толкова просто, повярвай ми, щях.

— Как мога да ти вярвам, че ще си вършиш работата, Анита? Ти спиш с врага.

— Защо всички решават, че спя с него? Нима никой друг не ходи по срещи, без да прави секс?

— Извинявам се за предположението, но трябва да признаеш, че доста хора ще сметнат същото.

— Знам.

Вратата се отвори и Грийли влезе в стаята. Очите му регистрираха липсата на белезници и кафето.

— Добре ли си бърбите?

— Как мина изявлението пред пресата? — попита Долф.

Той сви рамене.

— Казах им, че госпожица Блейк е разпитвана във връзка с причинена смърт на територията на заведението. Казах, че няма намесени вампири. Не съм сигурен, че ми повярваха. Продължават да искат да разговарят с Екзекуторката. Макар че повечето я наричат „приятелката на Господаря“.

Това ме накара да трепна. Дори и с кариера като моята, в пресата щяха да ме наричат госпожа Жан-Клод. Той беше по-фотогеничен от мен.

Долф се изправи.

— Искам да изведа Анита оттук.

Грийли го изгледа.

— Не мисля така.

Долф остави кафето си на бюрото и застана до колегата си. Сними глас и последва продължително усилено шептене. Грийли поклати глава:

— Не.

Още шептене. Грийли ми хвърли смразяващ поглед.

— Добре, но да се появи в участъка преди съмване или ти ще си го отнесеш, сержант.

— Ще е на линия — отвърна Долф.

Ризо гледаше всички ни.

— Извеждаш я оттук, но не към участъка? — даже на мен ми прозвуча обвинително.

— Това е решението ми, Ризо — отвърна Грийли. — Разбра ли? — буквално изръмжа думите.

Долф някак бе успял да използва старшинството си и на Грийли не му харесваше. Ако Ризо искаше да стане удобна мишена на гнева му, нямаше проблеми.

Ризо се подпря обратно на стената, но не беше щастлив.

— Схванах.

— Разкарай я оттук — каза Грийли. — Пробвай задния изход. Но не знам как ще минете покрай камерите.

— Ще преминем — отвърна Долф. — Да вървим, Анита.

Поставих чашата си на бюрото.

— Какво става, Долф?

— Имам тяло, което трябва да видиш.

— Заподозрян в убийство помага за друг случай. Шефовете няма ли да побеснеят?

— Оправих се с това — отвърна Долф.

Погледнах го с разширени очи.

— Как? — попитах.

— Не искаш да знаеш.

Изгледах го. Той отвърна на погледа. Отново отклоних очи първа. В повечето случаи, когато хората казваха, че не искам да знам, беше точно обратното. Означаваше, че най-вероятно трябва да знам. Но от малцината избрани бях готова да приема думата им. Долф бе от тези хора.

— Добре — казах. — Да вървим.

Долф ми позволи да измия засъхналата кръв от ръцете си и потеглихме.

Не си падам по празните приказки, но пред Долф изглеждам като бърбровка. Карахме мълчаливо надолу по 270-та улица, а свистенето на гумите по асфалта и мъркането на двигателя бяха единствените звуци. Или бе изключил радиото, или тази нощ никой не извършваше престъпления в Сейнт Луис. Залагах на радиото. Една от добрите страни на това да си детектив в полицията е, че не е нужно да слушаш радиото през цялото време, тъй като повечето обаждания не са твой проблем. Ако някъде се нуждаеха от Долф, винаги можеха да му пратят съобщение на пейджъра.

Опитах се да се удържа. Пробвах да накарам Долф да проговори пръв, но след близо петнадесет минути се пречупих.

— Къде отиваме?

— Крев Къор^[1].

Повдигнах вежди.

— Малко е скъпарско за убийство от чудовище.

— Аха — отвърна той.

Изчаках да добави още, но не го направи.

— Е, благодаря ти, че ме осветли по въпроса, Долф.

Погледна към мен, после върна очи на пътя.

— Ще пристигнем след няколко минути, Анита.

— Търпението никога не е било сред силните ми черти, Долф.

Устните му потрепнаха, после се усмихна. Накрая се изсмя, кратък рязък звук.

— Предполагам, че е така.

— Радвам се, че успях да разведря обстановката.

— Винаги си забавна, когато не убиваш хора, Анита.

Не знаех какво да отвърна. Може би беше твърде близо до истината. В колата се възцари мълчание и аз оставих нещата по този начин. Този път беше леко, приятелски тихо, усещаше се смехът. Долф вече не ми се сърдеше. Можех да понеса малко мълчание.

Крев Кьор беше от по-старите квартали, но не изглеждаше така. Възрастта си личеше в огромните къщи насред дълги, полегати дворове. Пред някои от къщите имаше овални алеи и помещения за слугите. Малкото еднофамилни къщи, които се бяха промъкнали, невинаги бяха с големи дворове, но имаха разнообразен дизайн, басейни, каменни градини. Нямахме еднотипни къщички, нищо, което да не е класно.

„Олив“ е една от любимите ми улици. Харесва ми смесицата от бензиностанции, „Дънкин Донътс“, магазини за бижута по поръчка, дилъри на „Мерцедес Бенц“ и „Блокбъстър Мюзик енд Видео“^[2]. Крев Кьор не е във война с простолудието като повечето снобски райони. Тази част от града бе прегърнала както парите, така и комерсиализацията, хората се чувстваха еднакво комфортно, докато купуваха антики и водеха децата с кола до близкия „Макдоналдс“.

Долф сви по път, сбутан между две бензиностанции. Спускаше се рязко и ме караше да искам да натисна спирачките. Долф не споделяше това желание и колата се носеше надолу по хълма с добро темпо. Е, той беше от полицията. Предполагам, че нямаше да го глобят за превишена скорост. Минахме покрай районите с еднофамилни жилища, които опасваха пътя като истински предградия. Къщите все още бяха по-разнообразни, но дворовете ставаха по-малки и човек знаеше, че повечето никога не са имали помещения за прислуга. Пътят се изкачваше съвсем леко, после стана равен. Долф даде мигач, докато все още се намирахме в плитката долина. Изискан знак гласеше „Кънтрисайд Хилс“.

Полицейски коли изпълваха тесните улички на района, а в мрака пулсираха светлини. Униформени полицаи удържаха скупчена тълпа, хора, наметнали леки дрешки върху пижамите си или пристегнати в халати. Тълпата беше малка. Когато излязохме от колата, видях дръпнатите завеси на къщата отсреща. Защо да излизаш, когато можеш да надничаш от удобството на собствения си дом?

Долф ме преведе през униформените и опънатата жълта лента с надпис „Не преминавай“. Къщата, която бе в центъра на вниманието, беше едноетажна, с тухлена стена, висока колкото нейните стени и оформяща закътан двор. Дори имаше порта от ковано желязо на входа с извитата арка, много средиземноморско. Като изключим двора, къщата приличаше на типичното ранчо от предградията. Имаше

каменна пътека и квадратни, обградени с камъни лехи с розови храсти. Светлини от прожектори изпълваха обградената със стени градина и придаваха собствена сянка на всяко листо и венчелистче. Някой се бе престарал с подовото осветление.

— На човек даже не му е нужно фенерче — отбелязах аз.

Долф ми хвърли един поглед.

— Значи никога не си идвала тук?

Срещнах очите му и не можах да ги разчета. Използваше полицейския поглед.

— Не, никога не съм идвала тук. Трябва ли?

Долф отвори закритата врата, без да отговаря. Той водеше, а аз следвах. Долф се гордее с това, че не влияе на хората си, позволява им да влизат необременени и да правят собствени изводи. Но дори и по неговите стандарти, действаше потайно. Не ми харесваше.

Всекидневната беше тясна, но дълга, с телевизор и видео в единия край. Стаята беше толкова претъпкана с полицаи, че едва имаше място, където да се застане. Всяко местопрестъпление получава повече внимание, отколкото заслужава. Честно казано, се чудя дали повечето доказателства не се губят при целия трафик и заети ръце. Едно убийство може да изгради кариерата на полицаия, особено прехода от униформа към цивилни дрехи. Намери уликата или доказателството, блесни в критичния момент и хората ще те забележат. Но не става дума само за това. Убийството е най-висшата обида, последното и най-лошо нещо, което можеш да сториш на друго човешко същество. Полицаяте го усещат може би повече от всички нас.

Полицаяте направиха път на Долф и очите им се обърнаха към мен. Повечето от очите бяха мъжки и след първия поглед почти всички ме оглеждаха от глава до пети. Онзи поглед, сещате се. При който, ако лицето и торсът стават, трябва да се провери дали и краката са толкова добри. Може и в обратен ред. Но всеки мъж, който почне първо с краката ми и приключи с лицето, губи всички точки, които си е спечелил.

Два къси коридора, разположени под прав ъгъл водеха извън всекидневната. Непосредствено до първата стая имаше трапезария. Отворена врата разкриваше покрити с килим стълби, които водеха към

подземен етаж. Полицаи се движеха нагоре-надолу по стълбите като мравки с парченца доказателства в найлонови пликове.

Долф ме поведе по единия от коридорите, в края на който имаше втора всекидневна с камина. Беше по-малка и повече приличаща на кутийка, но далечната стена бе изцяло тухлена, което я правеше да изглежда по-топла и уютна. Отляво, през отворената врата се виждаше кухнята. Горната част на стената беше отворена като прозорец, така че да можеш да работиш в кухнята и пак да си говориш с хората в дневната. Къщата на баща ми имаше нещо подобно.

Следващата стая очевидно бе нова. Боята по стените все още имаше онзи свеж вид на нещо, току-що завършено. Лявата стена бе от плъзгащи се стъклени врати. По-голямата част от пода бе заета от басейн за гореща вода. По гладките му стени все още имаше капки вода подобни на мъниста. Бяха приключили с него, преди да боядисат стаята. Приоритети.

Друг коридор, все още незавършен и покрит с найлоните, които постилат за работниците, отвеждаше от басейна. Имаше още една по-голяма баня, не съвсем завършена, и затворена врата в края на коридора. Вратата бе резбована, от ново дърво — светъл дъб. Беше първата затворена врата, която виждах в къщата. Това бе някак злокобно.

Като изключим полицаите, не бях видяла нищо, което да не е на мястото си. Изглеждаше като хубава къща на средната класа. Семеен тип къща. Нямах проблем, ако директно влезех наред клането, но тази дълга прелюдия бе стегнала стомаха ми и ме бе изпълнила с ужас. Какво се бе случило в тази хубава къща с нов басейн и тухлена камина? Какво се бе случило, че изискваше моите умения? Не исках да зная. Исках да се махна, преди да видя някой нов ужас. Тази година бях видяла достатъчно трупове, че да ми стигнат за цял живот.

Долф постави ръка на дръжката на вратата. Докоснах го по ръката.

— Нали не са деца? — попитах.

Погледна през рамо към мен. Обичайно не би отговорил. Би казал нещо загадъчно като: „Ще видиш след минутка“. Тази вечер отвърна:

— Не, не са деца.

Поех си дълбоко въздух през носа и издишах бавно през устата.

— Добре.

Усетих мирис на влажна мазилка, пресен цимент и под това — мирис на кръв. Миризмата на свежо пролята кръв, слаба, точно зад вратата. Как мирише кръвта ли? Металически, почти изкуствено. Всъщност сама по себе си не е кой знае каква миризма. Не миризмата предизвиква прилошаване, а онова, което върви с нея. Всички знаем в някоя изконна част от себе си, че кръвта е важното нещо. Без нея умираме. Ако можем да откраднем достатъчно от враговете си, крадем живота им. Има причина кръвта да се свързва с почти всяка религия на планетата. Тя е нещо първично и няма значение колко по-подреден правим света си, част от нас все още разпознава този факт.

Долф се поколеба с ръка на дръжката. Не ме погледна, докато проговаряше:

— Кажи ми какво мислиш за местопрестъплението, после ще трябва да те заведе да дадеш показания. Разбираш го, нали?

— Разбирам — отвърнах.

— Ако ме лъжеш, Анита, за каквато и да е част от това, ми кажи тази вечер. Две тела в рамките на две вечери изискват много обяснения.

— Не съм те лъгала, Долф — поне не много, добавих наум.

Той кимна, без да се обръща, и отвори вратата. Мина пръв и се обърна, така че да вижда лицето ми, докато влизам в стаята.

— Какво не е наред, Долф? — попитах.

— Виж сама.

Всичко, което видях първоначално бе светлосив килим и бюро с голямо огледало край дясната стена. Група полицаи блокираше гледката към останалата част от стаята. Ченгетата отстъпиха настрана, щом Долф им направи знак. Нито за миг не свали поглед от лицето ми. Никога не го бях виждала да очаква реакцията ми толкова съсредоточено. Това ме накара да се почувствам нервна.

На пода имаше тяло. Мъж с разкрасени крака и ръце, прикован с ножове за китките и глезените. Ножовете имаха черни дръжки. Лежеше в средата на червен кръг. Налагаше се кръгът да е голям, така че кръвта да не изтече и да го развали. Кръвта бе попила в светлия килим и се бе разпростряла по него като червена разруха. Лицето на мъжа бе обърнато на другата страна. Единственото, което виждах, бе къса руса коса. Гърдите му бяха голи, толкова хлъзгави от кръв, че

приличаха на червена риза. Ножовете го държаха на място. Не те го бяха убили. Не, онова, което го бе убило, бе зейналата дупка в долната част на гърдите, му точно под ребрата. Приличаше на пещера с червени стени, достатъчно широка, че човек да може да мушне и двете си ръце.

— Взели са сърцето му — изрекох.

Долф погледна към мен.

— Можеш да го кажеш от вратата?

— Права съм, нали?

— Ако ще му вземаш сърцето, защо не действаш директно отгоре?

— Ако искаш да оцелееш, като при сърдечна операция, ще трябва да му счупиш ребрата и да минеш отгоре по трудния начин. Но те са го искали мъртъв. Ако всичко, което им е трябвало, е било сърцето, минаването под ребрата е по-лесно.

Пристъпих към тялото.

Долф тръгна пред мен, като наблюдаваше лицето ми.

— Какво? — попитах. Той поклати глава.

— Просто ми кажи за тялото, Анита.

Изгледах го.

— Какъв ти е проблемът тази вечер?

— Нямам проблем.

Беше лъжа. Нещо ставаше, но не настоях. Нямах да ми донесе нищо добро. Когато Долф реши да не споделя информация, не споделя, точка по въпроса.

Имаше легло с кралски размери, с пурпурни сатенени чаршафи и толкова много възглавници, че човек не би знаел какво да прави с тях. Леглото бе разтурено, сякаш е било използвано за нещо друго, освен за спане. По чаршафите имаше тъмни петна, почти черни.

— Това кръв ли е?

— Така мислим — отвърна Долф.

Погледнах към тялото.

— От убийството?

— Като приключиш с огледа, ще приберем чаршафите и ще ги пратим в лабораторията.

Лек намек да се залавям за работа. Приблжих се към тялото и се опитах да игнорирам Долф. Беше по-лесно, отколкото звучеше. Трупът

открадваше някак цялото внимание. Колкото повече се приближавах, толкова повече детайли различавах и толкова по-малко ми се искаше да ги виждам. Под цялата кръв имаше хубави гърди, мускулести, но не кой знае колко. Косата бе подстригана много късо, къдрава и руса. Имаше нещо глождещо познато в главата. Черните кинжали имаха сребърна жица навита около тях. Бяха забити до дръжките в плътта, костите се бяха счутили при намушването им. Червеният кръг определено бе от кръв. По вътрешната му страна имаше изписани с кръв кабалистични символи. Разпознах част от тях, достатъчно, за да знам, че имаме работа с някакъв вид некромантия. Познавах символа на смъртта и символите срещу смъртта.

По някаква причина не исках да вляза в кръга. Обикалях внимателно по краищата му, докато най-сетне видях лицето. С гръб, подпрян на стената, се вирах в широко отворените очи на вампира Робърт. Съпругът на Моника. Бъдещият татко.

— По дяволите — изругах тихо.

— Познаваш ли го? — попита Долф.

Кимнах.

— Робърт. Казва се Робърт.

Символите на смъртта имаха смисъл, ако ще се принася в жертва вампир. Но защо? Защо по този начин?

Направих крачка напред към кръга. Спрях на място. Чувството бе сякаш милиони насекоми пълзят по кожата ми и заливат тялото ми. Не можех да дишам. Отстъпих от кървавата линия. Чувството изчезна. Все още можех да го почувствам като отзвук по кожата си, в главата си, но бях добре. Поех си дълбоко въздух, издишах го бавно и отново пристъпих напред. Не беше като да се удариш в стена. По-скоро в одеяло, задавящо, задушавашо одеяло, гъмжащо от червеи. Опитах се да продължа напред, да мина през кръга и не можах. Залитнах назад. Ако нямаше стена, щях да падна.

Позволих си да се плъзна надолу, докато не се озовах в седнала позиция. Палците на краката ми бяха на сантиметри от кръга. Не исках да го докосвам отново.

Долф премина през кръга все едно го нямаше и коленичи пред мен, а част от него все още се намираше вътре.

— Какво има, Анита?

Поклатих глава.

— Не съм сигурна — погледнах нагоре към него. — Това е кръг на силата и не мога да премина през него.

Той погледна към собственото си тяло, което бе частично вътре.

— Аз мога.

— Ти не си съживител. Не съм вещица и не знам достатъчно за официалната магия, но част от символите са или смъртни, или може би символи за защита от мъртвите — погледнах нагоре към него, а кожата ми още трепереше от опита да премина линията. В главата ми се разпростря нова ужасяваща мисъл. — Това е магия, която едновременно задържа вътре и държи навън мъртвите, и аз не мога да премина.

Той погледна надолу към мен.

— Какво точно означава това, Анита?

— Означава — намеси се женски глас, — че не тя е създала кръга.

[1] Предградие на Сейнт Луис. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини за музика и филми. — Б.пр. ↑

В рамката на вратата беше застанала жена. Бе висока, слаба, облечена в пурпурен костюм с пола и бяла риза с мъжка кройка. Влезе в стаята с нетърпение, което ме накара да извадя десет години от възрастта ѝ. Изглеждаше на тридесет, но не беше. Двадесет и нещо, и огромно самочувствие. Вероятно на моята възраст, но у нея я имаше лъскавата свежест, която аз бях изгубила преди години.

Долф се изправи и ми предложи ръката си. Поклатих глава.

— Освен ако не искаш да ме носиш, все още не мога да се изправа.

— Анита, това е детектив Рейнолдс — каза той. Не звучеше напълно щастлив от факта.

Рейнолдс тръгна покрай кръга, както бях направила и аз, но тя се придвижваше, за да ме види по-добре. Озова се от другата страна на Долф. Погледна надолу към мен, усмихната, нетърпелива. Погледнах към нея, кожата ми все още бе изтръпнала от опита да мина през кръга със сила.

Тя се наведе и прошепна.

— Бельото ти се вижда из цялата стая, скъпа.

— Затова съм го подбрала да пасва по цвят — отвърнах аз.

Тя изглеждаше изненадана.

Нямаше как да изпъна крака, без отново да докосна кръга, така че, ако исках да престана да показвам бельото си, трябваше да се изправа. Протегнах ръка към Долф.

— Помогни ми, но каквото и да правиш, не позволявай да падам в това нещо.

Детектив Рейнолдс хвана другата ми ръка, без да съм я молила, но, честно казано, помощта ми трябваше. Чувствах краката си като спагети. В мига, щом ме докосна, косъмчетата по тялото ми настръхнаха. Отдръпнах се рязко от нея и щях да падна в кръга, ако Долф не ме бе хванал.

— Какво има, Анита?

Наведох се към него и се опитах да дишам бавно и равномерно.

— Точно в момента не мога да поема повече магия.

— Донесете ѝ стол от трапезарията — каза Долф.

Не се обърна към никого конкретно, но един от униформените излезе от стаята, най-вероятно да донесе стола.

Долф ме изправи, докато чакахме. Тъй като не можех да стоя на краката си, бе трудно да протестирам, но се чувствах като проклета глупачка.

— Какво имаш на гърба си, Анита? — попита Долф.

Бях забравила за ножницата на гръбнака си. Появата на униформения с един от столовете с изправени облегалки ме спаси от нуждата да отговарям на въпроса.

Долф ми помогна да седна.

— Да не би детектив Рейнолдс да се опита да ти прави магия?

Поклатих глава.

— Някой да ми обясни какво се случи току-що.

По бледия врат на Рейнолдс се прокрадна червенина.

— Опитвах се да прочета аурата ѝ, така да се каже.

— Защо? — попита Долф.

— От любопитство. Чела съм за некроманти, но никога не бях срещала.

Погледнах нагоре към нея.

— Ако искате да си правите още експерименти, детектив, първо попитайте.

Тя кимна и изглеждаше по-млада и по-несигурна в себе си.

— Съжалявам.

— Рейнолдс — каза Долф.

Тя го погледна.

— Да, сър.

— Застани ей там.

Тя хвърли поглед и на двама ни и кимна. — Да, сър.

Отиде и застана при другите полицаи. Опитва се да изглежда равнодушна, но погледът ѝ постоянно се местеше към нас.

— Откога имате вещица на заплатата? — попитах аз.

— Рейнолдс е първият детектив със свръхестествени способности. Имаше много възможности за кариера, но избра да е в нашия отряд.

Радвах се, че го нарече „нашия“ отряд.

— Каза, че не аз съм нарисувала кръга. Наистина ли смяташе, че съм аз? — докато изричах думите, посочих тялото.

Той ме погледна.

— Ти не харесваше Робърт.

— Ако убивах всички, които не харесвам, Сейнт Луис щеше да е зает с тела — отвърнах аз. — Защо иначе ще ме довлечаш тук? Тя е вещица. Вероятно знае повече за заклинанието от мен.

Долф погледна надолу към мен.

— Обясни.

— Аз вдигам мъртвите, но не съм обучена вещица. Повечето от онова, което правя, е — свих рамене — природен талант. Изучавала съм основна магическа теория в колежа, но само за кратко, така че, ако искаш информация за сложна магия като тази, не мога да ти помогна.

— Ако Рейнолдс я нямаше, какво щеше да ни предложиш да направим?

— Да намерите вещица, която да развали магията.

Той кимна.

— Някакви идеи кой или защо? — посочи с палец назад към тялото.

— Жан-Клод е превърнал Робърт във вампир. Това е силна връзка. Мисля, че магията е, с цел да му попречи да разбере какво се е случило.

— Възможно ли е Робърт да е предупредил господаря си от толкова далече?

Помислих за момент върху въпроса. Не бях сигурна.

— Не знам. Може би. Някои вампири са по-добри в телепатията от други. Не съм сигурна колко добър е Жан-Клод с други вампири.

— Подготовката е отнела известно време — отбеляза Долф. — Защо да го убиват по този начин?

— Добър въпрос — отвърнах аз. Хрумна ми неприятна идея. — Странен начин да се направи, но може да е предизвикателство към Жан-Клод за контрола над територията му.

— Как така? — Долф бе извадил малкия си тефтер и бе приготвил химикалката. Почти като в старите времена.

— Робърт му принадлежеше и сега някой го е убил. Може да е послание.

Той погледна обратно към тялото.

— Но за какво е предназначено това съобщение? Може би Робърт е вбесил някого и е било лично. Ако е послание към гаджето ти, защо не са го убили в клуба на Жан-Клод? Той е работил там, нали? Кимнах.

— Който и да е извършителят, не би могъл да направи нещо толкова сложно в клуба с други вампири наоколо. Няма начин. Трябвало им е уединение. Магията може да им е била нужна просто, за да попречат на Жан-Клод или на някой друг вампир да се притече на помощ.

Замислих се. Всъщност какво знаех за Робърт? Не много. Познавах го като лакей на Жан-Клод. Гадже на Моника, после съпруг. Бъдещ татко. Всичко, което знаех за него, беше през възприятията на други хора. Бе убит в собствената си спалня и всичко, за което можех да мисля, е, че е съобщение за Жан-Клод. Мислех за него като за лакей, защото Жан-Клод го бе третираше така. Понеже не бе вампир-господар, никой не би искал да го убие заради него самия. Боже, аз всъщност си мислех за Робърт като за предмет за еднократна употреба. Винаги можехме да си направим още.

— Измисли нещо — отбеляза Долф.

— Не точно. Може би съм се въртяла твърде дълго около вампирите. Започвам да мисля като една от тях.

— Обясни — каза Долф.

— Предполагам, че смъртта на Робърт е свързана с господаря му. Първата ми мисъл беше, че никой не би убил Робърт заради самия него, защото не е достатъчно важен, че да го убиват. Имам предвид, че убиването на Робърт няма да те направи Господар на града, така че защо да го правиш?

Долф ме изгледа.

— Започваш да ме притесняваш, Анита.

— Притеснение ли — отбелязах аз. — Започвам да се плаша от себе си.

Опитах се отново да огледам местопрестъплението, но не като вампир. Кой би си причинил всички тези затруднения, за да убие Робърт? Нямах ни най-малка представа.

— Ако изключим възможността за евентуално предизвикателство срещу властта на Жан-Клод, нямам понятие защо

някой би убил Робърт. Предполагам, че просто не знам достатъчно за него. Може да е някоя от антивампирските групи „Хората първо“ или „Хора срещу вампири“. Но за целта трябва да имат сериозни магически познания, а и двете групи ще пребият вещица с камъни със същата скорост, с която ще прободат вампир с кол. Считат и едните и другите за дяволски изчадия.

— Защо антивампирските групи да набелязват конкретен вампир?

— Жена му е бременна — отвърнах аз.

— Друг вампир? — попита Долф.

Поклатих отрицателно глава.

— Човек.

Очите на Долф се разшириха съвсем леко. Това бе най-голямата изненада, която го бях виждала да показва. Долф, подобно на повечето ченгета, не губеше лесно самообладание.

— Бременна? И вампирът е бащата?

— Да.

Той поклати глава.

— Да, това може да му спечели главна роля в смъртоносния парад на антивампирските групи. Разкажи ми за размножаването на вампирите, Анита.

— Първо трябва да се обадя на Жан-Клод.

— Защо?

— За да го предупредя — отвърнах. — Съгласна съм, че вероятно е нещо насочено лично срещу Робърт. Прав си. „Хората първо“ биха го убили на мига, но за всеки случай искам да предупредя Жан-Клод — хрумна ми и нещо друго. — Може би затова някой ме е искал мъртва.

— Какво имаш предвид?

— Ако искат да наранят Жан-Клод, смъртта ми е добър начин.

— Мисля си, че половин милион долара е малко прекалено за отстрелването на нечие гадже — той поклати глава. — При такава сума пари е нещо лично, Анита. Някой се страхува от теб, не от зъбатото ти гадже.

— Двама наемни убийци за два дни, Долф, и все още не знам защо — погледнах към него. — Ако не разбере причината, ще загина.

Той ме докосна по рамото.

— Ще ти помогнем. Полицайте стават за някои неща, дори и чудовищата да не искат да говорят с нас.

— Благодаря, Долф — потупах го по ръката. — Наистина ли повярва на Рейнолдс, когато ти каза, че съм способна да извърша това?

Той се стегна, после срещна погледа ми.

— За миг, да. После беше въпрос на това да слушам детектива си. Наехме я, за да ни помага със свръхестествени случаи. Щеше да е глупаво да я пренебрегнем още в началото.

„Да не споменаваме колко деморализиращо щеше да е“, помислих си аз.

— Добре, но наистина ли мислиш, че съм способна на подобно нещо? — посочих с ръка към тялото.

— Виждал съм те да забиваш колове във вампири, Анита. Виждал съм те да ги обезглавяваш. Защо да не направиш и това?

— Защото Робърт е бил жив, когато са разпаряли гърдите му. До изваждането на сърцето е бил жив. По дяволите, когато са взели сърцето му, не съм сигурна колко още може да е живял. Вампирите са странни, като опре до смъртоносни рани. Понякога се мъчат.

— Затова ли не са му отрязали главата? За да страда повече?

— Може би — отвърнах аз и повторих — Жан-Клод трябва да узнае за това, в случай че заплахата е истинска.

— Ще накарам някого да се обади.

— Не ми се доверяваш аз да му кажа?

— Зарежи, Анита.

Веднъж направих каквото ме помоли. Дори преди година не бих вярвала на някого, който се среща с вампир. Щях да предположа, че са покварени. Понякога още го предполагах.

— Добре, просто му се обади. Ще е кофти, ако ликвидират Жан-Клод, докато спорим кой да го предупреди.

Долф направи знак на единия от униформените да се приближи. Написа нещо в тефтера си, откъсна страницата, сгъна я и му я подаде.

— Занеси го на детектив Пери.

Полицаят тръгна с бележка в ръка. Долф погледна обратно към бележките си.

— Сега ми кажи за размножаването на вампирите — започна с написаното в тефтера. — Дори произнасянето му звучи погрешно.

— Новоумрелите мъжки често имат остатъци от сперма отпреди смъртта. Това е най-често срещано. Докторите препоръчват да чакате шест седмици, преди да правите секс, след като станете вампир, нещо като след вазектомия. Тези бебета обикновено са здрави. Да си плодовит, е доста рядко срещано при по-възрастните вампири. Честно казано, докато не видях Робърт и жена му на партито, не знаех, че вампир, стар колкото него, може да прави бебета.

— Колко стар беше Робърт?

— На век и малко отгоре.

— Женските вампири могат ли да забременяват? — попита Долф.

— Понякога с новопревърнатите се случва, но тялото прави спонтанен аборт или абсорбира бебето. Мъртвото тяло не може да дава живот — поколебах се.

— Какво? — попита Долф.

— Има два записани случая на по-възрастни вампири, които са родили — поклатих глава. — Не беше лицепривно и определено не беше човешко.

— Бебетата оцеляха ли?

— За известно време — отвърнах. — Случаят, който е най-добре документиран, е от началото на двадесети век. По времето, когато доктор Хенри Мълиган се е опитвал да открие лек за вампиризма в мазето на старата Градска болница на Сейнт Луис. Една от пациентките му родила. Мълиган решил, че това е знак, че животът се завръща в тялото ѝ. Бебето било родено с пълен набор остри зъби и било повече канибал, отколкото вампир. Доктор Мълиган носил белега на китката си, получен по време на раждането, до деня на смъртта си, около три години по-късно, когато един от пациентите му му смазал лицето.

Долф се загледа в тefтера си.

— Записвам си всичко. Но, честно казано, това е информация, която се надявам никога да не се наложи да използвам. Убили са бебето, нали?

— Да — отговорих му. — Преди да попиташ, бащата не се споменава. Предположенията са, че е бил човек и може би дори самият доктор Мълиган. Вампирите не могат да правят деца без участието на партньор човек, поне доколкото знаем.

— Добре е да се знае, че хората стават и за нещо друго, освен за кръводарители — изкоментира той.

Свих рамене.

— Предполагам.

В интерес на истината да родя бебе с остра форма на синдрома на Влад ме плашеше до смърт. Не планирах някога да правя секс с Жан-Клод, но ако се случеше, определено щяхме да вземем предпазни мерки. Без спонтанен секс, освен ако не включваше презерватив.

Нещо може би е било изписано на лицето ми, защото той подхвърли:

— Кажи ми за какво мислиш?

— Предполагам, че просто се радвам за високите си морални стандарти. Както казах, преди да видя Робърт и жена му, си мислех, че вампирите над сто години са стерилни. И имайки предвид продължителността на времето, през която трябва да поддържаш температурата на вампирското тяло висока — поклатих глава, — не виждам как може да е станало по случайност. Но и двамата го твърдяха. Даже не беше получила резултатите от амниоцентезата.

— Амниотест за какво? — попита той.

— Синдромът на Влад.

— Достатъчно здрава ли е да понесе такава новина? — попита той.

Свих рамене.

— Изглеждаше добре, но не съм специалист. Бих казал, че не бива да й се съобщава по телефона и вероятно не трябва да е сама. Просто не знам.

— Приятелка ли си със съпругата?

Поклатих отрицателно глава.

— Не и не питай. Няма да държа ръката на Моника, докато оплаква мъртвия си съпруг.

— Добре, добре, не ти влиза в длъжностната характеристика. Може би ще оставя Рейнолдс да го направи.

Погледнах към младата жена. Двете с Моника вероятно се заслужаваха, но...

— Жан-Клод може да знае кои са приятелите на Моника. Ако той не знае, аз познавам един. Катрин Мейсън-Жилет и Моника работят заедно.

— Моника е адвокат? — попита Долф. Кимнах утвърдително.

— Страхотно.

— Какво ще кажеш на Жан-Клод за случилото се? — попитах.

— Защо? — контрира Долф.

— Защото искам да знам колко мога да му кажа.

— Не се обсъжда предумишлено убийство с чудовище — отвърна той.

— Жертвата му е била компаньон над век. Ще иска да говори за това. Трябва да знам какво му казвате, за да не се изпусна, без да искам.

— Нямах проблем да укриваш информация от гаджето си?

— Не и когато става дума за убийство. Който и да го е направил, е най-малкото вещица, а може би и нещо по-страшно. Вероятно е някое от чудовищата, по един или друг начин. Така че не можем да им дадем всички подробности.

Долф ме изгледа дълго и твърдо, после кимна.

— Спести за сърцето и за символите, използвани при магията.

— Ще трябва да знае за сърцето, Долф, или ще предположи. Глава или сърце, няма много други неща, които могат да убият вампир на над един век.

— Каза, че ще спестиш информация, Анита.

— Казвам ти какво ще сработи и какво не, Долф. Да криеш за сърцето от вампири няма да стане, защото ще предположат. За символите става, макар че дори и там Жан-Клод ще се зачуди защо не е почувствал смъртта на Робърт.

— В такъв случай какво можем да спестим на гаджето ти?

— Точните символи, използвани в заклинанието. Ножовете — замислих се за момент. — Как са измъкнали сърцето. Повечето хора биха минали през ребрата, за да изтръгнат сърце. Гледат всичките медицински сериали по телевизията и не им хрумва да го направят по различен начин.

— Значи, ако хванем заподозрян, да питаме как би извадил сърцето?

Кимнах утвърдително.

— Откачалките ще почнат да говорят за колове. Или неясно.

— Добре — каза Долф и ме погледна. — Мислех си, че ако някой мрази чудовищата, това си ти. Как може да излизаш с едно от тях?

Срещнах погледа му и този път не трепнах.

— Не знам.

Той затвори тефтерчето.

— Грийли вероятно се чуди къде съм те завел.

— Какво му прошепна? Бях готова да се обзаложа, че ще се вкопчи в мен.

— Казах му, че си заподозряна за друго убийство. Че искам да наблюдавам реакцията ти.

— И той се върза?

Долф погледна обратно към тялото.

— Близко до истината, Анита. Тук ме сгащи.

— Изглежда, че Грийли не ме харесва особено — отбелязах аз.

— Току-що уби друга жена, Анита. Това обикновено създава лошо първо впечатление.

Имаше право.

— Трябва ли Катрин да е с мен в участъка?

— Не си арестувана — каза Долф.

— Все пак бих искала Катрин да ни чака в участъка.

— Обади ѝ се.

Изправих се. Долф ме докосна по ръката.

— Чакай — той се обърна към другите полицаи. — Всички излезте навън за минутка.

Последваха малко погледи, но никой не спори, просто излязоха. Всички бяха работили с Долф преди и никой от присъстващите не го превъзхождаше по чин.

Когато останахме сами зад затворените врати, той ми кажа:

— Дай го.

— Какво?

— Имаш някакво проклето острие на гърба си. Да го видя.

Въздъгнах и мушнах ръка под косата си, където бе дръжката. Започнах да измъквам ножа. Отне известно време. Беше дълъг нож.

Долф протегна ръка. Подадох му го.

Той го постави върху отворените си ръце и подсвирна.

— Иисусе, какво планираше да правиш с това?

Само го изгледах.

— Кой те обискира в клуба?

— Партньора на Ризо.

— Ще трябва да поговоря с него — Долф вдигна поглед към мен.
— Не е нещо, което да пропуснеш у човек, който би го използвал. Това ли е единственото оръжие, което е изпуснал?

— Аха.

Той ме изгледа.

— Подпри се на бюрото, Анита.

Повдигнах вежди.

— Ще ме проверяваш?

— Аха.

Замислих се дали да не протестирам, но се отказах. Нямахте други оръжия, които да открие. Наведох се над бюрото. Долф остави ножа на стола и ме претърси. Ако имаше нещо за откриване, щеше да го намери. Долф бе усърден във всичко, което вършеше, методичен. Едно от нещата, които го правеха страхотно ченге.

Погледнах към него в огледалото, без да се обръщам.

— Доволен ли си?

— Аха — отвърна и ми подаде ножа с дръжката към мен. Вероятно съм изглеждала точно толкова изненадана, колкото се чувствах:

— Връщаш ми го?

— Ако ме беше излъгала, че е последното ти оръжие, щях да го задържа с всичко, което намеря — той си пое дълбоко въздух и издиша. — Но няма да взема последното ти оръжие, не и докато има договор за главата ти.

Поех ножа и го прибрах в ножницата. Беше доста по-трудно, отколкото ваденето. Накрая се наложи да използвам огледалото, за да се насочвам.

— Ново оръжие е, нали? — попита Долф.

— Аха — преметнах косата си над ножницата, и готово, не се виждаше. Определено трябваше да потренирам още с нея. Беше твърде добро скривалище, че да не го ползвам по-често.

— Някакви други впечатления за местопрестъплението, преди да те върна обратно?

— Имало ли е влизане с взлом?

— Не.

— Значи, някой, когото е познавал.

— Може би.

Погледнах към неподвижната фигура на Робърт.

— Можем ли да довършим този разговор в друга стая?

— Тази те притеснява, така ли?

— Познавах го, Долф. Може да не съм го харесвала, но го познавах.

Долф кимна.

— Може да ми кажеш останалото в детската стая.

Погледнах към него. Можех да почувствам как преbledнявам. Не бях готова да се изправя пред визията на Моника за детска стая.

— Развиваш гаднярска жилка, Долф.

— Изглежда не мога да преодолея факта, че се срещаш с Господаря на града, Анита. Просто не мога.

— Искаш да ме накажеш, защото се срещам с вампир?

Той ме погледна, дълъг, търсец поглед. Не отвърнах очи.

— Искам да спреш да излизаш с него.

— Не си ми баща.

— Семейството ти знае ли?

Сега отклоних очи.

— Не.

— Те са католици, нали?

— Няма да обсъждам темата с теб, Долф.

— Трябва да го направиш с някого.

— Може би, но не с теб.

— Погледни го, Анита. Погледни го и ми кажи, че можеш да спиш с това.

— Престани — казах аз.

— Не мога.

Гледахме се един друг. Нямахме да стоя тук и да обяснявам връзката си с Жан-Клод на Долф. Не беше негова работа.

— Значи имаме проблем.

На вратата се почука.

— Не сега — каза Долф.

— Влез — казах аз.

Вратата се отвори. Чудничко. Влезе Зербровски. Още по-добре. Знаех, че се хилия като идиот, но не можех да се спра. Последният път, когато го бях видяла, бе в деня, когато излезе от болницата. Беше почти изкормен от превръщач, леопардлак с размерите на пони. Нападателят

му не беше ликантроп, а вещица превръщач. По тази причина Зербровски не ставаше космат веднъж месечно. Вещицата го бе наранила жестоко. Аз я убих. Бях държала ръце върху стомаха му и бях натискала вътрешностите обратно в тялото. Все още имах белези от същото чудовище.

Косата на Зербровски обичайно е къдрава и рошава, черна, но започнала да посивява. Беше я поскъсил достатъчно, че да стои на място. Правеше го да изглежда по-сериозен, по-пораснал, по-малко като Зербровски. Костюмът му бе кафяв и изглеждаше сякаш е спал с него. Вратовръзката бе в неутрално синьо и не пасваше с нищо, което носеше.

— Блейк, отдавна не сме се виждали.

Не можах да се сдържа, отидох до него и го прегърнах. Има си предимства да си момиче. Макар че преди Ричард да се появи в живота ми, можеше и да устоя на порива. Ричард вадеше на показ женствената ми страна.

Зербровски отвърна неловко на прегръдката, смеейки се.

— Винаги съм знаел, че желаш тялото ми, Блейк.

Отблъснах се от него.

— Ще ти се.

Огледа ме от главата до петите, а в очите му искреше смях.

— Ако се обличаш така всяка вечер, може да напусна Кати заради теб. Ако полата беше още една идея по-къса, щеше да е като абажур.

Даже и с подобни закачки бях доволна да го видя.

— Откога си обратно на служба?

— Отскоро. Видях те по новините с гаджето ти.

— Новини? — отвърнах. Бях забравила за медийната буря, през която бяхме преминали двамата с Жан-Клод.

— Със сигурност беше хубав за мъртвец.

— Проклятие.

— Какво? — попита Долф.

— Имаше национални медии, не само местни.

— Е, и?

— Баща ми не знае.

Зербровски се разсмя.

— Сега знае.

— Проклятие.

— Предполагам, че в крайна сметка ще трябва да поговориш с баща си — каза Долф.

Явно имаше нещо в гласа на Долф или в моето изражение, но хуморът изчезна от лицето на Зербровски.

— Какво става с вас двамата? Изглеждате, сякаш някой е настъпил кутрето ви.

Долф ме погледна. Аз погледнах него.

— Философски различия — изрекох накрая.

Долф не добави нищо. Честно казано, не го и очаквах.

— Добре — отвърна Зербровски.

Познаваше Долф достатъчно добре, че да не настоява. Ако бях само аз, щеше да ме изтормози до дупка, но не и Долф.

— Един от най-близките съседи е сериозен десен антивампирски активист — каза той.

Това привлече вниманието ни.

— Обясни — изрече Долф.

— Делбърт Сполдинг и жена му Дора стояха на дивана, хванали се за ръце. Тя ми предложи студен чай. Той ми възрази, когато съобщих, че Робърт е мъртъв. Каза, че не можеш да убиеш вече мъртвите.

Зербровски извади омачкан тефтер от джоба на сакото си. Преметна няколко страници, опита се да приглади следващата, отказа се и цитира:

„Сега, когато някой е унищожил това нещо, жената трябва да абортира чудовището, което носи. По принцип не вярвам в абортите, но това е абоминация, чисто поругание.“

— Най-малкото, „Хора срещу вампирите“ — казах аз. — Може би дори „Хората първо“.

— Може просто да не обича да живее до вампир — отбеляза Долф.

Двамата със Зербровски го изгледахме.

— Пита ли господин Сполдинг дали е член на някоя от двете групировки? — попита Долф.

— Имаше листовки на ХСВ, разпръснати по масичката за кафе, даде ми една.

— Страхотно — подхвърлих аз, — евангелизирано разпръскване на омраза.

— ХСВ не защитават подобни прояви на насилие — отбеляза Долф.

Начинът, по който го изрече, ме накара да се зачудя каква ли поща получаваше той. Поклатих глава. Нямах да вярвам най-лошото за него само защото не харесваше факта, че излизам с ходещ мъртвец. Преди няколко месеца и аз се чувствах по същия начин.

— „Хората първо“ защитават — подхвърлих аз.

— Ще разберем дали г-н Сполдинг е член на „Хората първо“ — каза Долф.

— Трябва да разберете и дали семейство Сполдинг имат някакви магически таланти — добавих.

— Как? — попита Долф.

— Бих могла да се срещна с тях, да съм в една стая с тях. За да съм сигурна, може да се наложи да ги докосна, да се здрависаме.

— Аз се здрависах с г-н Сполдинг — отбеляза Зербровски. — Беше си здрависване като всяко друго.

— Ти си страхотно ченге, Зербровски, но си почти нула. Може да се здрависаш с голямото магическо „Добро утро“ и да не почувстваш нищо повече от погъделичкване. Долф е пълна нула.

— Какво е нула? — попита Долф.

— Магическа нула. Някой, който няма магически или психични способности. Това ти позволява да преминеш през кървавия кръг и държи мен навън.

— Значи казваш, че аз имам някакви магически способности? — попита Зербровски.

Поклатих отрицателно глава.

— Имаш някаква минимална чувствителност. Вероятно си един от онези хора, чиито предчувствия се оказват верни.

— Аз имам предчувствия — обади се Долф.

— Обзалагам се, че твоите се базират на опита, на годините полицейска работа. Зербровски би направил логически скок, който на

пръв поглед е безсмислен, но се оказва истина. Права ли съм?

Спогледаха се, после погледнаха към мен и кимнаха едновременно.

— Зербровски си има своите моменти — каза Долф.

— Искаш да дойдеш и да се здрависаш със Сполдингови? — попита Зербровски.

— Детектив Рейнолдс може да го направи. Това е една от причините да е на борда, нали?

Двамата се спогледаха отново. Зербровски се ухили широко.

— Ще взема Рейнолдс и отивам при тях — спря се на вратата. — Кати ме тормози да те поканя на вечеря, да се срещнеш с децата, домашарска работа — гледаше ме с големите си простодушни кафяви очи иззад тъмните рамки на очилата. — Щях да ти кажа да доведеш Ричард, но ако сега излизаш с граф Дракула, предполагам, че ще е малко неловко.

Погледът му бе въпросителен, без да е задал въпроса.

— Още се срещам с Ричард, настоятелно копеле такова.

Той се ухили.

— Добре. Доведи го следващата събота. Кати ще стотви известното си пиле с гъби.

— Ако се срещам само с Жан-Клод, поканата ти щеше ли да включва гаджето ми?

— Не — отвърна той. — Кати е малко нервна. Не мисля, че е готова да се срещне с граф Дракула.

— Казва се Жан-Клод.

— Знам — отвърна и затвори вратата след себе си.

Двамата с Долф отново останахме сами с тялото. Ноцта не изглеждаше като да се подобрява.

— Какво преследваме, Анита? — всъщност бях облекчена, че Долф говори по работа. Стигаха ми личните разговори за тази вечер.

— Повече от един убиец.

— Защо?

Погледнах към него.

— Не знам дали на света има достатъчно хора, които сами да приковат вампир към пода по този начин. Дори и да са били други вампири или превръщачи, ще са нужни повече от един. Бих казала две създания с необичайна сила, които да го държат и трето да забива

ножовете. Може би повече, които да го държат, може би повече за заклинанието. Не знам, но поне трима.

— Дори и да са вампири? — попита Долф.

Потвърдих с кимване.

— Освен ако единият вампир не е бил достатъчно силен, че да контролира ума на Робърт — погледнах надолу към тялото, като внимавах да не докосвам кръга. Насилих се да гледам онова, което му бяха сторили. — Не, не мисля, че какъвто и да е контрол над съзнанието би работил, след като са почнали да забиват ножовете. Ако беше човек, да, биха могли да го причинят на човек и даже да го накарат да се усмихва по време на процеса, но не и на друг вампир. Някой от съседите да е видял или чул нещо? Имам предвид, че семейство Сполдинг може да са замесени и да лъжат, но някой трябва да е видял или чул нещо. Не си е отишъл тихо.

— Твърдят, че не са — отвърна Долф.

Каза го, сякаш знаеше, че някой или дори всички са излъгали. Едно от нещата, които ченгетата научават най-напред, е, че всички лъжат. Някои хора, за да скрият нещо, други заради самата лъжа, но всички лъжат. Приемането, че всички крият нещо, спестява време.

Погледнах към лицето на Робърт, с полуотворена уста, отпусната. Имаше следи от протъркано в двата ъгъла на устата, които бяха леко зачервени.

— Забеляза ли белезите край устата му?

— Да — отвърна Долф.

— И нямаше да ми ги споменеш?

— Ти беше заподозряна.

Поклатих глава.

— Не го вярваше наистина. Просто, както обикновено, държеше всички подробности близо до себе си. Почва да ми става досадно да събирам сама всички парченца, при положение че ти вече си го направил.

— Е, какво ще кажеш за белезите? — попита с равен тон.

— Знаеш адски добре какво ще кажа. Може и да е бил със запушена уста, докато са му причинявали това. Съседите наистина може да не са чули нищо. Но това пак не обяснява как убийците са влезли в къщата. Ако е имало замесени вампири, те не биха могли да пресекат прага без покана. Робърт не би поканил непознати вампири в

къщата си, така че някой с тях трябва да е бил познат — или човек, или поне не вампир.

— Може ли човек да премине прага и да покани вампирите вътре?

— Да — отвърнах аз.

Долф си водеше бележки, без да ме поглежда.

— Значи търсим смесена група: поне един вампир, поне един, който не е вампир, поне една вещица или некромант.

— Това, последното, ти го е казала Рейнолдс — отбелязах аз.

— Не си съгласна?

— Съгласна съм, но тъй като съм единственият некромант в града, трябва да е някой външен талант — в момента, в който го изрекох, осъзнах, че външният талант в момента се намираше в града. Доминик Дюмар.

— Джон Бърк не може ли да го направи?

Замислих се.

— Джон е вуду жрец, но това не е вуду. Нямам понятие дали знанията му за мистичните изкуства се простират чак дотам. Освен това не знам дали е достатъчно силен да го направи, дори да има знанията.

— Ти достатъчно силна ли си?

Въздъгнах.

— Не знам, Долф. Може да се каже, че съм нова в некромантията. Искам да кажа, че да, от години вдигам мъртъвци, но не толкова формално — посочих към тялото. — Никога не съм виждала подобно заклинание.

Той кимна.

— Нещо друго?

Не ми харесваше идеята да въвличам Доминик в това, но беше адски голямо съвпадение толкова силен некромант да се появи в града и един вампир да си го отнесе с некромантията. Ако беше невинен, щях да му се извиня. Ако не беше невинен, ставаше дума за случай, заслужаващ смъртна присъда.

— Доминик Дюмар е некромант. Тъкмо пристигна в града.

— Може ли да го е извършил? — попита Долф.

— Срещала съм го само веднъж, Долф.

— Искам мнението ти, Анита.

Помислих си за усещането от Доминик в главата ми. За предложението да ме учи на некромантия. Основният момент бе, че убиването на Робърт и оставянето на тялото, за да го открием, беше глупаво. Доминик Дюмар не ми правеше впечатление на глупав мъж.

— Би могъл. Той е човешкият слуга на вампир, така че това ти дава двама от смесената група.

— Вампирът познавал ли е Робърт?

Поклатих отрицателно глава.

— Не и доколкото ми е известно.

— Имаш ли номер, на който можем да открием господин Дюмар?

— Мога да звънна на нощната ни секретарка и да го взема.

— Чудесно — Долф погледна към бележките си. — Дюмар ли е най-вероятният ти заподозрян?

Обмислих въпроса.

— Да, предполагам, че да.

— Имаш ли някакво доказателство?

Свих рамене.

— Той е некромант, а това е извършено от някого с познания по некромантия.

— По същата причина подозирахме теб — отвърна Долф. Почти се усмихна, докато го изричаше.

— Добре, схванах. Предубедената аз.

Долф затвори тефтера си.

— Тогава мисля да те заведа до участъка за показанията ти.

— Добре. Мога ли вече да се обадя на Катрин?

— В кухнята има телефон.

Зербровски отвори вратата.

— Съпругата е тук и е изпаднала в истерия.

— Кой е с нея? — попита Долф.

— Рейнолдс.

През отворената врата чух женски глас, който говореше на границата на крещенето.

— Робърт, съпругът ми, е мъртъв? Не може да е мъртъв. Не може да е мъртъв. Трябва да го видя. Вие не разбирате какъв е той. Не е мъртъв — гласът се приближаваше.

— Не е нужно да вижда това, Анита.

Кимнах. Излязох през вратата и я затворих зад себе си. Все още не можех да видя Моника, но можех да я чуя. Гласът ѝ се извисяваше, ставаше все по-тънък от паниката.

— Вие не разбирате. Той не е мъртъв наистина.

Обзалагах се, че Моника няма да приеме думата ми за това, че Робърт е наистина мъртъв. Предполагам, че ако в стаята лежеше Жан-Клод, и аз нямаше да го приема. Трябваше да го видя със собствените си очи. Поех си дълбоко въздух и тръгнах напред, за да се срещна със скърбящата вдовица. Проклятие. Нощта ставаше все по-добра и по-добра.

Болничната стая бе боядисана в меко бледомораво с картини на цветя, закачени по стените. Леглото имаше мораво покривало и розови чаршафи. Моника лежеше в него, вързана към система и два различни монитора. Връзка върху корема ѝ следеше контракциите. За щастие линиите бяха станали равни. Другият монитор показваше сърдечния ритъм на бебето. Първоначално звукът ме бе уплашил, туптенето бе твърде бързо, като сърцето на малка птичка. Когато сестрите ме успокоиха, че е нормален, се отпуснах. След близо два часа ритъмът бе станал равномерен подобно на бял шум.

Кестенявата коса на Моника бе залепнала на влажни кичури за челото ѝ. Внимателно нанесеният грим бе размазан по лицето ѝ. Бяха се принудили да ѝ дадат успокоителни, макар да не беше добре за бебето. Бе потънала в лек, почти трескав сън. Главата ѝ се въртеше, очите примигваха зад клепачите, устните се движеха, хванати от някакви видения, вероятно доста неприятни, след всичко, което ѝ бе поднесла нощта. Беше почти два часът и аз все още трябваше да отида в участъка и да дам показания пред детектив Грийли. Катрин бе потеглила насам, за да заеме мястото ми край леглото на Моника. Щях да се радвам да я видя.

На дясната си ръка имах малки белези от нокти с формата на полумесеци. Моника се бе вкопчила в нея, сякаш това е единственото нещо, което я задържаше да не се разпадне. По време на най-ужасните контракции, когато изглеждаше така, сякаш Моника ще загуби и бебето, освен съпруга си, нейните дълги лакирани нокти се бяха впили в мен и едва когато по ръката ми потече кръв на равни тънки струйки, една от сестрите се намеси. Когато Моника се успокои, настояха да се погрижат за раните. Използваха превръзки с анимационни герои, които пазеха за бебетата, така че ръката ми бе опакована с Мики Маус и Гуфи.

На една поставка на стената имаше телевизор, но не го бях включила. Единствените звуци бяха бръмченето на въздуха,

циркулиращ през клапите, и сърдечният ритъм на бебето.

Пред вратата стоеше униформен полицаи. Ако Робърт бе убит от някоя антивампирска групировка, Моника и бебето бяха потенциални мишени. Ако го бяха убили по лични причини, Моника можеше да знае нещо. При всички случаи беше в опасност. Така че ѝ бяха поставили охрана. Нямах нищо против, тъй като единственото оръжие, което ми бе останало, беше нож. Наистина пистолетите ми липсваха.

Телефонът до леглото иззвъня и аз скочих от стола си, за да отговоря, ужасена, че ще събуди Моника. Сложих шепа на слушалката и заговорих тихо, докато пулсът ми туптеше:

— Да?

— Анита? — беше Едуард.

— Как разбра къде съм?

— Това, което има значение, е, че щом аз мога да те открия, значи може да го направи и някой друг.

— Договорът още ли е в сила?

— Да.

— Проклятие. Какво стана с крайния срок?

— Удължен е на 48 часа.

— Е, мамка му. Не са ли решени да ме ликвидират?!

— Мисля, че трябва да изчезнеш за известно време, Анита.

— Искаш да кажеш да се скрия?

— Аха.

— Мислех си, че искаш да играя примамката.

— Ако останеш като примамка, ни трябва още телохранители. Върколаците и вампирите са чудовища, но си остават аматьори. Ние сме професионалисти и това ни дава предимство. Аз съм добър, но не мога да бъда навсякъде.

— Като например да ме последваш в женската тоалетна — отбелязах аз.

Чух го как въздъхна.

— Подведох те.

— Аз също бях невнимателна, Едуард.

— Значи си съгласна?

— Да се скрия? Аха. Имаш ли предвид някое място?

— В интерес на истината имам.

— Не ми харесва как звучиш, Едуард.

— Става дума за най-сигурното място в града и има вградени телохранители.

— Къде? — тази единствена дума звучеше подозрително дори на мен.

— „Циркът на прокълнатите“ — отвърна той.

— Трябва напълно да си си изгубил ума.

— Това е дневното убежище на Господаря, Анита. Истинска крепост. Жан-Клод е запечатал тунела, по който минахме, за да се доберем до Николаос. Мястото е сигурно.

— Искаш да прекарам деня в постелките на вампирите. Не мисля така.

— Ще се върнеш в къщата на Ричард ли? — попита Едуард. — Колко сигурна ще се чувстваш там? Колко сигурна ще си на което и да е място над повърхността?

— Проклятие, Едуард.

— Прав съм и го знаеш.

Исках да споря, но беше прав. „Циркът“ бе най-сигурното място, за което се сецах. Проклятие, та там имаше тъмници. Но идеята доброволно да спя там накара кожата ми да настръхне.

— Как мога да си почивам заобиколена от вампири, пък били те и приятелски настроени?

— Жан-Клод ти предлага леглото си и преди да се ядосаш, той ще спи в ковчега си.

— Така говори сега — отвърнах аз.

— Не се притеснявам за добродетелта ти, Анита. Притеснявам се за това да те опазя жива. И си признавам, че не мога да те опазя. Добър съм. Най-добрият, който може да се купи с пари, но съм само един човек. Един човек, независимо колко е добър, не е достатъчен.

Това беше плашещо. Едуард да си признава, че му идва наная горно. Не бях смятала, че някога ще стана свидетел на това. Като си помисля, за малко да не стана.

— Добре, ще го направя, но за колко време.

— Ти се скрий, а аз ще проверя някои неща. Ако не трябва да те пазя, мога да свърша повече.

— Колко дълго?

— Ден, може би два.

— А какво правим, ако, който ме търси, разбере, че съм в „Цирка“?

— Може да се пробват — отвърна Едуард. Гласът му бе доста суховат, докато го изричаше.

— И ако се пробват?

— Ако ти, половин дузина вампири и почти толкова върколаци не можете да се справите, не мисля, че ще има значение.

— Страшно ме успокои, няма що.

— Познавам те, Анита. Ако те успокоявах с една идея повече, можеше да откажеш да се скриеш.

— Двадесет и четири часа, Едуард, след това искам друг план. Няма да се крия на дъното на дупка и да чакам да дойдат да ме убият.

— Съгласен. Ще те взема, след като дадеш показания в полицията.

— Откъде си получаваш информацията?

Разсмя се, но звучеше рязко.

— Ако аз знам къде си, значи го знае и някой друг. Може да питаш приятелите си ченгета дали имат някоя излишна жилетка.

— Имаш предвид бронирана жилетка?

— Няма да навреди.

— Да не се опитваш да ме сплашиш?

— Да.

— Справяш се добре.

— Благодаря, не излизай от полицейския участък, докато не дойда да те взема. Избягвай да оставаш на открито, ако е възможно.

— Наистина ли мислиш, че някой ще се пробва да ме ликвидира тази вечер?

— Планираме за възможно най-лошия сценарий, Анита. Няма повече да разчитаме на случайности. Ще се видим там — затвори, преди да успея да добавя нещо.

Стоях с телефон в ръка, уплашена. С цялата паника около Моника и бебето почти бях забравила, че някой се опитва да ме убие. Вероятно не беше хубаво да го правя.

Понечих да оставя слушалката, но вместо това набрах номера на Ричард. Отговори на второто позвъняване, което означаваше, че е чакал. Проклятие.

— Ричард, аз съм.

— Анита, къде си? — звучеше облекчен, след това предпазлив.
— Искам да кажа, ще се връщаш ли тази вечер?

Отговорът беше „не“, но не по причините, от които се опасяваше. Разказах му какво се бе случило, в най-кратката възможна версия.

— Чия беше идеята да останеш при Жан-Клод? — имаше нотка на гняв в гласа му.

— Не оставам при Жан-Клод. Оставам в „Цирка“.

— И каква е разликата?

— Виж, Ричард, твърде уморена съм, за да спорим за това. Едуард го предложи, а знаеш, че той харесва Жан-Клод по-малко и от теб.

— Съмнявам се — отвърна той.

— Ричард, не се обадих, за да се караме. Обадих се да ти кажа какво става.

— Оценявам го — никога не го бях чувала да звучи толкова саркастично. — Искаш ли си дрехите?

— Проклятие, не бях помислила за това.

— Ще ги донеса в „Цирка“.

— Не е нужно да го правиш, Ричард.

— Не искаш да го правя?

— Не, нямам това предвид, ще се радвам да си получа нещата и не само дрехите, ако схващаш накъде бия?

— Ще донеса всичко.

— Благодаря.

— Ще събера един сак и за себе си.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— И преди съм оставал в „Цирка“. Бях един от вълците на Жан-Клод, помниш ли.

— Помня. Ще искаш ли разрешение от Жан-Клод, преди да се самопоканиш?

— Първо ще се обадя. Освен ако предпочиташ да ме няма — гласът му беше много тих.

— Ако Жан-Клод няма проблеми, и аз нямам проблеми. Моралната подкрепа ще ми дойде добре.

Той издиша, сякаш бе задържал дъха си.

— Страхотно. Страхотно, ще се видим там.

— Трябва да дам показания на полицията за инцидента в „Танц на смъртта“. Може да отнеме няколко часа, така че не бързай.

— Страхуваш се, че Жан-Клод ще ме нарани ли? — за момент притихна. — Или че аз ще го нараня?

Помислих по въпроса.

— Страхувам се за теб.

— Радвам се да го чуя — отвърна той и можех да чуя как се усмихва.

Причината да се притеснявам за Ричард бе, че той не беше убиец. Жан-Клод беше. Ричард можеше и да започне битка, но Жан-Клод щеше да я приключи. Не изрекох нищо от това на глас. Ричард нямаше да го оцени.

— Чакам с нетърпение да се видим тази вечер — каза той.

— Дори и в „Цирка“?

— Навсякъде. Обичам те.

— И аз те обичам.

Затворихме. Никой от нас не каза довиждане, Фройдистко подхлъзване^[1], може би.

Обзалагах се, че Ричард и Жан-Клод ще намерят нещо, за което да се скарат, а бях твърде уморена да се занимавам с това. Но, ако кажех на Ричард да стои настрана, той щеше да предположи, че искам да съм сама с Жан-Клод, което определено не беше вярно. Честно казано, имах собствена битка, включваща мен, Жан-Клод и Деймиан. В „Танц на смъртта“ бяха нарушили закона, при това го бяха нарушили достатъчно, че с подходящия съдия да мога да набавя заповед за екзекуцията на Деймиан. Можехме да си спретнем една зашеметяваща караница.

Зачудих се къде ще спим всички и с кого.

[1] Терминът е кръстен на Зигмунд Фройд и описва неволна грешка в речта, паметта или четенето. — Б.пр. ↑

„Циркът на прокълнатите“ е комбинация от пътуващ карнавал, цирк и един от по-долните кръгове на ада. Зъбати клоуни танцуват отпред под светлините, изписващи името. По стените на сградата са опънати плакати, гласящи:

„Наблюдавайте как зомбита се вдигат от гроба“

„Вижте Ламия^[1] — полузмия, полужена“

В „Цирка“ няма номера. Всичко, което се рекламира, е съвсем истинско. Това е една от малкото вампирски туристически атракции, която посреща деца. Ако имах дете, никога не бих го довела в близост до това място. Дори аз не се чувствах в безопасност.

Едуард ме взе от полицейския участък, точно както беше казал. Показанията ми бяха отнели три, не два часа. Единствената причина да изляза толкова скоро беше Боб, съпругът на Катрин и колега адвокат, който най-накрая им беше казал или да повдигнат обвинения, или да ме пуснат. В интерес на истината, помислих си, че може и да ме обвинят. Но имаше три свидетелки, казващи, че убийството е било самозащита, свидетели, които не ме бяха виждали преди тази вечер. Това помогна. Окръжният прокурор обикновено не повдигаше обвинения при случаи на самозащита. Обикновено.

Едуард ме вкара в „Цирка“ през страничен вход. Нямахше светлини, които да го отбелязват като специален, но нямахше и дръжка на подсилената със стомана врата. Едуард почука. Отвориха му и влязохме.

Джейсън затвори след нас. Бях го изпуснала по-рано в „Танц на смъртта“. Определено щях да запомня тоалета. Носеше найлонова риза без ръкави, прилепнала към тялото му. Панталоните му бяха къси, от намачкан син плат, който приличаше на цветно фолио с овални найлонови прозорчета, които разкриваха бедрата му, и когато се обърнеше, и половината му задник.

Поклатих глава усмихнато.

— Моля те, кажи ми, че Жан-Клод не те е накарал да го носиш там, където могат да те видят други хора.

Джейсън се ухили и се завъртя, така че ми демонстрира задните си части.

— Не ти ли харесва?

— Не съм сигурна — отвърнах аз.

— Обсъждайте модата по-късно, на по-безопасно място — намеси се Едуард.

Хвърли поглед към вратата вдясно, която водеше към основната част на „Цирка“. Никога не се заключваше, макар да имаше табела, която гласеше, че е само за оторизиран персонал. Намирахме се в каменна стая с електрическа крушка, висяща от тавана. Беше складово помещение. На далечната стена имаше трета врата. Зад нея се намираше стълбището и подземията, където вампирите прекарваха дните.

— Съвсем скоро ще съм под земята, Едуард. Буквално.

Едуард ме изглежда продължително.

— Обеща ми да се скриеш за двадесет и четири часа. Никакво излизане навън, независимо от причината. Дори не се приближавай към основната част на „Цирка“, когато е отворен за посетители. Просто стой долу.

— Ай, ай, капитане.

— Това не е шега, Анита.

Потупах противокуршумната жилетка, която бях облякла върху роклята. Беше ми твърде голяма, гореща и неудобна.

— Ако смятах, че е забавно, нямаше да нося това.

— Като се върна, ще ти донеса такава, която да ти става.

Срещнах бледите му сини очи и забелязах нещо, което не бях виждала преди. Беше притеснен.

— Мислиш, че ще ме убият, нали?

Той не отклони очи. Не трепна. Но онова, което видях на лицето му, ме накара да искам да беше трепнал.

— Когато се върна утре, ще доведе помощ.

— Какъв тип помощ?

— Моят тип помощ.

— Какво означава това?

Той поклати глава.

— Двадесет и четири часа означават, че ще се криеш утре до зазоряване, Анита. Ако имам късмет, ще съм открил име и ще можем да го убием. Не бъди невнимателна, докато ме няма.

Исках да кажа нещо непринудено, шеговито като „не знаех, че ти пука“, но не можах. Не можех да се шегувам, докато гледах сериозните му очи.

— Ще внимавам.

Той кимна.

— Заклучи вратата след мен.

Излезе навън и Джейсън заключи. Джейсън се облегна за малко на вратата и каза:

— Защо ме плаши?

— Защото не си глупав — отвърнах аз.

Той се усмихна.

— Благодаря.

— Да слезем долу.

— Нервна ли си?

— Беше дълга вечер, Джейсън. Без игрички.

Той се оттласна от вратата и каза:

— Води.

Отворих вратата към каменното стълбище, което водеше надолу. Беше достатъчно широко, че да вървим редом. Всъщност почти имаше място и за трети човек, сякаш стълбището е било строено за по-грамадни създания, а не за човешки тела.

Джейсън затвори вратата с шумно изтракване. Накара ме да подскоча. Понечи да каже нещо, но изражението на лицето ми го спря. Коментарът, който Едуард бе направил на раздяла, ме бе изкарал от равновесие. Ако не се познавах по-добре, щях да реша, че съм уплашена. Не-е-е.

Джейсън тръгна надолу по стълбите пред мен, наблягайки леко на стъпките си, така че да демонстрира задника си.

— Може да престанеш с представлението — подхвърлих аз.

— Не ти ли харесва гледката? — облегна се назад към стената с ръце зад гърба, така че да демонстрира гърдите си.

Разсмях се и минах покрай него, прокарвайки нокти по ризата му. Беше твърда и здрава като черупката на бръмбар.

— Толкова неудобна, колкото изглежда ли е?

Той влезе в крачка след мен.

— Не е неудобна. Дамите в „Танц на смъртта“ я харесаха много. Хвърлих му един поглед.

— Обзалагам се, че е така.

— Харесва ми да флиртувам.

— Без майтап?

Той се разсмя.

— За жена, която не флиртува, след теб тичат доста мъже.

— Може би защото не флиртувам — отвърнах аз.

Джейсън притихна, докато вървахме към мястото, където стълбите се извиваха.

— Искаш да кажеш, че понеже си предизвикателство, те продължават да се тълпят?

— Нещо такова.

Не можех да видя какво има зад извивката на стълбите. Мразех да не мога да виждам какво се крие зад ъглите. Но този път бях поканена, не бях дошла да убивам някого. Вампирите имат навика да са доста по-приятелски настроени, когато не се опитваш да ги убиеш.

— Ричард пристигна ли вече?

— Не още — той се обърна към мен. — Мислиш ли, че е добра идея и двамата да са тук по едно и също време?

— Не — отвърнах аз, — абсолютно не.

— Е, поне всички сме съгласни, че е лоша идея.

Вратата в дъното на стълбите беше обкована с желязо, изработена от тежко, тъмно дърво. Изглеждаше като портал към друго време — време, когато тъмниците са били на мода, рицарите са спасявали девици или са избивали по малко селяни и никой не е имал нещо против, е, може би, с изключение на селяните.

Джейсън измъкна ключ от джоба на панталоните си. Отключи вратата и натисна. Тя се отвори на добре смазаните си панти.

— Откога имаш ключ? — попитах аз.

— Сега живея тук.

— Ами колежът?

Той сви рамене.

— Вече не изглежда особено важен.

— Планираш да си домашният вълк на Жан-Клод завинаги, така ли?

— Прекарвам си добре — отвърна той.

Поклатих глава.

— Аз се боря като луда, за да остана свободна от него, а ти просто се предаваш. Въобще не го разбирам.

— Имаш диплома от колежа, нали? — попита ме той.

— Аха.

— Аз нямам. Но в крайна сметка и двамата сме на едно и също място.

Тук ме сгащи.

Джейсън ме подкани да премина през вратата с нисък поклон, на който си бе изписано, че е имитация на Жан-Клод. При Жан-Клод изглеждаше изискан и истински. Джейсън го направи като шега.

Вратата водеше към покоите на Жан-Клод. Таванът се издигаше нагоре в мрака, но копринените завеси, които висяха на черни и бели дипли, оформяха стени от плат на три страни. Четвъртата страна беше гол камък, боядисан в бяло. Камината от бял камък изглеждаше автентична, но аз знаех, че не е. Рамката беше от бял мрамор, изпъстрен с черни жилки. Сребърен параван скриваше огнището. Имаше четири стола в черно и сребърно, наредени около кафена масичка от дърво и стъкло. На масата бе поставена черна ваза, пълна с бели лалета. Токчетата ми потънаха в дебелия черен килим.

В стаята имаше и друга добавка, която ме накара да спра на място. Над камината висеше картина. Изобразени бяха трима души, облечени по модата на 17 век. Жената бе в бяло и сребристо с четвъртит корсаж, който показваше щедро деколтето, а кафявата ѝ коса бе внимателно оформена на къдрици. В едната си ръка небрежно държеше червена роза. Зад нея стоеше мъж, висок и слаб, с коса като тъмно злато, спускаща се на къдрици по раменете му. Имаше мустаци и заострена брада, толкова тъмноруси, че бяха почти кафяви. Но другият мъж ме накара да се приближа към картината.

Беше седнал точно зад жената. Беше облечен в черно и сребърно, с широка дантелена яка и дантелени маншети. В скута си държеше широкопола черна шапка с едно-единствено бяло перо и сребърна катарاما. Черната му коса се спускаше на къдрици по раменете. Беше гладко обръснат и художникът някак бе успял да улови поглъщащото

синьо на очите му. Взирах се в лицето на Жан-Клод, изобразено стотици години преди да се родя. Другите двама се усмихваха. Само той бе сериозен и съвършен, мрачен на фона на тяхното безгрижие. Приличаше на сянката на смъртта, пристигнала на бала.

Знаех, че Жан-Клод е на няколко века, но никога не бях виждала такова явно доказателство, никога не ми го бяха навирали в лицето. Портретът ме тревожеше и по друга причина. Караше ме да се чудя дали Жан-Клод не е излъгал за възрастта си.

Някакъв звук ме накара да се обърна. Джейсън се бе отпуснал в един от столовете. Жан-Клод стоеше зад мен. Беше свалил самото си и къдравата му черна коса се изливаше по раменете на алената риза. Маншетите на ризата бяха дълги и стеснени на китките, държани от три антични черни мъниста подобно на високата яка. Без самото, което да отвлеча вниманието, белият овал от кожа, обрамчен от червения плат, сияеше. Платът покриваше зърната му, но оставяше пъпа оголен и привличаше погледа към горната част на черните му панталони. Или може би просто привличаше мен. Присъствието ми тук беше лоша идея. Той бе не по-малко опасен от убийците, а може би дори повече. Опасен по начини, за които не намирах думи.

Плъзна се към мен на черните си ботуши. Наблюдавах го как се приближава подобно на сърна, заслепена от светлината на фаровете. Очаквах да флиртува или да пита дали ми харесва картината. Вместо това каза:

— Разкажи ми за Робърт. От полицията казаха, че е мъртъв, но не знаят нищо. Видяла си тялото. Наистина ли е мъртъв?

Гласът му бе натезал от тревога, от безпокойство. Хвана ме съвсем неподготвена.

— Взели са сърцето му.

— Ако е само кол в сърцето, може и да оцелее, ако се извади.

Поклатих отрицателно глава.

— Сърцето е извадено изцяло. Не можахме да го открием в къщата или двора.

Жан-Клод се спря. Внезапно се строполи в един от столовете, взиращ се в нищото с празен поглед или поне в нищо, което аз можех да видя.

— Тогава наистина си е отишъл — в гласа му имаше тъга, така както понякога имаше смях, и затова почувствах думите му като

студен, безрадостен дъжд.

— Третираше Робърт като боклук. Защо е това ридаене и подсмърчане?

Той ме погледна.

— Не ридая.

— Но ти се отнасяше зле с него.

— Аз бях господарят му. Ако се отнасях с него добре, щеше да го приеме за знак на слабост. Щеше да ме предизвика и щях да го убия. Не критикувай неща, които не разбираш — в последното изречение имаше достатъчно гняв, че да усетя топлина по кожата си.

Обикновено това би ме вбесило, но тази вечер...

— Извинявам се. Прав си. Не разбирам. Не смятах, че ти пука за Робърт, освен ако не ти помага да увеличиш властта си.

— Тогава въобще не ме разбираш, *ma petite*. Той бе мой спътник за повече от един век. След цял век бих тъгувал дори за смъртта на враг. Робърт не ми беше приятел, но бе мой. Мой, за да го наказвам, мой, за да го награждавам, мой, за да го закрилям. Провалих го.

Погледна нагоре към мен, а очите му бяха станали сини и чужди.

— Благодарен съм ти, че си се погрижила за Моника. Последното нещо, което мога да сторя за Робърт, е да се погрижа за жена му и детето му. Няма да им липсва нищо.

Изправи се внезапно с едно плавно движение.

— Ела, *ma petite*. Ще ти покажа стаята ни.

Това „ни“ не ми хареса, но не спорих. Този нов, подобрен, емоционален Жан-Клод ме объркваше.

— Кой са другите двама на картината?

Той погледна към нея.

— Джулиана и Ашър. Тя бе неговият човешки слуга. Тримата пътувахме заедно близо двадесет години.

Добре. Сега не можеше да ми пробута някакви глупости, че дрехите са костюми или нещо подобно.

— Твърде млад си, за да си бил мускетар.

Той ме изгледа внимателно, а лицето му бе безизразно, неиздаващо нищо.

— Какво искаш да кажеш, *ma petite*?

— Дори не се опитвай. Дрехите са от 17 век, около периода на „Тримата мускетари“ на Дюма. Когато се срещнахме за пръв път, ми

каза, че си на двеста и десет години. В края на краищата установих, че лъжеш, и вероятно си по-близо до триста години.

— Ако Николаос знаеше истинската ми възраст, можеше да ме убие, *ma petite*.

— Аха, старата Господарка на града беше истинска кучка. Но тя е мъртва. Защо продължаваш да лъжеш?

— Имаш предвид защо лъжа пред теб? — попита той.

Кимнах.

— Да, това имам предвид.

Той се усмихна.

— Ти си некромант, *ma petite*. Бих си помислил, че можеш да определиш истинската ми възраст без моя помощ.

Опитах се да разчета лицето му, но не успях.

— Винаги си бил труден за разчитане, знаеш го.

— Толкова се радвам, че мога да ти предложа предизвикателство в някои области.

Подминах коментара. Знаеше много добре точно какво предизвикателство е, но за пръв път от много време бях притеснена. Познаването на възрастта на вампирите беше един от талантите ми, не бе точна наука, но бях добра в това. Никога не бях грешала с толкова много.

— Цял век по-възрастен, леле, леле.

— Сигурна ли си, че е само век?

Погледнах го. Оставих силата му да се удря в кожата ми, вкарах усещането в главата си и отвърнах:

— Доста сигурна.

Той се усмихна.

— Не се цупи, *ma petite*. Криенето на възрастта е един от талантите ми. Правех се на век по-възрастен, когато Ашър бе мой спътник. Позволяваше ни свободата да пътуваме през земите на други господари.

— Какво те накара да спреш да се правиш на по-възрастен?

— Ашър се нуждаеше от помощ, но аз не бях достатъчно господар, за да му помогна — той погледна към портрета. — Аз... подложих се на унижение, за да му осигуря подкрепа.

— Защо?

— Църквата имаше теория, че вампирите могат да бъдат излекувани чрез свещени предмети. Бяха приковали Ашър със свещени предмети и сребърни вериги. Използваха светена вода, капка по капка, в опит да спасят душата му.

Погледнах нагоре към това красиво, усмихващо се лице. Веднъж бях ухапана от вампир-господар и прочистих раната със светена вода. Усецането бе подобно на нагорещено до червено желязо, забито в кожата ми, сякаш всичката кръв в тялото ми се бе превърнала в кипящо масло. Бях повръщала и крещяла и се смятах за много храбра, задето не бях изгубила съзнание. Това бе един белег от ухапване, един ден. Да те поливат с нещо, което действаше като киселина, докато пукнеш, беше в топ 5 на начините, по които не исках да умра.

— Какво стана с момичето, Джулиана?

— Беше изгорена като вещица.

— Къде беше ти?

— На кораб, за да посетя майка си. Тя умираше. Връщах се обратно, когато чух призива на Ашър. Не успях да стигна навреме. Кълна се във всичко свято и прокълнато, че се опитах. Спасих Ашър, но той никога не ми прости.

— Не е мъртъв? — попитах аз.

— Не.

— Колко пострадал беше?

— Докато не срещнах Сабин, си мислех, че белезите на Ашър са най-жестокото нараняване, от което е оцелявал вампир.

— Защо си закачил картината, ако те притеснява толкова?

Той въздъхна и ме погледна.

— Ашър я изпрати като подарък, за да ме поздрави с превръщането ми в Господар на града. Тримата бяхме другари, почти семейство. Двамата с Ашър бяхме истински приятели, и двамата господари, с почти равни сили, и двамата влюбени в Джулиана. Тя бе отдадена на него, но и аз се радвах на благоразположението ѝ.

— Имаш предвид *menage a trois*^[2]?

Той кимна.

— Ашър няма ли ти зъб?

— О, има ми зъб. Ако Съветът му позволише, щеше да дойде с картината и да си отмъсти.

— Да те убие?

Жан-Клод се усмихна.

— Ашър винаги е имал силно чувство за ирония, *ma petite*. Той отправи молба към Съвета за твоя живот, не за моя.

Очите ми се разшириха.

— Какво съм му направила?

— Аз убих неговия човешки слуга, той убива моя. Справедливост.

Погледнах обратно към красивото лице.

— Съветът каза „не“?

— Точно така.

— Имаш ли разни други стари врагове, които да се мотаят наоколо?

Жан-Клод се усмихна вяло.

— Много, *ma petite*, но никой от тях не е в града в момента.

Погледнах към усмихнатите лица. Не знаех как точно да го изразя, но в крайна сметка го казах:

— Всички изглеждате толкова млади.

— Физически съм същият, *ma petite*.

Поклатих глава.

— Може би „млади“ не е думата, която ми трябва. Може би „наивни“?

Той се усмихна.

— По времето, когато тази картина бе нарисувана, *ma petite*, „наивен“ също не бе думата, която ме описваше.

— Добре, нека е на твоето.

Погледнах го, изучавайки лицето му. Беше красив, но имаше нещо в очите му, което липсваше в картината, някаква степен на съжаление или ужас. Нещо, за което ми липсваха думи да го опиша, но си беше там. Вампирите може и да не се сбръчкват, но като поживеят няколко века, това оставя следи. Дори и да е само сянка в очите и стегнатост около устните.

Обърнах се към Джейсън, който продължаваше да седи, свлечен на стола.

— Често ли преподава тези уроци по история?

— Само на теб — отвърна Джейсън.

— Никога ли не задаваш въпроси? — попитах.

— Аз съм просто домашен любимец. Човек не отговаря на въпросите на домашния си любимец.

— И това не те притеснява?

Джейсън се усмихна.

— Защо да ми пука за картината? Жената е мъртва, така че не мога да правя секс с нея. Защо да ми пука?

Почувствах как Жан-Клод премина покрай мен, но не можах да уловя движението с очи. Ръката му се движеше като в мъгла. Столът се прекатури на пода, изсипвайки Джейсън. На устата му се появи кръв.

— Никога повече не говори за нея по този начин.

Джейсън докосна устата си с опакото на ръката и тя се покри с кръв.

— Както кажеш.

Облиза кръвта от ръката си с дълги бавни движения на езика.

Преместих очи от единия към другия.

— И двамата сте луди.

— Не сме луди, *ma petite*, просто не сме хора.

— Това, че си вампир, не ти дава право да се отнасяш с хората по този начин. Ричард не пребива никого.

— Затова никога няма да може да удържи глутницата.

— Какво трябва да означава това?

— Дори и да преглътне високия си морал и да убие Маркус, няма да е достатъчно жесток, за да уплаши останалите. Ще го предизвикват отново и отново. Освен ако не започне да избива хора. Иначе в някакъв момент ще умре.

— Пердашенето няма да го опази жив — отвърнах аз.

— Ще помогне. Мъченията вършат добра работа, но се съмнявам, че Ричард ще може да ги преглътне.

— Аз не бих могла.

— Но ти засипваш земята с трупове, *ma petite*. Убиването е най-добрият начин за разубеждаване.

Бях твърде уморена, за да водя този разговор.

— 4,30 сутринта е. Искам да си лягам.

Жан-Клод се усмихна.

— О, *ma petite*, обикновено не си така настоятелна.

— Знаеш какво имам предвид — отвърнах аз.

Жан-Клод направи една приплъзваща се стъпка към мен. Не ме докосна, но застана съвсем близо и ме погледна.

— Знам точно какво имаш предвид, *ma petite*.

Това извика топлина по врата ми. Думите бяха невинни. Той ги накара да звучат интимно, неприлично.

Джейсън изправи стола и стана, облизвайки кръвта от ъгълчето на устата си. Не каза нищо, просто ни наблюдаваше като добре тренирано куче, присъстващо, но незабележимо.

Жан-Клод направи крачка назад. Почувствах движението, но очите ми не успяха да го проследят. Преди време, само преди няколко месеца, това щеше да ми изглежда като магия, сякаш просто се е появил на няколко крачки разстояние.

Протегна ръка към мен.

— Ела, *ma petite*. Нека се оттеглим за през деня.

И преди бях държала ръката му, тогава защо стоях и се взирах, сякаш ми предлагаше забранения плод, който щеше да промени всичко, щом веднъж отхапех от него? Беше на близо четиристотин години. Лицето на Жан-Клод отпреди всички тези години ми се усмихваше от картината, а той стоеше пред мен с почти същата усмивка. Ако някога ми бе трябвало доказателство, вече го имах. Беше ударил Джейсън като куче, което не харесва особено. И въпреки това бе все така хубав, че чак гърдите ми се свиваха от болка.

Исках да хвана ръката му. Исках да прокарам длан по червената риза, да изуча овала плът. Свих ръце пред корема си и поклатих отрицателно глава.

Усмивката му се разшири, докато не се появи намек за зъби.

— И преди си хващала ръката ми, *ma petite*. Защо тази вечер да е различно? — в гласа му се усещаше подигравателна нотка.

— Просто ми покажи стаята, Жан-Клод.

Отпусна ръка до тялото си, но не изглеждаше обиден. Всъщност дори изглеждаше доволен, което ме подразни.

— Джейсън, доведи Ричард, щом се появи, но го оповести, преди да влезе. Не искам да ме прекъсват.

— Както кажеш — отвърна Джейсън.

Подсмихна ни се, на мен, със знаещ поглед на лицето. Нима всички, че и вълците им, смятаха, че спя с Жан-Клод? Разбира се, можеше да е случаят с твърде протестиращата дама. Може би.

— Просто доведи Ричард в стаята, щом се появи — казах аз. — Няма да прекъсваш нищо — погледнах към Жан-Клод, докато изричах последното.

Той се разсмя, с топлия осезаем звук, който се уви около кожата ми като коприна.

— Дори твоята съпротива намалява пред изкушението, *ma petite*.

Свих рамене. Би ми се искало да поспоря, но той щеше да помирише лъжата. Дори и обикновен върколак може да помирише желанието. Джейсън не беше обикновен. Значи всички в стаята знаеха, че съм навита на Жан-Клод. И какво от това?

— Не е една от любимите ми думички, Жан-Клод. Досега би трябвало да си го разбрал.

Смехът изчезна от лицето му и остави невероятните му сини очи сияещи, но не от задоволство. Нещо по-мрачно и по-самоуверено прозираше в тях.

— Само надеждата ме поддържа, *ma petite*.

Жан-Клод раздели черно-белите завеси и разкри сивия камък, от който бе изградена стаята. Голям коридор се простираше навътре в лабиринта. Отвъд електрическите крушки на стаята проблясваха факли. Той стоеше, облян от пламъците и модерното осветление. Някаква игра на светлината и сенките скриваше половината му лице в мрака и караше очите му да светят като върховете на топлийки. Или пък не беше игра на светлината. Може просто да беше такъв.

— Ще тръгваме ли, *ma petite*?

Пристъпих в този външен мрак. Той не се опита да ме докосне, докато минавах покрай него. Бих му дала точка, задето е устоял на желанието, но го познавах твърде добре. Изчакваше момента. Ако ме докоснеше сега, можеше да ме ядоса. По-късно, може би не. Дори аз не можех да гарантирам кога настроението ми ще е подходящо.

Жан-Клод тръгна пред мен. Хвърли ми поглед през рамо.

— В крайна сметка, *ma petite*, не знаеш пътя към спалнята.

— Била съм в нея веднъж — отвърнах аз.

— Донесена в безсъзнание и умираща. Не бих казал, че се брои.

Той се понесе надолу по коридора. Добави малко допълнително полюляване в походката си, подобно на Джейсън, когато се спускаше по стълбите, но докато при върколака бе смешно, Жан-Клод го правеше да изглежда изключително съблазнително.

— Просто искаше да вървиш отпред, за да зяпам задника ти.
Той отвърна, без да се обръща:

— Никой не те кара да зяпаш задника ми, ma petite, дори аз.

И това си беше самата истина. Ужасната истина. Ако в някаква тъмна част на сърцето си не бях привлечена от него от самото начало, щях да съм го убила отдавна. Или да съм се опитала. Имах повече законни убийства на вампири от всеки друг ловец в страната. Неслучайно ме наричаха Екзекуторката. И как тогава се оказа, че съм в по-голяма безопасност под земята с чудовищата от „Цирка на прокълнатите“, отколкото над земята при хората? Защото някъде по пътя не бях убила чудовището, което трябваше.

Това чудовище в момента се носеше из коридора пред мен. И имаше най-сладкия задник, който бях виждала у мъртвец.

[1] Митично гръцко чудовище. Някога била царица на Либия и любима на Зевс. Превърната в чудовище от Хера. — Б.пр. ↑

[2] Буквално „домакинство от трима“, терминът се използва за трима души, които имат сексуални отношения и живеят заедно. — Б.пр. ↑

Жан-Клод се подпря с едно рамо на стената. Вече бе отворил вратата. Направи ми знак да вляза.

Високите ми токчета потънаха в дебелия бял килим. По стените имаше бели тапети с фини сребърни орнаменти. На лявата стена, в близост до леглото, имаше бяла врата. Самото легло бе застлано с бели сатенени чаршафи. Дузина черни и бели възглавници бяха натрупани в горната му част. От тавана се спускаше ветрило от бели и черни завеси, които оформяха нещо като частичен балдахин над леглото. Черната лакирана тоалетна масичка и шкафът с чекмеджетата все още се намираха в противоположните ъгли на стаята. Тапетите и вратата бяха нови. Познайте кое ме притесняваше повече.

— Накъде води вратата?

— Към банята — той затвори външната врата и мина покрай мен към ръба на леглото. Нямахме столове.

— Баня. Последният път я нямаше.

— Не и в настоящата ѝ форма, но пак си беше там.

Облегна се назад на лактите си. Движението накара плата на ризата му да се опъне и да разкрие максималното количество кожа, което позволяваше дрехата. Линията тъмни косъмчета, които започваха в долната част на корема му, надничаха над плата.

В стаята започна да става по-топло. Разкопчах каишите от велкро, които стягаха противокуршумната жилетка и я свалих през глава.

— Къде искаш да я оставя?

— Където ти харесва — отвърна той. Гласът му бе мек и интимен от самите думи.

Заобиколих леглото и отидох от другата му страна, по-далече от него, след което поставих жилетката върху сатенените чаршафи.

Той се отпусна върху чаршафите, а черната му коса оброчи бледото му лице, правейки го съвършено. По-топло, определено тук ставаше по-топло.

— Нещо против да се освежа?

— Всичко, което имам е твое, ma petite. Досега трябва да си го разбрала.

Отстъпих към вратата и я отворих с чувство на облекчение. Затворих я, без всъщност да поглеждам към банята. Когато вдигнах поглед, издадох едно тихо уау.

Стаята бе дълга и тясна. Имаше двоен умивалник и огледала с кръгли бели крушки по краищата. Умивалниците бяха от черен мрамор, набразден от бели жилки. Всеки кран, всеки метален край блестеше в сребърно. Подът бе застлан в черно. Половин стена в сребърно и две огледални пана прикриваха черната табуретка, поставена до черна стена. От другата страна също имаше полустена. Следваше ваната. Три мраморни стъпала водеха към черна вана, достатъчно голяма, че да събере четирима души. Кранът представляваше сребърен лебед с разперени крила. Нямахме начин да си взема душ, което бе предпочитаният от мен вариант, и лебедът ми идваше малко в повече, но като изключим това, беше възхитително.

Седнах на хладния мраморен ръб. Беше почти пет сутринта. Очите ми горяха от липсата на сън. Притокът на адреналин от близкия досег със смъртта отдавна беше изчезнал. Исках да бъда успокоена, държана в нечия прегръдка, да, сексът беше някъде там, но не ми беше основният приоритет за тази вечер. Мисля, че и Ричард, и Жан-Клод биха казали, че никога не ми е основен приоритет, но това си беше техен проблем. Добре де, беше наш проблем.

Ако Ричард се бе изпънал на леглото в съседната стая, щях да му скоча тази вечер. Но не беше Ричард, а щом се появеше, щяхме да спим в леглото на Жан-Клод. Изглеждаше доста евтино да правим секс за пръв път в леглото на другото ми гадже. Но не само момчетата страдаха от сексуалното напрежение, аз също потъвах.

Дали Ричард беше прав? Нима фактът, че Жан-Клод не е човек, бе единственото нещо, което ме държеше извън леглото му? Не. Или поне така смятах. А извън леглото на Ричард? Отговорът, за съжаление, беше може би „да“.

Поосвежих се и не можах да се сдържа да не погледна как изглеждам в огледалото. Гримът бе леко поизбледнял, но очната линия все още караше големите ми кафяви очи да изпъкват като драматичен контраст. Ружът почти бе изчезнал, а червилото отдавна липсваше.

Имах червило в дамската си чантичка. Можех да оправя поне това. Но да си сложа червило, щеше да е като да призная, че ми пука какво мисли Жан-Клод. Пукаше ми. Това беше наистина плашещата част. Не сложих повече червило. Върнах се в спалнята както си бях, нека си мисли каквото иска.

Беше се облегал на един лакът и ме наблюдаваше, докато минавах през вратата.

— Ma petite, красива си. Поклатих глава.

— Хубавка, да, но не и красива.

Той наклони глава на една страна, изпращайки вълна от къдрици върху рамото си.

— Кой ти каза, че не си красива?

Облегнах се на вратата.

— Когато бях малка, баща ми имаше навика да се появява иззад гърба на майка ми, да я прегръща през кръста и да казва: „Как е най-красивата жена на света?“ Казваше й го поне веднъж на ден. Тя се разсмиваше и му казваше да не бъде глупав, но аз бях съгласна с него. За мен тя беше най-красивата жена на света.

— Тя ти е била майка. Всички малки момиченца мислят същото за майките си.

— Може би, но две години след като тя умря, татко се ожени отново. Ожени се за Джудит, която бе висока, руса и синеока и нямаше нищо общо с майка ми. Ако наистина е вярвал, че майка ми е най-красивата жена на света, защо се ожени за някаква нордическа ледена принцеса? Защо не се ожени за някоя малка и дребна като майка ми?

— Не знам, ma petite — отвърна той тихо.

— Джудит имаше дъщеря, по-малка от мен само с две години. Заедно си родиха Джош и той също беше рус и синеок като тях. Аз изглеждах като малка тъмна грешка на семейните снимки.

— Кожата ти е почти толкова бледа, колкото е и моята, ma petite.

— Но имам очите и косата на майка си. Косата ми не е кестенява, черна е. Една жена попита Джудит пред мен дали съм осиновена. Джудит каза, че не съм, а че съм дете от първия брак.

Жан-Клод се плъзна от леглото. Приблужи се към мен и ми се наложи да сведа поглед към земята. Страшно ми се искаше да ме прегърнат, да ме успокоят. Ако беше Ричард, щях да отида при него. Но не беше Ричард.

Жан-Клод докосна бузата ми и повдигна лицето ми, докато не се наложи да го погледна в очите.

— Живял съм над триста години. За това време идеалът за красота се промени много пъти. Големи гърди, малки, слаби, с извивки, високи и ниски, всички са били считани за върха на красотата в един или друг момент. Но през цялото това време, та petite, никога не съм желал така друга, както желая теб.

Той се наведе към мен и аз не се отдръпнах. Устните му докоснаха моите в нежна целувка.

Той направи онази последна стъпка, за да притисне телата ни едно в друго, и аз го спрях, поставяйки ръка на гърдите му, но всичко, което докоснах бе гола кожа. Пръстите ми докоснаха гладките краища на белега от изгорено с формата на кръст. Преместих ръка и почувствах туптящото му сърце срещу дланта си. Не беше по-добър ход.

Той си пое дъх и прошепна в устните ми:

— Кажи ми „не“, та petite, и ще спра.

Трябваше да преглътна два пъти, преди да проговоря.

— Не.

Жан-Клод се отдръпна от мен. Отново се излегна на леглото, както и преди, облегнат на лакти, с крака, висящи извън леглото от колената надолу. Гледаше ме и мисля, че ме предизвикваше да се присъединя към него.

Не бях толкова глупава. Някаква тъмна част от мен бе изкушена. Понякога похотта е по-малко логична от любовта, но е по-лесно да ѝ се противостои.

— Толкова месеци се правя на смъртен заради теб. Мислех си, че през март, когато държа голото ми тяло и сподели кръвта си с мен, това ще се окаже повратна точка за нас. Че ще се поддадеш на желанието си и ще признаеш чувствата си към мен.

Усетих как лицето ми пламва. Нямах добро извинение за любовната игра, която бе излязла от контрол. Бях слаба, осъдете ме.

— Дадох ти кръв, защото умираше. В противен случай никога нямаше да го направя. Знаеш го.

Той ме погледна. Не вампирските номера ме накараха да искам да извърна поглед. Беше суровата честност, която никога преди не бях виждала по лицето му.

— Сега го знам, та petite. Когато се завърнахме от Брансън, ти се хвърли в ръцете на Ричард, сякаш е спасително въже. Продължихме да излизаме, но ти се отдалечи. Почувствах го, но не знаех как да го спра.

Седна на леглото с ръце в скута си. По лицето му премина изражение на объркване и безпомощност.

— Никога не ми се е случвало друга жена да ми откаже, та petite.

Разсмях се.

— О, кажи после, че егото ти не е огромно.

— Не е егото, та petite, това е самата истина.

Подпрях се на вратата на банята и се замислих над това.

— За близо триста години никоя не ти е казала „не“?

— Толкова трудно ли ти е да го повярваш?

— Ако аз мога, значи могат и те.

Той поклати глава.

— Не оценяваш колко силна е всъщност волята ти, та petite. Впечатляваща е. Нямах си идея колко впечатляваща.

— Ако бях паднала в прегръдките ти първия път, когато се срещнахме, или дори дванадесетия, щеше да преспиш с мен, да ми пуснеш кръв и да ме зарежеш.

Наблюдавах как истината в думите ми се отразява на лицето му. До този момент не бях осъзнала колко голям контрол има върху лицевите си изражения, как именно липсата на реакция го правеше да изглежда по-неземен, отколкото беше.

— Права си — отвърна той. — Ако се беше кикотила и умилквала около мен, нямаше да те погледна втори път. Частичният ти имунитет към силите ми бе първото нещо, което ме привлече в теб. Но твърдоглавието ме заинтригува, този тотален отказ от мен.

— Беше предизвикателство.

— Да.

Погледнах към внезапно проясненото му лице. Помислих си, че за пръв път мога да видя истината в очите му.

— Добре, че ти устоях. Не обичам да ме използват и захвърлят.

— Някога беше просто предизвикателство, нещо, което да покоря. После се заинтригувах от нарастващите ти сили. Видях възможности да те използвам, за да подсиля позициите си, стига да се присъединеше към мене.

По лицето му премина нещо като болка и ми се прииска да попитам дали е истинска. Дали нещо от това е истинско, или е поредното представление. Вярвах, че Жан-Клод ще направи каквото е нужно, за да остане жив. Не вярвах, че ще каже истината, дори да е седнал върху купчина библии.

— Спасявала съм ти задника достатъчно пъти. Провъзгласена съм за официалния ти човешки слуга. Какво още искаш?

— Теб, ma petite — изправи се, но не се приближи. — Вече не предизвикателството или обещанието за сила ме карат да гледам към теб.

Внезапно пулсът ми затупка в гърлото, а не бе направил нищо.

— Обичам те, Анита.

Гледах го и очите ми се разширяваха. Отворих уста и я затворих. Не му вярвах. Лъжеше с такава лекота, толкова добре. Беше майстор на манипулирането. Как можех да му повярвам сега?

— Какво искаш да кажа?

Той поклати глава и изражението на лицето му стана обичайното. Съвършената красота, която минаваше за обичайна. Но вече знаех, че дори това е маска, криеща по-дълбоки емоции.

— Как го правиш?

— След като няколко века си бил принуден да приучаваш лицето си да има приятно, неразгадаемо изражение, губиш цялата на всичко останало. Неведнъж оцеляването ми е зависело от изражението. Искан ми се да осъзнаеш какво усилие ми костваше тази малка проява на човечност.

— Какво искаш да ти отговоря, Жан-Клод?

— Обичаш ме малко, в това съм сигурен.

Свих рамене.

— Може би, но малко не е достатъчно.

— Обичаш Ричард много, нали?

Срещнах погледа му и ми се искаше да излъжа, да пощадя чувствата му, но този тип лъжи нараняваха повече от истината.

— Аха.

— И въпреки това не си направила избора си. Не си ми казала да ви оставя да се наслаждавате на семейното щастие. Защо?

— Последният път, когато водихме този разговор, ми каза, че ще убиеш Ричард.

— Ако само това те спира, та petite, не се плаши. Няма да убия Ричард само защото си преспала с него, а не с мен.

— Откога? — попитах аз.

— Маркус се превърна в мой враг, щом обявих подкрепата си за Ричард. Това не може да се промени — той облегна рамо на поблизката до мен колона на леглото. — Мислех да отправя молба към друга глутница. Винаги има някой амбициозен алфа. Някой, който би искал собствена глутница, но заради сантиментални чувства или поради недостатъчна сила е обречен вечно да е втори. Бих могъл да убия Ричард и да доведа някого другого, който да убие Маркус.

Слушах го как обяснява плана си с делови тон.

— Какво промени решението ти?

— Ти.

— Я пак?

— Ти го обичаш, та petite. Наистина го обичаш. Смъртта му би унищожила нещо в теб. Когато Джулиана умря, си мислех, че никога повече няма да изпитвам чувства към някоя друга. И наистина бе така, докато не срещнах теб.

— Няма да убиеш Ричард, защото това би ме наранило?

— Oui.

— Значи щом Ричард се появи тук, мога да му кажа, че съм избрала него, и ти ще ни оставиш да си тръгнем, да се оженим и прочее?

— Няма ли и едно друго препятствие пред сватбата ви, освен мен? — попита той.

— Какво?

— Трябва да го видиш да се превръща във вълча форма — Жан-Клод се усмихна и поклати глава. — Ако Ричард беше човек, щеше да го посрещнеш на вратата с усмивка и с „да“ на уста. Но ти се страхуваш от онова, което е. Той не е достатъчно човек за теб, та petite.

— Не е достатъчно човек за себе си — отвърнах аз.

Жан-Клод повдигна вежди.

— Да, Ричард бяга от звяра си, както ти бягаш от мен. Но Ричард споделя тялото си с него. Не може да го надбяга.

— Знам това.

— Ричард все още бяга, та petite. И ти бягаш с него. Ако беше спокойна, че можеш да го приемеш изцяло, досега да си го направила.

— Той продължава да си намира извинения да не се преобрази пред мен.

— Страхува се от реакцията ти — отвърна Жан-Клод.

— Не е само това — отвърнах. — Ако мога да прегърна звяра му, не съм сигурна, че той ще е способен да ме приеме.

Жан-Клод наклони глава на една страна.

— Не разбирам.

— Той мрази онова, което представлява, много силно. Мисля, че ако приема звяра му, той няма... няма да ме обича повече.

— Това, че си способна да приемеш звяра му, ще те направи каква... извратена ли?

Кимнах утвърдително.

— Така мисля.

— Набучена си на рогата на неприятна дилема, та petite. Той няма да се люби с теб или да се ожени за теб, преди да си приела звяра му. Но ако го приемеш, ще се отдръпне от теб.

— Аха.

Той поклати глава.

— Само ти можеш да избереш двама мъже в един живот, които да са толкова обърквачи.

— Не съм го направила нарочно.

Оттласна се от леглото. Спря на две крачки от мен, гледайки надолу.

— Опитах се да се правя на смъртен заради теб, та petite. Но Ричард е много по-добър в това да е човек от мен. Не съм бил истински човек от твърде дълго време. Ако не мога да съм по-добрият човек, нека бъда по-доброто чудовище.

Присвих очи.

— Какво би трябвало да означава това?

— Означава, та petite, че Джейсън ми каза какво се е случило този следобед. Знам колко близо сте стигнали.

Колко бе успял да чуе ликантропът? Със сигурност повече, отколкото ми бе приятно да знам.

— Как обичам да ме шпионират.

— Не бъди пренебрежителна, та petite, моля те.

Молбата привлече вниманието ми.

— Слушам те.

— Веднъж ти казах, че ако Ричард може да те докосва, а аз не, това няма да е честно. Това все още е в сила.

Отблъснах се от вратата. Беше прекрачил границата.

— Да не би да ме молиш да ти позволя да ме докосваш там, където Ричард ме е докосвал?

Той се усмихна.

— Такова праведно възмущение, *ma petite*. Но не се плаши. Да ти се натрапя по такъв начин, ще мирише на изнасилване. Никога не са ме вълнували подобни неща.

Отстъпих крачка назад, така че помежду ни да има малко разстояние. Никога не е била добра идеята да сме толкова близо, освен ако не бях наистина ядосана.

— Та какво казваш?

— Винаги си ми забранявала да използвам върху теб вампирски номерца, както ги наричаш — той вдигна ръка, преди да успее да отговоря. — Нямам предвид да те омагьосвам с очи. Дори не съм сигурен, че това вече е възможно. Не мога да бъда човек, *ma petite*. Аз съм вампир. Нека ти покажа, че това носи удоволствия отвъд човешките.

Поклатих отрицателно глава.

— Няма начин.

— Една целувка, *ma petite*, това е всичко, което искам. Целомъдрена целувка.

— И къде е уловката? — попитах аз.

Очите му бяха плътно, искрящо сини. Кожата му блестеше като алабастр под светлината на лампите.

— Не мисля така — отвърнах.

— Ако наистина беше сигурна в Ричард, щях да те оставя на него. Но нима фактът, че те обичам, не ме прави достоен поне за целувка? — той се плъзна зад мен.

Отстъпих назад, но там беше вратата и нямаше накъде да ходя.

Беше като жива скулптура от слонова кост и сапфири, твърде красив, че да се опише с думи. Твърде красив, че да бъде докосван. Дланите му се плъзнаха по моите ръце. Ахнах. По кожата ми потече

енергия, като мек прилив, подобна на въздух, танцуващ върху тялото ми.

Вероятно се бях стегнала, защото Жан-Клод изрече:

— Няма да боли, това ти обещавам.

— Само целувка — прошепнах в отговор.

— Само целувка — прошепна той.

Лицето му се наведе към моето. Устните му се докоснаха до моите, нежно, бавно. Силата потече по тях в устата ми. Мисля, че за миг спях да дишам. Чувствах се така, сякаш кожата ми се топи и ще потъна в тялото му, в тази искряща сила.

— Изглежда пристигнах точно навреме — Ричард стоеше в рамката на вратата.

Притиснах ръка към гърдите на Жан-Клод и го отблъснах достатъчно силно, че да се олюлее. Борех се за въздух, сякаш се давех. Кожата ми пулсираше и кънтеше от силата, която все още пълзеше по мен, в мен.

— Ричард — прошепнах аз. Искаше ми се да кажа, че не е каквото изглежда, но не можех да си поема достатъчно въздух.

Жан-Клод се обърна, усмихвайки се. Знаеше точно какво да каже.

— Ричард, колко хубаво, че се присъедини към нас. Как мина покрай вълка ми?

— Не беше толкова трудно.

Втренчих се в двамата. Все още имах проблеми с дишането. Чувствах се така, сякаш всеки нерв от тялото ми е бил докоснат в един и същ момент. Линията между удоволствие и болка беше адски тънка и не бях сигурна от коя страна съм.

Светлината се оттичаше от Жан-Клод и той изглеждаше блед, прекрасен, почти човешки.

Ричард стоеше точно под арката на вратата. Очите му светеха, но не с вътрешна светлина, а от гняв, гняв, който ги караше да танцуват, стягаше мускулите по раменете и ръцете му така, че усилието си личеше отдалеч. Никога преди не ми бе правело впечатление колко огромен е физически. Изглеждаше като че изпълва повече пространство, отколкото трябва. Първият приток от силата му, караща кожата ми да изтръпва, се изля върху мен.

Поех си дълбоко дъх на пресекулки и тръгнах към него. Колкото повече се приближавах, толкова по-плътна ставаше силата, на около шест крачки от него беше като да пристъпяш в почти плътна маса от пулсираща и вибрираща енергия.

Стоях там и се опитвах да преглътна. Беше облечен в дънки и зелена фланела с ръкави, навити до лактите. Косата му падаше свободно по раменете, на гъсти вълни. Бях го виждала такъв стотици пъти, но внезапно всичко изглеждаше различно. Никога не се бях страхувала от Ричард, не наистина. Сега за пръв път видях, че има нещо, от което да се страхувам. Нещо плуваше зад очите му, звярът му, беше го призовал. Сега той се намираще зад тези кафяви очи. Чудовище, чакащо да бъде пуснато на свобода.

— Ричард — казах аз и се прокашлях, за да прочистя гърлото си, — какво ти става?

— Утре е пълнолуние, Анита. Точно в момента силните емоции не са добра идея — яростта изтъняваше лицето му, правеше прекрасните му скули високи и стегнати. — Ако не бях се намесил, щеше ли да нарушиш обещанието си към мен?

— Той все още не знае с какви чорапи съм обута — отвърнах аз.

Ричард се усмихна и част от напрежението изчезна.

— Твърде гладко за жартиери — отбеляза Жан-Клод. — Чорапогащи, макар че може и да са без чатал, за това не съм сигурен.

Ричард изръмжа.

Погледнах назад към Жан-Клод.

— Не ми помагай.

Той се усмихна и кимна. Подпря гърба си на една от колоните на леглото, а пръстите му танцуваха по голата кожа на гърдите му. Беше подканящо и точно такава бе намерението му. Проклет да е.

Ниско басово изръмжаване привлече вниманието ми обратно към Ричард. Той пристъпи към леглото, сякаш всяко движение му причиняваше болка. Напрежението буквално свистеше през натрупващата се енергия. Нима щях да го видя как се превръща тук и сега? Ако се превърнеше, щеше да има битка и за пръв път се притеснявах и за безопасността на Жан-Клод, освен за тази на Ричард.

— Не го прави, Ричард, моля те.

Взираше се покрай мен право в Жан-Клод. Не посмях да извърна очи, за да видя каква дяволия прави вампирът. Ръцете ми и без това

бяха пълни с върколака пред мен.

Нещо потрепна по лицето му. Бях сигурна, че Жан-Клод е направил нещо зад гърба ми. Ричард издаде звук, който бе повече животински, отколкото човешки и се втурна към леглото. Не се отместих от пътя. Отстоях позицията си и когато се изравни с мен и тръгна да ме подминава, се хвърлих към него и го принудих да направи почти перфектно превъртане през рамо. Инерцията му свърши останалото. Може би ако бях пуснала ръката му, щяхме да избегнем останалата част, но направих класическата грешка. Не вярвах, че Ричард ще ме нарани.

Той сграбчи ръката, която го държеше и ме метна през стаята. Беше паднал по гръб и нямаше нужната опора и това ме спаси. Оказах се във въздуха само за секунда и след това се претърколих по килима, върху който се строполих. Светът все още се въртеше, когато ръката ми посегна за ножа. Не можех да чуя нищо, освен кръвта, нахлуваща в главата ми, но знаех, знаех, че идва.

Той ме докосна по ръката и ме завъртя обратно и аз допрых сребърното острие до гърлото му. Той замръзна на място, опитвайки се, поне така смятам, да ми помогне да се изправя. Дватама се гледахме от няколко сантиметра разстояние. Гневът бе изчезнал от лицето му. Очите му бяха нормални и прекрасни както винаги, но аз продължих да държа ножа до гладката кожа на врата му, притискайки го леко, за да знае, че съм сериозна.

Той преглътна внимателно.

— Не исках да те нараня, Анита. Толкова съжалявам.

— Отдръпни се — казах аз.

— Наранена ли си?

— Отдръпни се, Ричард. Веднага!

— Нека ти помогна — той се наведе по-близо и аз притиснах острието, така че да потече тънка струйка кръв.

— Пусни ме, Ричард.

Той ме пусна и се отдръпна бавно. Изглеждаше объркан и наранен. Докосна кръвта по врата си, сякаш не осъзнаваше какво е.

Когато се отдръпна достатъчно, си позволих да се отпусна на килима. Нищо не беше случено, сигурна бях, и не кървах. Ако ме бе метнал към стената с тази сила, ситуацията щеше да е съвсем различна. Излизахме от няколко месеца, почти бяхме спали заедно

повече от веднъж и през цялото това време не бях оценила напълно с какво си играя.

— Ma petite, добре ли си? — Жан-Клод се намираше в основата на леглото. Наблюдаваше Ричард внимателно, докато се приближаваше към мен.

— Добре съм, добре съм — изгледах го кръвнишки. — Какво направи зад гърба ми, че го вбеси така?

Жан-Клод изглеждаше засрамен.

— Подразних мосю Зеeman. Може би дори исках битка. Ревността е глупава емоция. Откъде можех да знам, че няма да се дръпнеш от пътя на нападащ върколак?

— Не отстъпвам заради никого — почти се разсмях при тези думи. — Въпреки че следващия път може да направя изключение.

— Не исках да те нараня — обади се Ричард. — Но като ви видях по този начин... Да знам, че сте заедно, не е същото, като да ми го наврат в лицето.

Гневът му бе изчезнал в мига, в който ме бе наранил. Ужасът от онова, което бе направил, страхът за моята безопасност, здравият разум се бяха върнали моментално.

— Само се целувахме, Ричард, нищо друго, независимо какво му се иска да вярваш.

— Внезапно бях обзет от такава ревност. Съжалявам.

— Знам, че беше инцидент, Ричард. Просто се радвам, че наблизо нямаше стена.

— Можех да те нараня лошо — той пристъпи към мен с протегнати ръце и сам се спря. — А ти искаш да освободя звяра достатъчно, че да убива. Не разбираш ли колко трудна е борбата за контрол?

— Разбирам по-добре, отколкото преди няколко минути — отвърнах аз.

— Чантите ти са в коридора, ще ги донеса и се махам — това бе погледът, от който изпитвах ужас. Погледът на смазаното кученце. Беше по-лесно да се справя с гнева, макар и по-опасно.

— Не си отивай.

И двамата ме изгледаха.

— Жан-Клод предизвика това — вдигнах ръка, преди той да успее да протестира. — О, знам колко ти беше приятно, но при все

това искаше Ричард да ни види заедно. Искаше да започне бой. Искаше да ми покажеш, че той е толкова чудовище, колкото и ти. Справи се великолепно по всички точки. Сега се разкарай.

— Изхвърляш ме от собствената ми спалня? — изглеждаше развеселен.

— Аха — изправих се и се чувствах съвсем леко нестабилна на високите токчета.

Жан-Клод въздъхна.

— Значи за вечни времена ще бъда захвърлен в ковчега си и никога няма да усетя блаженството от компанията ти, докато потъвам в сън.

— Не отиваш да спиш, Жан-Клод. Умираш. Може да желая топлото ти, дишащо тяло, но още не съм готова за пълния комплект.

Той се усмихна.

— Много добре, *ma petite*. Оставям ви с мосю Зееман да обсъдите последните няколко минути. Ще поискам само едно нещо.

— И то е? — попитах аз.

— Да не се любите в леглото ми, когато не мога да се присъединя към вас.

Въздъгнах.

— Ще е доста долно да правя любов с Ричард в леглото ти. Мисля, че по този въпрос няма за какво да се притесняваш.

Жан-Клод погледна към Ричард. Очите му сякаш попиваха всеки сантиметър от тялото му и се задържаха малко повече на кървящата рана на врата му, но може и да беше плод на въображението ми.

— Ако някой може да устои на изкушението, това си ти, *ma petite* — Жан-Клод ме погледна и изражението му бе неразгадаемо. — Съжалявам, че за малко щеше да пострадаш. Не исках това да се случва.

— Винаги имаш добри намерения — отвърнах аз.

Той въздъхна, после се усмихна. Хвърли един поглед на Ричард.

— Може пък в крайна сметка да не съм по-доброто чудовище.

— Разкарай се — казах аз.

Той излезе, без да спира да се усмихва. Затвори вратата след себе си и ме остави да се мъча със силата му, танцуваща по кожата ми, с усещането за устните му върху моите и ръцете му върху тялото ми. Беше само целувка. Любовна игра. Но дори и притокът на адреналин,

на това, че почти ме метнаха към стена, не можеше да прогони остатъчния ефект.

Ричард се взираше в мен, сякаш някак можеше да почувства силата.

— Ще ида да взема чантите — каза той. Можеше да изрече толкова много неща, но това бе най-безопасното.

Отиде да вземе чантите, а аз седнах на леглото. Ричард можеше да ме убие. Жан-Клод никога не би изгубил контрол по този начин. Искях Ричард да прегърне звяра си, но може би не разбирах какво значи това.

Седнах на ръба на леглото, чакайки Ричард да се върне в стаята. Кожата ми беше настръхнала от прощалния дар на Жан-Клод. Само целувка, и Ричард почти се бе нахвърлил на мен и Жан-Клод. Интересно, какво щеше да направи, ако ни беше хванал да вършим нещо наистина сладострастно? По-добре да не разбирам.

Ричард остави куфара и двете ми чанти в стаята. Излезе и се върна с малката си чанта за преспиване.

Стоеше в рамката на вратата и ме гледаше. Отвърнах на погледа. Кръвта все още се процеждаше от гърлото му на мястото, където го бях порязала. Изглеждаше сякаш никой от нас не знае какво да каже. Мълчанието нарастваше, докато не стана толкова плътно, че буквално натежа.

— Съжалявам, че те нараних — изрече той. — Преди никога не съм губил контрол по този начин — пристъпи в стаята. — Но като те видях с него...

Протегна ръце, после ги отпусна безпомощно до тялото си.

— Беше само целувка, Ричард. Това е всичко.

— С Жан-Клод никога не е само целувка.

Нямаше как да оспоря това.

— Искях да го убия — изрече Ричард.

— Забелязах.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Как е вратът ти?

Докосна раната и на ръката му се появи прясна кръв.

— Сребърно острие, няма да зарасне веднага.

Застана пред мен със сведен поглед, толкова близо, че крачолите на дънките му почти се отъркаха в коленете ми. Беше твърде близо. Остатъчното докосване от силата на Жан-Клод извикваше болка по кожата ми. Близостта на Ричард влоши нещата.

Ако се изправех, телата ни щяха да се докоснат, толкова близо бе. Останах седнала, опитвайки се да преглътна последните остатъци от

целувката на Жан-Клод. Не бях сигурна какво ще се случи, ако сега докосна Ричард. Чувството бе сякаш каквото и да бе сторил Жан-Клод, то реагираше на тялото му. Или пък бях аз. Може би изпитвах такава нужда. Може би тялото ми се бе уморило да казва „не“.

— Наистина ли щеше да ме убиеш? — попита Ричард. — Щеше ли да можеш да забиеш ножа?

Гледах го и ми се искаше да го излъжа заради прямотата в погледа му, но не го направих. Онова, което щяхме да правим един с друг, онова, което означавахме един за друг не трябваше да се базира на лъжа.

— Да.

— Просто така?

Кимнах.

— Просто така.

— Видях го в очите ти. Студени, безстрастни, сякаш някой друг гледаше през тях. Ако бях сигурен, че мога да убивам хладнокръвно, щях да съм страшно уплашен.

— Ще ми се да ти обещаая, че няма да ти хареса, но не мога.

— Знам — той ме погледна. — Не мога да те убия. По никаква причина.

— Нещо в мен ще се прекърши, ако те загубя, Ричард, но първата ми реакция е да се защитя на всяка цена. Така че, ако някога пак имаме подобно неразбирателство като тази вечер, не ми помагай, не се приближавай, докато не съм сигурна, че няма да ме изядеш. Става ли?

Той кимна.

— Става.

Притокът на енергия, който ми бе дал Жан-Клод избледняваше, успокояваше се. Изправих се и тялото на Ричард се докосна в моето. Почувствах моментален приток на друга енергия, която нямаше нищо общо с вампира. Аурата на Ричард ме обгърна като полъх на топъл бриз. Ръцете му се плъзнаха зад гърба ми. Плъзнах своите около кръста му и положих глава на гърдите му. Слушах дълбокото тупкане на сърцето му, докосвайки с длани мекотата на фланелата. Имаше чувство за уют в прегръдките на Ричард, което липсваше, когато Жан-Клод ме държеше в своите.

Той прокара ръка през косата ми и я отметна на една страна. Дръпна ме назад, докато можеше да вижда лицето ми и се наведе с

разтворени устни. Изправих се на пръсти, за да ги посрещна.

Нечий глас изрече:

— Господарю.

Ричард се обърна, без да ме пуска, така че и двамата да можем да виждаме вратата. Джейсън пълзеше по белия килим и оставяше следи от алени капки по пътя си.

— Господи, какво ти се е случило? — попитах аз.

— Аз му се случих — отвърна Ричард. Той се приближи до пълзящия мъж.

— Какво искаш да кажеш с това, че ти си му се случил?

Джейсън се доближи до краката на Ричард и притисна лице към килима:

— Съжалявам.

Ричард коленичи и го изправи до седнала позиция. По лицето му се стичаше кръв от рана над очите. Беше дълбока и се нуждаеше от шевове.

— Метнал си го в някоя стена? — попитах аз.

— Опитал се да ми попречи да стигна до теб.

— Не мога да повярвам, че си направил това.

Ричард ме погледна.

— Искаш да съм водач на глутницата. Искаш да съм алфа. Е, това е нужно — той поклати глава. — Да можеше да видиш лицето си. Изглеждаш толкова вбесена. Как искаш да убия друго същество, а същевременно си ядосана от малко грубост и пердах?

Не знаех какво да кажа.

— Жан-Клод каза, че убийството на Маркус няма да е достатъчно. Че трябва да си готов да тероризираш глутницата, за да я контролираш.

— Прав е — Ричард изтри кръвта от лицето на Джейсън. Раната вече бе почнала да се затваря. Постави кървавите пръсти в устата си и ги облиза.

Стоях замръзнала и зяпах като неволен свидетел на автомобилна катастрофа.

Ричард се наведе близо до лицето на Джейсън. Мисля, че знаех какво ще направи, но трябваше да го видя, за да го повярвам. Облиза раната. Прокара език по откритата рана, както би направило куче.

Извърнах се. Това не можеше да е моят Ричард, моят надежден, успокояващ Ричард.

— Не можеш да понесеш гледката, нали? — попита той. — Да не мислиш, че убиването е единственото, което отказвах да върша?

Гласът му ме накара да се обърна.

На брадичката му имаше кърваво петно.

— Наблюдавай всичко, Анита. Искам да видиш какво означава да си алфа. После ми кажи дали си струва. Ако не можеш да го понесеш, не смей отново да ме караш да го правя — погледът в очите му превръщаше думите му в предизвикателство.

Предизвикателствата ги разбирах. Седнах на ръба на леглото.

— Давай. Цялата съм твоя.

Ричард отметна косата си на една страна и разкри раната на врата си.

— Аз съм алфа и храня глутницата. Пролях кръвта ти и сега ти я връщам — топлият прилив на сила изпълни стаята.

Джейсън го гледаше, а очите му се бяха завъртели почти до бяло.

— Маркус не прави това.

— Защото не може — отвърна Ричард. — Аз мога. Нахрани се с кръвта ми, с извинението ми, със силата ми и никога повече не се изправяй срещу мен.

Въздухът бе така натежал от енергия, че правеше дишането трудно.

Джейсън се изправи на колене и постави уста върху раната, първоначално колебливо, сякаш се страхуваше, че ще бъде отблъснат или наранен. Когато Ричард не каза нищо, Джейсън притисна уста към отворената рана и започна да пие. Мускулите на челюстта му се движеха, гърлото му преглъщаше. Едната му ръка се плъзна зад гърба на Ричард, другата — на рамото му.

Обикалях около тях, докато не заставах така, че да мога да виждам лицето на Ричард. Очите му бяха затворени, изражението умиротворено. Трябва да бе почувствал, че го гледам, защото отвори очи. В тях имаше гняв, гняв, частично насочен и към мен. Не беше само заради убиването на Маркус, беше заради отказването от частици от човечността му. Не бях разбрала това, не и до този момент.

Той докосна рамото на Джейсън.

— Достатъчно.

Джейсън се притисна по-силно към раната като бозаещо кутре. Ричард го отдели със сила от врата си. Около раната се бе образувала смучка.

Джейсън се отпусна назад, наполовина сгушен в прегръдката на Ричард. Облиза крайчеца на устата си, за да погълне и последните капчици кръв. Изкикоти се и се претърколи по-далече от Ричард, за да коленичи на пода. Потърка лице в крака на Ричард.

— Никога не съм чувствал нещо подобно. Маркус не може да споделя сила по този начин. Някой друг в глутницата знае ли, че можеш да споделяш кръв?

— Кажи им — отвърна Ричард. — Кажи на всички.

— Наистина ще убиеш Маркус, нали? — попита Джейсън.

— Ако не ми остави друг избор, да. Сега върви, Джейсън, другият ти господар чака.

Джейсън се изправи и за малко не падна. Позакрепи се, търкайки длани надолу по краката и ръцете си, сякаш се къпеше в нещо невидимо за мен. Може би се опитваше да прилепи топлата, дуплеца се около него сила. Отново се разсмя.

— Ако ще ме храниш, може да ме блъскаш в стените колкото си искаш.

— Разкарай се — изрече Ричард.

Джейсън се махна.

Ричард все още беше коленичил на пода. Вдигна поглед към мен.

— Сега разбираш ли защо не исках да го правя?

— Да — отвърнах аз.

— Може би ако Маркус знае, че мога да споделям кръвта си, силата си, ще се оттегли.

— Все още се надяваш да не го убиваш.

— Не става дума само за убийството, Анита. А за всичко, което върви с него. Това, което току-що направих с Джейсън. Стотици неща и нито едно от тях не е особено човешко.

Погледна ме и в кафявите му очи имаше тъга, която не бях виждала преди. Внезапно разбрах.

— Не е само убиването, нали? Щом веднъж завладееш глутницата с кръв и груба сила, ще трябва да я удържаш с кръв и сила.

— Именно. Ако някак успея да принудя Маркус да отстъпи, да се отдръпне, тогава ще имам възможност да правя нещата по друг начин

— пристъпи и застана пред мен, а очите му бяха изпълнени с желание.
— Успях да привлека на своя страна или към неутралитет поне половината глутница. Вече не подкрепят Маркус. Никой преди не е успявал да раздели глутница без убийства.

— Защо просто не се разделите на две глутници?

Той поклати глава.

— Маркус никога няма да го позволи. Водачите на глутницата получават десятък от всеки член на глутницата. Ще намали не само властта му, но и средствата му.

— Нима сега получаваш пари? — попитах аз.

— Всички все още плащат на Маркус. Аз не искам парите, а и това е още един сблъсък. Мисля си, че плащането на данък трябва да се прекрати.

Наблюдавах светлината по лицето му, плановете, мечтите. Изграждаше основите на властта си на базата на честност и бойскаутски принципи със създания, които можеха да ти разкъсат гърлото и след това да те изядат. Вярваше, че може да го направи. Докато наблюдавах красивото му, изпълнено с желание лице, и аз почти повярвах.

— Мислех си, че можеш да убиеш Маркус и с това да се свърши. Но няма да стане така, нали?

— Рейна ще се погрижи да бъда предизвикан. Освен ако не ги накарам да се страхуват от мен.

— Докато Рейна е жива, ще създава проблеми.

— Не знам какво да правя с нея.

— Мога да я убия — отбелязах аз. Изражението на лицето му казваше достатъчно. — Шегувах се — подхвърлих. Така де. Ричард не би се съгласил с практичността на предложението, но ако искахме да е в безопасност, Рейна трябваше да умре. Звучеше жестоко, но бе самата истина.

— Какво си мислиш, Анита?

— Че може би ти си прав, а ние грешим.

— За какво?

— Може би не трябва да убиваш Маркус.

Очите му се разшириха.

— Мислех си, че си ми ядосана, задето не убивам Маркус.

— Не за убиването на Маркус. За излагането на всички на опасност, като не убиваш Маркус.

Той поклати глава.

— Не виждам разлика.

— Разликата е, че убийството е начин да се постигне нещо, а не самото му постигане. Искам те жив. Маркус да го няма. Членовете на глутницата, които те следват, да са в безопасност. Не искам да ти се налага да ги измъчваш, за да държиш глутницата под контрол. Ако можем да постигнем всичко това, без да убиваме никого, то нямам нищо против. Не мисля, че съществува вариант без убиване. Но ако измислиш такъв, ще те подкрепя.

Той изучаваше лицето ми.

— Да не би да ми казваш, че сега не смяташ, че трябва да убивам?

— Аха.

Той се разсмя, но по-скоро иронично, отколкото развеселено.

— Не знам дали да ти се развикам, или да те прегърна.

— На доста хора им действам по този начин — казах аз. — Виж, когато отидохме да спасим Стивън, трябваше да повикаш няколко души. Да подходиш от позицията на сила с трима или четирима лейтенанти зад гърба си. Има компромис между това да се правиш на сър Ланселот и да си Влад Цепеш.

Той седна на ръба на леглото.

— Способността да предавам сила чрез кръвта си е рядък талант. Впечатляващ е, но няма да е достатъчен. Ще трябва да приложи нещо много страховито, за да накарам Маркус и Рейна да отстъпят. Аз съм могъщ, Анита, наистина могъщ — каза го, сякаш е самата истина, без егоцентризъм или гордост. — Но не съм толкова могъщ.

Седнах до него.

— Ще направя всичко по силите си, Ричард. Просто ми обещавай, че няма да си невнимателен.

Той се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Няма да бъда невнимателен, ако ме целунеш.

Целунахме се. Вкусът му бе топъл и сигурен, но под него се усещаше сладко-соления вкус на кръвта и афтършейва на Джейсън. Отдръпнах се от него.

— Какво има?

Поклатих глава. Нямах да е от помощ, ако му кажех, че мога да усетя чужда кръв в устата му. Щяхме да работим в посока да не му се налага да прави подобни неща. Не звярът му щеше да открадне човечността му, а хиляди дребни нещица.

— Промени се за мен — изрекох аз.

— Какво?

— Промени се за мен, тук, сега.

Той ме погледна така, сякаш се опитваше да прочете нещо по лицето ми.

— Защо сега?

— Нека видя всичко от теб, Ричард, пълния комплект.

— Ако не искаш Жан-Клод да споделя леглото ти, определено не искаш и вълк.

— Няма да си в плен на вълчата форма до сутринта, сам го каза по-рано.

— Не, няма — изрече той тихо.

— Ако се промениш тази нощ и успея да го приема, можем да се любим. Ще започнем да планираме сватбата.

Той се разсмя.

— Може ли да убия Маркус, преди да се наложи да убивам Жан-Клод?

— Жан-Клод обеща да не те наранява — отвърнах аз.

Ричард замръзна.

— Вече си говорила с него за това?

Кимнах.

— Защо не ми беше ядосан?

— Каза, че ще отстъпи, ако не може да е с мен, така че просто отстъпва — не добавих частта за това, че Жан-Клод ме обича. Спестих я за по-късно.

— Призови звяра си, Ричард.

Той поклати глава.

— Не е само звярът ми, Анита. Става дума и за лукои, за глутницата. Трябва да видиш и тях.

— Виждала съм ги.

Той поклати отрицателно глава.

— Не си ни виждала при лупанара. Мястото на нашата сила. Там сме истински, без претенции, дори без самите нас.

— Току-що ти казах, че искам да се ожения за теб. Схвана ли го?
— попитах аз.

Ричард се изправи.

— Искам да се ожения за теб, Анита, повече от всичко останало на света. Желая те толкова много, че чак ме боли. Нямам си доверие да остана тук тази вечер.

— Досега успяхме да останем целомъдрени — отвърнах аз.

— С много мъка — той вдигна нощната чанта. — Лукои наричат секса „убийственият танц“.

— Е, и?

— Използваме същата фраза и за битката за наследяването.

— Все още не схващам проблема.

Той ме изгледа.

— Ще разбереш. Бог да ни е на помощ, ще разбереш.

Внезапно в него се откри нещо толкова тъжно и изпълнено с копнеж, че не исках да го пусна. Утре щеше да се изправи срещу Маркус и само защото се бе съгласил да убива, не значеше, че ще може. Когато настъпеше моментът, не вярвах, че няма да трепне. Не исках да го изгубя.

— Остани с мен, Ричард. Моля те.

— Няма да е честно спрямо теб.

— Не бъди такъв проклет бойскаут.

Той се усмихна и направи много несполучлива имитация на моряка Попай.

— Аз съм това, което съм.

Затвори вратата зад себе си. Даже не успях да го целуна за довиждане.

Пробудих се в мрака, а над мен се бе навел някой. Не можех да го видя, но чувствах нещо като тежест във въздуха над себе си. Ръката ми се плъзна под завивката и измъкна файърстара. Забих го в този, който се бе надвесил над мен, и той изчезна като сън. Плъзнах се от леглото и допрых гърба си до стената, стараяйки се да съм колкото се може по-малка мишена.

От мрака долетя глас. Прицелих се в неговата посока, напрягайки слуха си, за да чуя дали има още натрапници.

— Касандра е. Ключът за осветлението е над главата ти. Ще остана където съм, докато включиш лампите — гласът ѝ бе нисък, равен, от вида, който използваш за луди хора или за хора, насочили оръжие към теб.

Преглътнах тежко и плъзнах гръб нагоре по стената. Вдигнах лявата си ръка, докато не докоснах мястото с ключа, после коленичих обратно с пръсти, докосващи прекъсвача. Когато се пуснах максимално ниско и все още можех да включа осветлението, го направих. Светлините оживяха. Имаше един момент на заслепяване, в който клечках на пода с пистолет, насочен слепешком. Когато зрението ми се проясни, видях Касандра, застанала до основата на леглото с ръце, разперени настрани.

Гледаше ме. Очите ѝ бяха малко по-разширени. Дантелите на викторианската ѝ нощница потрепваха от дишането ѝ.

Да, викторианска нощница. Изглеждаше деликатна, подобна на кукла. Снощи я бях питала дали Жан-Клод е избрал нощницата. Не, тя я била избрала. Всеки със странностите си.

Стоеше на килима замръзнала, взираща се в мен.

— Анита, добре ли си? — тонът ѝ подсказваше, че не смята така.

Поех си дълбоко въздух и насочих оръжието към тавана.

— Аха, добре съм.

— Може ли да се раздвижа?

Стоях с пистолет до тялото.

— Не се опитвай да ме докосваш, когато съм дълбоко заспала. Най-напред кажи нещо.

— Ще го запомня — отвърна тя. — Мога ли да се движа?

— Аха. Какво има? — попитах.

— Ричард и Жан-Клод са отвън.

Погледнах часовника си. Беше един часът следобед. Бях спала почти шест часа. Или щях да съм, ако двете с Касандра не бяхме говорили около час. Не бях спала на чуждо място от години, а и, честно казано, девойка или не, Касандра пак си оставаше ликантропката, която бях срещнала едва предната вечер. Чувствах се странно да ѝ се доверявам като телохранител. Никога не се бях чувствала особено комфортно да спя с непознати. Не става дума за нещо сексуално. Простичко подозрение. Да си дълбоко заспал, е възможно най-безпомощното състояние, в което се оказват повечето от нас.

— Какво искат?

— Ричард каза, че има план.

Нямаше нужда да питам какъв план. Имаше само едно нещо в главата му в деня на пълнолунието: Маркус.

— Кажи им, че първо ще се облека — насочих се към куфара.

Касандра отиде до вратата. Открехна я съвсем леко и заговори тихо. Затвори я плътно зад гърба си и се върна при мен. Изглеждаше объркана. В нощницата, с обърканото изражение на лицето, изглеждаше като дванадесетгодишна.

Коленичих край куфара с дрехи в ръка и я погледнах.

— Сега пък какво?

— Жан-Клод каза да не си правиш труда да се обличаш. За момент я зяпнах.

— Да, бе. Обличам се. И двамата могат да почакаат малко.

Тя кимна и се отправи към вратата.

Отидох в банята. Погледнах се в огледалото. Изглеждах точно толкова уморена, колкото се чувствах. Измих си зъбите, погрижих се за неотложните неща и си пожелах да имаше душ. Щеше да ми помогне да се събудя. Можех да се изкъпя, но не бях сигурна, че момчетата могат да изтратят толкова. Освен това къпането бе нещо, което правех, когато се готвех да си лягам, а не да се събуждам. Трябваше ми нещо стимулиращо, а не успокояващо.

Ричард имаше план, но Жан-Клод беше с него. Това означаваше, че вампирът е помогнал в измислянето му. Беше плашеща мисъл.

Тази нощ Ричард щеше да се бори с Маркус. Утре можеше да е мъртъв. Мисълта накара гърдите ми да се свият. Зад очите си чувствах напрежение, което имаше повече общо със сълзите, отколкото с нещо друго. Можех да живея, ако Ричард беше някъде другаде. Щеше да е болезнено да не е с мен, но щях да оцелея. Можеше и да не оцелея, ако загинеше. Обичах Ричард. Наистина го обичах. Не исках да се отказвам от него. За нищо на света.

Жан-Клод се държеше като перфектния джентълмен, но не му вярвах. А и как бих могла? Винаги имаше поне дузина различни причини за всяко негово действие. Какъв беше планът? Колкото по-бързо се облячах, толкова по-бързо щях да разбера.

Може да се каже, че просто сграбчих разни неща от куфара. Почти всички дрехи, които притежавах, можеха да се носят една с друга. Тъмносини дънки, морскосиня тениска с яка, бели чорапи за джогинг. Не се облячах, за да впечатлявам някого. Сега, когато бях малко по-събудена, ми се искаше да бях избрала нещо по-малко практично. Любовта ни кара да се притесняваме за подобни неща.

Отворих вратата. Ричард стоеше край леглото. Гледката ме накара да се спра на място. Бе разресвал косата си, докато не бе заприличала на игрива вълна, спускаща се около раменете му. Беше облечен само с копринени боксерки в тъмнолилаво. Бяха цепнати високо от двете страни, така че можех да мярна бедрата му, докато се обръщаше към мен.

Когато успях да затворя устата си и си върнах способността да говоря, попитах:

— Защо сте облечени по този начин?

Жан-Клод се беше подпрял на едно рамо на стената. Беше облечен с черна роба, дълга до глезените, обшитата по краищата с черна кожа. Косата му се смесваше с кожената яка и беше трудно да се каже къде свършва едната чернота и къде започва другата. Бледият му врат и триъгълникът на гърдите му бяха почти съвършено бели на фона на кожата.

— Изглеждате все едно сте излезли от два различни порнофилма. Касандра спомена нещо за план. Какъв е планът?

Ричард се обърна към Жан-Клод. Погледите, които си размениха, казваха по-добре от всякакви думи, че са заговорничили зад гърба ми.

Ричард седна на крайчеца на леглото. Боксерките прилепнаха малко по-плътнo, отколкото можех да понеса и да остана спокойна, така че се наложи да отклоня поглед и го насочих към Жан-Клод. Не беше успокояващо, но поне по-голямата част от него бе облечена.

— Помниш ли как преди няколко месеца, малко преди Коледа, без да искаме, стартирахме някаква магическа енергия в апартамента ти? — попита Жан-Клод.

— Помня — отвърнах.

— Двамата с мосю Зееман мислим, че ние тримата можем да споделим силата си, да станем триумвират.

Погледнах първо единия, после другия.

— Обяснете.

— Има връзка между мен и вълците. Има връзка между теб, моя малка некромантке, и мъртвите. Похотта и любовта винаги са съдържали магическа енергия. Мога да ти покажа конкретни магии, които могат да използват връзката между вампира и неговите животни, между некроманта и вампира. Не трябва да се изненадваме, че между нас има сила.

— Давай по същество — казах аз.

Жан-Клод се усмихна.

— Мисля, че можем да призовем достатъчно сила, че да подкрепим един конкретен Улфрик. Познавам Маркус. Той няма да се бие, ако знае, че няма шанс да победи.

— Жан-Клод е прав — отвърна Ричард. — Ако успея да демонстрирам достатъчно сила, Маркус ще отстъпи.

— Откъде въобще сте сигурни, че можем да призовем това как-му-беше-името? — попитах аз.

— Направих малко проучване — отвърна Жан-Клод. — Има два случая на вампири господари, които са можели да призовават животни, като след това са превърнали някое от тези животни в превръщаческа форма, в нещо като човешки слуга.

— Е, и?

— Означава, че има шанс да съм способен да обвържа и двама ви.

Поклатих отрицателно глава.

— Няма начин, без вампирски белези. Вече съм го опитвала, не ми хареса.

— През декември нямаше белези върху никого от вас — отвърна Жан-Клод. — Мисля, че и без тях това ще проработи.

— Защо и двамата сте облечени по този начин?

Ричард изглеждаше засрамен.

— Това е всичко, което носех. Мислех си, че снощи ще споделяме едно легло.

Посочих към боксерките.

— Тези нямаше да ни помогнат да останем целомъдрени, Ричард.

По лицето му се прокрадна червенина.

— Знам, съжалявам.

— А сега ми кажи, че в куфара си нямаш бельо, *ma petite*.

— Не съм казвала, че няма.

Рони ме бе убедила да си купя един комплект, в случай че реша да се отдам на Ричард. Имаше желание да преспя с него преди сватбата, ако това щеше да прогони Жан-Клод от картинката.

— За кого си го купувала? — попита Ричард тихо.

— За теб, но не ме разсейвай. Защо са сладките пижами?

— Двамата с Ричард направихме няколко опита да призовем силата сами. Не действа само с нас двамата. Неговата неприязън към мен прави опитите безплодни.

— Вярно ли е, Ричард?

Той кимна.

— Жан-Клод казва, че се нуждаем от третия, нужна си ни ти.

— Каква е идеята на облеклото?

— Похотта и гневът призоваха силата първия път, *ma petite*. Имаме гнева. Липсва ни похотта.

— Я, чакайте малко — погледнах първо единия, после другия. — Да не предлагате да станем *menage a trois*!

— Не — обади се Ричард и се изправи. Тръгна към мен в малките си боксерки, показвайки плът из стаята. — Без секс, обещавам ти. Дори и за това не бих се съгласил да те споделям с него.

Прокарах върха на пръстите си надолу по копринените боксерки, леко, почти сякаш се страхувах.

— Тогава защо са костюмите?

— Времето ни изтича, Анита. Ако това ще проработи, трябва да проработи бързо — той ме хвана за ръцете, а ръцете му бяха горещи върху кожата ми. — Каза, че ще ми помогнеш с плана. Това е планът.

Отдръпнах се бавно от него и се обърнах към Жан-Клод.

— А ти какво получаваш от всичко това?

— Твоето щастие. Никой вълк няма да посмее да предизвика Ричард, ако сме истински триумвират.

— Моето щастие, да, бе — разгледах спокойното му лице и ми хрумна нещо. — Ти си вкусвал Джейсън, нали? Почувствал си силата, която е изсмукал от Ричард, нали? Нали, копеле такова?

Тръгнах към него, докато изговарях думите, борейки се с желанието да го ударя.

— И какво, *ma petite*?

Стоях пред него и запращах думите в лицето му.

— Какво ще спечелиш от това? И не ми разправяй глупости за щастията ми. Познавам те твърде отдавна.

Лицето му бе с най-милото, най-обезоръжаващо изражение.

— Ще получа достатъчно сила, така че никой вампир-господар, с изключение на Съвета, да не може да ме предизвика.

— Знаех си. Знаех си. Не правиш нищо без поне дузина подмолни мотиви.

— Печеля точно по същия начин, по който и мосю Зееман. И двамата ще подсигурирам политическата си подкрепа.

— Добре, а какво получавам аз?

— Ами, безопасността на мосю Зееман.

— Анита — изрече Ричард меко и ме докосна по рамото.

Завъртях се рязко към него. Гневните ми думи замряха след един-единствен поглед към лицето му. Толкова сериозно, толкова съсредоточено.

Сграбчи ме за раменете, а едната му длан обхвана лицето ми.

— Не е нужно да го правиш, ако не искаш.

— Разбираш ли какво предлага, Ричард? Никога няма да се освободим от него — докоснах ръката му там, където я бе поставил на лицето ми. — Не ни привързвай към него по този начин, Ричард. Щом получи част от теб, никога няма да те пусне.

— Ако наистина вярваше, че е зъл, щеше да си го убила много отдавна и да си се освободила от него.

Ако не направех това и Ричард загинеше тази вечер, щях ли да мога да живея със знанието за това? Наведох се към него, притискайки лице към гърдите му, вдишвайки аромата му. Не. Ако загинеше и бе имало възможност да го спася, никога нямаше да се отърся от вината.

Жан-Клод се приближи и застана до нас.

— Може да се окаже, че е бил един от онези ненормални инциденти, които е невъзможно да се повторят при контролирани условия, *ma petite*. Магията често работи така.

Обърнах се и го погледнах — с буза, все още притисната към голите гърди на Ричард, и ръцете му, обвити около мен.

— Обещавам. Единственото нещо, което ще поискам, е никой от нас да не се отказва. Трябва ни реална представа колко сила можем да призовем. Ако не е много, здраве да е, но ако е както си мисля, ще разреши доста проблеми.

— Ти, манипулативно копеле.

— Това „да“ ли е? — попита той.

— Да.

Ричард ме прегърна. Оставих ръцете му да ме държат, да ме успокоят, но погледнах Жан-Клод в очите. На лицето му имаше изражение, което бе трудно да се опише. Дяволът трябва да е гледал по този начин към човека, който се подписва върху пунктира и му продава душата си. Доволен, нетърпелив и малко гладен.

— Двамата с мосю Зеeman се забавлявайте. Аз ще мина през банята и после ще се присъединя към вас.

Самото изричане на думите ме накара да поискам да се откажа. Но не го направих.

— Сигурен ли си, че това не е някакъв сложен начин да ни накараш да се превърнем в *menage a trois*?

— Бих ли постъпил толкова нечестно?

— Аха.

Той се разсмя и звукът предизвика тръпки по кожата ми подобно на ледено кубче, спуснато по гръбнака ми.

— Ще ви оставя насаме — той ни подмина и влезе в банята.

Тръгнах след него и хванах вратата, преди да се е затворила. Той ме погледна през отвора.

— Да, *ma petite*?

— Най-добре е под тази роба да има още нещо, освен кожа.

Усмивката му бе достатъчно широка, че да се появи намек за зъби.

— Нима бих бил толкова недодялан, *ma petite*?

— Не знам.

Той кимна и затвори вратата.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах към другия мъж в живота си. Дрехите на Ричард лежаха сгънати върху куфара ми. Той се приближи към мен. Боксерките бяха срязани достатъчно високо, че да виждам почти ясна линия от стъпалото до кръста.

Ако бяхме наистина сами, щях да отида при него. Онова, което трябваше да е романтично, внезапно се оказа задушавашо неловко. Много добре чувах звука на течаща вода в банята. Жан-Клод планираше да се присъедини към нас. Иисусе Христе.

Ричард изглеждаше великолепно с коса, спусната над едното око. Беше спрял да се приближава. Най-сетне поклати глава.

— Защо внезапно всичко стана толкова неловко?

— Мисля си, че основната причина е в банята и се подготвя да се присъедини към нас.

Той се разсмя и отново поклати глава.

— Обикновено не ни отнема толкова време да се хвърлим в прегръдките си.

— Не — отвърнах аз.

С това темпо щяхме да се вираме един в друг като гимназисти на училищни танци, когато Жан-Клод излезеше.

— Да се срещнем по средата — казах аз.

Ричард се усмихна.

— Винаги.

Пристъпи към мен, за да ме посрещне. Мускулите на стомаха му трептяха, докато се движеше.

Внезапно съжалих, че нося дънки и тениска с яка. Искях да ме види по белъто, което бях купила. Искях ръцете му да се плъзнат по коприната и по тялото ми под нея.

Двамата с Ричард спряхме на сантиметри един от друг, без да се докосваме. Можех да усетя смътната миризма на афтършейва му. Бях достатъчно близо, че да почувствам топлината на тялото му. Искях да прекарам ръце по голите му гърди. Искях да прокарам длани по предната част на тези копринени боксерки. Мисълта беше толкова реална, че скръстих ръце, за да им намеря занимание.

Ричард се наведе над мен. Прокара устни над веждите ми, целуна клепачите ми много нежно. Насочи се към устата ми и аз се повдигнах на пръсти, за да го пресрещна. Обви ръце около мен.

Отпуснах се в него, ръцете ми опипваха тялото му, устните ми се притискаха в неговите. Той се преви и плъзна ръце под задните ми части, след което ме повдигна, докато лицата ни се оказаха на една линия. Прекъснах целувката и щях да кажа „Пусни ме долу“, но вирайки се в лицето му от сантиметър, не можах да изрека думите. Обвих крака около талията му. Той стегна крака, за да запази равновесие. Целунах го и първият прилив на сила се изля върху мен като сноп щипеща кожата и гъделичкаща стомаха топлина.

Ричард издаде кратък гърлен звук, който беше повече ръмжене, отколкото пышкане. Коленичи на пода с мен, все още яхнала го, и когато ме положи на земята, не се противих. Повдигна горната част на тялото си над мен, стягайки ръце и притисна долната към моето.

Когато ме погледна, очите му бяха станали вълчи. Нещо вероятно се бе изписало на лицето ми, защото се извърна, така че да не виждам.

Повдигнах се под него и сграбчих сноп коса, завъртайки главата му към мен не особено нежно. Дали заради болката или заради нещо друго, но той отвърна с ръмжене. Не трепнах. Не извърнах поглед.

Ричард наведе лице към моето и аз се отпуснах на пода. Устата му покри моята. Усетих топъл полъх, когато устните ни се срещнаха, сякаш пробвах енергията му, есенцията му.

Вратата на банята се отвори. Звукът ме накара да замръзна и очите ми се завъртяха към зейналата врата. Ричард се поколеба за секунда, устата му бе несигурна върху моята, после целуна края на брадичката ми и прокара устни надолу по врата.

Жан-Клод стоеше на вратата, облечен в черна копринена пижама. Горнището с дългите ръкави бе разкопчано, така че се вееше около голия му торс, докато вървеше. Изражението на лицето му, очите му, ме хвърлиха в паника.

Потупах Ричард по рамото. Той бе стигнал до основата на врата ми и търкаше нос в яката на тениската ми, сякаш щеше да вкара лицето си вътре в плата. Повдигна тези зашеметяващи кехлибарени вълчи очи към мен и единственото, което успях да прочета на лицето му, бе желание, почти глад. Силата му струеше по кожата ми като пелена от горещ вятър.

Пулсът ми туптеше в гърлото с такава сила, че в един момент си помислих, че кожата ще се пръсне.

— Какво ти става, Ричард?

— Тази нощ е пълнолуние, та petite. Звярът му го зове — Жан-Клод пристъпи по килима към нас.

— Остави ме да се изправя, Ричард.

Ричард застана на четири крака, позволявайки ми да се измъкна изпод него. Изправих се и той коленичи пред мен, прегръщайки ме през кръста.

— Не се страхувай.

— Не се страхувам от теб, Ричард — взирах се в Жан-Клод, докато изричах думите.

Ричард прокара длани по ребрата ми, а пръстите му се впиваха в плътта, сякаш масажираше гърба ми. Това върна вниманието ми обратно върху него.

— Никога не бих те наранил нарочно. Знаеш го.
Знаех го. Кимнах.

— Повярвай ми сега — гласът му беше мек и плътен, с басова нотка, която обичайно не присъстваше. Започна да измъква тениската от дънките ми. — Искам да те докосвам, да те помириша, да те вкуся.

Жан-Клод пристъпяше около нас, без да се приближава. Обикаляше ни като акула. Тъмносините му очи все още бяха човешки, по-човешки от очите на Ричард.

Ричард освободи тениската от панталоните ми и я повдигна, докато не откри стомаха ми. Прокара ръце по голата ми кожа и аз потреперих, но не беше заради секса, или поне не само заради секса. Тази топла, подобна на електричество сила, която се вливаше от ръцете му по кожата ми. Сякаш някой бе пуснал слаб ток по тялото ми. Не че ме болеше, но можеше да започне, ако не спреше. Или пък усещането да стане много приятно, по-приятно от всичко друго. Не бях сигурна коя мисъл ме плашеше повече.

Жан-Клод стоеше точно извън обсег и наблюдаваше. Това също ме плашеше.

Ричард постави ръце от двете страни на оголения ми кръст, като държеше тениската, увита около китките си.

Жан-Клод направи последната крачка с протегнатата бледа ръка. Стегнах се, страхът надви последните останки от желание. Той остави ръката си да се отпусне, без да ни докосва.

Ричард близна стомаха ми, едно бързо мокро движение. Погледнах надолу към него и той отвърна на погледа с кафяви очи. Човешки очи.

— Няма да позволя да ти се случи нещо, Анита.

Нямах представа какво му бе коствало да погълне звяра си обратно, но знаех, че не е било лесно. Много от по-низшите ликантропи не можеха да обърнат процеса, щом промяната започнеше. Щеше да е още по-окуражаващо, ако човешките му кафяви очи не криеха собствен мрак. Но това не беше звярът му, а нещо по-първично, по-човешко: секс. Дори похотта не покрива значението на този поглед в мъжките очи.

Жан-Клод беше застанал зад мен. Можех да го почувствам. Без да ме докосва, можех да почувствам силата му, като хладен търсец вятър. Докосна лицето си до косата ми съвсем леко. Сърцето ми биеше

толкова силно, че не чувах нищо, освен бумтенето на кръвта в главата ми.

Жан-Клод отметна косата ми на една страна. Устните му докоснаха бузата ми и силата му се изля върху мен като тих поток, хладна като вятър от гробищата. Потече през мен, търсеца топлината на Ричард. Двете енергии се срещнаха, смесиха се вътре в мен не можех да дишам. Почувствах онова нещо в себе си, което можеше да призовава мъртвите от гроба — магията, поради липсата на по-добра дума — почувствах го как се навива и пламва срещу тях.

Опитах се да се отдръпна от Ричард, но пръстите му се впиха в ребрата ми. Ръцете на Жан-Клод се стегнаха около раменете ми.

— Трупай силата, не се бори с нея, та petite.

Започнах да се боря с паниката, дъхът ми излизаше на пресекулки. Щях да хипервентилирам и да припадна, ако не се овладеех. Яздех силата и собствения си страх и губех.

Устата на Ричард ме ухапа нежно по стомаха. Засмука кожата ми. Устните на Жан-Клод докоснаха врата ми, хапейки ме нежно. Ръцете му ме притиснаха до гърдите му. Ричард започваше да става топъл край кръста ми. Жан-Клод приличаше на хладен вятър зад гърба ми. Изяждаха ме от двата края като парче дърво, поглъщано от пламъците. Силата беше твърде много. Трябваше да иде някъде. Трябваше да направя нещо с нея, иначе щеше да ме изгори жива.

Краката ми се подкосиха и само ръцете на Ричард и Жан-Клод попречиха на падането ми. Положиха ме на пода, все още сгусена в прегръдките им. Първо рамото ми, после ръката ми докосна пода и след това знаех какво да направя със силата. Почувствах как се надига през земята, търсеца, търсеца мъртвите. Превъртях се по корем. Ръцете на Жан-Клод бяха на раменете ми, лицето му докосваше моето. Ръцете на Ричард бяха под тениската ми и докосваха гърба ми, плъзгаха се нагоре, но всичко това бе на втори план. Трябваше да направя нещо със силата.

Открих мъртвите, които ми трябваха, но не се получи. Силата продължи да се натрупва и щях да изкрещя, ако имах достатъчно въздух. Някаква стъпка, някаква съставка, нещо липсваше.

Превъртях се по гръб и погледнах и двамата. Те отвърнаха на погледа ми. Очите на Жан-Клод бяха станали непроницаемо тъмносини. И двамата се наведоха към мен едновременно. Ричард към

устните ми, Жан-Клод към врата. Целувката на Ричард беше почти изгаряща. Можех да почувствам докосването на зъбите, докато Жан-Клод се бореше с желанието да ме ухапе. Изкушението беше навсякъде. Нечия ръка беше под тениската ми и вече не бях сигурна чия е. После осъзнах, че ръцете и на двамата са там.

Какво ми бе нужно за вдигане на мъртвите? Кръв. Трябва да съм го казала на глас:

— Кръв.

Жан-Клод се повдигна и ме погледна само от няколко сантиметра. Ръката му бе точно под гърдата ми. Бях сграбчила китката му, без да се замислям.

— Какво, *ma petite*?

— Кръв, за да го завърша. Трябва ни кръв. Ричард повдигна лицето си като удавник.

— Какво?

— Мога да ти дам кръв, *ma petite* — Жан-Клод се наведе към мен.

Спрях го, поставяйки ръка на гърдите му. В същия момент Ричард постави ръка на рамото му. Силата се изля върху нас като изпепеляваща вълна и започнах да виждам бели петна.

— Няма да ме използваш, за да забиеш зъби в нея за първи път — изръмжа Ричард.

Гневът му подхрани магията и аз изпищях.

— Дайте ми кръв или се махнете от мен — вдигнах собствената си китка между тях. — Нямам нож, някой да го направи.

Ричард се наведе над мен. Отметна косата от едната страна на врата си.

— Ето ти кръвта.

Жан-Клод не спори. Наведе се към него с оголени зъби. Наблюдавах като на забавен каданс как впива зъби във врата на Ричард. Той се стегна за миг и издиша рязко, когато зъбите пробиха плътта. Устните на Жан-Клод се склучиха около кожата, засмуквайки, а гърлото му пулсираше.

Силата премина през мен с грохот, накара всяко косъмче по тялото ми да настръхне, пропълзя по кожата ми, докато се почувствах така, сякаш ще се разпадна. Изпратих я навън към всички мъртви, които открих. Изпълних ги и пак имаше твърде много сила. Протегнах

се и открих онова, което търсех. Силата ни напусна с хладна светкавична бързина.

Лежах задъхана на пода. Жан-Клод бе от лявата ми страна, подпрян на един лакът. Устните му бяха изцапани с кръв, процеждаща се по брадичката. Ричард лежеше по корем от дясната ми страна, притиснал ръката ми под бузата си. Гърдите му се вдигаха и спускаха на големи интервали, по гръбнака му лъщеше пот.

Светът бе обрамчен в златно, почти реещ се. Звуците се завръщаха постепенно, сякаш ги слушах от дълга гръба.

Жан-Клод облиза кръвта от устните си, прокара треперееща ръка по брадичката си и я облиза. Лежеше до мен с една ръка на корема ми, а главата му бе облежната на рамото ми. Голите му гърди и корем бяха върху ръката ми. Кожата му бе почти гореща, трескава. Никога преди не го бях усещала такъв. Сърцето му туптеше срещу кожата ми като пленена птичка.

Косата му падна към лицето ми. Миришеше на някакъв екзотичен шампоан и на него. Разсмя се несигурно и каза:

— За мен беше великолепно, а за теб, *ma petite!*

Преглътнах и бях твърде уморена дори да се засмея.

— Винаги мога да разчитам на теб да кажеш каквото трябва.

Ричард се повдигна на лакти, по врата му се стичаше кръв от мястото на двата белега от зъби. Докоснах ухапаното и пръстите ми се обагриха в алено.

— Боли ли? — попитах.

— Всъщност — не — сграбчи нежно китката ми и облиза кръвта от пръстите ми, почиствайки ги идеално.

Странно топлата ръка на Жан-Клод ме галеше по корема под тениската. Разкопча панталоните ми.

— Дори не си го помисляй — казах аз.

— Твърде късно, *ma petite.*

Наведе се и ме целуна. Можех да почувствам металическата сладост от кръвта на Ричард по езика му. Изправих се да го посрещна, притискайки се към устата му. Аз бях поискала кръвта, а не някой от тях. Истината беше, че не бяхме приключили с кръвопускането за деня. Каквото и да бях призовала от гроба, трябваше да го върна обратно. Това щеше да изисква кръв, свежа кръв. Единственият въпрос

беше кой щеше да я дари и как щеше да се събере. О, и още един въпрос: колко кръв щеше да ни трябва?

Върховете на пръстите на Жан-Клод се плъзнаха по края на панталона ми. Ричард сграбчи китката му. И в двамата проблесна гняв и споделената сила отново се съживи.

— Няма да използваш случая за извинение да се намъкнеш в гащичките й — изрече Ричард.

Гласът му бе натезал и мрачен с нещо повече от гняв. Ръката му се стегна около китката на Жан-Клод.

Жан-Клод сви дланта си в юмрук и изви ръка в лакътя. На лицата на двамата се изписаха концентрация и гняв. Можех да почувствам пулсиращото напрежение в гърдите им. Гневът им гъделичкаше кожата ми. Беше твърде скоро да повтаряме всичко отначало.

— Можете да си играете на канадска борба по-късно, момчета, сега трябва да проверим какво съм вдигнала от мъртвите.

Появи се миг на колебание, когато и двамата сведоха погледи към мен. Ръцете им все още се напържаха една срещу друга. На лицето на Ричард бе изписано усилието. Лицето на Жан-Клод бе равнодушно и любопитно, сякаш не се изискваше никакво усилие да удържи върколак. Но можех да почувствам леките тръпки, преминаващи през тялото му. Всичко при Жан-Клод бе илюзия. При Ричард бе оголени нерви и реалност.

— Какво каза, та petite?

— Каза, че е вдигнала мъртвите — отвърна Ричард.

— Аха, така че станете от мен. Можете да се биете по-късно, но сега трябва да проверим какво съм направила.

— Сме направили — поправи ме Жан-Клод.

Отдръпна се от Ричард и миг по-късно той пусна ръката му.

— Какво сме направили — съгласих се аз.

Ричард стоеше изправен, а мускулите по голите му крака се движеха под кожата и беше трудно да не ги докосна, да почувствам движението. Предложи ми ръка, за да се изправя.

— Дай ми минутка — казах аз.

Жан-Клод се изправи, като че бе дръпнат от невидими конци. Той също ми предложи ръка.

Двамата стояха и се гледаха ядосано. Гневът им витаеше във въздуха като невидими искрици. Поклатих глава. Изглежда бях поизтощена от тях двамата, нали бях нещастен човек. Всъщност щях да приема подадената ми ръка, което рядко ми се случваше. Въздъгнах, нагласих крака и се изправих без ничия помощ.

— Дръжте се прилично — казах им. — Не чувствате ли какво витае във въздуха? Гневът върши чудесна работа за призоваването на каквото там е това, така че престанете. Може да ни се наложи да го направим отново, за да върнем към вечен покой нещата, които съм призовала от гроба.

Жан-Клод моментално се успокои и застана отпуснато. Поклони се ниско.

— Както желаяш, *ma petite*.

Ричард завъртя врата си в опит да отпусне рамене. Ръцете му все още бяха свити в юмруци, но кимна.

— Не разбирам как онова, което направихме, е призовало зомбита.

— Аз мога да действам като фокус за други съживители. Това е начин да се комбинират силите, за да се вдигат по-възрастни зомбита или повече от едно или две зомбита. Единственото, което знам, е как да вдигам мъртвите, така че, когато ми изсипахте толкова много сила... — свих рамене — направих онова, което умея.

— Старото гробище на Николаос ли вдигна? — попита Жан-Клод.

— Ако сме късметлии — отвърнах аз.

Той наклони глава на една страна, объркан. Ричард сведе поглед към себе си.

— Мога ли да си сложа някакви панталони?

Усмихнах се.

— Ще е жалко — отвърнах, — но да.

— Ще си взема халата от банята — каза Жан-Клод.

— Действай — отвърнах аз.

— Без коментари колко е жалко, че ще се обличам?

Поклатих отрицателно глава.

— Жестоко, *ma petite*, жестоко.

Усмигнах се и му се поклоних леко.

Той отвърна на усмивката, но в очите му се четеше предизвикателство, докато се отправяше към банята.

Ричард навлече дънките си. Наблюдавах го как закопчава ципа и копчето им. Беше приятно просто да го гледам как се облича. Любовта прави и най-малките движения впечатляващи.

Минах покрай него към вратата, оставяйки го да си облече риза, ако смяташе да го прави. Единственият начин да го игнорирам, бе да не гледам. Същата теория работеше и при Жан-Клод през повечето време.

Тръгнах към вратата. Ръката ми се протягаше към дръжката, когато Ричард ме сграбчи изотзад, вдигна ме от земята и ме дръпна от вратата.

Краката ми буквално се клатушкаха във въздуха.

— Какво, по дяволите, правиш? Пусни ме.

— Вълците ми идват — отвърна той, сякаш това обясняваше всичко.

— Пусни ме долу.

Той ме свали достатъчно, че краката ми да докосват пода, но ръцете му останаха обвити около мен, сякаш се страхуваше, че ще тръгна към вратата. Изражението му бе далечно, слушащо. Аз не чувах нищо.

В коридора отекна вой и накара космите по ръцете ми да настръхнат.

— Какво става, Ричард?

— Опасност — почти прошепна той.

— Рейна и Маркус ли са това?

Той все още слушаше неща, които не можех да чуя. Бутна ме зад себе си и тръгна към вратата, гол до кръста, облечен само с дънки.

Втурнах се към леглото и оръжията си. Измъкнах файърстара изпод възглавницата.

— Не отивай там невъоръжен, проклет да си — измъкнах узито изпод леглото.

Надигна се хор от виещи гласове. Ричард отвори вратата и се втурна по коридора. Извиках името му, но той вече бе изчезнал.

Жан-Клод излезе от банята, облечен в плътната, обшита с кожа черна роба.

— Какво има, ma petite?

— Имаме компания — праметнах презрамката на узито през гърдите си.

В далечината се разнесе звук от ръмжащи вълци. Жан-Клод притича покрай мен, а дългите поли на робата се развяваха зад него. Носеше се като тъмен вятър. Когато излязох в коридора, вече бе изчезнал от поглед.

Щях да стигна последна. Проклятие.

Да се затичаш с всички сили към битка, не беше най-добрият начин да останеш жив. Предпазливостта беше по-добрият вариант. Знаех го, но нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен да стигна там навреме. Навреме, за да ги спася. Тях. Не се замислих по въпроса, тичах, стиснала файърстара здраво в дясната си ръка и узито в лявата. Тичах като идиотка, но поне бях въоръжена.

По стените отпред отекна гръмотевичен рев. Не ме питайте как, но знаех, че е Ричард. Не вярвах, че мога да тичам по-бързо. Грешах. Изскочих на открито, дишайки на пресекулки, без да се оглеждам наляво или надясно. Ако някой имаше оръжие, можеше да ме отнесе на място.

Ричард стоеше в средата на стаята, вдигнал зомби над главата си. Вълк, с размерите на пони, бе приковал друго зомби към земята и го разкъсваше. Стивън стоеше до гърба на Ричард в човешка форма, но бе приклепнал, готов за битка. Касандра беше зад тях. Обърна се към мен, щом се озовах в стаята. На лицето ѝ имаше изражение, което не можех да разбера напълно, но няхах време да се чудя по въпроса.

Жан-Клод беше най-вляво, далече от върколаците. И той ме гледаше. Не можех да разчета изражението му, но не се намираше в опасност. Не беше нагазил сред зомбитата. Знаеше, че не бива. Това не важеше за Ричард.

Стаята беше с формата на тесен правоъгълник, но далечната стена беше избухнала навън и по пода имаше парченца отломки. Изглеждаше така, сякаш зомбитата са изпъззели иззад стената. Гробище, за чието съществуване поне аз няхах представа.

Мъртвите стояха пред руините. Очите им се извъртяха към мен, щом ги забелязах, и почувствах тежестта на погледите им като удар в сърцето.

Страхът за безопасността на другите изчезна, отнесен от прилив на гняв.

— Ричард, моля те, остави го долу, няма да те нарани. Извикай Джейсън и другия — трябваше да е Джейсън, освен ако тук долу нямаше и друг върколак. Ако беше някой друг, то къде беше Джейсън?

Ричард завъртя глава към мен, като продължаваше без усилие да държи зомбито, което в предишния си живот е било мъж, над главата си.

— Те нападнаха Джейсън.

— Не биха направили нищо, без да им се заповяда. Джейсън е започнал пръв.

— Те не ни нападнаха — изрече Касандра. — Започнаха да извират от стената. Джейсън се превърна и ги нападна.

Гигантският вълк беше разпорил стомаха на зомбито и разкъсваше вътрешностите му. Това ми стигаше.

— Хвани вълка — наредих аз.

Зомбито под него обви ръце около предната част на туловището му. Вълкът впи зъби в гърлото му и го разкъса във фонтан от тъмна течност и плът.

Останалите зомбита, някъде между шестдесет и осемдесет, се спуснаха към вълка.

— Пусни го, Джейсън, или ще ти покажа какво е да си нападнат от зомбита.

Ричард присви лакти и метна зомбито далече от себе си. Тялото се завъртя във въздуха и се стовари върху масата очакващи зомбита. Паднаха подобно на кегли за боулинг с тази разлика, че тези кегли се изправяха обратно на крака, макар едно да бе изгубило ръката си.

Ричард клекна край вълците си.

— Нападаш ни? — звучеше вбесен.

— Оттегли вълка си от зомбито ми, и всичко ще приключи дотук.

— Мислиш, че можеш да се справиш с нас? — попита Касандра.

— С толкова много мъртви, знам, че мога.

Лицето на Стивън се сгърчи, сякаш щеше да заплаче.

— Ще ни нараниш.

Проклятие, бях забравила. Сега бях тяхната лупа. Бях заплашила да убия Рейна, ако нарани Стивън отново, а ето че щях да нахраня зомбитата с него. Някъде се получаваше пропукване в логиката.

— Ако се предполага да ви защитавам, вие трябва да ми се подчинявате, нали? Така че нека проклетият Джейсън се разкара от

зомбито ми или ще си изяде пердаха. Нали така е според протокола на глутницата?

Ричард се обърна към мен. На лицето му бе изписано нещо, което не бях виждала преди: гняв и арогантност или нещо близко до това.

— Не мисля, че Джейсън наистина очаква да изискваш от него подчинение. Не мисля, че някой от нас го очаква.

— Значи не ме познавате достатъчно добре — казах аз.

— Mes amies^[1], ако се избием взаимно, Маркус ще е много доволен.

Всички се обърнахме към Жан-Клод. Казах:

— Спрете — и всички зомбита замръзнаха като на стопкадър. Едно се изтърколи на пода, хванато напред крачка, вместо да направи последната стъпка. Зомбитата бяха адски буквални.

Гигантският вълк откъсна още едно парче от зомбито. Мъртвецът издаде тих неволен вик.

— Изтегли Джейсън сега, или ще се завъртим в този танц. Маркус да го духа. Ще се тревожа за това по-късно.

— Пусни го, Джейсън. Веднага — каза Ричард.

Вълкът се отдръпна, откъсвайки ръката на зомбито. Разнесе се звук от чупене на кости. Вълкът ръфаше ръката, както териер би дъвкал кокал. Кръв и по-гъсти течности се разхвърчаха на всички страни.

Ричард сграбчи вълка за задната част на врата и го извади от равновесие. Сграбчи предната част на косматото му гърло и го завъртя към себе си. Мускулите на ръцете му набъбнаха от усилието. Ноктите на вълка прорязаха въздуха, докато се гърчеше в задушавачната хватка. Големите нокти раздраха голата кожа на Ричард. Потече кръв на тънки алени струйки.

Ричард захвърли вълка през стаята право към чакащите зомбита.

— Никога повече не ми се противопоставяй, Джейсън, никога!

Гласът му се изгуби в ръмжене, което прерасна във вой. Той отметна глава назад и зави. Звукът се надигна от човешкото му гърло. Касандра и Стивън го последваха като ехо. Воят им изпълни стаята със странна звънтяща песен.

В този момент осъзнах, че Ричард можеше и да избегне убийството на Маркус, но никога нямаше да контролира лукоите без

бруталност. Вече го правеше нехайно. Почти толкова нехайно, колкото и Жан-Клод. Това лош знак ли беше, или добър? Не бях сигурна.

Джейсън се измъкна със залитане от мъртвите. Обърна зелените си вълчи очи към мен, сякаш искаше нещо.

— Не ме гледай — казах му. — Аз също съм ти ядосана.

Джейсън тръгна към мен на лапи, по-големи от дланите ми. Козината по врата му настръхна подобно четка за килим. Устните му се разтеглиха назад, оголвайки зъбите в тихо ръмжене.

Насочих файърстара към него.

— Не го прави, Джейсън.

Той продължи да настъпва, а всяка крачка беше така скована и изпълнена с напрежение, че изглеждаше като механична.

Събра тялото си с крака, извити в стойка за скок. Нямах да му позволя да завърши движението. Ако беше в човешка форма, щях да се прицеля така, че да го раня, но във вълча форма не поемах рискове. Една драскотина, и щях наистина да се окажа алфа женска.

Прицелих се и усетих как тишината ме изпълва. Не чувствах нищо, докато се вирах към него през дулото на пистолета. Нищо, освен хладна, бяла празнота.

— Спрете и двамата! — изръмжа Ричард.

Тръгна към нас. Не отмествах очи от вълка, но с периферното си зрение усещах, че Ричард се приближава.

Продължи да се движи и застана между Джейсън и мен. Трябваше да вдигна пистолета към тавана, за да не сочи към гърдите му. Той се вираше в мен, а изражението му бе замислено.

— Пистолетът няма да ти трябва.

Събори огромния вълк на земята с юмрука си. Вълкът остана да лежи зашеметен. Само повдигането и спускането на гърдите му показваше, че е още жив.

Когато се обърна към мен, очите му бяха кехлибарени и в тях нямаше нищо човешко.

— Ти си моята лупа, Анита, но аз си оставам Улфрик. Няма да ти позволя да направиш с мен онова, което Рейна стори с Маркус. Аз водя тази глутница — в гласа му имаше твърдост, която беше съвсем нова. Най-сетне бях открила мъжкото му его.

Жан-Клод се разсмя, висок, щастлив звук, който ме накара да потреперя. Ричард също прегърна голите си ръце, когато го почувства.

— Ричард, нима досега не си осъзнал, че та petite или ти е равна, или ти е господарка? Тя не познава други възможности.

Приближи се до нас. Изглеждаше адски развеселен.

— Искам да ми е равна — изрече Ричард.

— Но не и с глутницата — добави Жан-Клод.

Ричард поклати глава.

— Не, имам предвид... Не, Анита ми е равна.

— Тогава за какво мрънкаш? — попитах аз.

Той ми хвърли ядосан поглед с тези неземни очи.

— Аз съм Улфрик, не ти.

— Води и аз ще следвам, Ричард — пристъпих по-близо до него, почти докосвайки го. — Но води, Ричард, наистина води или се махай от пътя ми.

[1] Mes amis (фр.) — Приятели мои — Б.пр. ↑

— Колкото и да е забавно всичко това — отбеляза Жан-Клод, — а повярвайте ми, *ma petite*, Ричард, наистина е забавно, нямаме време за този конкретен спор. Не и ако Ричард иска да запази някаква надежда, че няма да му се наложи да убива тази вечер.

Двамата го изгледахме кръвнишки и той ни отвърна с онова елегантно свиване на раменете, което значеше едновременно всичко и нищо.

— Трябва да призовем магията отново, но този път Ричард трябва да се опита да привлече някаква част в себе си. Трябва да направи нещо, за да впечатли глутницата. Това — той посочи към зомбитата — макар и впечатляващо, прилича твърде много на работа на Анита.

— Доколкото схващам, имаш предложение.

— Може би — отвърна той. В този момент очите му станаха сериозни и хуморът изчезна, оставяйки лицето му прекрасно и безизразно. — Но най-напред имам въпрос или два към теб, *ma petite*. Мисля, че днес ти отслабваш влиянието не само на Ричард.

— За какво говориш? — попитах аз.

Той наклони глава на една страна.

— Може би наистина не знаеш? — звучеше изненадан. — Отдясно има малък коридор. Погледни в него.

Можех да видя арката в края на залата, но зомбитата изпълваха пространството и скриваха останалата част от гледката.

— Мръднете се напред — казах аз.

Зомбитата се задвижиха като единен организъм, а мъртвите им очи ме гледаха така, сякаш съм единственото нещо, което има значение. За тях бях.

Зомбитата се движеха като тромава завеса. Вече можех да видя по-малкия коридор и фигурите, чакащи вътре.

— Спрете — изрекох, и зомбитата замръзнаха, все едно ги бях изключила.

Лив, русата биячка от „Ганц на смъртта“, стоеше в началото на по-малкия коридор. Все още беше облечена в лилавия прилепнал костюм. Невероятните ѝ виолетови очи сезираха в мен, празни, чакащи. Пулсът ми заседна в гърлото. Зад нея имаше други фигури.

— Това е невъзможно — промълви тихо Ричард.

Не се опитах да споря с него. Би било твърде трудно.

— Изведи ги, *ma petite*, да видим кои си призовавала от ковчезите им — гласът му бе топъл, с наченки на гняв.

— Какво те гложди?

Той се разсмя, но горчиво.

— Заплаших моите хора с това, но ти не каза нищо. Не ми каза, че наистина можеш да вдигаш вампири като всяко друго зомби.

— Правила го бях само веднъж.

— Наистина — отбеляза той.

— Стига приказки.

— Ще говоря, колкото си искам — изрече той. — Това са моите хора, моите спътници и ти ги караш да вървят наоколо като кукли на конци. Намирам го за много обезпокоително.

— Както и аз — отвърнах му и погледнах обратно към вампирите.

Лив, която беше толкова жива миналата вечер, стоеше като добре запазено зомби. Можех да почувствам разлика, но тя стоеше там и мускулестото ѝ тяло очакваше следващата ми заповед. Имаше и други зад нея. Не можех да видя колко точно. Твърде много.

— Можеш ли да върнеш вампирите ми обратно, *ma petite*?

Продължих да гледам към Лив, отбягвайки погледа на Жан-Клод.

— Не знам.

Той докосна брадичката ми и ме обърна към себе си. Огледа лицето ми с търсещи очи, сякаш можеше да види някакви наченки на истината. Оставих гнева да изпълни лицето ми, гневът винаги бе прекрасно нещо, зад което да се скриеш.

— Какво направи с последния вампир, който вдигна, *ma petite*?

Отдръпнах се от него. Той сграбчи ръката ми невероятно бързо. Твърде бързо, че да го видя. Онова, което се случи след това, бе автоматична реакция. Държеше горната част на дясната ми ръка, но аз все още можех да я извивам в лакътя и насочих файърстара към него. Узито в лявата ми ръка също бе насочено към него. Би могъл да счупи

едната ми ръка, преди да стрелям по него, но не и двете. Но за пръв път да го гледам иззад дулото на оръжието представляваше проблем за мен. Коланът на робата му се бе разхлабил и виждах триъгълник от бледа плът. Виждах къде трябва да се намира сърцето му. Можех да го накарам да експлодира през гърба му и да разкъсам гръбнака му. Но не исках да го правя. Не исках да разпръсна това красиво тяло по стената. Проклятие.

Ричард се приближи. Не докосна никого от двамата ни. Просто местеше очи от единия към другия.

— Наранява ли те, Анита?

— Не.

— Тогава защо си насочила пистолет към него?

— Не трябва да ме докосва.

Гласът на Ричард беше много благ.

— До неотдавна те докосваше много повече отколкото сега.

— Защо му помагаш?

— Той ми помогна. Освен това, ако го убиеш заради нещо дребно и глупаво, никога няма да си го простиш.

Поех си дълбоко въздух и издишах. Част от напрежението изчезна. Наведох узито.

Жан-Клод пусна ръката ми.

Насочих файърстара към пода и погледнах към Ричард. Имаше нещо в очите му, дори в кехлибарените вълчи очи, което беше твърде човешко. Болка. Той знаеше колко много означава Жан-Клод за мен. Виждах го в очите му. Този единствен коментар показваше, че разбира взаимоотношенията ми с вампира може би по-добре от мен самата.

Исках да му се извиня, но не бях сигурна, че ще разбере за какво. Самата аз не бях сигурна, че мога да го обясня. Ако обичаш някого, наистина го обичаш, никога не бива да му причиняваш болка. Никога не бива да изпълваш очите му с нещо толкова близко до тъга.

— Съжалявам, че ти се ядосах преди малко. Ти искаш най-доброто за глутницата, знам го.

— Все още смяташ, че съм глупак, задето искам безкръвен преврат — каза той.

Изправих се на пръсти и го целунах нежно.

— Не глупак, просто наивен, страшно наивен.

— Много трогателно, *ma petite*. И оценявам намесата ти в моя полза, Ричард, но това са моите хора. Обещах им определени свободи, когато се присъединиха към мен. Ще попитам отново. Можеш ли да ги върнеш така, както си бяха?

Обърнах се към Жан-Клод с една ръка все още подпряна на гърдите на Ричард.

— Не знам.

— Тогава по-добре разбери, *ma petite*.

Звучеше твърде много като заплаха, за да ми се нрави, но... зад биячката Лив имаше фигура, от която не можех да откъсна очи. Приблжих се към очакващите ме вампири. Отворих уста, но от нея не излезе никакъв звук. Стомахът ми се сви на възел, гърдите ми се стегнаха. Най-накрая промълвих:

— Уили Маккой, ела при мен.

Уили излезе иззад високата руса вампирка. Носеше същия костюм с цвят на шартрюз, с който бе облечен в „Танц на смъртта“. Кафявите му очи сякаш ме виждаха, ала им липсваше искрицата, която беше Уили. Нямаше го там. Беше като да гледам движеща се кукла, на която кукловодът съм аз. Усетих горчив вкус в гърлото си. Очите ми пареха и бяха напрегнати. Не бях сигурна дали първо ще повърна, или ще се разплача.

Спрях го на около две крачки от мен. Достатъчно близо, че да не мога да се правя или да си внуша, че го няма. Преглътнах тежко и от очите ми потекоха сълзи, достатъчно горещи да ме опарят.

— Не исках да знам — прошепнах.

Жан-Клод застана до мен.

— Уили — каза той и гласът му завибрира из стаята. Тялото на Уили реагира на звука като ударен камертон. — Уили, погледни ме.

Безизразното, познато лице бавно се завъртя към господаря си. Нещо пробягна в погледа за миг, нещо, за което нямах название, се раздвижи.

— Това предоставя възможности — отбеляза Жан-Клод.

— Уили — изрекох аз. — Погледни ме.

Гласът ми не беше и наполовина толкова впечатляващ, колкото вампирския, но Уили се обърна към мен.

— Не — изрече Жан-Клод, — погледни мен, Уили.

Уили се поколеба.

— Уили — казах аз, — ела при мен. — Протегнах ръка и той пристъпи към нея.

— Спри, Уили, не отивай при нея — изрече Жан-Клод.

Уили се поколеба и почти се обърна към Жан-Клод. Съсредоточих се върху онази нишка сила в мен, онова нещо, което ми позволяваше да вдигам мъртвите, и ѝ позволих да се излее върху мен, от мен. Призовах тялото на Уили и Жан-Клод не можеше да стори нищо, за да му попречи.

Ричард се намеси.

— Спрете и двамата. Той не е кукла.

— Не е и жив — отвърнах аз.

— Заслужава по-добро отношение от това — отбеляза Ричард.

Бях съгласна с него. Обърнах се към Жан-Клод.

— Той е мой, Жан-Клод. Всички те са мои. Когато падне нощта, отново ще са твои, но празните им черупки са мои — пристъпих близо до него и този водовъртеж от сила се стрелна навън.

Той изсъска и отстъпи назад. Държеше ръката си, сякаш съм го ударила.

— Никога не забравяй какво съм и какво мога да направя. Без повече заплахи помежду ни, никога, или ще се окаже последната такава.

Той ме наблюдаваше и за секунда в погледа му имаше проблясък на нещо, което не бях виждала преди — страх. За пръв път страх от мен. Хубаво.

Уили се взираше в мен с празните си, очакващи очи. Беше мъртъв, съвсем и напълно мъртъв. По лицето ми се стичаха сълзи, тежки и горчиви. Горкият Уили, горката аз. Той не беше човек. Всичките тези месеци, през които му бях приятелка, и той беше мъртъв. Просто мъртъв. Проклятие.

— Какво се случи с първия вампир, който вдигна, та petite? Защо не го вкара обратно в ковчега му? — в погледа му проблесна идея. Наблюдавах я как се оформя и излиза от устните му. — Как стана така, че долната половина от тялото на мосю Бувие беше стопена?

Магнус Бувие е бил човешкият слуга на Серефина. Беше негова работа да ме държи близо до ковчега ѝ, докато тя се пробуди и ме довърши. Потърках лице в опит да се отърва от сълзите. Ефектът винаги се разваля, когато човек плаче.

— Знаеш отговора — отвърнах аз. Гласът ми звучеше напрегнат и немощен.

— Изречи го на глас, та petite, нека го чуя от собствената ти уста.

— Чувствам се сякаш съм пропуснал част от разговора — намеси се Ричард. — За какво говорите?

— Разкажи му, та petite.

— Вампирът сграбчи Магнус за кръста и го държа. Планирах да го забавя, нищо повече. Стигнах до вратата и изтичах навън. Слънчевата светлина удари вампира и го възпламени. Очаквах Магнус да се върне вътре, но той не го направи. Продължи да ме следва, влачейки Серефина на светло — изричането на думите не подобри нещата.

Стоях наред мъртвите, които бях призовала, с ръце около тялото. Все още имах сънища за Серефина. Все още виждах как Магнус се протяга към мен и ме моли да го спася. Можех да го прострелям и да не губя съня си, но да го изгоря жив, беше мъчение. Не се занимавах с мъчения. Да не споменавам за Ели Куинлан, вече станала вампир, защото по закон това я правеше жива. Бях убила и двамата и гледката не бе приятна.

Ричард ме гледаше и в изражението му имаше нещо близко до ужас.

— Изгорила си човека и вампира живи?

Наблюдавах как кафявият цвят се връща обратно на повърхността. Цялата форма на очите му се промени, докато го гледах. Изглеждаше сякаш е болезнено. И да изпитваше болка, не го показва по никакъв начин.

— Не го бях планирала, Ричард. Не исках да се случи, но бях готова на всичко, за да избягам от Серефина. На всичко.

— Не го разбирам.

— Знам — отвърнах аз.

— Не е срамно да оцелееш, та petite.

Обърнах се към Жан-Клод. Не беше шокиран. Лицето му беше прекрасно и безизразно като на кукла.

— Тогава защо в момента не мога да те разчета?

Животът се върна обратно в лицето му, изпълни очите му, плъзна се под кожата му и се вторачи в мен. Погледът в очите му не беше

онова, което очаквах. Страхът и изненадата все още бяха там, но под тях беше тревогата.

— По-добре ли е така?

— Да — намръщих се. — Какво те тревожи?

Той въздъхна.

— Всяка честност се наказва, но обикновено не толкова бързо.

— Отговори ми, Жан-Клод.

Погледът му се плъзна покрай мен към върколаците, стоящи зад гърба на Ричард.

— Никой не трябва да говори за случилото се тук, не трябва да казва на никого.

— Защо не? — попита Ричард.

— Ще засрами *ma petite*.

— Вярно е — отвърнах аз, — но не това имаш предвид. Нямах нищо против да ме засрамиш. По дяволите, тази история ще е страхотна заплаха за всички вампири. Ще им изкара ангелите.

— Това, *ma petite*, е идеята.

Беше мой ред да въздъхна.

— Спри да се правиш на глупак и ни обясни.

— Не искам това — той направи знак към вампирите — да привлече вниманието на Съвета.

— Защо не? — попитахме в един глас двамата с Ричард.

— Казано простичко, *ma petite*, ще те убият.

— Аз съм регистрирана като човешкия ти слуга, каза ми, че това ще ме държи в безопасност.

— За подобно нещо ще дойдат и ще проверят лично, *ma petite*. Когато и да изпатят, веднага ще разбере, че не носиш белезите ми. Ти си мой слуга само на думи. Това няма да е достатъчно за тях. Без обвързване помежду ни няма да ти вярват.

— Значи ще я убият просто така? — попита Ричард. Пристъпи по-близо до мен, сякаш щеше да ме докосне, но ръката му се поколеба над рамената ми.

Без да го поглеждам, казах:

— Една история за хора, изгорени живи, и не искаш да ме докосваш. Какъв предубеден малък върколак си ми ти — опитах се да запазя тона лековат, но в него се промъкна твърда нотка.

Ръцете му хванаха здраво раменете ми.

— Онова, което си направила, наистина те притеснява, нали?

Обърнах се, за да виждам лицето му. Ръцете му все още бяха на раменете ми.

— Естествено, че ме притеснява. Не просто убих Магнус, измъчвах го до смърт. Ели Куинлан не заслужаваше да изгори до смърт — поклатих глава и се опитах да се дръпна от него.

Той плъзна ръце по гърба ми и ме притисна нежно към себе си.

— Съжалявам, че е трябвало да го направиш — докосна косата ми с една ръка, а другата остана на гърба ми. — Онова, което си извършила, все още витае в погледа ти. Не го приемай погрешно, но тази болка в очите ти ме кара да се чувствам по-добре.

Отблъснах го от себе си.

— Нима смяташе, че мога да убия някого с мъчения и да не почувствам нищо?

Той срещна погледа ми, но изглеждаше сякаш му коства усилия.

— Не бях сигурен.

Поклатих глава.

Жан-Клод ме хвана за лявата ръка, в другата все още държах файърстара. Обърна ме към себе си. Вдигна ръката ми към устните си, докато ми се покланяше леко. Докато се движеше, каза:

— Нищо, което направиш, няма да ме накара да спра да желая докосването на тялото ти — целуна ръката ми. Устните му се задържаха малко по-дълго, отколкото бе учтиво. Езикът му се плъзна по кожата ми и аз се дръпнах.

— Това, че мога да вдигам вампири по този начин, те плаши.

— Може би, *ma petite*, но аз те ужасявах от години, а ти все още си тук.

Имаше право. Погледнах към Уили.

— Нека видим дали можем да върнем всички обратно, където им е мястото.

Надявах се, че мога да го направя. Искях Уили обратно, дори и да беше просто лъжа. Той вървеше, говореше и все още си беше Уили. Или може би ми се искаше да е Уили. Може би имах нужда да е Уили.

29

— Заведи ме в стаята с ковчезите — казах аз.

— Защо? — попита Жан-Клод.

Имаше нещо в начина, по който изрече тази единствена дума, което ме накара да го погледна втренчено.

— Защото поисках.

— Как ще се почувства стадото ми, ако позволя на Екзекуторката да влезе в личните им покои, докато спят безпомощни?

— Няма да убивам никого днес, не и нарочно.

— Не ми харесва начинът, по който го казваш, *ma petite*.

— Неконтролируемата сила е непредвидима, Жан-Клод. Всякакви неприятни неща може да се случат. Трябва да видя къде ще почиват вампирите. Искам да се опитам да ги върна обратно контролирано.

— Какви неприятни неща? — попита Ричард.

Беше хубав въпрос. Тъй като до голяма степен стрелях на сляпо, нямах добър отговор.

— Изисква по-малко сила да ги върна обратно, отколкото да ги вдигна. Ако просто я извикаме безконтролно и се опитаме да ги върнем... — поклатих глава.

— Можеш да унищожис живителната им сила — обади се Касандра.

Погледнах към нея.

— Какво каза?

— Ще ги върнеш обратно в ковчезите, както би постъпила със зомби, но при зомбито ще пожелаеш отново да е мъртво, нали?

Не бях мислила за това от тази гледна точка, но беше права.

— Ако пожелаеш вампирите да се върнат обратно в ковчезите си, практически пожелавах отново да станат мъртви както зомбитата, права ли съм?

— Аха.

— Но не искаш да са мъртви завинаги.

Главата започваше да ме боли.

— Не, не искам да са завинаги мъртви.

— Откъде знаеш толкова много за некромантията, Касандра? — попита Жан-Клод.

— Имам магистърска диплома по магическа теория.

— Това сигурно е полезно, като го впишеш в автобиографията си — подметнах аз.

— Въобще не е — отвърна тя, — но сега може да свърши работа.

— Знаеше ли, че най-новата членка на глутницата ти е толкова добре образована, Ричард? — попита Жан-Клод.

— Да, това е една от причините да ѝ позволя да се премести тук.

— Позволение да се премести? — попитах аз. — Защо ѝ е нужно позволение?

— Всеки върколак трябва да получи разрешение от водача на местната глутница, преди да влезе в нова територия. В противен случай се счита за предизвикателство към властта му.

— Трябваше ли да иска разрешение и от Маркус?

— И от двамата — отвърна Касандра. — Повечето върколаци не биха се приближили до Сейнт Луис, докато трае тази борба за надмощие.

— Защо тогава дойде, мое вълче? — попита Жан-Клод.

— Хареса ми онова, което чух за Ричард. Той се опитва да вкара глутницата в двадесети век.

— Да не би да пристигна с идеята да станеш негова лупа? — попитах аз. Да, признавам си, малка искрица ревност надигна грозната си главица.

Касандра се усмихна.

— Може би, но позицията е заета. Дойдох, за да избегна битките, не да ги започвам.

— Страхувам се, че си дошла на погрешното място — подхвърли Жан-Клод.

Тя сви рамене.

— Ако бях изчакала битката да свърши и да стане безопасно, нямаше да струвам кой знае колко, нали?

— Дошла си да се биеш на страната на мосю Зеeman?

— Дойдох, защото съм съгласна с онова, което се опитва да направи.

— Не одобряваш убийствата? — попитах аз.

— Не.

— Е, Ричард, намерил си си сродна душа — каза Жан-Клод усмихнато и твърде доволно.

— Касандра вярва в светостта на живота, както и доста други хора — отвърна Ричард. Не посмя да погледне към мен.

— Ако тя е по-подходяща за тебе от мен, няма да заставам на пътя ти.

Той се обърна към мене и на лицето му бе изписано удивление.

— Анита... — той поклати глава — Влюбен съм в теб.

— Ще го преодолееш — отвърнах.

Гърдите ми се бяха свили от предложението, но наистина го мислех. Дватама с Ричард имахме основни фундаментални различия в позициите си. Това нямаше да се промени. На един от нас щеше да се наложи да прави компромиси и това нямаше да съм аз. Не можех да погледна Ричард в очите, но не си взех думите обратно.

Той застана пред мен и единственото, което можех да видя, бяха голите му гърди. Имаше дракотина точно под лявото зърно, кръвта засъхваше по кожата му на тъмни струйки. Той докосна брадичката ми и повдигна лицето ми, докато не срещнах погледа му. Изучаваше ме както никога преди.

— Не бих могъл да го преодоля, ако те загубя, Анита. Никога.

— Никога е дълъг период, за да се свързваш с убийца.

— Не е нужно да си убийца — отвърна той.

Отдръпнах се от него.

— Ако се навърташ около мен с надеждата да омекна и да се превърна в добро момиченце, може още сега да се махаш.

Той ме сграбчи за ръцете и ме притегли към себе си.

— Искам те, Анита, цялата — целуна ме, с ръце заключени зад гърба ми, повдигайки ме към себе си.

Плъзнах своите ръце зад гърба му, като в едната все още държах файърстара. Притиснах тялото си към неговото достатъчно силно, за да усетя, че се радва да ме види.

Отделихме се за миг, за да си поемем въздух и полуразсмяна се дръпнах леко, но без да се освобождавам от прегръдките му. Мярнах Жан-Клод, който стоеше встрани. Изражението на лицето му изтри

усмивката ми. Не беше ревност. Беше глад. Желание. Да ни наблюдава заедно, го бе възбудило.

Отдръпнах се от Ричард и установих, че имам кръв по ръцете. Беше трудно да се види на синята тениска, но имаше мокри петна там, където се бях притиснала към драскотините. Някои от раните бяха достатъчно дълбоки, че още да кървят.

Ричард също гледаше към Жан-Клод. Отдръпнах се от него, повдигайки окървавената си ръка. Тръгнах към вампира и очите му се втренчиха върху прясната кръв, а не върху мен. Спрях се на по-малко от крачка от него с ръка, повдигната към лицето му.

— Кое би предпочел сега, секс или кръв?

Очите му се стрелнаха към лицето ми, после към ръката, после пак към лицето. Наблюдавах усилието, което му костваше да поддържа зрителен контакт.

— Попитай Ричард какво би предпочел веднага щом се превърне във вълк, секс или прясно месо?

Погледнах назад към Ричард.

— Какво би избрал?

— Веднага след промяната, месо — каза го така, сякаш е трябвало предварително да знам отговора.

Отново се обърнах към вампира. Затъкнах файърстара отпред на панталоните си и приближих окървавената ръка към устните му.

Жан-Клод сграбчи китката ми.

— Не ме дразни, *ma petite*. Самоконтролът ми не е безкраен.

Надолу по ръката му премина тръпка. Погледна настрани със затворени очи.

Докоснах лицето му с дясната си ръка и го обърнах към себе си.

— Кой казва, че те дразня? — попитах тихо. — Заведи ни в стаята с ковчезите.

Жан-Клод огледа търсещо лицето ми.

— Какво ми предлагаш, *ma petite*?

— Кръв — отвърнах.

— И секс? — попита той.

— Кое би предпочел точно в този момент? — гледах го втренчено, търсейки истината по лицето му.

Той се разсмя неуверено.

— Кръв.

Усмигнах се и отдръпнах китката си.

— Помни, че сам го избра.

По лицето му премина изражение, комбиниращо изненада и ирония.

— Туше, ma petite, но започвам да се надявам, че това няма да е последният път, когато ми предлагаш подобен избор.

Гласът и очите му излъчваха топлина, която ме накара да потреперя, толкова близо до тялото му.

Погледнах обратно към Ричард. Той ни наблюдаваше. Очаквах да видя ревност или гняв, но всичко, което прочетох в очите му, беше нужда. Похот. Бях доста сигурна, че изборът на Ричард в този миг би бил секс, но мисълта за малко кръв в процеса, изглежда не го притесняваше. Всъщност, изглежда го възбуждаше. Започвах да се замислям дали вампирът и върколакът не споделяха еднакви вкусове за любовната игра. Мисълта би трябвало да ме плаши, но не беше така. Това беше много, много лош знак.

Последния път, когато бях посетила стаята с ковчезите под „Циркът на прокълнатите“, бях дошла да убия тогавашната Господарка на града. Бях дошла да избия всички вампири, намиращи се тук. Леле, как се променяха нещата.

По стените бяха закрепени плътно бели лампи, които хвърляха меки ореоли от светлина върху всеки от седемте ковчега. Три от ковчезите бяха празни, капациите им — отворени. Всички бяха модерни, нови, просторни. Бяха от стилно лакиран дъб, оцветени почти в черно. По дървото имаше сребърни дръжки. Сатенената подплата на отворените ковчези бе в различни разцветки: бяла, синя и червена. В ковчеза с червения интериор имаше меч със специално изработена ножница: истински двурък меч, дълъг колкото аз бях висока. От белия висеше най-грозният чифт плюшени зарове, които бях виждала през живота си. Този трябваше да е на Уили. В ковчеза, подплатен със син сатен, имаше малка допълнителна възглавничка. Когато застанах над ковчеза, се разнесе миризма на мухлясали билки, леко сладникава. Докоснах възглавничката и установих, че е пълна със сушени билки.

— Билки за сладки сънища — изрекох, без да се обръщам към някого конкретно.

— Има ли някаква идея в това да пипаш личните вещи, *ma petite!* Погледнах към него.

— Какви неща пазиш в своя ковчег?

Той само се усмихна.

— Защо еднакви ковчези?

— Ако си дошла да ни убиваш, откъде ще започнеш?

Огледах еднаквите ковчези.

— Не знам, ако някой дойде, няма да може да каже кой е най-възрастният или кой е Господарят на града. Спасява ти задника, но застрашава останалите.

— Ако някой дойде да ни убива, *ma petite*, е в интерес на всички най-възрастните да не бъдат убити първи. Винаги има шанс някой от

по-старите да се събуди и да спаси останалите.

Кимнах в знак на съгласие.

— А защо са по-широките, по-високи интериори?

— Би ли искала да прекараш вечността по гръб, *ma petite*? — усмихна се и застана до мен, подпирайки задните си части на отворения ковчег, с ръце, скръстени на гърдите. — Има толкова други по-удобни позиции.

Почувствах как се изчервявам. Ричард се присъедини към нас.

— Вие двамата ще си размените остроумия или ще правим нещо?

Подпря се с ръце на затворената част на ковчега. На горната част на дясната му ръка имаше кървава драскотина. Изглеждаше като у дома си. Джейсън, все още космат и достатъчно голям, че да можеш да го яхнеш, изтопурка по пода, а ноктите му кънтяха. Вълчатата глава бе достатъчно високо, че да оближе ръката на Ричард, както си беше на четири крака. Имаше моменти, когато чувствах, че Ричард е твърде нормален, че да пасне в живота ми. Този не беше от тях.

— Аха, ще го правим — отвърнах аз.

Ричард се изправи, прекара пръсти през косата си, за да я отметне от лицето си и да демонстрира гърдите си. За пръв път се зачудих дали не го прави нарочно. Огледах лицето му за онази дразнеща нотка, присъща на Жан-Клод, онова знание, че дори и най-простото движение ми влияе. Нямахше нищо. Лицето на Ричард беше открито, красиво и лишено от подмолни мотиви.

Размених поглед с Жан-Клод. Той сви рамене.

— Не гледай към мен, ако ти не го разбираш. Не аз съм влюбен в него.

Ричард изглеждаше объркан.

— Да не пропуснах нещо?

Погали вълка по долната страна на гърлото и притисна главата му към гърдите си. Вълкът издаде висок скимтящ звук на удоволствие. Предполагам се радваше, че пак се ползва с благоразположението на водача на глутницата.

Поклатих глава.

— Всъщност нищо.

— Защо сме тук? — попита Стивън.

Беше толкова близо до вратата, колкото бе възможно, без да е извън стаята. Раменете му бяха прегърбени. Беше уплашен, но от какво?

Касандра стоеше до Стивън, вътре в стаята, по-близо до нас. Лицето ѝ бе безизразно, неразгадаемо, с изключение на леката умора около очите. И двамата носеха дънки и твърде големи ризи. Стивън носеше синя мъжка риза. Касандра бе облечена с няколко номера по-голяма тъмнозелена тениска, върху която се мъдреше голяма вълча глава с жълти очи.

— Какво има, Стивън? — попита Ричард.

Стивън примигна и поклати глава.

— Всички чухме как Анита каза на Жан-Клод, че ще ѝ трябва още кръв, свежа кръв — каза Касандра. Гледаше към мен, докато завършваше мисълта си — Мисля, че Стивън се притеснява откъде ще дойде свежата кръв.

— Не си падам по човешките жертвоприношения — отвърнах аз.

— Някои хора не считат ликантропите за човешки същества — отвърна Касандра.

— Аз ги считам.

Тя ме погледна, претегляйки думите. Някои ликантропи могат да кажат, когато лъжете. Обзалагах се, че тя е от тях.

— Тогава откъде ще вземеш кръв?

Беше добър въпрос. Не бях сигурна, че имам добър отговор.

— Не знам, но няма да е нужна смърт.

— Сигурна ли си? — попита тя.

Свих рамене.

— Ако е нужна смърт, за да ги върна обратно, значи са мъртви. Няма да убия някого другото само, за да ги върна — погледнах към тримата чакащи вампири, след като изрекох думите.

Лив, Уили и изненадващо Деймиан. Вдигането на вампирите беше впечатляващо само по себе си. Вдигането на толкова могъщ вампир като Деймиан си беше направо страшно. Той не беше вампир-господар и никога нямаше да бъде, но в честна битка би ме ужасил. Сега стоеше облечен само в зелените панталони от ликра и пиратския пояс. Горната част на тялото му блестеше като мускулест мрамор на сиянието на лампите. Зелените му очи ме гледаха с търпеливо очакване, постижимо само за наистина мъртвите.

— Трепериш, ma petite.

— Ако призовем силата отново, ще ни трябва кръв — погледнах към Жан-Клод и Ричард. — Ако Ричард трябва да се бие с Маркус тази вечер, не съм сигурна, че той трябва да е този, който да я дари.

Жан-Клод наклони глава на една страна. Очаквах да каже нещо дразнещо, но не го направи. Може би дори много старото куче можеше да научи нови номера.

— Той няма да забива зъби в теб — каза Ричард. Гневът правеше кафявите му очи тъмни и блестящи, беше прекрасен, когато се ядосваше. Онази аура от енергия сияеше около него, достатъчно близо, че да пропълзи по кожата ми.

— Не можеш да дадеш кръв за втори път толкова скоро, при положение че Маркус те очаква — отвърнах аз.

Той ме сграбчи за горната част на ръцете.

— Не разбираш, Анита. Храненето за него е като секс.

Отново почти очаквах Жан-Клод да се намеси, но той не го направи. Трябваше аз да го кажа. Проклятие.

— Няма да е първият път, когато го прави, Ричард.

Пръстите на Ричард се впиха в ръцете ми.

— Знам. Видях белезите от зъби на китката ти. Но си припомни, тогава не си била под никакъв контрол над съзнанието.

— Помня — отвърнах. — Беше адски болезнено.

Ричард ме притегли към себе си, без да пуска горната част на ръцете ми, повдигна ме на пръсти и ме приближи.

— Без контрол над ума е като изнасилване, не е като истинското. Този път ще бъде истинско.

— Нараняваш ме, Ричард — гласът ми беше спокоен и равен.

Изражението на лицето му ме плашеше. Напрегнатостта в ръцете му, по лицето му, в тялото му, беше стряскаща.

Той ме свали на земята, но не махна ръцете си.

— Вземи кръв от Джейсън или Касандра.

Поклатих глава.

— Това може и да сработи, но може и да не сработи. Ако кръвта е от един от нас, знам, че ще сработи. Освен това не трябва ли първо да питаш, преди да предлагаш чужда кръв?

Зад очите му се промъкна съмнение и той ме пусна. Дългата му коса падна напред и скри лицето му.

— Казваш, че си ме избрала. Че си влюбена в мен. Че не искаш да правиш секс с него. Сега ми казваш, че искаш той да се нахрани от теб. Това е също толкова зле, колкото и секс — той закрачи из стаята, обикаляйки около чакащите вампири, и се завъртя обратно с развълнувана походка, която изпълни стаята с топла, припълъзяваща енергия.

— Не съм казала, че искам да го храня — отвърнах аз.

Той се спря в средата на стаята и ме погледна втренчено.

— Но искаш, нали?

— Не — отвърнах аз и беше вярно. — Това никога не ме е вълнувало.

— Тя казва истината — обади се Жан-Клод.

— Стой настрана от това — отвърна Ричард, сочейки го с пръст.

Жан-Клод се поклонил леко и замълча. Държеше се твърде добре. Това ме накара да се почувствам нервна. Разбираше, че Ричард се ядосваше и за двама им.

— Тогава нека го нахраня отново.

— За теб не е ли сексуално? — попитах аз.

Ричард поклати отрицателно глава.

— Гледах теб, Анита, не него. Малко болка не е проблем. Беше мой ред да поклатя глава.

— Наистина ли ми казваш, че това той да забие зъби в тялото ми те притеснява толкова, колкото да забие... — оставих мисълта недоизречена. — Аз виждам даването на кръв като по-малкото зло, Ричард. А ти?

— Да — изсъска той. Силата му изпълни стаята като гореща, кипяща от електричество вода. Почти можех да се протегна и да я сграбча.

— Тогава за какво мрънкаш? — попитах аз. — Нямахте въобще да го правим, ако ти не беше поискал. Ти искаше това — закрачих към него, най-сетне обхваната от гняв. — Не искаш да убиваш Маркус, добре, но това е цената. Искаш достатъчно сила, за да уплашиш останалата част от глутницата, без да губиш човещината си, страхотно, но такава сила не е безплатна.

Стоях пред него, толкова близо, че силата му танцуваше по кожата ми като малки иглички, като секс на границата между болката и удоволствието.

— Вече е твърде късно да се отказваме. Няма да зарежем Уили и останалите, защото си се уплашил — направих последната крачка и телата ни се оказаха толкова близо едно до друго, че едно по-дълбоко вдишване щеше да ги накара да се докоснат. Снизих гласа си до шепот, макар да знаех, че всички в стаята ще ме чуят. — Не кръвта те притеснява. Притеснява те това, че ти харесва — снижих гласа си още докато беше само движение на устните ми, почти без дъх или звук. — Жан-Клод не съблазнява мен, той съблазнява нас.

Ричард ме погледна съсредоточен и изразът в истински кафявите му очи бе изгубен, безнадежден. Малко момче, което бе открило, че чудовището под леглото е истинско и чука мама.

Силата на Жан-Клод се плъзна из стаята, смеси се с електрическата топлина на Ричард подобно на студен вятър от гроба. И двамата се обърнахме към вампира. Той се усмихваше съвсем леко. Разкопча робата си и я пусна на пода. Плъзна се към нас, носещ единствено копринената си пижама и знаещата си усмивка. Собствената му сила караше дългата му коса да сияе около лицето му, сякаш движена от вятър.

Ричард ме докосна по рамото и дори този целомъдрен жест изпрати вълни топла, трептяща енергия по кожата ми. Силата бе тук, за да я призовем, точно под повърхността. Не ни трябваше цялата сексуална шарада.

Жан-Клод протегна бледа ръка към мен. Пресрещнах я с моята и това докосване бе достатъчно. Тази хладна, изгаряща сила се изля върху мен, през мен, в Ричард. Чух го как ахна.

Жан-Клод започна да се придвижва напред, като че щеше да притисне тялото си към моето. Задържах го на разстояние, като изпънах ръката, която бе вплетена в неговата.

— Тук е, Жан-Клод, не можеш ли да я почувстваш?

Той кимна утвърдително.

— Силата ти ме зове, ma petite.

Ръцете на Ричард се плъзнаха около раменете ми, лицето му докосна косата ми.

— Сега какво?

— Този път ние яхваме силата, а не ѝ позволяваме тя да ни язди.

— Как? — прошепна Ричард.

Жан-Клод ме погледна с очи, които бяха дълбоки като океана и пълни с тайни. — Вярвам, че та petite има план.

— Аха — отвърнах. — Имам план.

Погледнах първо към единия, после към другия.

— Ще призова Доминик Дюмар и ще видя дали той знае как да върнем вампирите в ковчезите им.

Бяха оправдали Доминик за убийството на Робърт. Имаше безупречно алиби. Беше прекарал времето с жена. Дори и да не беше, може би пак щях да поискам помощта му. Искях да спася Уили повече, отколкото да отмъстя за Робърт.

По лицето на Жан-Клод се появи странно изражение.

— Ти искаш помощ, та petite? Това е необичайно.

Отдръпнах се от двамата. Можехме пак да призовем силата. Бях доста сигурна в това. Погледнах към празното лице на Уили и рунтавите зарове, висящи от ковчеза му.

— Ако сгреша, Уили си отива. Аз го искам обратно.

Имаше моменти, когато си мислех, че не Жан-Клод ме бе убедил, че вампирите невинаги са чудовища. Беше Уили и Мъртвеца Дейв, бившето ченге и собственик на бар. Беше група по-низши вампири, които от време на време изглеждаха като добри момчета. Жан-Клод беше много неща, но добричък не бе едно от тях.

31

Доминик Дюмар се появи облечен с черни памучни панталони и разкопчано черно кожено яке, под което се виждаше сива копринена тениска. Изглеждаше по-спокоен, когато го нямаше Сабин, като служител в свободния си ден. Дори изрядно подстриганите брада и мустаци изглеждаха по-малко официални.

Доминик обиколи тримата вампири, които бях вдигнала. Бяхме се преместили обратно в засипания с каменни отломки район, така че да може да види зомбитата и вампирите накуп. Обикаляше около вампирите и ги докосваше тук и там. Ухили се насреща ми и белите му зъби проблеснаха насред черната брада.

— Това е впечатляващо, наистина впечатляващо.

Преборих се с желанието да се намръщя.

— Прости ми, ако не споделям ентусиазма ти. Можеш ли да ми помогнеш да ги върна както си бяха?

— На теория — да.

— Когато хората започнат да използват израза на теория, това означава, че не знаят как да направят нещо. Не можеш да ми помогнеш, нали?

— Чакай, чакай — каза Доминик. Коленичи до Уили и започна да го оглежда съсредоточено, изучавайки го биоскопски като насекомо. — Не казах, че не мога да помогна. Истина е, че никога не съм виждал да се прави нещо подобно. А ти казваш, че си го правила и преди — той се изправи и изтупа коленете на панталоните си.

— Веднъж.

— И тогава е било без триумвират? — попита Доминик.

Трябваше да му кажа. Разбрах достатъчно от ритуална магия, за да знам, че ако сега си премълча как сме се сдобили с толкова сила, всичко, за което Доминик ни помогнеше да измислим, нямаше да сработи. Щеше да е като да кажем на полицията, че става дума за обир, когато всъщност имаме убийство. Щяха да се опитват да разрешат погрешното престъпление.

— Аха, първият път бях само аз.

— Но и в двата случая е било през деня? — попита той.

Кимнах утвърдително.

— В това има смисъл. Можем да вдигаме зомбита само след като душата е отлетяла. Има логика вампирите да могат да бъдат вдигани само пред деня. Когато падне нощта, душите им се завръщат.

Дори не смятах да се опитвам да споря дали вампирите имат души. Вече не бях толкова сигурна за отговора, колкото преди.

— Не мога да вдигам зомбита през деня, какво остава за вампири — казах аз.

Доминик посочи към чакащите мъртви от двата вида.

— Но си го направила.

Поклатих глава.

— Въпросът не е в това. Не би трябвало да съм способна да го правя.

— Някога опитвала ли си се да вдигнеш нормално зомби през деня?

— Ами, не. Мъжът, който ме обучи, каза, че е невъзможно.

— Значи никога не си опитвала — каза Доминик.

Поколебах се, преди да отговоря.

— Опитвала си.

— Не мога да го направя. Дори не мога да призова силата на дневна светлина.

— Само защото вярваш, че не можеш — отвърна Доминик.

— Повтори пак какво каза.

— Вярата е един от най-важните аспекти на магията.

— Искаш да кажеш, че ако не вярвам, че мога да вдигна зомбита през деня, няма да мога.

— Именно.

— В това няма смисъл — намеси се Ричард.

Облегна се на една от здравите стени. Беше много тих, докато разговарях за магия с Доминик. Джейсън, все още във вълча форма, лежеше в краката му. Стивън беше разчистил част от отломките и бе седнал до вълка.

— Всъщност — отвърнах аз, — има смисъл. Виждала съм хора с много суров талант, които не могат да вдигнат нищо. Един тип беше

убеден, че е смъртен грях, така че просто го блокираше. Но буквално сияеше от сила, независимо дали го приемаше, или не.

— Превръщачът може да отрича силата си колкото си иска, но това не спира превръщането — отвърна Ричард.

— Вярвам, че за ликантропията се говори като за проклятие именно по тази причина — вметна Доминик.

Ричард ме погледна. Изражението му беше красноречиво.

— Проклятие.

— Трябва да простиш на Доминик — каза Жан-Клод. — Преди сто години на никого не му е хрумвало, че ликантропията може да е болест.

— Загрижен си за чувствата на Ричард? — попитах аз.

— Неговото щастие е и твое щастие, ma petite.

Новото джентълменско поведение на Жан-Клод започваше да ме притеснява. Нямах доверие на тази промяна в отношението му.

Касандра се обади.

— Ако Анита не вярва, че може да вдига мъртви през деня, тогава как го е направила? — беше се включила в метафизичната дискусия, сякаш се намираще на изпит по магическа теория.

Бях срещала хора като нея в колежа. Теоретици без истинска магия. Но те можеха да стоят с часове и да дебатираат дали дадено заклинание ще проработи. Третираха магията като висша физика, чиста наука, без някакъв начин да се провери. Опазил ни господ, магьосниците от кулата на мечтите да изпробват някоя от теориите си с истинско заклинание. Доминик би си паснал добре с тях, като изключим, че имаше истинска магия.

— И двата случая са били екстремни — каза Доминик. — Действа на същия принцип, който позволява на бабичка да вдигне камион, затиснал внучето ѝ. В моменти на огромна нужда, често се докосваме до способности, надхвърлящи ежедневните.

— Но бабата не може да вдигне камиона със силата на волята си просто защото веднъж е успяла — отбелязах аз.

— Хм — изкоментира Доминик, — може би аналогията не е идеална, но разбираш какво имам предвид. Ако кажеш, че не разбираш, просто се правиш на интересна.

Това почти ме накара да се усмихна.

— Значи казваш, че мога да вдигам мъртвите и през деня, ако вярвам, че мога да го направя.

— Така смятам. Поклатих глава.

— Никога не съм чувала за съживител, който да може да го прави.

— Но ти не си просто съживител, Анита — отбеляза Доминик. — Ти си некромант.

— Никога не съм чувал за некромант, който да може да вдига мъртвите през деня — обади се Жан-Клод.

Доминик сви грациозно рамене. Напомни ми на Жан-Клод. Отнема няколкостотин години да се научиш да го правиш грациозно.

— Не знам — при ясна дневна светлина, но точно както някои вампири могат да бродят през деня, ако са добре защитени, вярвам, че същият принцип е приложим и за некромантите.

— Значи не вярваш, че Анита би могла да вдигне мъртвите по обяд и на открито, така ли? — попита Касандра.

Доминик отново сви рамене. После се изсмя.

— Хвана ме, моя усърдна хубавице. Може и да е възможно Анита да успее да направи точно това, но дори и аз не съм чувал за нещо подобно.

Поклатих глава.

— Вижте, можем да изследваме магическите импликации по-късно. Можете ли в момента да ми помогнете да измисля начин да върна вампирите обратно, без да ги прецакам?

— Дефинирай „прецакам“ — каза Доминик.

— Не се шегувай, Доминик — обади се Жан-Клод. — Знаеш много добре какво има предвид.

— Искам да го чуя от нея.

Жан-Клод ме погледна и едва доловимо сви рамене.

— Когато падне мрак, искам да се вдигнат като вампири. Притеснявам се, че ако не го направя както трябва, те ще бъдат просто мъртви, за постоянно.

— Изненадваш ме, Анита. Може би репутацията ти на бич за местното вампирско население е преувеличена.

Изгледах го съсредоточено. Преди да успее да кажа нещо, което щеше да прозвучи като самохвалство, се обади Жан-Клод:

— Мисля си, че това, което тя направи днес, е достатъчно доказателство колко точно заслужава репутацията си.

Доминик и вампирът се спогледаха. Изглеждаше така, сякаш нещо премина помежду им. Предизвикателство, знание, нещо.

— Тя би станала прекрасен човешки слуга, ако някой вампир успее да я опитоми — каза Доминик.

Жан-Клод се разсмя. Звукът изпълни стаята с ехо, което потреперваше и танцуваше по кожата. Смехът премина през тялото ми и за един кратък миг можех да почувствам как нещо ме докосва дълбоко вътре, където нямаше работа ничия ръка. В друг контекст Жан-Клод може би го направил сексуално, сега беше просто притеснително.

— Никога повече не прави така — обади се Ричард. Потърка ръцете си като че му бе студено или се опитваше да изтрие спомена за този настъпателен смях.

Джейсън изтопурка до Жан-Клод, за да притисне главата си в ръката на вампира. На него му харесваше. Доминик се поклони леко.

— Моите извинения, Жан-Клод, схванах позицията ти. Ако искаше, можеше да причиниш нараняванията, които моят господар причини по невнимание в офиса ти.

— В моя офис — отбелязах аз.

Честно казано, не вярвах, че Жан-Клод може да причини наранявания с гласа си. Била съм в ситуации, където, ако можеше, би го направил. Но естествено, нямаше смисъл да го казвам на Доминик.

Доминик се поклони даже по-дълбоко в моя посока.

— В твоя офис, разбира си.

— Можем ли да спрем с фукането? — попитах аз. — Можеш ли да ни помогнеш?

— Готов съм да се опитам.

Тръгнах към него, проправяйки си път през натрошените камъни. Когато застанах толкова близо, колкото позволяваше вежливостта и може би сантиметър или два по-близо, казах:

— Тези трима вампири не са експеримент. Това не е някакво изследване по магическа метафизика. Предложи ми да ме учиш на некромантия, Доминик. Мисля, че не си способен да се справиш. Как можеш да ме научиш, когато аз мога да правя неща, които ти не

можеш? Освен ако, разбира се, не можеш да вдигаш вампири от ковчезите им?

През цялото време, докато говорех, се взирах в тъмните му очи и наблюдавах как се стесняват от гняв, как устните му се свиват. Егото му бе точно толкова голямо, колкото се надявах. Знаех си, че няма да ме разочарова. Доминик щеше да даде всичко от себе си, за да ни помогне. Гордостта му бе заложена на карта.

— Каж ми как точно призова силата, Анита, и аз ще ти направя заклинание, което би трябвало да проработи — ако притежаваш контрола да го накараш.

Усмихнах му се в отговор и се погрижих да е снизходително точно колкото трябва.

— Ти го измисли, аз мога да го направя.

Той се усмихна в отговор.

— Арогантността не е подходяща черта за жена.

— Аз я намирам за много подходяща — обади се Жан-Клод. — Ако е заслужена. Ако току-що си вдигнал трима вампири от дневната им почивка, нямаше ли да си арогантен, Доминик?

Усмивката му се разшири.

— Да, щях да съм.

Истината беше, че не се чувствах арогантна. Бях уплашена. Уплашена, че ще прецакам Уили и той никога повече няма да се вдигне. Чувствах се зле и заради Лив и Деймиан. Не ставаше дума дали ги харесвам или не, не бях искала да го правя. Не трябва да прогонваш нечия живителна сила по погрешка. Ако се чувствах и наполовина толкова сигурна, колкото подсказваха думите ми към Доминик, защо тогава стомахът ми се бе свил?

Тримата с Доминик и Касандра измислихме заклинанието. Частта от плана, която бе моя идея, бе съвсем проста. С години бях връщала зомбита в гробовете им. И бях добра в това. Доколкото ми бе възможно, щях да третирам ситуацията като още една работна задача: пращам мъртвите да си почиват, нищо специално. Първо беше ред на зомбитата, после щях да се тревожа за вампирите.

Накарах Касандра да ми донесе един от ножовете и ножница за китката от стаята. Ако действах като фокус за друг съживител, нямаше да му дам да забие зъби в мен, така че защо пък кръвта да трябваше да идва от Жан-Клод, който да я пие? Не беше нужно, или поне не смятах, че е нужно. Доминик беше съгласен с мен, но не бе сто процента сигурен. Така че първо зомбитата. Върху тях щяхме да тренираме. Ако номерът с ножа не проработеше, щяхме да минем на зъби, но каквато и малка част от мен да бе останала нормална, щях да се придържам към нея.

Накарах Стивън да донесе съд, в който да съберем кръвта. Върна се с малка златна купа. Зачудих се дали размерът е подбран, за да ме окуражи да не проливам твърде много от скъпоценната течност. За върколак Стивън изглежда не си падаше много по кръвта. Купата беше толкова лъсната, че почти светеше. Вътрешната част показваше следи от удари с чук. Ковано злато, и веднага, щом я докоснах, разбрах, че е стара. Защо всички си мислят, че е нужно нещо специално, за да събере кръвта? И пластмасова щеше да свърши същата работа.

Стояхме наред стаята с каменни отломки, където зомбитата чакаха с такова търпение, на което са способни само мъртвите. Някои от очите, които ме гледаха, бяха мътни, сякаш бяха слепи или на мъртва риба, някои черепи бяха празни, но дори и без очи, като че пак ме гледаха.

Стоях изправена, с нож, закрепен за лявата ми китка, с лице към тях. Ричард бе от лявата ми страна, Жан-Клод от дясната. По моя молба не ме докосваха.

Доминик бе поискал достатъчно подробности за първия триумвират, че да се засрамя. Беше се съгласил с мен, че вероятно силата си беше там и без да се налага да се налезим едни други. Съгласието с това му бе спечелило точки пред мен. В крайна сметка идеята беше тази нощ да призовем магията пред цялата глутница. Никак не ми се щеше да правя секс пред толкова много непознати. Добре де, не беше точно секс, но беше достатъчно близко, че да не искам публика.

Сиянието беше започнало да помръква. Взирайки се в частично разложените зомбита, ми беше трудно да си върна настроението.

— Моите зомбита обикновено се задържат по-добре от това — отбелязах.

— Ако беше извлякла толкова много сила от двама други некроманти, зомбитата щяха да са по-добре — каза Доминик.

— Може да е заради липсата на контрол — намеси се Жан-Клод. Обърнах се и го погледнах.

— Мисля, че това, което има предвид Доминик, е, че част от силата, използвана, за да ги вдигне, е взета от мъртвец.

— Вярваш ли, че съм мъртвец, *ma petite*?

Погледнах прекрасното лице и кимнах.

— Вампирите, които вдигнах, са просто трупове. Каквото и да си, е форма на некромантия. Некромантията работи само когато действаш с мъртво тяло.

Той наклони глава на една страна.

— Чувам думите, *ma petite*, но не смятам, че ги вярваш, не напълно.

Поклатих глава.

— Вече не знам в какво вярвам.

— Всъщност — каза Доминик, — не мисля, че има значение, че Жан-Клод е вампир. Мисля, че по-скоро е заради факта, че нито той, нито Ричард знаят нещо за вдигането на мъртъвци. Това е само твой талант. Мисля, че с течение на времето би могла да канализираш силата в перфектното зомби, но Жан-Клод е прав в някои отношения. Неопитомеността, липсата на контрол, е това, което е направило зомбитата несъвършени.

Явно нещо се бе изписало на лицето ми, защото той добави:

— Имала си твърде много неща за контролиране, за да обръщаш внимание на всички детайли. Мисля, че инстинктивно си пуснала зомбитата на свобода, защото това е била частта от теб, в която си най-сигурна. Имаш отлични инстинкти.

— Благодаря, предполагам — отвърнах аз.

Той се усмихна.

— Знам, че времето изтича. Както виждаме от присъствието на Жан-Клод, не всички вампири спят до мръкнало. Страхувам се, че ако някой от вампирите изпусне часа си за събуждане, той или тя ще бъде загубен завинаги. Но ще помоля Анита да направи нещо, което няма нищо общо с нейния проблем, но има много общо с моя.

— Какъв проблем? — попитах аз.

— Сабин — отвърна Жан-Клод.

Доминик кимна.

— Времето на Сабин изтича.

— Сабин, вампирът в клуба ли? — попита Касандра.

— Аха — отвърнах аз. — Какво ти трябва, Доминик, казвай бързо, и съм твоят човек.

Доминик се усмихна.

— Благодаря ти, Анита. Съсредоточи се върху едно зомби. Опитай се да го направиш почти свършено.

Намръщих се насреца му.

— Излекувай едно от зомбитата си, *ma petite*.

— Не мога да излекувам мъртвите — отвърнах аз, — но мога да ги накарам да приличат повече на живи.

Доминик кимна.

— Това ще свърши работа.

— Обикновено го правя при първоначалния приток на сила. Никога не съм се опитвала да си играя с мъртвите, след като съм ги вдигнала.

— Моля те, опитай се — подкани ме Доминик.

— Може да призовем силата между нас тримата и тогава да опитаме — предложих аз.

Доминик поклати глава.

— Не съм сигурен как ще се отрази това на заклинанието. Мисля, че ще е твърде голям риск за приятелите ти.

Погледнах го втренчено за миг или два.

— Ще рискуваш да оставиш Сабин да изгние, за да спасиш нашите приятели?

— Ти помоли за помощта ми, Анита. Мисля, че не си жена, която често моли за помощ. Ще е недостойна отплата за подобен комплимент, ако ти позволя да рискуваш своите приятели, за да спасиш моя. Ако можеш да излекуваш своя мъртвец така, добре. Ако не, ще продължим със спасяването на тези трима вампири.

— Много достойно отношение — отбеляза Жан-Клод.

— Има моменти, когато достойнството е единственото, което ни е останало — каза Доминик.

Между вампира и мъжа сякаш имаше миг на почти перфектно разбирателство. Богато минало, ако не споделено, то поне сходно, премина помежду им. Аз бях натрапникът.

Погледнах към Ричард и ние споделихме своя миг на пълно разбирателство. Ценяхме смъртния си живот. Фатализмът в гласа на Доминик беше ужасяващ. Колко възрастен беше? Когато ставаше дума за вампири, обикновено можех да кажа, но никога за човешките слуги. Не попитах. В кафявите очи на Доминик се четеше тежестта на толкова години, че ме беше страх.

Погледнах прекрасното лице на Жан-Клод и се запитах дали аз бих била толкова почтена или щях да рискувам всеки и всичко, за да го излекувам? Да го видя мъртъв, щеше да е едно, но изгнил като Сабин... В много отношения щеше да е по-лошо от смъртта. Разбира се, Сабин умираше. Колкото и могъщ да беше, нямаше да може да се държи вечно. Или можеше и да успее. Може би Доминик можеше да го зашие в голяма торба подобна на ръкавиците, които носеше вампирът. Може би Сабин щеше да продължи да живее и след като е бил доведен до течено състояние. Това вече беше отвращаваща мисъл.

Погледнах към изправените мъртъвци. Те отвърнаха на погледа ми. Едно от зомбитата беше почти цяло. Сивата кожа висеше по костите, приличаща повече на глина, отколкото на плът. Едно синьо око се взираше в мен, другото бе сгърчено като стафида. Напомни ми на онова, което се бе случило с окото на Сабин.

Би имало повече смисъл да кажа, че докоснах окото и го излекувах. Или че си го помислих и изгладих плътта като глина. Не беше така. Втренчих се в зомбито. Докоснах искрата в себе си, която ми позволяваше да вдигам мъртвите. Изтеглих тази част от себе си

навън, прикотках я, сякаш подхранвах слаб огън, и я запратих към зомбито.

— Живей, живей — прошепнах.

Бях го виждала и преди, но не преставаше да ме изумява. Плътта се изпълни, закръгли се, заглади се. Сивата кожа придоби цвета на топла плът. Сухата, подобна на слама коса порасна и се накъдри, кафява и мека. Мъртвото око се изду като малък балон и изпълни очната ябълка. Две нормални очи отвърнаха на погледа ми. Дори опърпаните дрехи се оправиха. Беше облечен с жилетка със златна верижка за часовник. Дрехите му бяха демоде от най-малкото сто години.

— Изключително съм впечатлен — отбеляза Доминик. — Ако смениш дрехите му, може да мине за човек.

Кимнах в знак на съгласие.

— Правя страхотни зомбита, но това няма да помогне на господаря ти.

— Извикай някой от вампирите от стаята с ковчезите.

— Защо? — попитах.

Доминик измъкна малък сребърен нож от ножница на гърба си. Не знаех, че има оръжие. Немарливо от моя страна.

— Какво ще правиш с това? — попита Жан-Клод.

— С твое разрешение ще порежа един от вампирите и ще помоля Анита да излекува раната.

Жан-Клод обмисли молбата и кимна.

— Малък разрез.

Доминик се поклони в отговор.

— Разбира се.

Вампирите и сами можеха да излекуват малко порязване рано или късно. Ако не можеше да се излекува, не беше проблем. Макар да не съм сигурна, че те биха се съгласили с мен.

— Анита — подкани ме Доминик.

— Деймиан, ела при мен — извиках аз.

Жан-Клод повдигна вежда, мисля, че заради избора ми. Ако очакваше да повикам Уили, значи не разбираше. Уили ми беше приятел. Даже и мъртъв, не исках да го видя порязан.

Деймиан се беше опитал да изнасили психически жена в нощния клуб. Нека си понесе малко рязане.

Деймиан влезе и се заоглежда, докато не ме видя. Лицето му бе все така безизразно и празно. По-празно, отколкото при сън, празно, както само смъртта можеше да го направи.

— Деймиан, спри.

Вампирът спря. Очите му бяха най-зелените, които бях виждала. По-зелени от тези на Катрин, по-скоро котешки, отколкото човешки.

Доминик застана пред Деймиан. Огледа вампира. Допря сребърното острие до бледата буза и рязко наведе върха.

По свършената белота потече кръв на алена струйка. Вампирът въобще не реагира, дори не мигна.

— Анита — подкани ме Доминик.

Погледнах към Деймиан, не към обвивката на Деймиан. Запратих силата към него, в него. Пожелах да оживее. Това бе думата, която му прошепнах.

Кръвта намаля, после спря. Порязаното зарасна, без да остане следа. Беше... лесно.

Доминик изтри кръвта с носна кърпичка, която бе извадил от джоба на якето си. Бледата буза на Доминик отново бе свършена.

Касандра беше първата, която изрече думите:

— Тя може да излекува Сабин.

Доминик кимна.

— Може и да успее — обърна се към мен с изражение на триумф и въодушевление. — Ще ти е нужна силата на триумвирата ви, за да вдигнеш Сабин от сутрешната му дрямка, но веднъж вдигнат, мисля, че можеш да го излекуваш.

— Плитко порязване е едно — отвърнах аз. — Сабин е... пълна каша.

— Ще се опиташ ли?

— Ако успеем да върнем тези трима вампири невредими, да, ще се опитам.

— Утре.

Кимнах.

— Защо не?

— Нямам търпение да кажа на Сабин на какво станах свидетел днес. От толкова време е изгубил надежда, но най-напред трябва да върнем приятелите ти. Ще ти помогна с каквото мога.

Усмихнах се.

— Знам достатъчно за магията, Доминик, че да ми е ясно, че единственото, което можеш да правиш, е да съветваш отстрани.

— Но ще давам много добри съвети — отвърна той с усмивка.

Вярвах му. За доброто на Сабин той искаше да успеем.

— Добре, да го направим.

Протегнах ръце към Ричард и Жан-Клод. Те ги хванаха достатъчно послушно и чувството бе приятно. И двамата изглеждаха топли и прекрасни, но нямаше моментална магия. Нямаше искра. Осъзнах, че по някакъв странен начин сексуалното взаимодействие бе играло ролята на ритуала. За повечето магии ритуалите не са абсолютно задължителни, но служат за фокус, за подготовка за извършването на заклинанието. Нямах кръвав кръг, в който да пристъпя. Нямах какво да принеса в жертва. Нямах принадлежности. Всичко, с което разполагах, бяха двамата мъже пред мен, моето тяло и ножа на китката ми. Обърнах се и към двамата.

— Нищо не става.

— Какво очакваш да се случи? — попита Доминик.

Свих рамене.

— Нещо, не знам.

— Опитваш се твърде силно, Анита. Отпусни се, нека силата дойде при теб.

Завъртях рамене в опит да намаля напрежението. Не стана.

— Наистина ми се иска да не ми беше припомнял, че някои вампири могат да се пробудят преди мръкнало. Вече е късен следобед, а ние сме под земята. Вече може да е твърде късно.

— Подобно мислене не помага — отвърна Доминик.

Жан-Клод пристъпи към мен и дори преди да ме докосне, имаше прилив на енергия, сякаш някой обля кожата ми с топлина.

— Не ме докосвай — казах аз. Почувствах колебанието му.

— Какво не е наред, *ma petite*?

— Нищо — обърнах се с лице към него. Държах ръката си точно над голите му гърди и тази струя топлина се носеше от неговата кожа към моята. Сякаш тялото му дишаше срещу мен. — Можеш ли да го почувстваш?

Той наклони глава на една страна.

— Магия.

— Аура — отвърнах аз. Трябваше да се преборя с желанието да погледна към Доминик, както се гледа към треньор, в очакване да видиш дали играеш както е поискал от теб. — Върви към мен, но не ме докосвай.

Изглеждаше объркан, но направи каквото поисках. Когато ръцете ми бяха непосредствено над кожата му, същата тази линия топлина се надигна като малък, хванат в капан вятър. Можех да почувствам как енергията им диша срещу кожата ми, по една при всяка ръка. Затворих очи и се съсредоточих върху усещането. Точно там. Можех да почувствам разлика, малка, почти неуловима, но беше там. Имаше бодеж, почти електрическо трептене откъм Ричард. Жан-Клод беше хладен и гладък. Добре, можехме да докосваме аурите си, и какво от това? Къде ни поставяше този факт?

Внезапно притиснах ръцете си напред през енергията към телата им. Запратих я обратно в тях и двамата ахнаха. Шокът от действието се придвижи нагоре по ръцете ми и аз наведох глава, дишайки през прилива на сила. Вдигнах лице, за да срещна погледите им. Не знам какво бе изписано на лицето ми, но Ричард определено не го хареса. Понечи да отстъпи. Забих нокти в стомаха му достатъчно силно, че да привлече вниманието му.

— Не прекъсвай връзката.

Той преглътна. Очите му бяха разширени и в тях се четеше нещо близко до страх, но остана на място. Обърнах се към Жан-Клод. Не изглеждаше уплашен. Изглеждаше точно толкова спокоен и овладян, колкото се чувствах аз.

— Много добре, Анита — долетя гласът на Доминик, нисък и мек. — Съчетай силата им, сякаш са двама други съживители. Действаш като фокус. Правила си го и преди. Връщала си мъртвите към вечния им покой хиляди пъти. Това е просто още един от тях.

— Добре, тренер — прошепнах аз.

— Какво? — попита Ричард.

Поклатих глава.

— Нищо.

Отстъпих бавно, с ръце, протегнати към тях. Силата се носеше между нас подобно на две въжета. Не беше видима, но съдейки по изражението на Ричард, всички я чувствахме. Извадих ножа и взех златната купа, без да свеждам поглед, а очите ми останаха приковани

върху тях двамата. Имаше разлика между това и комбинирането на силите с други съживители, имаше похот. Любов. Нещо. Каквото и да беше, действаше като гориво или спойка. Нямах думи, за да го опиша, но когато ги погледнах, беше там.

Държах купата в лявата ръка, а ножа — в дясната. Отидох обратно при тях.

— Хванете купата за мен, всеки с по една ръка.

— Защо? — попита Ричард.

— Защото казвам така.

Изглеждаше сякаш иска да спори. Поставих плоската част на острието пред устните му.

— Подлагането на съмнение на всичко, което кажа, нарушава концентрацията ми — дръпнах ножа от устата му.

— Не го прави отново — каза той и гласът му прозвуча тихо, почти рязко.

Кимнах.

— Добре.

Вдигнах китката си над купата и с едно рязко движение я срязах с ножа. От порязаното потече кръв на гъсти капки, размазващи се по стените и дъното на блестящия съд. Да, болеше.

— Твой ред е, Ричард — държах китката си над купата, нямаше смисъл да се хаби кръвта.

— Какво да направя?

— Сложи китката си над купата.

Поколеба се, но после направи каквото му бе казано. Постави ръка над купата с длан, свита в юмрук. Обърнах я наопаки, за да изложам на показ долната част на ръката му. Уравновесих я с все още кървящата си ръка. Купата се заклати там, където все още свободната му ръка я държеше заедно с Жан-Клод.

Погледнах нагоре към лицето му.

— Защо това те притеснява повече, отколкото Жан-Клод да пие от теб?

Той преглътна.

— Доста неща ме притесняват, като мисля за секс.

— Типично изказване за някого само с една X-хромозома — отбелязах аз.

Прокарах ножа по кожата му с едно твърдо движение, докато още гледаше лицето ми. Единственото нещо, което го спря да не се дръпне, бе хватката ми.

След първоначалната изненада не оказа съпротива. Наблюдаваше как кръвта му се стича в купата и се смесва с моята. Дъното на съда бе скрито от поглед, покрито с топла кръв. Пуснах ръката му и той задържа кървящата си китка над съда.

— Жан-Клод? — казах аз.

Той протегна собствената си тънка китка, без да го подканям. Стабилизирах я, както бях направила с ръката на Ричард. Срецнах погледа на тъмните му сини очи, но в тях нямаше страх, нищо, освен може би леко любопитство. Срязях китката му и кръвта бликна алена на фона на бялата му кожа.

Кръвта му закапа в купата. Всичката бе червена. Човешка, ликантропска и вампирска. Не можеше да се познае коя на кого е само с поглед. Всички кървахме в червено.

Все още нямаше достатъчно кръв в купата, че да се направи кръг на силата около шестдесетте зомбита. Нямаше начин да се събере толкова кръв, освен чрез истинско жертвоприношение. Но това, с което разполагах в ръцете си, беше много могъщ магически коктейл. Доминик смяташе, че ще е достатъчен. Надявах се да е така.

Някакъв звук отклони вниманието ми от кръвта и нарастващата топлина на силата.

Стивън и Джейсън бяха клекнали близо до нас, единият в човешка, другият във вълча форма с почти еднакви изражения: на глад.

Погледнах към Касандра. Засега се владееше, но ръцете ѝ бяха свити в юмруци и по горната ѝ устна се виждаха капчици пот. Изражението на лицето ѝ бе близко до паника.

Доминик стоеше усмихнат и незасегнат. Той беше единственият друг човек в стаята.

Джейсън изръмжа насреща ни, но не беше истинско заплашително ръмжене. В гласа му имаше ритъм. Опитваше се да говори.

Стивън навлажни устни.

— Джейсън иска да знае дали може да оближем купата?

Погледнах към Жан-Клод и Ричард. Израженията им бяха достатъчни.

— Аз ли съм единствената в тази стая, която не изпитва жажда за кръв?

— Ако не броим Доминик, се опасявам, че е така, *ma petite*.

— Прави каквото трябва, Анита, но го прави бързо. Пълнолуние е и прясната кръв си е прясна кръв — каза Ричард.

Другите двама вампири, които бях вдигнала, пристъпиха към мен. Очите им все още бяха празни като на добре изработени кукли.

— Ти ли ги повика? — попита Ричард.

— Не — отвърнах аз.

— Кръвта ги призова — отвърна Доминик.

Вампирите влязоха в стаята. В този момент не гледаха към мен. Гледаха кръвта и щом я видяха, нещо в тях проблесна. Почувствах го. Глад. Вкъщи нямаше никой, но нуждата си бе там.

Зелените очи на Деймиан се взираха в купата със същия глад. Красивото му лице бе изтъняло до нещо животинско и примитивно.

Облизах устни и казах:

— Спрете.

Направиха го, но се взираха в прясно пролятата кръв, без да вдигат поглед към мен. Ако не бях успяла да ги спра, можеше и да се нахранят. Да се нахранят като възвръщенци, животински вампири, които не знаят нищо друго, освен глад и никога няма да възстановят личността или разсъдъка си.

Сърцето ми тупкаше в гърлото при мисълта какво можех да освободя върху някоя нищо неподозираща личност. Гладът нямаше да прави разлика между човек или ликантроп. Нямаше ли това да е впечатляваща битка?

Взех купата, притискайки я към стомаха си, като продължавах да държа ножа в другата си ръка.

— Не се страхувай — каза Доминик. — Прати зомбитата във вечния им покой, както си правила хиляди пъти преди това. Направи само и единствено това.

— Да правим нещата едно по едно, нали?

— Точно така — отвърна той.

Кимнах.

— Добре.

Всички, с изключение на тримата вампири ме погледнаха, сякаш вярвах, че знам какво правя. Ще ми се да беше така. Даже Доминик

изглеждаше уверен. Но не той се опитваше да върне шестдесет зомбита в гроба без кръг на силата. Аз го правех.

Трябваше да внимавам къде стъпвам по обсипания с камъчета под. Нямах да е добре да падна и да разлея кръвта и цялата тази сила. Защото за това ставаше дума. Можех да почувствам Ричард и Жан-Клод зад гърба си като две ивици от въже, които се извиваха, докато се движех. Доминик беше казал, че ще мога да почувствам и двамата мъже. Когато бях попитала за подробности, беше отговорил нещо мъгляво. Магията бе твърде индивидуална, за да се даде точен отговор. Ако ми беше казал, че ще се почувствам по един начин, а се бях почувствала по друг, щях да изпитам съмнения. Беше прав.

Мушнах ножа в кръвта, разбърках и запратих пръски по очакващите зомбита. Само няколко капки паднаха върху тях, но всеки път, щом някоя се докоснеше до зомби, можех да го почувствам, разтърсващ шок от сила. Оказах се в средата на стаята, която някога бе имала стена, заобиколена от зомбита. Когато кръвта докосна последното, през мен премина тръпка, която изтръгна възклицание от гърлото ми. Почувствах как кръвта обгръща мъртвите. Бе подобно на затварянето на кръг на силата, но сякаш затварянето беше вътре в мен, а не отвън.

— Обратно — изрекох, — върнете се обратно в гробовете си, всички. Обратно в земята.

Мъртвите се раздвижиха около мен, подредиха се като сомнамбули в игра на музикални столове. Щом някой достигнеше мястото си, лягаше и суровата земя се изливаше отгоре му като вода. Земята ги поглъщаше обратно и се изравняваше така, сякаш някаква огромна ръка бе дошла да разчисти всичко.

Останах сама в стаята, а земята все още се гърчеше като кон, накачан от мухи. Когато и последната вълничка утихна, погледнах през разрушената стена към останалите.

Жан-Клод и Ричард стояха при отвора. Тримата върколаци се бяха скупчили край тях. Дори Касандра беше коленичила на земята край вълка Джейсън. Доминик стоеше зад тях и наблюдаваше. Усмиваше ми се като горд баща.

Тръгнах към тях, чувствайки краката си леко гумени и залитнах, изливайки малко кръв по стената на купата. Няколко капки паднаха на прочистената земя.

Вълкът внезапно се озова там и ги облиза. Игнорирах го и продължих да вървя. Беше ред на вампирите. Всички се отдръпнаха, за да ми сторят път, сякаш се страхуваха да ме докоснат. С изключение на Доминик. Той беше дори твърде близо.

Почувствах как неговата сила минава помежду ни, потрепва върху кожата ми, надолу по въжетата, които ме свързваха с Жан-Клод и Ричард.

Преглътнах тежко и казах:

— Отстъпи.

— Моите извинения — той отстъпи назад, докато вече не можех да го почувствам така ясно. — Така добре ли е?

Кимнах.

Тримата вампири чакаха с гладни очи. Напръсках ги с изстиващата кръв. Потрепнаха, когато кръвта ги докосна, но нямаше прилив на сила, нямаше нищо. Мамка му.

Доминик се намръщи.

— Кръвта е още топла. Би трябвало да проработи.

Жан-Клод пристъпи по-близо. Можех да го почувствам и без да се обръщам. Можех да го почувствам по нишката сила, която ни свързваше, като риба, която теглех с въдицата.

— Но не действа — каза той.

— Не — отвърнах аз.

— Значи са изгубени.

Поклатих отрицателно глава. Уили се взираше в купата с кръвта. Погледът беше животински, чист глад. Мислех си, че най-лошото, което можеше да се случи на Уили, бе да си легне обратно в ковчега и наистина да умре. Бях сгрещила. Да излиза от ковчега си, обзет единствено от жаждата за кръв и нищо друго, щеше да е по-лошо. Нямаше да го изгубя, не още.

— Някакви умни идеи? — попитах.

— Дай им да изпият кръвта в купата — каза Доминик. — Но по-бързо, преди да е изстинала.

Не спорих, нямаше време. Изтрих ножа в дънките и го прибрах. Трябваше да го почистя и прибера по-късно, но ръцете ми трябваха. Потопих пръсти в кръвта. Все още бе топла, но едва-едва. Очите, които следваха ръката ми, все още бяха кафяви, но не Уили гледаше от тях. Просто го нямаше.

Вдигнах купата до устните му и казах:

— Уили, пий.

Гърлото му се задвижи, преглъщайки яростно, и тогава почувствах онова прищракване.

— Спри, Уили.

Той спря и аз дръпнах купата. Не посегна да я сграбчи. Въобще не помръдна. Очите му бяха празни и безизразни над окървавената уста.

— Върви обратно в ковчега си, Уили. Почини си, докато не падне нощта. Отивай да почиваш.

Той се обърна и тръгна по коридора. Трябваше да повярвам, че ще се върне в ковчега. Един беше готов, оставаха още двама. Лив си тръгна като послушна кукла. Кръвта бе доста намаляла, когато я вдигнах към устните на Деймиан.

Той започна да пие, преглъщайки с бледото си гърло. Кръвта се спускаше надолу в него и нещо ме докосна, нещо, което не беше моята магия. Нещо друго. Гърдите на Деймиан се повдигнаха тежко като на мъж, който се опитва да се съвземе от удавяне. И това нещо отвърна на удара, отхвърли силата ми, обърна я срещу мен. Някаква сила замахна към мен, удари ме и светът се завъртя. Зрението ми се замъгли от сивота и ярки бели петна. Чух собствения си дъх невероятно учестен. Звукът ме последва в мрака, после дори това изчезна.

Пробудих се и погледнах към белите завеси над леглото на Жан-Клод. Върху челото ми имаше сгъната влажна кърпа, наоколо се чуваха спорещи гласове. Останах легнала за няколко секунди и само примигвах. Не можех да си спомня как съм се озовала тук. Спомнях си усещането да бъда изхвърлена от Деймиан. Изхвърлена като натрапник, като нещо, от което да се защитиш. Силата, която ме бе докоснала, не беше страшна. В миналото бях усещала зло, а тази не беше такава. Но определено не бе и благотворна сила. Може би по-скоро неутрална.

Гласовете бяха на Жан-Клод и Ричард. Спорът бе за мен. Каква изненада.

— Как може да я оставиш да умре, когато можеш да я спасиш?
— попита Ричард.

— Не мисля, че умира, но дори и да умираше, без нейното позволение не бих се натрапил повторно в съзнанието ѝ.

— Дори и да умира?

— Да — отвърна Жан-Клод.

— Не разбирам.

— Не е нужно да го разбираш, Ричард. Анита би се съгласила с мен.

Махнах кърпата от главата си. Исках да се изправя до седнало положение, но май изискваше твърде много усилия.

Ричард седна на леглото и хвана ръката ми. Не бях сигурна, че искам, но бях твърде слаба, за да го спра.

Жан-Клод беше зад него и ме наблюдаваше. Лицето му бе съвършена безизразна маска.

— Как се чувстваш? — попита Ричард.

Трябваше да преглътна, преди да мога да отговоря:

— Не съм сигурна.

Доминик се появи в полезрението ми. Доста мъдро бе стоял настрана от спора. Освен това вече бе човешки слуга на вампир. Какво

щеше да каже? Че белегът е зло или че не е кой знае какво. Лъжа и в двата случая.

— Радвам се да видя, че си будна.

— Отхвърли ме — отвърнах аз.

Той кимна.

— Наистина.

— Какво я е отхвърлило? — попита Ричард.

Доминик ме погледна.

Свих рамене.

— Когато силата, която съживява вампира, се завърна и откри, че Анита все още е в тялото, я отхвърли.

Ричард се намръщи.

— Защо?

— Защото не трябваше да съм там.

— Душата завърна ли се, като я докосна? — попита Жан-Клод.

— Друг път съм чувствала докосването от душа, това не беше такова.

Жан-Клод ме погледна. Отвърнах на погледа. Той пръв извърна глава.

Ричард докосна косата ми на мястото, където бе влажна от кърпата.

— Не ми пука дали беше душа или торбалан. Помислих, че съм те изгубил.

— Изглежда винаги оцелявам, Ричард, независимо кой умира.

Той се намръщи при тези думи. Оставих го.

— Деймиан добре ли е? — попитах.

— Изглежда, че е — отвърна Жан-Клод.

— За какво спорехте вие двамата?

— Доминик, моля те, би ли ни оставил насаме? — попита Жан-Клод.

Доминик се усмихна.

— С удоволствие. Нямам търпение да разговарям със Сабин. Утре ти и Ричард може да го вдигнете, а ти, Анита — той докосна лицето ми леко — можеш да го излекуваш.

Не ми харесваше да ме докосва, но на лицето му беше изписано почти благоговение. Трудно бе да му се развикам.

— Ще дам най-доброто от себе си — отвърнах аз.

— Смятам, във всичко — с тези думи ни пожела лек ден и си тръгна.

Когато вратата се затвори, повторих въпроса си.

— За какво спорехте вие двамата?

Ричард погледна назад към Жан-Клод, после към мен.

— За няколко секунди спря да дишаш. Мислех, че умираш.

Погледнах към Жан-Клод.

— Кажете ми.

— Ричард искаше отново да ти дам първия белег. Аз отказах.

— Умен вампир — отвърнах аз.

Той сви рамене.

— Много ясно заяви позицията си, *ma petite*. Няма да позволя отново да бъда обвинен, че ти се натрапвам. По никакъв начин.

— Някой направи ли ми сърдечен масаж?

— Ти започна да дишаш сама — отвърна Ричард и стисна ръката ми. — Уплаши ме.

Издърпах ръката си от неговата.

— Значи си му предложил да ме направи свой човешки слуга.

— Мислех, че сме се съгласили да сме триада. Може би не разбирам какво означава това.

Искаше ми се да се изправя, но не бях сигурна ще мога ли, затова се задоволих да му се намръщя.

— Ще споделям сила с вас двамата, но няма да позволя на Клод да ме бележи. Ако отново ми се натрапи, ще го убия.

Жан-Клод кимна.

— Ще се опиташ, *ma petite*. Това е танц, който ми се ще да не започваме.

— Ще му позволя да ме бележи, преди да тръгна към глутницата тази вечер — каза Ричард.

Изгледах го втренчено.

— За какво говориш?

— Жан-Клод не може да присъства тази вечер. Той не е член на глутницата. Ако сме свързани, пак ще мога да призова силата.

Насилих се да се поизправя и ако Ричард не ме бе подхванал, щях да падна. Останах сгущена в ръцете му, забивайки пръсти в плътта му, като се опитвах да го накарам да ме чуе.

— Не искаш да си му слуга във вечността, Ричард.

— Връзката между господар и животно не е същата като между господар и слуга, *ma petite*. Не е толкова интимна.

Не можех да видя вампира зад широките рамене на Ричард. Опитах се да се изправа и се наложи Ричард да ми помогне.

— Обясни.

— Няма да мога да вкусвам храна чрез Ричард, както бих могъл чрез теб. Това е дребен страничен ефект, но в интерес на истината ми липсва. Би ми харесало отново да мога да вкусвам храна.

— Какво друго?

— Ричард е алфа-върколак. В някои отношения е еквивалентна на мен сила. Ще има повече контрол над способността ми да влизам в сънищата му и мислите му. Ще може да ме държи извън тях.

— А аз не можах.

Той сведе поглед към мен.

— Дори и тогава, преди да бе анализирала некромантските си способности, беше по-трудна за контролиране, отколкото би трябвало. Сега... — той сви рамене — сега не съм сигурен кой би бил господарят и кой слугата.

Изправих се сама. Чувствах се една идея по-добре.

— Затова не си ме белязал, докато си имал възможността и Ричард е щял да поеме вината. След онова, което направих днес, се страхуваш, че аз ще съм господарката, а ти слугата. Това е, нали?

Той се усмихна леко.

— Може би — седна на леглото от другата страна на Ричард. — Не съм посветил двеста години, за да стана Господар на собствени земи, за да отдам свободата си на някого, дори и на теб, *ma petite*. Няма да си жесток господар, но ще си взискателна.

— Не става въпрос просто за господар и слуга. Знам го от Алехандро. Той не можеше да ме контролира, но и аз не можах да контролирам него.

— А опита ли се? — попита Жан-Клод.

Това ме спря. Трябваше да помисля.

— Не.

— Просто го уби — отбеляза Жан-Клод.

Имаше право.

— Наистина ли ще мога да ти нареждам какво да правиш?

— Никога не съм чувал за друг вампир, който да си е избрал некромант с твоите сили за човешки слуга.

— Ами Доминик и Сабин? — попитах аз.

— Доминик не може да се сравнява с теб, ma petite.

— Ако се бях съгласила на първия белег, щеше ли да го направиш, или не?

Ричард се опита да ме притисне до гърдите си, но аз се отдръпнах. Трябваше да се подпра и на двете си ръце, но стоях със собствени сили.

Жан-Клод въздъхна и сведе поглед към пода.

— Ако наистина се съединим, никой няма да може да се изправи насреща ни. Толкова сила наистина е изкушаваща — той вдигна поглед внезапно и ми позволи да видя очите му. По лицето му се сменяха емоции. Възбуда, страх, похот и накрая, просто умора — Можем да сме свързани във вечността. Свързани в тройна борба за надмощие. Не е приятна мисъл.

— Жан-Клод ми каза, че няма да е мой господар — обади се Ричард. — Че ще сме партньори.

— И ти му повярва? — попитах аз.

Ричард кимна, изглеждайки страшно сериозен. Въздъхнах.

— Иисусе, Ричард, не мога да те оставя сам и за миг.

— Не го лъжа, ma petite.

— Да, бе.

— Ако е лъжа — отвърна Ричард, — ще го убия.

Изгледах го втренчено.

— Не го мислиш.

— Мисля го — нещо премина през кафявите му очи, нещо приглушено, мрачно и нечовешко.

— Щом веднъж решиш да убиеш някого, става по-лесно да убиваш и други, нали? — казах аз.

Ричард не трепна и не извърна поглед.

— Да, така е, но не става дума за това. Няма да бъда ничий слуга. Нито на Жан-Клод, нито твой, нито на Маркус, нито на Рейна.

— Разбираш ли, че щом веднъж се свържеш с него, когато той бъде наранен, ще бъдеш наранен и ти? Че ако него го убият, това може да убие и теб?

— По-добре мъртъв, отколкото в капан.

Наблюдавах твърдата решителност в очите му. Наистина го мислеше.

— Тази вечер ще убиеш Маркус — казах аз.

Ричард ме погледна и по лицето му премина изражение, което не бях виждала никога преди, някаква ожесточеност изпълваше очите му и изпращеше силата му из стаята.

— Ако не отстъпи, ще го убия.

За пръв път му повярвах.

На вратата се почука. Ричард и Жан-Клод отговориха едновременно.

— Влез.

— Заповядай.

Спогледаха се, докато вратата се отваряше. Едуард влезе. Хладните му сини очи ни огледаха.

— Какво е станало с вас?

— Дълга история — отвърнах. — Не става дума за наемния убиец, ако това те притеснява.

— Не ме притеснява. Вълците ти пазят укреплението ти. Не ми дават да го доведе, без нечие одобрение — той погледна към Жан-Клод и Ричард. — Не бяха напълно изчерпателни чие позволение трябва да взема.

Не се усмихна, но го познавах достатъчно добре, че да забележа отсянката на хумор по лицето му.

— Това е моят дом — отвърна Жан-Клод. — Нужно е моето позволение.

Плъзнах се до края на леглото и установих, че мога да се изправя до седнала позиция. Движението ме постави между двамата мъже. Ричард се приближи малко, за да ми помогне, ако тръгна да падам по лице. Жан-Клод остана на място, без да ме докосва, без да предлага помощ. В много отношения ме разбираше по-добре от Ричард, но пък ме познаваше от повече време. Аз бях от типа хора, които изискват време, за да свикнеш с тях.

Жан-Клод се изправи.

— Ще ида да доведе госта ти.

— По-добре да дойда с теб — каза Едуард. — Харли не те познава, но ще знае какво си.

— Какво би трябвало да означава това? — попитах аз.

— Ако някакъв странен вампир се приближи до теб на това място и ти каже да го последваш, ще го направиш ли?

Помислих по въпроса.

— Вероятно не.

Едуард се усмихна.

— Нито пък Харли.

Двамата излязоха, за да доведат приятеля на Едуард. Опитах се да се изправя, докато ги нямаше, просто за да видя дали ще мога. Предпочитах да срещам нови хора, особено наетите като мускулна сила, на краката си.

Ричард се опита да ми помогне, но аз се дръпнах. Наложих се да се хвана за стената, за да не падна.

— Опитвах се да помогна — каза той.

— Не си давай толкова зор.

— Какво ти става?

— Не ми харесва да съм безпомощна, Ричард.

— Не си супержената.

Изгледах го ядосано.

— Припаднах, за бога. Никога не припадам.

— Не припадна — отвърна той. — Каквото и да бе онова, то те изхвърли от Деймиан. Все още бях свързан с теб, когато се случи, Анита. Почувствах как ме докосна — при тези думи поклати глава и сви ръце пред гърдите си. — Не припадна.

Подпрях гърба си на стената.

— И мен ме уплаши.

— Така ли? — каза той и застана пред мен. — Не изглеждаш уплашена.

— Уплашен ли си от свързването с Жан-Клод?

— Това те притеснява повече, отколкото първото ми убийство, нали?

— Аха.

Вратата се отвори, преди да успеем да продължим разговора. Добре се получи. Бяхме открили още нещо, по което имахме различия. Да позволя на някого да се върже за ума, за душата ми, ме плашеше много повече, отколкото да убия някого.

Мъжът, който влезе след Едуард, не изглеждаше особено впечатляващ. Беше слаб, само няколко сантиметра по-висок от Едуард. Имаше къдрава червеникавокафява коса, която се спускаше на меки кичури почти до средата на главата му. Ходеше прегърбен и не можех

да преценя дали това е навик или някакъв гръбначен проблем. Бе облечен с кафява тениска, панталони от рипсено кадифе и кецове. Всичко изглеждаше сякаш е взето от Армията на спасението. Носеше закърпено авиаторско кожено яке, което можеше и да е истинска реликва от Втората световна война. Под якето мярнах оръжия.

Имаше двоен раменен кобур, така че имаше по един 9-милиметров под всяка ръка. Бях виждала подобни кобури, но не познавах никого, който да ги ползва. Мислех си, че са предимно показни. Много малко хора са еднакво добри с двете ръце. Под тениската имаше кръстосани връзки, не разбирах за какво, но знаех, че вероятно е смъртоносно. В едната си ръка държеше брезентов чувал, добре натъпкан и достатъчно голям, че да събере тяло. Не даваше индикации да му е трудно. Явно бе по-силен, отколкото изглеждаше.

Накрая срещнах очите му. Бяха бледи и сиво-зелени с толкова червеникави мигли, че бяха почти невидими. Погледът в тях бе най-празният, който бях виждала у друго човешко същество. Сякаш, когато погледнеше към мен, въобще не ме виждаше. Не че беше сляп. Виждаше нещо, но не бях сигурна какво. Не мен. Не жена. Нещо друго. Този единствен поглед ми бе достатъчен. Знаех, че този мъж се движи в свят, създаден от самия него. Вижда вариант на реалността, която би накарала нас, останалите, да избухнем в писъци. Но той действаше и не крещеше.

— Това е Харли — каза Едуард и представи всички ни, сякаш това беше обикновена среща.

Вгледах се в бледите очи на Харли и осъзнах, че ме плаши. Беше минало дълго време, откакто друго човешко същество ме бе ужасявало само с влизането си в стаята.

Ричард протегна ръка и Харли просто я пое. Искаше ми се да обясня на Ричард защо не трябваше да прави жеста, но не бях сигурна, че ще мога.

Не му подадох ръка.

— Открих името на човека с парите зад опитите за посегателство над живота ти — каза Едуард директно, без встъпителни думи.

Тримата го изгледахме. За мое притеснение Харли продължи да ме зяпа.

— Какво каза? — попитах аз.

— Знам кого трябва да убием.

— Кого? — попитах.

— Маркус Флетчър. Водачът на местната глутница върколаци — усмихна се доволен от себе си и от ефекта, който имаше новината върху Ричард.

— Сигурен ли си? — попита Ричард. — Напълно сигурен?

Едуард кимна, изучавайки лицето му.

— Мрази ли те достатъчно, че да убие Анита?

— Не мисля така — Ричард се обърна към мен и изражението на лицето му бе шокирано и ужасено. — Мили боже, не съм и сънувал, че ще направи нещо такова. Защо?

— Колко добре щеше да се биеш тази вечер, ако та petite беше мъртва? — попита Жан-Клод.

Ричард го погледна, очевидно толкова съкрушен от подлостта на Маркус, че ми се искаше да го потупам по главата и да му кажа, че всичко е наред. Почти загинах на два пъти, а ми се искаше да го успокоя. Любовта понякога е просто глупава.

— Всичко е толкова удобно — каза Едуард с весела нотка в гласа.

— Какво имаш предвид? — попита Ричард.

— Има предвид, че се предполага ти да го убиеш тази вечер, Ричард, така че не се налага ние да го правим — отвърнах аз.

— Просто не мога да повярвам, че Маркус ще направи нещо толкова...

— Зло — подсказах аз.

Той кимна.

— Изглежда повече като идея на Рейна, отколкото на Маркус — обади се Жан-Клод.

— Достатъчно извратена е като за нея — отбелязах аз.

— Маркус е можел да каже „не“ — отвърна Ричард. Прокара ръка през косата си, отмятайки я от лицето си. Красивите му черти бяха застинали в твърдоглаво изражение. — Това трябва да спре. Той е готов да направи всичко, което тя иска, всичко, а тя е луда.

Очите ми се стрелнаха към Харли. Не можах да се удържа. Той улови погледа ми и се усмихна. Не знаех какво точно си мисли, но не беше приятно и не беше хубаво. Наличието на Харли като подкрепление ме накара да се запитам дали съм на правилната страна.

— Едуард, може ли да поговорим насаме за минутка? — не исках да е така очевидно, но Харли ме смущаваше толкова много.

Отдалечих се от останалите и Едуард ме последва. Беше някак приятно да мина през стаята, да снижа гласа си и да знам, че човекът, за когото ще шепна, няма да ме чуе. Ричард и Жан-Клод щяха.

Едуард ме погледна и в изражението му имаше онова типично веселие, сякаш знаеше предварително какво ще кажа и го смяташе за смешно.

— Защо не спира да ме гледа?

— Имаш предвид Харли ли?

— Знаеш адски добре кого имам предвид — отвърнах аз.

— Само гледа, Анита. Нищо лошо не прави.

— Но защо мен?

— Може би защото си момиче?

— Престани, Едуард. За каквото и да си мисли, то не е секс, а ако е, не искам да знам подробностите.

Едуард ме изгледа внимателно.

— Питай го.

— Какво?

— Питай го защо те зяпа.

— Просто така?

Той кимна.

— На Харли вероятно ще му хареса.

— Искам ли да знам? — попитах.

— Не знам. Искаш ли?

Поех си дълбоко въздух и издишах бавно.

— Баламосваш ме, Едуард. Каква е работата?

— Ако нещо се случи с мен по време на битката, на Харли му трябва поне още един човек, когото да слуша.

— Да слуша ли?

— На него може да се разчита изцяло, Анита. Той ще пази гърба ми, никога няма да трепне и ще убие всекиго, когото му посоча, но не го бива без конкретни заповеди. И не приема заповеди от кого да е.

— И ти посочи мен?

Едуард поклати глава.

— Казах му да си избере някого в стаята.

— Защо мен?

— Питай го.

— Добре — върнах се при останалите и Едуард ме последва. Харли ни наблюдаваше така, сякаш виждаше други неща. Беше твърде смуцаващо.

— Защо ме зяпаш? — попитах аз.

Гласът му бе тих, сякаш никога не викаше.

— Ти си най-страшната гадина в стаята.

— Вече знам, че не виждаш.

— Виждам нещата каквито са.

— Какво, по дяволите, не е наред с теб?

— Нищо.

Опитах се да измисля по-добър въпрос и накрая попитах:

— Какво виждаш, когато гледаш към присъстващите в стаята?

— Същото като теб: чудовища.

— Защо си мисля, че чудовищата, които аз виждам, не са същите като тези, които ти виждаш?

Той се усмихна, едва повдигайки устни.

— Може да изглеждат различно, но си остават чудовища. Всички са чудовища.

Беше от типа редовни психари, кандидати за стая с гумени стени. По времето, когато повечето хора стигнеха до момента, когато не виждаха реалността, вече бяха отишли твърде далече и нямаше връщане назад. Понякога терапията с лекарства помагаше, но без нея светът беше страховито, съкрушително място. Харли не изглеждаше съкрушен или ужасен. Изглеждаше спокоен.

— Когато гледаш към Едуард, той винаги ти изглежда еднакъв. Имам предвид, че го разпознаваш, нали?

Харли кимна.

— Би ме разпознал — казах аз.

— Ако положи усилия да те запомня, да.

— Затова ме зяпаше.

— Да — отвърна той.

— Какво става, ако и двамата с Едуард бъдем ликвидирани.

Харли се усмихна, но очите му се извърнаха на една страна, сякаш нещо ниско до земята и много дребно бе притичало през стаята. Движението бе толкова естествено, че и аз погледнах. Нищо.

— Харли — казах аз.

Той обърна поглед към мен, но очите му бяха насочени малко по-високо, отколкото би трябвало да се намира лицето ми.

— Да — отвърна той, а гласът му бе много тих.

— Какво става, ако и двамата с Едуард бъдем убити?

Харли ме погледна втренчено. Очите му се обърнаха към мен за миг, сякаш мъглата се е разнесла.

— Това ще е лошо.

Тази вечер нямаше да има отстъпки за Маркус. Той трябваше да умре, по един или друг начин. Ричард вече не спореше. Но все още съществуваха възможността Рейна да поведе на бунт останалите лукои. Лоялността им беше достатъчно раздвоена, за да предизвика война, дори и ако Маркус беше мъртъв. Жан-Клод измисли решението. Ще направим по-добро шоу. По-добро шоу от Рейна и Маркус? Трябва да се шегуваше. Ричард се съгласи Жан-Клод да го облече за вечерта. Като негова лупа това означаваше, че и аз трябва да се облека.

Жан-Клод отведе Ричард, за да го премени. Изпрати Касандра при мен с бяла картонена кутия с дрехи. По думите ѝ трябвало да ми помогне да се преоблека.

Отворих кутията и всичко, което се съдържаше вътре, беше купчина черни кожени ремъци. Не се шегувам. Извадих ги от кутията и ситуацията не се подобри.

— Дори да имах желание, нямам идея как да облека това.

— Ще доведе Стивън — каза Касандра.

— Не искам да се събличам пред Стивън.

— Той е стриптийзър — каза тя. — Облече ме снощи в „Танц на смъртта“, помниш ли? — потупа ме по ръката. — Ще се държи като идеалния джентълмен.

Седнах на леглото и се намръщих към вратата. Нямаше да нося този боклук.

Един час по-късно Стивън и Касандра ме въртяха пред огледалата в банята, така че да мога да се видя. В началото беше смущаващо мъж да ми помага да се мушна в нещото, но Касандра беше права. Стивън не само беше перфектният джентълмен, просто изглежда въобще не се вълнуваше от факта, че съм почти гола. Все едно две приятелки ми помагаха. Просто едната не беше момиче.

Горницето беше основно кожен сутиен с подплата, за да е удобен. Беше от онези, които повдигаха и излагаха максимално на показ цепката между гърдите. Но беше стегнат и ги държеше на място.

Нищо нямаше да изпадне. Кръстът ми обаче ставаше видим. Сложих отгоре му лепенка. Щях да я сваля щом се махнех от „Цирка“. Тази вечер в менюто имаше върколаци, не вампири.

Долната част на тоалета представляваше кожени шорти с тази разлика, че където свършваха те, започваха каишите. Не бих позволила да се окажа хваната в такова нещо, жива или мъртва, дори за да направя демонстрация на разни неща за Ричард, но в случая имаше и екстри.

Две кожени ножници покриваха горната част на ръцете ми и във всяка имаше по един нож. Ножовете бяха висококачествени, с голямо съдържание на сребро. Дори и дръжките да ми се струваха малко натруфени, балансът беше добър, а това бе от значение. Две други ножници покриваха долната половина на ръцете ми с още два ножа, въткнати в тях, по-малки, по-скоро балансирани за хвърляне, макар да имаха дръжки и да не бяха истински пригодени за това. Подутината под тениската ма Харли се бяха оказали ножове за хвърляне, от истинските, тънки и невинно изглеждащи, докато не ги видиш в действие. Около горната част на шортите имаше кожен колан, където идеално пасваше кобурът за през рамо на моя браунинг. Едуард ми беше донесъл нов браунинг. Не беше собственото ми оръжие, но пак бе приятно да го имам. Харли беше измъкнал кобур с щипка от торбата си за файърстара ми. Малкият кобур бе паснал идеално отстрани на кръста ми, така че да мога да извадя оръжията с кръстосани ръце.

Каишите надолу по краката ми имаха малки сребърни халки, ножници и още две ками, по една на всяко бедро. Под коленете нямаше ножници, защото тоалетът вървеше с ботуши. Жан-Клод най-сетне бе успял да ме измъкне от найковете. Ботушите бяха от мек черен велур с токове една идея по-високи, отколкото би ми се искало. В клуповете под горната част на всеки ботуш имаше по едно малко шишенце. Вдигнах едно към светлината и веднага разбрах какво е. Светена вода. Готин подарък от гадже вампир, а?

Вгледах се внимателно в отражението си в огледалото.

— Откога Жан-Клод е планирал това облекло?

— От известно време — отвърна Стивън. Беше коленичил до мен и нагласяше каишите. — Всички се бяхме обзаложили, че никога няма да те убеди да го облечеш.

— Кои всички?

— Лакеите му — Стивън се изправи, отстъпи и кимна. — Изглеждаш страхотно.

— Изглеждам като комбинация от рокерска шафрантия от ада и наемничка.

— И това е вярно — отвърна Стивън.

Обърнах се към Касандра:

— Бъди честна.

— Изглеждаш опасна, Анита. Като нечие оръжие.

Огледах отражението си и поклатих глава.

— Като нечия секс играчка, искаш да кажеш.

— Доминаторка може би, но не и играчка — отбеляза Касандра.

Защо ли това не ме накара да се почувствам по-добре. Касандра беше настояла да ми помогне с грима. Беше много по-умела от мен. Години практика, както ми сподели. Косата ми бе опната и къдреща се, падаше точно под раменете ми. Трябваше да се подстрижа. Но за тази вечер беше перфектна. Лицето бе все още привлекателно. Гримът е прекрасно нещо. Но облеклото премахваше всякакви преструвки. Изглеждах точно каквато бях: нещо, което ще те убие, преди да те целуне.

Излязохме от спалнята и видях, че Едуард и Харли ни чакат. Бяха си донесли два стола с облегалки, поставени върху белия килим, така че да гледат към вратата на банята. Замръзнах на място, когато Едуард ме погледна. Не каза нито дума, просто стоеше там с някаква полуусмивка на лицето.

— Е, кажи нещо, по дяволите.

— Ще кажа, че това не си ти, но по някакъв начин си.

Поех си дълбоко въздух.

— Аха.

Харли се взираше в мен с празни очи. Усмиваше се, но не на облеклото. Усмиваше се на някаква вътрешна музика или видение, което бе достъпно само за него.

На леглото имаше дълъг кожен шлифер.

— Един от вампирите го остави — каза Едуард. — Смяташе, че може да искаш да наметнеш нещо преди голямото разкриване.

— Забавляваш се със ситуацията, нали?

— Ще се чувствам по-добре, ако мога да ти пазя гърба.

— Ще го правиш с пушка от най-близкия хълм, не помниш ли?

— Нощното виждане и обхват, това добре, но не мога да ги убия всичките от разстояние.

— Не би могъл да убиеш всички, дори да си на мястото — отвърнах аз.

— Така е, но ще се чувствам по-добре.

— Притесняваш се за мен?

Той сви рамене.

— Аз съм ти охрана. Ако умреш, докато си под моя защита, другите телохранители ще ми се подиграват.

Отне ми около секунда, докато осъзная, че се беше пошегувал. Харли го погледна с почти изненадано изражение. Не мисля, че някой от двамата ни беше чувал често шегите от Едуард.

Тръгнах към Едуард. Кожата издаваше характерния леко скърцащ звук. Спрях пред него с леко раздалечени крака и сведох поглед.

Очите му се разшириха леко.

— Не мога да си представя да ти се подиграва някой.

Той докосна един от кожените каиши.

— Ако се размотавам в подобно облекло, може и да започнат.

Нямаше как да не се усмихна.

— Вероятно щеше да си облечен така, ако трябваше да си с нас в сечището.

Той обърна бледите си сини очи към мен.

— Обличал съм се и в по-ужасни неща, Анита. Когато се налага, съм добър актьор — хуморът изчезна от лицето му, отстъпвайки място на нещо диво и решително. Едуард все пак щеше да направи неща, които аз не бих, имаше по-малко вътрешни правила от мен, но в някои отношения ми бе като огледален образ. Предупреждение в какво се превръщах или може би предварителен поглед.

Ричард би казал, че е предупреждение. Аз не бях решила още какво е.

На вратата се почука. Ричард влезе, без да чака покана. Мръщеше се, но сърдитото изражение изчезна, щом ме видя. Очите му се разшириха.

— Щях да дойда да се оплаквам от облеклото си — поклати глава. — Ако се оплача ще ме застреляш ли, моля?

На лицето му се изписа усмивка.

— Без присмех — казах аз.

Усмивката стана по-широка. Гласът му беше малко задавен, но все пак успя:

— Прекрасно. Изглеждаш прекрасно.

Има само две неща, които човек може да направи, когато е облечен в стил Барби си пада по садо-мазо — можеше да е засрамен или агресивен. Познайте кое избрах.

Отидох при него с бодра крачка, добавяйки малко екстра поклащане. Ботушите го улесняваха по някакъв начин, прибавяйки точно нужния ритъм. Вкарах в очите и изражението си онова, което облеклото обещаваще: секс, насилие, жега.

Хуморът изчезна от лицето на Ричард, заменен от топлина и колебание, сякаш не бе напълно сигурен, че трябва да го правим пред публика.

Беше облечен в черни кожени панталони и меки велурени ботуши, които бяха почти идентични с моите. Косата му бе пригладена назад, хваната с черна панделка. Ризата му бе копринена и яркосиня, нещо средно между тюркоазно и кралско синьо. Изглеждаше прекрасно на фона на потъмнялата му кожа.

Спрях се пред него с разкрячени крака. Погледнах го, предизвиквайки го да си мисли, че е смешно. Поставих пръст на устните му и го прекарах по бузата и надолу по врата му, погалвайки крайчеца на ключицата му, следвайки кожата, дотам, където изчезваше под копчетата на ризата.

Отидох до леглото и взех шлифера. Метнах го през рамо, така че увисна като отпуснато тяло, без да скрива кой знае какво от тоалета. Отворих вратата и за момент останах в рамката ѝ.

— Идваш ли? — попитах.

Потеглих, без да чакам отговор. Изражението на лицето му ми беше достатъчно. Изглеждаше сякаш съм го праснала с ковашки чук между очите.

Страхотно. Сега оставаше само да изпробвам облеклото върху Жан-Клод и можехме да тръгваме.

Гората през май беше топла и обгърната от мрак. Двамата с Ричард стояхме пред хамбара, където Рейна правеше мръсни снимки. Мястото за срещи на глутницата беше между дърветата около фермата. Имаше толкова много коли, че бяха паркирани върху всяко парченце свободна земя. Някои бяха толкова близо до гората, че докосваха дърветата.

Някъде там може и да имаше пълнолуние, но облаците бяха толкова гъсти, а мракът толкова плътен, сякаш се намирахме в пещера. С разликата, че в тази пещера имаше движение. Лек ветрец се промъкваше между гъстите, потъмнени от нощта листа. Сякаш някакъв невидим великан прокарваше пръсти през дърветата, извиваше ги, разтърсваше листата, придаваше движение на нощта и предизвикваше стягане на раменете ми. Сякаш самата нощ бе оживяла по начин, непознат ми до този момент.

Ръката на Ричард бе топла и леко влажна. Беше приглушил онази пълзяща енергия, така че да не е неудобно да го докосвам. Оценявах усилието. Кожената му пелерина шумолеше, докато се придвижи по-близо. Беше привързана през гърдите и покриваше само едното рамо. Пелерината, комбинирана с дългите ръкави на прекрасната синя риза, придаваше античен вид на цялото облекло.

Ричард подръпна ръката ми и ме притегли към тялото си, в обятията си, до нежното докосване от кожената пелерина. Облаците се разделиха и внезапно бяхме окъпани в плътно сребърно сияние. Погледът на Ричард бе насочен нейде отвъд. Сякаш слушаше нещо недостъпно за мен. Ръцете му потрепериха около моите и ги стиснаха почти болезнено. Погледна надолу, сякаш едва сега си спомни, че съм там.

Усмихна се.

— Можеш ли да почувстваш това?

— Кое?

— Нощта?

Понечих да отговоря отрицателно, но се спрях. Огледах се наоколо към шумящата гора и усещането за движение.

— Гората изглежда по-жива тази вечер.

Усмивката му се разшири, мярнаха се зъби, почти сякаш ги бе оголил.

— Да.

Опитах се да се дръпна, но ръцете му стегнаха хватката.

— Ти го правиш — казах аз.

Сърцето ми внезапно се качи в гърлото. Бях си мислила, че ще се страхувам от доста неща тази вечер, но Ричард не беше сред тях.

— Предполага се да споделяме силата. Това правя. Но трябва да е моята сила, Анита. Глутницата няма да се впечатли от зомбита.

Преглътнах тежко и се овладях, за да остана съвсем неподвижна. Направих усилие да отвърна на стискането на ръцете. Не се бях замислила какво щеше да означава това. Нямах аз да командвам. Не моята сила, а неговата. Щях да съм горивото за неговия огън, а не обратното.

— Белегът на Жан-Клод — казах аз. — Той го причинява.

— Надявахме се, че ще проработи по този начин — каза Ричард. Знаех, че това „ние“, за което говореше, не включва мен.

— Как работи?

— Така — пулсиращата енергия изби по кожата като прилив на топлина. Плъзна се през ръцете му към моята. Понесе се като вълна по тялото ми и навсякъде, където ме докоснеше, косъмчетата и кожата ми настръхваха и потрепераха.

— Добре ли си?

— Да — но гласът ми прозвуча като сподавен шепот.

Той прие думите ми. Някаква бариера се пречупи и силата на Ричард се стовари върху мен като юмрук. Спомням си, че паднах, спомням си ръцете на Ричард около кръста ми, които ме уловиха, след това сякаш се озовах някъде другаде. Бях навсякъде. Бях над дърветата, гледайки към нас с очи, които се опитваха да се извърнат и да ме видят, но мен ме нямаше. Приличаше на вятъра, който се отключваше в мен, когато минавах през гробище, с тази разлика, че не силата се разпростираше навън. Аз се разпростирах. Прелетях покрай дузина очи, докосвах тела, някои космати, други все още непревърнали се. Забързах навън, навън и докоснах Рейна. Знаех, че е тя. Силата ѝ се

стрелна навън като щит, отхвърляйки ме от себе си, но не и преди да почувствам страха ѝ.

Ричард ме призова обратно, макар че призоваването предполага глас. Плъзнах се обратно в тялото си като вихър от златна енергия. Можех да видя цвета зад очите си, макар всъщност да нямаше нищо за гледане. Отворих очи, при все че не бях сто процента сигурна, че са били затворени. Тази златна енергия все още си беше там, извиваше се вътре по протежение на кожата ми. Свих ръце около раменете на Ричард и почувствах ответната енергия у него.

Не беше нужно да питам какво съм преживяла току-що. Знаех. Това означаваше, поне за някой толкова могъщ, колкото Ричард, да си алфа. Той можеше да мята собствената си същност навън и да докосва глутницата си. По този начин бе удържал върколака да не се промени преди два дни. По този начин можеше да споделя кръв. Маркус не можеше, но Рейна можеше.

Усещането за силата на Жан-Клод, дори за моята собствена сила никога не е било толкова живо. Сякаш черпех енергия от дърветата, от вятъра, сякаш бях включена в огромна батерия и имаше магическа енергия, която да ме подхранва за вечни времена. Никога преди не бях чувствала нещо подобно.

— Можеш ли да тичаш? — попита Ричард.

Въпросът съдържаше много повече значение, отколкото самите думи, и аз го знаех.

— О, да.

Той се усмихна и усмивката му бе ликуваща. Хвана ме за ръка и ни запрати към дърветата. Дори да беше човек, нямаше да мога да поддържам темпото на Ричард при равномерно тичане. Тази нощ той не толкова тичаше, колкото се разливаше из гората. Сякаш имаше вграден сонар, който му казваше къде се намира всяко клонче, всеки корен, всеки паднал дънер. Сякаш дърветата се отдръпваха от него като вода или може би се отдръпваха в него като нещо, за което нямах думи. Теглеше ме със себе си. Не просто с ръка, но с енергията си. Сякаш бе влязъл в мен и някак си ни бе привързал един към друг. Би трябвало да е натрапващо се и ужасяващо, но не беше.

Изсипахме се на огромното сечище и силата на Ричард го изпълни, изля се над ликантропите като пожар, прехвърлящ се от клон на клон. Изпълни ги и ги накара да се обърнат към него. Само Маркус,

Рейна, Джамил, Себастиан и Касандра бяха незасегнати. Само те го държаха навън със силата на волята си. Той помете всички останали пред себе си и аз знаех, че част от това, което му позволяваше да го направи, бях аз. Далечен, като сън или наполовина забравен кошмар, стоеше Жан-Клод, навътре в тази извиваща се сила, която бе почти погребана под сияйната светлина на Ричард.

Чувствах всяко движение. Сякаш светът внезапно бе станал прозрачен, почти като при ефекта от прилива на адреналин или при шок, когато всичко изглежда като издялано и с остри ръбове и ужасяващо, потресаващо ясно. Сякаш бях потопена в реалността и всичко друго завинаги ще остане спомен. Беше почти болезнено.

Маркус беше седнал в стол, издялан от камък толкова отдавна, че ръбовете бяха заоблени от времето, от ръцете и телата, които ги бяха докосвали. Знаех, че това сечище е било използвано за срещи от лукоите от много отдавна.

Маркус беше облечен в кафяв смокинг със сатенени ревери. Ризата бе от златна материя, не златно ламе, а истинско злато, сякаш бяха претопили бижута и му бяха изковали риза. Рейна се бе свила в края на каменния стол. Дългата ѝ кестенява коса беше прибрана в сложна спираловидна прическа, като покрай лицето ѝ се спускаха меки къдрици. На челото ѝ имаше златна верижка с диамант с размера на палеца ми. Още диаманти пламтяха като бял огън около гърлото ѝ. Беше напълно гола, с изключение на слоя от блестящ златен спрей, с който бе покрито тялото ѝ. Край зърната ѝ слой бе достатъчно плътен, че да им придаде метален вид. На десния ѝ глезен имаше верижка с диамант. Ниско на бедрата ѝ имаше три златни верижки и това беше всичко.

А аз се оплаквах от моето облекло.

— Добре дошли, Ричард, Анита — каза Маркус — Добре дошли в нашето щастливо семейство.

Гласът му бе дълбок и плътен. Носеше се със собствена нотка на сила, но не бе достатъчно. Никога нямаше да е достатъчно. Ричард можеше да е облечен в протъркани дънки и тениска и пак щеше да ги спечели на своя страна. Има неща отвъд облеклото, които правят краля това, което е.

— Маркус, Рейна — Ричард пусна ръката ми бавно и докато се отдръпваше, връзката помежду ни остана.

Беше като сянка на начина, по който бях свързала аурите на Ричард и Жан-Клод, но и нещо повече. Направи няколко крачки, така че да застане малко пред мен. Можех да го почувствам като огромно, трептящо нещо. Енергията му бе невероятна. Най-близкото нещо, което бях изпитвала, бе силата на някоя Даонски Ший^[1], фея от най-висшия двор.

— Лошо момче — каза Рейна. — Направил си я една от нас.

— Не — отвърна Ричард, — тя е каквато е била винаги: себе си.

— Тогава как можеш да използваш силата ѝ? Как тя може да яхне твоята? — Рейна се отблъсна от стола и закрачи по земята пред него, обикаляйки като животно в клетка.

— Какво си направил, Ричард? — попита Маркус.

— Тя е моята другарка.

— Рейна, провери го — нареди Маркус.

Рейна се усмихна по особено неприятен начин и тръгна през откритото пространство. Полюшваше се, превръщайки походката в съблазнителен танц. Тази нощ можех да почувствам силата ѝ. Сексуалната ѝ енергия се носеше във въздуха, като заплаха от светкавица, гъделичкаше кожата, изсушаваше устата. Почувствах как всички мъжки я гледат, дори и Ричард. Не се възмущавах. По дяволите, и аз гледах. Беше великолепна в директната си гола похот. Сякаш сексът за Рейна беше сила, буквално.

Измъкнах се от дългия черен шлифер и го оставих да се свлече на земята. Последва общо възклицание от човешките гърла. Прокарах ръце по голата кожа на кръста си, след това по обвитите си в кожа бедра. Изсмях се. Силен, изпълнен с щастие звук, подобен на излайване. Беше Рейна. Яздех нейната сила, танцувах по ръба на нейната енергия.

Отправих се с горда походка към нея, без да изчаквам, срещайки я на средата на кръга. Движехме се една около друга и успях да отвърна на танца ѝ. Притеглих аурата от секс и насилие към себе си, дръпнах я като ръка, която се пресяга навътре и си открадва частици от нея. Очите ѝ се разшириха от страх, накараха дишането ѝ да се учести.

Знаеше как да се защитава срещу друг върколак, но моята сила беше достатъчно различна, че да не знае какво да прави с мен. Никога преди не бях правила нещо подобно, не разбирах точно какво правя, докато Рейна не се отдръпна. Не изтича обратно до Маркус, но

сиянието бе изчезнало. Прокрадна се обратно с опашка между краката и можех да я вкуся в главата си, сякаш бях облизала кожата ѝ.

Обърнах се към Ричард и тръгнах наперено към него на ботушите с високи токчета. Почувствах как всички мъже ме гледат. Знаех го. Увих чувството около себе си и го запратих към Ричард. Той застана почти замръзнал, а очите му се изпълниха с горещина, която бе някаква част секс, някаква част енергия, някаква част нещо друго. За пръв път разбирах това друго нещо. Чувах музиката, чувствах я да танцува вътре в тялото ми.

Сграбчих кожената пелерина и го дръпнах надолу към себе си. Целунахме се и беше изгарящо, сякаш не само плътта се смесваше. Пуснах го рязко и не вдигнах очи към лицето му, а ги сведох. Без да го докосвам, знаех, че е твърд и готов. Все още можех да почувствам глутницата, далечна, но можеща да бъде докосната. Огромната глава на вълка Джейсън докосна бедрото ми. Впих пръсти в козината и осъзнах, че ако двамата с Ричард се любим, глутницата ще го узнае. Тук, тази вечер те ще присъстват на събитието. Няма да е просто секс. Ще е магия. И не изглеждаше срамно, езическо или грешно.

— Не можеш да им позволиш да го направят — каза Рейна.

Маркус се изправи на крака. Изглеждаше уморен.

— Не, предполагам, че не мога — погледна към Рейна, гола, красива и изпълнена със страх. — Но не твоята кръв ще се пролее тази нощ, нали, любов моя?

Иронията беше толкова плътна, че човек можеше да ходи отгоре ѝ и за пръв път осъзнах, че Маркус знае каква е Рейна, че може би винаги е знаел.

Рейна падна на колене пред него с ръце, впити в краката му. Потърка буза по бедрото му, а едната ѝ ръка се движеше опасно близо до слабините му. Дори и сега това бе нещото, което познаваше най-добре. Секс и болка.

Той я докосна нежно по косата. Погледна надолу към нея и откритата нежност по лицето му ме накара да искам да извърна поглед. Беше ужасно интимен поглед, по-интимен от секс, по-могъщ. Глупакът я обичаше.

Ако не беше платил, за да ме убият, щях да изпитвам съжаление към него.

Маркус се отдръпна от Рейна. Започна да обикаля из сечището. Силата му се отвори като врата, потече като електрическа вода през вълците, през мен. Отвърза вратовръзката си и разкопча първите няколко копчета на ризата си.

— Без повече увертюри, Ричард. Да го направим.

— Знам, че си се опитал да уредиш смъртта на Анита — изрече Ричард.

Маркус спря насред движението. Малките му уверени пръсти се поколебаха. По лицето му пробягна изненада, която се промени на усмивка.

— Тази вечер ме изненадваш за втори път, Ричард. Да видим дали можеш и за трети.

— Тази вечер ще те убия, Маркус, знаеш го.

Маркус свали смокинга си със свиване на рамене.

— Може да се опиташ.

Ричард кимна.

— Планирах да ти дам възможност просто да се оттеглиш.

— Опитах се да уредя смъртта на другарката ти. Вече не можеш да ме оставиш жив — той разкопча ръкавите на ризата си.

— Не, не мога — Ричард развърза пелерината и я остави да падне на земята. Издърпа ризата от панталоните си и я изхлузи през глава с едно бързо движение. Лунната светлина хвърляше сенки върху мускулите на ръцете и гърдите му. Внезапно не исках да го прави. Можех да застрелям Маркус и щеше да се свърши. Ричард никога нямаше да ми прости, но щеше да е жив. Нямаше да се убият със силата. Щяха да използват нокти и зъби. Цялата пулсираща, нетърпелива енергия на Ричард нямаше да го предпази от разкъсване на гърлото.

[1] Daoine Sidhe, известни още като могилния народ. Феи от ирландския фолклор. — Б.пр. ↑

Ричард се обърна към мен облечен само в кожените панталони и ботушите. Маркус бе помолил да не се събличат напълно, споменавайки нещо за запазване на достойнството на възрастния човек. Глупости. Имаше нещо във въздуха, което не ми харесваше, сякаш Маркус бе знаел какво се задава и бе подготвен.

— Като признат Улфрик Маркус има право да избере формата, в която ще се бием — каза Ричард.

— Каква форма избра?

Ричард вдигна ръка пред лицето ми.

— Докосни ръката ми.

Звучеше толкова сериозно, за такава дребна молба. Докоснах опакото на ръката му съвсем леко.

— Сграбчи дланта ми, Анита.

Обвих пръсти около долната част на ръката му. Преди да успея да погледна към лицето му или да задам въпрос, го почувствах. Енергията се трупаше нагоре по ръката му като бензин по фитила на лампа. Кожата под пръстите ми се движеше. Почувствах удължаването на костите. Почувствах как тялото му поддава, сякаш границите, които го ограничаваха в кожата, плътта и костите му са се разтворили. Чувството бе сякаш ще се разпръсне навън както бях направила аз по-рано, но не същността му се протягаше навън. Правеше го тялото му.

Вдигна и другата си ръка и аз я хванах. Сключих пръсти около неговите и почувствах през кожата си как костите му нарастват, наблюдавах как се образуват нокти и плътта му тече като восък. В някакво отдалечено кътче на съзнанието си, като писък, знаех, че трябва да съм уплашена или отвратена. Силата потече надолу по променящите му се ръце към моите, потече между нас като хладен огън.

Спря се, когато ноктите на човешките му ръце станаха животински и толкова големи, че можеха да ме разкъсат на парчета. Силата не спря изведнъж; не беше като да щракнеш прекъсвач.

Приличаше на завъртане на кран — забавяне на теча до тънка струйка, до капчица и после — нищо.

Бях на колене, но не си спомнях как е станало. Ричард коленичи пред мен с ръце все още в моите. Отне ми два опита докато успея да проговоря.

— Как успяваш да го спреш така?

Той измъкна внимателно новооформените си ръце от моите. Потреперих, когато върховете на ноктите докоснаха кожата ми.

— Контролирането на промяната е това, което разделя овцете от вълците — отвърна той.

Отне ми около секунда докато разбера, че се е пошегувал. Наведе се към мен и ми прошепна.

— Ако изгубя контрол по време на битката или започна да я губя, ще се променя изцяло. Искам да дойдеш и да ме докоснеш, ако те помоля.

— Защо?

Усещах топлия му дъх на бузата си. Обви ръце около мен, придържайки ме в кръга на тялото си, а ноктите му се движеха игриво по кожените каиши.

— Искам да почувстваш прилива на енергия. Искам да разбереш какво може да е чувството между нас — ръцете му се стегнаха. — Ако губя, можеш да яхнеш силата и да я използваш, за да махнеш вълците ми от тук. Другите ще убият всеки, когото считат за нелоялен.

Отдръпнах се достатъчно, че да виждам лицето му.

— Как мога да използвам силата, че да го направя.

— Ще разбереш — той ме целуна нежно по челото. — Спаси ги, Анита. Обещай ми.

— Обещавам.

Той се изправи, а моите ръце се плъзнаха по тялото му, докато го правеше. Хванах една от дланите му. Ръката ми се плъзна по дългия извит нокът. Беше точно толкова твърд, плътен и нереален, колкото изглеждаше. Бях почувствала как тялото му се променя и въпреки това да гледам красивото лице на Ричард и тези чудовищни ръце бе шокиращо. Въпреки това не го пуснах. Не исках да го пусна.

— Внимавай с ноктите, Анита. Вече не съм в човешка форма.

Имаше предвид, че една драскотина можеше да ме направи космата, а можеше и да не стане. Трудно бе да се каже. Но мисълта

беше достатъчна, за да ме накара да пусна ръката му. Независимо колко добре се чувствах с Ричард, все още не бях готова напълно да се откажа от човешката си природа.

Ричард сведе поглед към мене и в погледа му се четеше цял свят от недоизказани и несвършени неща. Отворих уста и я затворих.

— Нима имаш чак такъв контрол върху всяка част от тялото си?

Той се усмихна.

— Да.

Бях толкова уплашена, че не можех да говоря. Бях казала последната си шегга. Единственото, което ми оставаше, бе истината. Изправих се, използвайки за опора краката му и целунах opakото на ръката му. Кожата бе все така мека и имаше миризмата и вкуса на Ричард, но усещането от костите отдолу бе съвсем различно.

— Не се оставяй да те убие.

Той се усмихна. В очите му имаше безкрайна тъга. Дори да спечелеше двубоя, щеше да му струва скъпо. За него това бе убийство. Независимо колко оправдано. Високите морални стандарти са похвални, но ще ви костват живота.

Рейна целуна Маркус за сбогом, притискайки тялото си толкова плътно към неговото, сякаш се опитваше да мине през него, да го раздели като завеси и да се плъзне вътре.

Отдръпна се от него с богат гърлен смях. Беше типът смях, който ни кара да обърнем глава в бара. Щастлив, леко порочен звук. Рейна погледна към мен през сечицето, а смехът още блестеше в очите ѝ, по лицето ѝ. Един поглед беше достатъчен. Щеше да ме убие, ако можеше.

Тъй като до голяма степен си мислех същото за нея, ѝ кимнах леко в отговор и я поздравих. Щяхме да видим коя ще е мъртва с настъпването на деня. Можеше да съм аз, но някъде в списъка с убити щеше да е и Рейна. Това почти можех да го обещавам.

Маркус вдигна ноктестите си ръце над главата. Завъртя се бавно в кръг.

— Две алфи ще се бият за вас тази нощ. Един от нас няма да напусне кръга жив. Един от нас ще ви нахрани тази нощ. Пийте от кръвта ни, яжте от плътта ни. Ние сме глутница. Ние сме лукои. Ние сме едно.

Джейсън отметна главата си назад и започна да вие, толкова близо до мен, че направо подскочих. Още космати гърла го последваха като ехо, а скоро към хора се присъединиха и човешки гърла. Стоях сама насред глутницата и не се присъединих. Когато и последното ехо заглъхна из гористите хълмове, Маркус каза:

— Смърт между нас, Ричард.

— Предложих ти живот, Маркус. Ти избра смъртта.

Маркус се усмихна.

— Предполагам, че е така.

Маркус се хвърли към него без лъжливи движения, без загарване, като скоростен мираж. Ричард се претърколи на земята напред и по-далече и се изправи на крака. По стомаха му имаше три кървави следи. Маркус не му даде шанс да се съвземе. Покри разстоянието помежду им като кошмар. Дори не можех да го проследя с поглед. И преди бях виждала ликантропи да се движат и смятах, че са бързи, но Маркус спираше дъха.

Той замахна към Ричард и го принуди да отстъпи към края на сечището, където се намираше Рейна. Ричард не беше наранен, но вихрушката от атаки го принуждаваше да се движи назад и му пречеше да им отвърне. Трябваше да задам въпрос. Погледнах надолу към Джейсън. Той обърна бледите си вълчи очи към мен.

— Ако някой помогне на Маркус, това ще се счита за измама, нали? — почувствах се леко глупаво, задето разпитвам нещо, което приличаше на животно, но погледът в очите му не беше животински. Не бях сигурна, че е човешки, но не беше животински.

Вълчата глава кимна. Беше странно.

Гърбът на Ричард беше почти в обсега на Рейна. Джамил, черният върколак, отпреди две нощи се бе присъединил към нея. Себастиан вече беше там. Проклятие.

— Ако прибегнат до измама, мога ли да ги застрелям?

— Да — Касандра се присъедини към нас, преминавайки през глутницата като топъл гъделичкащ вятър. За пръв път почувствах силата ѝ и осъзнах, че би могла да е лупа, ако го бе пожелала.

Извадих браунинга и чувството бе странно, сякаш няхах нужда от него. Канализирах повече от енергията на глутницата, отколкото предполагах, щом не исках оръжието си. Опасно количество в повече. Свих пръсти около дръжката на браунинга, притискайки го към ръката

си, припомняйки си чувството. Сензорната памет ме накара да се осъзная, да избутам част от силата навън.

Не видях оръжие, но гърбът на Ричард беше към Рейна и Себастиан. Вдигнах браунинга, без да се прицелвам, не още. Извиках:

— Зад теб.

Видях как по гърба на Ричард премина спазъм. Падна на колене. Всичко се забави, сякаш бе издялано в кристал. Ръката на Себастиан се движеше с проблясъка на сребърно острие. Вече се бях прицелила в него. Маркус отметна нокти назад, за да нанесе разсичащ удар към незащитеното гърло на Ричард. Натиснах спусъка и обърнах оръжието към Маркус, но щеше да е твърде бавно, твърде късно.

Горната част на главата на Себастиан експлодира. За част от секундата се зачудих какви муниции е сложил Едуард в оръжието. Тялото започна да пада назад. Ноктите на Маркус се спуснаха надолу и Ричард вкара ръката си под неговата, в горната част на стомаха му. Маркус спря, замръзна за секунда, когато ноктите се забиха в плътта под ребрата. Ръката на Ричард влезе в тялото на Маркус до китката.

Продължавах да държа браунинга, насочен към Рейна, в случай че ѝ хрумнеша да вдигне ножа.

Маркус заби нокти в гърба на противника. Ричард притисна лицето и врата си към тялото на другия мъж, защитавайки се от ноктите му. Маркус потрепери. Ричард се отдръпна от него, измъквайки окървавената си ръка от гърдите му. Изтръгна все още туптящото сърце от гърдите на Маркус и го метна на вълците. Те се нахвърлиха на храната с тихо скимтене и ръмжене.

Ричард падна на колене до тялото на Маркус. От долната част на гърба му течеше кръв, на мястото, където го бе пронизал ножът. Тръгнах към него с пистолет, насочен към Рейна. Коленичих, като продължавах да я държа под око.

— Ричард, добре ли си? — беше глупав въпрос, но какво друго се предполагаше да кажа?

— Прибери оръжието, Анита. Всичко свърши.

— Тя се опита да те убие — отвърнах аз.

— Всичко свърши — той обърна лице към мен и очите му вече се бяха променили. Гласът му премина в ръмжене. — Махни го.

Вдигнах поглед към Рейна и осъзнах, че ако не я убия сега, ще трябва да я убия по-късно.

— Тя ще се погрижи да умрем, Ричард.

Внезапно ръката на Ричард се задвижи, по-бързо, отколкото можех да я проследя. Удари ме през ръцете и пистолетът изхвърча. Ръката ми изтръпна. Опитах се да отстъпя, но той ме сграбчи, обвивайки ноктестите си ръце около горната част на ръцете ми.

— Без повече убийства... тази вечер.

Отметна глава и започна да вие. Устата му бе пълна със зъби.

Изкрещях.

— Яхни силата, Анита. Яхни я или бягай.

Ръцете му трепереха около раменете ми. Отстъпих, забих токчета в земята и се опитах да се освободя. Той падна върху мен, твърде наранен, за да се бори, твърде напреднал, за да се съпротивлява на промяната. Силата му бушуваше около мен, в мен. Не виждах нищо друго, освен сиянието на силата зад очите си. Ако можех да дишам, щях да изкрещя отново, но нямаше нищо, освен могъществото на силата му и тя се разпростираше от него като вълни, предизвикани от камък, хвърлен във вода.

Вълните докоснаха глутницата и където го направеха, се появяваше козина. Ричард се превръщаше и повличаше всички със себе си. Всички. Почувствах как Рейна се бори край нас. Чух писъка ѝ, но накрая падна на земята и се промени.

Държах се за ръцете на Ричард и под пръстите ми потече козина, сякаш бе вода. Мускулите се оформяха и променяха, костите се чупеха и нарастваха. Долната част на тялото ми бе в капан под него. От тялото му потече бистра течност и ме обля като почти гореща вълна. Изкрещях и започнах да се боря да се измъкна изпод него. А силата ме овладя, изпълни ме, докато не си помислих, че кожата ми няма да издържи, че не може да издържи.

Най-сетне той се надигна от мен, не вълк, а човековълк, покрит с козина с канелено златист цвят. Гениталиите му висяха огромни и изпълнени. Погледна ме с кехлибарените си очи и ми предложи ноктестата ръка, докато се изправяше на извитите си крака.

Игнорирах подадената ръка и се измъкнах заднишком. Изправих се на крака, леко несигурно и се вгледах. Вълчата му форма всъщност беше по-висока от човешката, около два метра и петнадесет сантиметра, мускулеста и чудовищна. Нямаше нищо останало от Ричард. Но аз знаех колко приятно бе чувството да освободиш звяра.

Бях почувствала как се възправа от него, като второ съзнание, втора душа, издига се нагоре, навън, изпълва го, излиза от кожата му.

Тялото ми все още бе изтръпнало от докосването на звяра му. Можех да почувствам плътната мекота на козината му под пръстите си като сензорна памет, която щеше да ме преследва.

Съвсем човешки изглеждащото тяло на Маркус лежеше на земята в краката на Ричард. Миризмата на свежа кръв се носеше през него, през всички тях. Чувствах възбудата от нея в собственото си тяло. Погледнах надолу към мъртвия мъж и ми се прииска да съм на колене и да се храня. Имах ясно видение как разкъсвам плътта и топлите вътрешности. Беше спомен. Накара ме да отстъпя рязко крачка назад.

Погледнах към човека-вълк. Погледнах към Ричард и поклатих глава.

— Не мога да се храня. Няма.

Той проговори, но звукът бе гърлен и изкривен.

— Не си поканена. Ще пируваме, след това ще ловуваме. Можеш да гледаш. Можеш да се присъединиш към лова или да си тръгнеш.

Отстъпих бавно.

— Тръгвам си.

Глутницата се промъкваше по-близо, предимно гигантски вълци, но тук-там имаше и човековълци, наблюдаващи ме с неземни очи. Не можех да видя браунинга, който Ричард бе избил от ръката ми. Извадих файърстара и започнах да отстъпвам назад.

— Никой няма да те нарани, Анита. Ти си лупа. Другарка.

Вгледах се в хладните очи на най-близкия вълк.

— Точно в момента съм само храна, Ричард.

— Ти отказа силата — отвърна той.

Беше прав. Накрая се бях паникьосала и не поех пълната доза.

— Както и да е.

Тръгнах през вълците, но те не помръдваха. Придвижвах се навън през козина, сякаш газех във фабрика за кожени палта. Всяко докосване до дишащо, живо създание ме плашеше. Паниката се промъкваше по гърлото ми и все още имах достатъчно от енергията, за да усетя, че страхът ми ги възбужда. Колкото повече се страхувах, толкова повече им миришех на храна.

Държах оръжието под ръка, но знаех, че ако ми се нахвърлят, съм мъртва. Бяха твърде много. Наблюдавах ме как се движа. Упорито

отказваха да се отдръпнат, принуждавайки ме да се докосвам до косматите им тела. Осъзнах, че ме използват за нещо като мезе, страхът ми подправяше храната им, докосването на човешкото тяло щеше да овкуси предстоящото преследване.

Когато минах покрай последното космато тяло, звукът на разкъсана плът ме накара да обърна глава. Не можах да се спра навреме. Муцуната на Ричард беше вдигната към небето, лепнеца от кръв, държаща парче месо, което се постарях да не разпознавам.

Побягнах. Горите, през които се бях носила с Ричард, внезапно се превърнаха в маршрут с препятствия. Тичах, препъвах се, падах и продължавах да тичам. Най-накрая се озовах на паркинга. Бях дошла с кола, защото само аз щях да се прибирам вкъщи тази вечер. Те щяха да останат на среднощно джамборе на лунна светлина.

Едуард и Харли бяха наблюдавали всичко от близкия хълм с уредите за нощно виждане. Зачудих се какво ли са си помислили за шоуто.

Едуард ме накара да обеща, че ще се върна в „Цирка“ за още една нощ. Маркус бе мъртъв, така че нямаше повече пари, но ако някой друг бе поел договора, можеше още да няма тази информация. Щеше да е срамът да ме убият след всички усилия, положени за спасяването ми. Изминах целия път обратно надолу по проклетите стълби до обкованата в желязо врата, преди да се усетя, че нито имам ключ, нито някой ме очаква.

Прозрачната течност, която бе бликнала от тялото на Ричард, бе изсъхнала в лепкава, гъста субстанция, приличаща на нещо средно между кръв и лепило. Нуждаех се от баня. Нуждаех се от чисти дрехи. Нуждаех се да престана да виждам устата на Ричард, докато ядеше парчета от плътта на Маркус. Колкото повече се опитвах да прогоня образа, толкова по-ясен ставаше.

Тропах по вратата, докато ръцете ми изтръпнаха, след това я изритах. Никой не се появи.

— Мамка му! — изкрещях на всички и на никого конкретно. — Мамка му!

Чувството от тялото му върху моето. Костите и мускулите му, плъзгащи се над мен, като торба със змии. Топлият прилив на сила и моментът, в който исках да падна на колене и да се храня. Ами ако бях погълнала цялата сила? Ами ако не бях отстъпила? Щях ли да пирувам от тялото на Маркус? Щях ли да го направя и да ми хареса?

Изкрещях беззвучно, удряйки с ръце по вратата, ритайки я, налагайки я. Паднах на колене, притиснала изтръпнали длани към дървото. Подпрях глава на вратата и заплаках.

— Ma petite, какво е станало? — Жан-Клод стоеше на стълбите зад мен. — Ричард не е мъртъв. Щях да го почувствам.

Обърнах се и притиснах гръб към вратата. Изтрих сълзите от лицето си.

— Не е мъртъв, даже не е близо до това.

— Тогава какво има?

Слезе по стълбите сякаш танцуваше, твърде елегантен, за да се опише с думи, дори и след вечер, прекарана с превръщачи. Ризата му бе в богато, наситено синьо, недостатъчно, че да е морско, с дълги ръкави и широки маншети. Яката бе висока, но мека, сякаш бе шал. Никога не го бях виждала облечен в каквато и да било отсянка на синьо. Правеше тъмносините му очи да изглеждат още по-сини, потъмни. Дънките му бяха черни на цвят и достатъчно прилепнали, че да стоят като втора кожа, ботушите му стигаха до коленете и бяха обшити в горната си част с черна кожа, която издаваше пляскащ звук, докато се движеше.

Коленичи до мен, без да ме докосва, като че бе уплашен да го направи.

— *Ma petite*, кръстът ти.

Сведох поглед към него. Все още не бе започнал да свети. Обвих длан около кръста и дръпнах, късайки верижката. Метнах го настрани. Падна до стената, проблясващо сребро на слабата светлина.

— Доволен ли си?

Жан-Клод ме погледна.

— Ричард е жив. Маркус е мъртъв. Прав ли съм?

Кимнах.

— Тогава защо плачеш, *ma petite*? Не мисля, че някога съм те виждал да плачеш.

— Не плача.

Той докосна страната ми с върха на един пръст и когато го вдигна, на края му трептеше една-единствена сълза. Вдигна го до устните си и я облиза с език.

— Вкусът ти е такъв, сякаш сърцето ти е разбито, *ma petite*.

В гърлото ми бе заседнала буца. Не можех да преглътна сълзите. Колкото повече се опитвах да не плача, толкова по-бързо течаха сълзите ми. Прегърнах се сама и ръцете ми докоснаха лепкавата субстанция, която ме покриваше. Дръпнах ръцете си по-надалеч от тялото, сякаш бях докоснала нещо нечисто. Погледнах втрепенено към Жан-Клод с ръце, протегнати пред тялото.

— *Mon Dieu*^[1], какво е станало? — опита се да ме прегърне, но го отблъснах.

— Ще се изцапаш целия.

Той погледна към гъстото, прозрачно вещество по ръката си.

— Как си се озовала толкова близо до превръщащ се върколак?
— изведнъж по лицето му пробягна разбиране. — Ричард. Видяла си го да се превръща.

Кимнах.

— Превърна се над мен. Беше... О, Боже, о, Боже, о, Боже.

Жан-Клод ме притегли в обятията си. Опитах се да го отблъсна.

— Ще съсипеш дрехите си.

— Ma petite, ma petite, всичко е наред. Всичко е наред.

— Не, не е — отпуснах се към него, позволих му да ме обгърне с ръце. Вкопчих се в него с ръце, забиващи се в коприната на ризата му. Зарових лице в гърдите му и прошепнах. — Той изяде Маркус. Изяде го.

— Той е върколак, ma petite. Това е техният начин.

Беше толкова странно изказване и толкова ужасяващо вярно, че се изсмях — рязък, почти ядосан звук. Смехът угасна в задавяне, а задавянето се превърна в хлипове.

Вкопчих се в Жан-Клод, сякаш е последното нещо на света. Зарових се в него и зарихах. Сякаш нещо дълбоко в мен се бе пречупило и изплаквах части от себе си върху тялото му.

Гласът му достигна до мен смътно, сякаш бе говорил дълго време, но не бях чула нищо. Говореше на френски, меко, шепнеше в косата ми, галеше гърба ми, люлееше ме нежно.

Бях се отпуснала в прегръдките му, притихнала. Не ми бяха останали сълзи. Чувствах се празна и лека, вцепенена.

Жан-Клод приглади косата ми назад от челото. Докосна с устни кожата ми, както бе направил Ричард по-рано тази вечер. Дори тази мисъл не можа да ме накара да заплача отново. Беше твърде скоро.

— Можеш ли да се изправиш, ma petite?

— Мисля, че да — гласът ми звучеше далечно, странно. Все още бях в обятията му, облегната на него. Внимателно се отдръпнах. Изправих се сама, леко несигурна, но беше по-добре от нищо.

Тъмносинята му риза бе прилепнала до гърдите му, покрита с върколашка слуз и сълзи.

— Сега и двамата се нуждаем от баня — отбелязах аз.

— Това може да се уреди.

— Моля те, Жан-Клод, без сексуални намеци, докато не се почистя.

— Разбира се, та petite. Беше проява на грубост от моя страна, точно тази вечер. Моите извинения.

Погледнах го внимателно. Държеше се твърде мило. Жан-Клод беше много неща, но мил не беше от тях.

— Ако си намислил нещо, не искам да знам какво е. Тази вечер не мога да се справям с дълбоки, тъмни планове, ясно?

Той се усмихна и направи нисък, широк поклон, без да отделя очи от мен. По начина, по който се покланяш на тепиха за джудо, когато се притесняваш, че противникът може да те нападне, ако отместиш поглед.

Поклатих глава. Беше намислил нещо. Хубаво беше да знам, че не всички внезапно са се променили. Едно от нещата, на които винаги можех да разчитам, бе Жан-Клод. При все че беше трън в задника, винаги бе на място. Можеше да се разчита на него по особен, извратен начин. Да се разчита на Жан-Клод? Трябва да съм била по-уморена, отколкото си мислех.

[1] Mon Dieu (фр.) — Боже мой — Б.пр. ↑

Жан-Клод отвори вратата на спалнята и нежно ме въведе вътре. Леглото ме накара да спра. Имаше промяна в завивките. Покриваха го червени чаршафи. Алени завеси оформяха нещо подобно на балдахин, над почти черното дърво. Имаше около дузина възглавници и всичките бяха в ослепително, крещящо червено. Дори и след вечерта, която бях имала, привличаха погледа.

— Харесва ми новата украса, май.

— Спалното бельо трябваше да се смени. Винаги се оплакваш, че трябва да използвам повече цветове.

Погледнах втренчено към леглото.

— Ще спра да се оплаквам.

— Ще ти подготвя ваната — отиде в банята без нито една шега или неприличен коментар. Беше почти стряскащо.

Който и да бе сменил чаршафите, бе махнал и столовете на Едуард и Харли. Не исках да сядам на чистите чаршафи покрити, с каквото, по дяволите, бях покрити. Седнах на белия килим и се опитах да не мисля. Немисленето е доста по-трудно, отколкото звучи. Мислите ми продължаваха да се гонят една друга, като върколак, преследващ опашката си. Образът предизвика смях в гърлото ми и накрая на смеха звук, подобен на ридание или стенание. Поставих опакото на ръката си пред устата. Не ми харесваше този звук да излиза от мен. Звучеше безнадежден, победен.

Проклятие, не бях победена, но бях наранена. Ако онова, което чувствах бе истинска рана, щях да кървя до смърт.

Вратата на банята най-сетне се отвори. Около Жан-Клод се понесе облак влажен, топъл въздух. Беше свалил ризата си и белегът с формата на кръст нарушаваше съвършенството на гърдите му. Държеше ботушите си в една ръка, а в другата имаше кърпа, алена като чаршафите.

— Измих се в умивалника, докато се пълнеше ваната — тръгна бос по белия килим. — Опасявам се, че използвах последната чиста

хавлия. Ще ти донеса нова.

Махнах ръка от устата си и кимнах. Накрая успях да промълвя:
— Добре.

Изправих се, преди да успее да ми предложи помощ. Не се нуждаех от помощ.

Жан-Клод се отмести встрани. Черната му коса се спускаше на почти прилепнали къдрици по бледите рамене, накъдрена от влагата в банята. Опитах се да не му обръщам внимание, доколкото бе в човешките възможности, и влязох вътре.

Стаята бе топла и замъглена, а черната мраморна вана — пълна с пяна. Предложи ми черна табличка от тоалетката. Шампоани, сапуни, кристали за вана и нещо, което приличаше на ароматни масла.

— Излез, за да мога да се съблека.

— Нужни бяха двама души, за да те облекат тази вечер, *ma petite*. Няма ли да ти трябва помощ да се съблечеш? — гласът му бе съвсем равен. Лицето му бе неподвижно, очите толкова невинни, че ме накараха да се усмихна.

Въздъгнах.

— Ако освободиш двата ремъка отзад, мисля, че ще мога да се справя с останалото. Но без номера.

Сложих ръце върху сутиена, защото единият ремък щеше да го освободи. Доколкото успях да схвана, другият бе съществен за останалата част от облеклото.

Пръстите му се преместиха към горния ремък. Наблюдавах го в замъгленото огледало. Ремъкът бе освободен и кожата се отпусна с лека въздишка. Премести се веднага на втория каиш без излишни движения. Разкопча и него и отстъпи назад.

— Без номера, *ma petite*.

Излезе от стаята, а аз наблюдавах в запотените огледала как изчезва като привидение. Когато вратата се затвори, се заех с останалите каиши. Беше като да се обелвам, за да махна покритата с лепкаво вещество кожа.

Поставих таблата с тоалетни принадлежности на ръба на ваната и се плъзнах във водата. Водата бе топла, точно на границата да не е твърде гореща. Потопих се до брадичката, но не успях да се отпусна. Лепкавата маса продължаваше да се държи за тялото ми на парцали. Трябваше да я махна от себе си. Седнах във ваната и започнах да

търкам. Сапунът миришеше на гардения. Шампоанът миришеше на билки. Човек можеше да разчита, че Жан-Клод няма да купи някаква марка от бакалията.

Измих косата си два пъти, потапяйки се под вода и показвайки се, за да си поема въздух. Бях изтъркана и непорочна или поне чиста. Огледалата се бяха изяснили и единственото, което отразяваха, бе образът ми. Почистих остатъка от грима. Пригладих косата си назад от лицето ми. Очите ми бяха огромни и почти черни. Кожата ми бе толкова бледа, че бе почти бяла. Изглеждах стресната, ефирна, нереална.

На вратата се почука леко.

— Ma petite, може ли да вляза?

Погледнах надолу към себе си. Все още имаше пяна. Придърпах една купчина по-близо до гърдите си и казах:

— Влез.

Положих доста усилия да не се прегърбя във водата. Стоях с изправен гръб, вярвайки на мехурчетата. Освен това нямаше да се свивам. Така че стоях гола във вана пълна с пяна. И какво от това? Никой не може да ви засрами, освен ако не му позволите сами.

Жан-Клод влезе с две големи червени хавлии. Затвори вратата след себе си с лека усмивка.

— Не бихме искали топлият въздух да излезе.

Присвих очи, но отвърнах:

— Предполагам, че да.

— Къде искаш хавлиите? Тук? — понечи да ги постави на тоалетката.

— Там не мога да ги достигна — отвърнах аз.

— Тук? — постави ги върху табуретката.

Стоеше там и се взираше в мен, все така облечен единствено в черни дънки. Стъпалата му бяха впечатляващо бели на фона на черния килим.

— Все още е твърде далече.

Седна на ръба на ваната, поставяйки хавлиите на пода. Погледна към мен, сякаш можеше със силата на волята си да накара мехурчетата да се махнат.

— Така достатъчно близо ли е?

— Може би твърде близо — казах аз.

Той прокара пръсти по мехурчетата по края на ваната.

— По-добре ли се чувстваш, та petite?

— Казах без сексуални намеци, помниш ли?

— Доколкото си спомням, каза без сексуални намеци, докато не се почистиш — той се усмихна. — Чиста си.

Въздъгнах.

— Да, може да се разчита да си буквален.

Той прокара пръст във водата. Извъртя рамото си достатъчно, че да мога да видя белезите от камшик по гърба му. Бяха гладки и бели и внезапно изпитах желание да прекарам пръсти по тях.

Той се обърна с лице към мен. Изтри мокрите пръсти в гърдите си, оставяйки блестящи следи влага по гладката кожа и по белега от изгореното, та чак надолу по корема си. Пръстите му се заиграха с тъмните косъмчета, които изчезваха в панталоните му.

Затворих очи и въздъгнах.

— Какво има, та petite? — почувствах, че се навежда над мен. — Да не ти прилошава?

Отворих очи. Беше навел цялата горна част на тялото си над ваната, поставяйки дясната си ръка на далечния ръб, а лявата близо до рамото ми. Бедрото му бе толкова надвиснало над водата, че ако докоснех гърдите му щеше да падне вътре.

— На мен не ми прилошава — отвърнах.

Лицето му се наведе към моето.

— Радвам се да го чуя.

Целуна ме леко, едва доловимо докосване с устни, но дори и тази лека целувка накара стомаха ми да се свие.

Ахнах и го отблъснах. Той падна във ваната, потъвайки напълно, като само краката му останаха отвън. Приземи се върху голото ми тяло и аз изкрещях.

Повдигна се, за да си поеме въздух, а дългата му черна коса падаше на кичури около лицето и по раменете. Не го бях виждала по-изненадан. Изпълзя от мен, най-вече защото го блъсках. Изправи се с мъка на крака. По тялото му се стичаше вода. Погледна надолу, бях се сгушила на една страна и го гледах вбесена.

Той поклати глава и се разсмя. Звукът изпълни стаята и пропълзя по кожата ми като ръка.

— От над триста години се ползвам с благоразположението на дамите, Анита. Защо само с теб се чувствам странно?

— Може да е намек — казах аз.

— Може би.

Вдигнах поглед към него. Стоеше до колене във ваната с мехурчетата. Беше мокър до кости и би трябвало да изглежда нелепо, но не беше така. Беше красив.

— Как е възможно да си толкова адски красив, когато знам какво представляваш?

Той коленичи във водата. Пяната го покри до кръста, така че изглеждаше сякаш е гол. Гърдите му бяха покрити с фини капчици вода. Искеше ми се да прокарам ръце по тялото му. Искях да оближа водата от кожата му. Притеглих крака до гърдите си и ги обвих с ръце, защото не вярвах сама на себе си.

Той се приближи към мен. Водата се разплиска и завихри около голото ми тяло. Жан-Клод остана на колене, толкова близо, че дънките му докосваха сгънатите ми крака. Усещането за него във водата, толкова близо, ме накара да скрия лице в краката си. Туптенето на сърцето ми ме издаде. Знаех, че може да усети нуждата ми във въздуха.

— Каж ми да си тръгна, *ma petite*, и ще го направя — почувствах как се навежда над мен и лицето му е точно над мократа ми коса.

Бавно вдигнах лице.

Той постави ръцете си на ръба на ваната, по една от двете ми страни, излагайки гърдите си в опасна близост до лицето ми. Наблюдавах как водата образува капчици по кожата му, по същия начин, както той понякога наблюдаваше кръвта по моята: с почти всепоглъщаща нужда, на която не можеш да устоиш, толкова силен порив, че не исках да кажа „не“.

Отпуснах ръце от коленете си и се наведох напред.

— Не си тръгвай — прошепнах.

Допрях ръце до кръста му, колебливо, сякаш щях да се изгоря, но кожата му бе хладна под хлъзгавата повърхност на водата. Хладна и гладка на пипане. Хвърлих поглед нагоре към лицето му и знаех, че на моето е изписано нещо близко до страх.

Лицето му бе прекрасно и несигурно, сякаш не знаеше какво да прави оттук насетне. Беше изражение, което не бях вярвала, че ще видя

у Жан-Клод, когато съм гола в обятията му.

Задържах очи върху лицето му, докато приближавах устни към стомаха му. Прокарах език по кожата, бързо, колебливо движение.

Той въздъхна, очите му потрепнаха и се затвориха, а тялото му почти потъна към мен. Притиснах устни към кожата му, пиейки водата от тялото му. Не можех да достигна гърдите му. Преместих се на колене, запазвайки равновесие с помощта на ръцете си, поставени на тънкия му кръст.

Усещах въздуха хладен с голите си гърди. Заставането на колене ги бе открило. Замръзнах, внезапно изпълнена с несигурност. Исках отчаяно да видя лицето му и се страхувах да вдигна очи.

Пръстите му докоснаха раменете ми, плъзнаха се надолу по мократа кожа. Потреперих и вдигнах поглед. Изражението му спря дъха в гърлото ми. Нежност, нужда, удивление.

— Толкова си красива, *ma petite* — той постави върховете на пръстите си върху устните ми, преди да успея да протестирам. — Красива си. За това не лъжа.

Пръстите му се задвижиха по устните ми и по брадичката. Плъзна ръце по раменете ми, надолу по гърба, с бавни провокиращи движения. Ръцете му се спряха от двете страни на кръста ми в огледален образ на моите собствени върху неговия.

— Сега какво? — гласът ми бе леко задъхан.

— Каквото пожелаеш, *ma petite*.

Задвижих ръце по кръста му с масажирани движения, усещайки плътта под дланите си, усещайки него. Разтворих широко длани, накланяйки пръсти под ъгъл към кожата му и ги прокарах нагоре по ребрата му.

Той стисна пръсти на кръста ми, притискайки своите ръце към ребрата ми. Прокара ръце нагоре по тялото ми. Силните му пръсти се притискаха в кожата ми достатъчно, че да ме накарат да въздъхна. Спря с палци точно под гърдите ми. Докосването му бе нежно като перце, сякаш почти не бе докосване. Но това леко отъркване на кожата му в гърдите ми накара тялото ми да реагира, зърната ми се втвърдиха. Тялото ми го желаше. Желаше го толкова силно, че чувствах кожата си огромна и копнееща от мисълта за това.

Собствените ми ръце бяха притиснати към гърдите му. Осъзнах, че все още копира действията ми, чака аз да направя следващия ход.

Взрях се в лицето му. Огледах търсецо тази красота, тези тъмни очи. В тях нямаше притегляне, нямаше сила, с изключение на гъстата линия от мигли и богатия цвят на небето точно преди мракът да погълне света, когато човек си мисли, че всичко е черно, но на запад има съвсем лека отсянка на синьо, тъмна и наситена като мастило. Красотата има собствена сила.

Плъзнах ръце нагоре по гърдите му, пръстите ми докоснаха зърната му. Погледнах към лицето му, докато го правех, а сърцето ми тупкаше в гърлото, дишането ми бе учестено.

Ръцете му се придвижиха нагоре и обхванаха гърдите ми в шепи. Докосването на дланите му ме накара да ахна. Той се отпусна по-ниско във водата, без да спира да ме докосва. Наведе се над гърдите ми и ги целуна нежно. Облиза водата от кожата ми, движейки внимателно устни.

Потреперих и се наложи да се хвана за голите му рамене. Единственото, което можех да видя, бе дългата му, тъмна коса, извита над мен. Мярнах отражението ни в едно от огледалата. Наблюдавах как устните му се приближават към гърдата ми, почувствах как я поема, доколкото може, в уста. Зъбите се притиснаха към кожата ми. За миг помислих, че ще се впият в плътта ми и ще пролеят кръв на топла малка струйка, но той се дръпна. Падна на ръце и крака във водата, което ме направи по-висока, позволи ми да погледна надолу към лицето му.

Вече нямаше несигурност. Очите му все още бяха прекрасни, все още човешки, но в тях се четеше познание, нарастващ мрак. Секс, поради липсата на по-добра дума, но това изражение в мъжките очи е твърде примитивно, за да се опише. Това е мракът, таящ се във всички нас, който наднича навън. Онази част от нас, която заключваме в сънищата си и отричаме през деня. Остана приведен във водата с тази животинска светлина в очите и аз отидох при него.

Целунах го, леко, едва докосвайки го с устни. Прокарах език по неговите и той отвори уста. Обхванах лицето му в шепи и го целунах, вкусвайки го, изследвайки го.

Той се повдигна от водата с нещо средно между стенание и вик. Ръцете му се склукчиха зад гърба ми и ме завъртя във водата като акула. Повдигнахме се задъхани. Отдръпна се от мен, за да се облегне на далечния ръб на ваната. Дишах толкова тежко, че треперех. Пулсът

ми бумтеше в гърлото. Можех да го почувствам върху езика си, почти да го праметна в уста като бонбон. Осъзнах, че не чувам само собственото си сърце. Чувах и сърцето на Жан-Клод.

Виждах пулса на врата му като нещо живо и отделно, но не само очите ми го виждаха. Можех да го почувствам, сякаш е моят собствен. Никога не съм осъзнавала с такава яснота кръвта, циркулираща в тялото ми. Пулсиращата топлина на собствената ми кожа. Учестеното туптене на сърцето ми. Животът, пулсиращ вътре в мен. Тялото на Жан-Клод туптеше в ритъм с моето. Сякаш яздеше пулса ми, кръвта ми. Чувствах нуждата му, и не беше само секс, но за пръв път осъзнавах, че не е и само кръв. Ставаше дума за мен цялата. Искаше да се стопли в тялото ми, сякаш държи ръце над пламъците, и да събере в себе си моята топлина, живота ми. Чувствах покоя в него, дълбока тишина, която нищо живо не може да докосне, като притихнало езеро, скрито в мрака. В един кристален миг осъзнах, че за мен това е част от привличането: исках да забия пръсти в този покой, в това тихо място на смърт. Искях да го прегърна, да се изправа срещу него, да го победя. Искях да го изпълня с пламтящ прилив на живот и знаех, че в този момент мога да го направя, но само с цената на отпиване от тази притихнала, тъмна вода.

— Моите най-дълбоки извинения, *ma petite*, за малко не ме погуби — той се потопи във водата и се облегна на ръба на ваната. — Не дойдох да се храня, *ma petite*. Съжалявам.

Почувствах как туптенето на сърцето му се отдалечава от мен, отдръпва се от мен. Пулсът ми се забави. Единственото сърце, бумтящо в ушите ми, бе моето собствено.

Той се изправи и по тялото му се стичаше вода.

— Ще си тръгна, *ma petite* — въздъхна. — Отнемаш ми трудно извоювания контрол. Само ти можеш да ми го причиниш. Само ти.

Припъльзях през водата към него и оставих тъмнината да изпълни очите ми.

— Не си тръгвай — промълвих.

Наблюдаваше ме с поглед, в който се четеше една част изумление, една част развеселеност и една част страх, сякаш не ми вярваше или не вярваше на себе си.

Коленичих в краката му, прокарайки ръце по подгизналия плат на дънките му. Забих леко нокти в плата над бедрата му и погледнах

нагоре към него. Лицето ми бе опасно близо до места, които не бях докосвала никога преди, дори с ръце. Толкова близо, че не можех да не забележа, че е втвърден под прилепналия тежък плат. Испитах ужасяващото желание да положа буза върху слабините му. Прокарах леко ръка над него, едва докосвайки го. Това ефирно докосване предизвика леко стенание от устните му.

Погледна ме като удавник.

Срещнах очите му.

— Без зъби, без кръв.

Той кимна бавно. Опита се два пъти, преди да успее да проговори.

— Както желае моята дама.

Положих буза върху него и го почувствах твърд и голям срещу кожата си. Почувствах как цялото му тяло се стяга. Потърках лице в него като котка. Той издаде тих звук. Погледнах нагоре. Очите му бяха затворени, главата му отметната назад.

Сграбчих колана на дънките му и го използвах, за да се изправа на крака. По тялото ми се стичаше вода, а по кожата ми имаше пяна.

Ръцете му обхванаха кръста ми, но очите му се спуснаха още пониско. Срещна погледа ми и се усмихна. Беше обичайната му усмивка. Усмивката, която казваше, че си мисли порочни неща, неща, които човек би направил само в мрака, ако го предизвикат. За пръв път исках всичко, което обещаваеше тази усмивка.

Дръпнах дънките му.

— Свали ги.

Той ги разкопча внимателно. Отдели мокрия плат от тялото си. И да бе имало бельо, не го видях. Дънките се оказаха на килима. Внезапно се оказа съвсем гол.

Беше като издялан от алабастър, всеки мускул, всяка извивка на тялото му беше свършена и бледа. Беше излишно да му казвам, че е красив. Да ахам и охам, щеше да е проява на неувереност. Кикотенето бе изключено. Гласът ми прозвуча тихо и задавено, пресипнал от всички онези думи, които ми убягваха.

— Не си обрязан.

— Не, ma petite. Това проблем ли е?

Направих онова, което исках още от първия миг, щом го зърнах. Обвих пръсти около него, стискайки съвсем леко. Той затвори очи,

потрепервайки и се подпря с ръце върху раменете ми.

— Не е проблем — отвърнах.

Внезапно ме дръпна към себе си и притисна голите ни тела едно към друго. Усещането за него, твърд и гладък, допрян до корема ми, бе почти съкрушаващо. Забих пръсти в гърба му, за да не позволя на внезапно омекналите ми колене да поддадат.

Целунах гърдите му. Изправих се на пръсти и целунах раменете му, врата му. Прокарах език по кожата му и го вкусих, повъртях аромата му, усещането за него в устата си. Целунахме се с почти невинно докосване на устни. Сключих ръце зад врата му, извивайки тяло към неговото. Той издаде нисък гърлен звук.

Плъзна се надолу по тялото ми с ръце сключени зад гърба ми, придържайки ме, когато се измъкна от обятията ми и ме остави изправена, да се вирам надолу към него.

Облиза корема ми с бързи мокри движения на езика. Ръцете му си играеха по задните ми части, подканящо. Ближеше напред-назад на мястото, където свършваше коремът ми и започваше горната част на бедрата ми. Пръстите му се плъзнаха между краката ми.

Ахнах.

— Какво правиш?

Завъртя очи нагоре, с уста все още притисната в долната част на корема ми. Повдигна лице достатъчно, че да може да проговори и прошепна:

— Познай от три опита, *ma petite*.

Постави ръце на бедрата ми и раздалечи краката ми. Ръката му се плъзна по мен и започна да ме изследва.

Внезапно устата ми пресъхна. Облизах устни и казах:

— Не мисля, че краката ми ще ме удържат.

Той прокара език надолу по хълбока ми.

— Когато настъпи моментът, *ma petite*, ще те хвана.

Продължи с целувките надолу по бедрото ми. Пръстът му се плъзна в мен. Дъхът ми излезе като въздишка.

Целуна вътрешната страна на бедрата ми, прокарайки език и устни по кожата ми. Усещането за пръстите му между краката ми стегнаха тялото ми и можех да почувствам началото на нещо голямо и всепомитащо.

Той се изправи с ръка между бедрата ми. Наведе се и ме целуна дълго и бавно. Движението на ръката му бе в синхрон с целувката. Бавно и продължително, дразнещо тялото ми. Когато пръстите му се плъзнаха в мен, извиках и потреперих насреща му.

Той ме остави изправена във водата, сама и трепереща, но не от студ. Не можех да мисля достатъчно, че да се запитам къде е отишъл. Появи се пред мен с презерватив в ръка, сякаш го бе измъкнал от въздуха. Прокара опаковката надолу по тялото ми.

Докоснах го, докато го разопаковаше. Хванах го в ръце и почувствах кадифената му гладкост. Кожата бе невероятно нежна. Измъкна се внимателно от ръцете ми с несигурен смях.

Когато беше готов, ме вдигна с ръце на задната страна на бедрата ми. Притисна се към мен, без да прониква, отърка се там, където ръцете му ме бяха докосвали.

— Моля те — прошепнах.

Той разтвори краката ми и проникна в мен. Бавно, толкова бавно, сякаш се страхуваше, че ще ме нарани, но не болеше.

Когато бе изцяло в мен, ме погледна. Изражението му бе приковаващо. По лицето му пробягваха емоции. Нежност, триумф, нужда.

— Желаех го от толкова отдавна, *ma petite*, от толкова отдавна.

Движеше се навътре и навън, бавно, почти колебливо. Наблюдавах лицето му, докато емоциите станаха твърде много, твърде искрени. Имаше нещо като болка в очите му, нещо, което дори не можех да започна да разбирам.

Движенията на бедрата му все още бяха бавни, внимателни. Беше невероятно, но исках повече. Приблжих уста към неговата и изрекох:

— Няма да се счупя — притиснах устни достатъчно силно, че да почувствам натиска на зъбите му.

Той падна на колене във водата, притискайки ме към стената на ваната. Устата му изяждаше моята и почувствах лека остра болка. Сладка, медна кръв напълни устата ми и той проникна в мен твърдо и бързо. Наблюдавах го в огледалата. Наблюдавах как тялото му се повдига и спуска над моето. Обгърнах го с ръце и крака. Държах го до себе си, чувствах как тялото му прониква в моето. Чувствах нуждата му.

Някой издаваше високи стенания и това бях аз. Обвих крака около кръста му. Мускулите в долната част на корема ми се сгърчиха и стегнаха.

Притиснах тяло към Жан-Клод сякаш щях да се покатеря през него, в него. Сграбчих сноп коса в шепата си и наблюдавах лицето му от няколко сантиметра. Наблюдавах лицето му, докато тялото му проникваше в моето. Емоциите бяха изчезнали. Лицето му бе почти отпуснато от нуждата. От ъгълчето на устата ми се стичаше кръв и той я облиза, а тялото му се стегна срещу мен.

Той забави ритъма си. Почувствах напрежението от усилието през ръцете и гърба му. Забави. Всеки път, щом проникваше в мен, сякаш можех да го почувствам в гърдите си. Сякаш бе станал невъзможно голям вътре в мен. Тялото ми се гърчеше около него, стягаше се като ръка. Той извика и загуби ритъм. Проникна в мен по-бързо, по-силно, сякаш щеше да слее телата ни, да спои плътта ни в едно цяло. Заля ме вълна от удоволствие, като прилив на гъделичкаща, помитаща тялото енергия. Избухна върху мен като хладен пламък и въпреки това все още не беше приключил. Всеки тласък на тялото му проникваше в мен и докосваше неща, които не би трябвало да са възможни за докосване. Сякаш успяваше да достигне до места, които гласът му съумяваше да докосне, сякаш не само тялото му се потапяше вътре в мен. За миг светът се превърна в сияйна белота, в нещо разтапящо се. Забих пръсти в гърба на Жан-Клод. От устата ми заизлизаха звуци твърде примитивни, че да се нарекат писъци. Когато осъзнах, че пускам кръв от гърба му, задрасках собствените си ръце. Не бях питала какво мисли за болката.

Сгуших се около него и му позволих да понесе пълното тегло на тялото ми. Той се покатери по ръба на ваната и ме повдигна извън водата. Пропълзя на четири крака по повдигнатата част около ваната с мен, висяща от него. Наведе тялото си и аз се отдръпнах. Плъзна се извън мен и все още бе твърд и готов, както когато започваше.

Погледнах го.

— Не си свършил.

— Не чаках толкова дълго, за да приключа така бързо.

Наведе се в някакво подобие на лицева опора и прокара език по една от драскотините на ръката ми. Завъртя език около устните си.

— Ако си го направила заради мен, го оценявам. Ако си го направила, за да не ме нараниш, не беше нужно. Нямам нищо против малко болка.

— Нито пък аз.

Той плъзна тялото си по моето.

— Забелязах — целуна ме бавно. Легна до мен, после направи бързо движение, докато не се оказа по гръб, а аз не се озовах почти във ваната. — Искам да те наблюдавам как се движиш, *ma petite*. Искам те върху мен.

Възседнах кръста му и се плъзнах бавно върху него. От този ъгъл проникването беше по-дълбоко, някак по-остро. Ръцете му се задвижиха нагоре по тялото ми, върху гърдите ми. Лежеше по гръб под мен. Дългата му къдрава черна коса беше почти напълно суха. Разстилаше се около лицето му на гъста мека вълна. Това исках. Да го виждам по този начин. Да го чувствам вътре в себе си.

— Движи се за мен, Анита.

И аз се задвижих. Яздих тялото му. Той се стегна в мен и аз ахнах. Наблюдавах нашата сцена в огледалата. Наблюдавах как хълбоците ми се люлеят над него.

— *Ma petite* — прошепна той, — погледни ме в очите. Нека нещата между нас станат каквито винаги са можели да бъдат.

Загледах се в тъмносините му очи. Бяха прекрасни, но бяха само очи. Поклатих глава.

— Не мога.

— Трябва да ме пуснеш в ума си, така както ме пусна в тялото си — той потръпна вътре в мен и ми бе трудно да мисля.

— Не знам как — отвърнах.

— Обичай ме, Анита, обичай ме.

Погледнах надолу към него и го направих.

— Обичам те.

— Тогава ме пусни вътре, *ma petite*. Позволи ми да те обичам.

Почувствах го като вдигане на завеса. Почувствах очите му и те внезапно станаха удавящо дълбоки, като безкраен среднощно син океан, който някак съумяваше да гори. Усещах тялото си. Можех да почувствам Жан-Клод вътре в мен. Можех да го почувствам като копrienено докосване в ума си.

Оргазмът ме удари неочаквано и отвори ума ми за него повече, отколкото бях планирала. Захвърли ме широко отворена и потъваща в очите му. Той извика под мен и осъзнах, че все още мога да чувствам тялото си, ръцете си на гърдите му, таза си, който го яздеше. Отворих очи и за един замайващ миг видях как лицето му се отпуска в момент на пълна невъздържаност.

Строполих се върху него, прокарайки длани по ръцете му, чувствайки туптящото му сърце срещу гърдите си. За няколко мига лежахме безмълвно, почивахме си, държахме се един друг, после се плъзнах от него и се сгуших до тялото му.

— Вече не можеш да ме държиш с очите си. Дори и да те пусна вътре, все още мога да разруша връзката във всеки един момент.

— Да, *ma petite*.

— Това притеснява ли те?

Той повдигна кичур от косата ми и го потърка между пръстите си.

— Нека да кажем, че не ме притеснява толкова, колкото би ме притеснявало преди няколко часа.

Повдигнах се на един лакът, така че да мога да виждам лицето му.

— Което означава какво? Че след като вече правих секс с теб, не съм опасна ли?

Той ме изгледа втренчено. Не можех да разчета очите му.

— Винаги ще си опасна, *ma petite* — повдигна се нагоре, сгъвайки се в кръста, и приближи устни към моите за нежна целувка. Отдръпна се от мен достатъчно, че да може да говори, подпирайки се на една ръка. — Преди време щеше да превземеш сърцето ми с кол или пистолет — хвана ръката ми и я вдигна към устните си. — Сега го направи с тези деликатни ръце и аромата на тялото си — целуна опакото на ръката ми с цялата нежност, на която бе способен. Легна по гръб и ме привлече към себе си. — Ела, *ma petite*, наслади се на завоеванието си.

Задържах лицето си назад, избягвайки целувката.

— Ти не си покорен — отвърнах аз.

— Нито пък ти, *ma petite* — прокара ръка по гърба ми. — Започвам да осъзнавам, че никога няма да бъдеш покорена, и че това е най-силният афродизиак от всички.

— Предизвикателство завинаги — казах аз.

— Във вечността — прошепна той.

Позволих му да ме притегли за целувка и част от мен все още не бе сигурна дали онова, което направих, бе хубаво или лошо. Но само за тази вечер не ми пукаше.

Събудих се, заобиколена от кървавочервени чаршафи, гола и сама. Жан-Клод ме бе целунал за довиждане и се бе прибрал в ковчега си. Не спорих за това. Ако се бях събудила и го бях видяла студен и мъртъв край себе си... Нека да кажем, че бях понесла всичко шокиращо от гаджетата си, което можех да понеса, за известно време напред.

„Гадже“. Това беше дума, използвана за някого, с който ходите заедно на училище. След снощи не ми изглеждаше като подходящата дума. Лежах си, притиснала копринените чаршафи до гърдите си. Можех да помириша парфюма на Жан-Клод по чаршафите, по кожата си, но и нещо повече, можех да помириша самия него. Сгуших тази миризма около себе си, отъркалях се в нея. Беше казал, че ме обича, и за известно време миналата вечер му бях повярвала. На дневна светлина не бях толкова сигурна. Колко глупаво беше да вярвам наполовина, че вампирът ме обича? Не толкова глупаво, колкото самата аз наполовина да го обичам. Но все още обичах и Ричард. Една нощ на страхотен секс не променяше това. Мисля, че се бях надявала да го бе променило. Похотта може и да умираше толкова лесно, но не и любовта. Истинската любов беше доста по-труден за убиване звяр.

На вратата се почука леко. Трябваше да бръкна под две червени възглавници, преди да измъкна файърстара. Задържах го до тялото си и казах:

— Заповядай.

В стаята влезе мъж. Беше висок, мускулист, с коса, обръсната от двете страни, като отзад бе оставена на дълга конска опашка.

Насочих пистолета към него и притиснах чаршафите към гърдите си.

— Не те познавам.

Очите му се разшириха, а гласът потрепери.

— Аз съм Ърни, трябва да те питам искаш ли закуска.

— Не — отвърнах. — Сега се разкарай.

Той кимна с очи, вперени в пистолета. Поколеба се на рамката на вратата, дори погледна към дулото. Направих предположение.

— Какво ти каза да направиш Жан-Клод?

Беше впечатляващо колко хора се страхуваха повече от Жан-Клод, отколкото от мен. Насочих пистолета към тавана.

— Каза, че трябва да съм на твое разположение за всичко, което поискаш. Каза, че трябва да ти го обясня съвсем ясно.

— Ясно е. Сега се разкарай.

Въпреки това той се поколеба. Писна ми.

— Ърни, стоя гола в леглото и не те познавам. Разкарай се или ще те прострелям заради принципа — насочих оръжието към него за драматичен ефект.

Ърни хукна, оставяйки вратата отворена. Страхотно. Сега имах избор между това да ида до вратата гола и да я затворя или да увия двоен чаршаф около себе си и с препъване да отида до вратата и да я затворя. Чаршаф. Стоях на ръба на леглото с чаршаф пред себе си и по-голямата част от гърба ми бе открита, стиснала пистолет в едната си ръка, когато Ричард се появи на входа.

Беше облечен в дънки, бяла тениска, дънково яке и бели обувки за тенис. Косата му се спускаше около лицето на златистокафяви вълни. Нечий нокът го бе одрал, оставяйки червени следи, които преминаваха по цялата лява половина на лицето му. Раната изглеждаше на няколко дни. Трябва да се бе случило снощи, след като си бях тръгнала.

В едната си ръка държеше кожения шлифер, а в другата браунинга. Стоеше в рамката на вратата.

Аз седях на леглото. Никой от двама ни не продума. Не бях достатъчно обиграна и умела за това. Какво казваш на гадже А, когато те завари гола в леглото на гадже Б? Особено ако гадже А се е превърнало в чудовище предната вечер и е изяло някого. Обзалагам се, че Госпожица Обноски^[1] не покриваше тези въпроси.

— Спала си с него, нали? — гласът му бе нисък, почти мек, сякаш се опитваше много усилено да не се разкреци.

Стомахът ми се стегна. Не бях готова за тази караница. Бях въоръжена, но гола. На мига бих сменила пистолета за дрехи.

— Бих казала, че не е това, което изглежда, само дето е — опитът ми за хумор не проработи.

Той прекоси стаята с няколко крачки, като приближаваща се буря, а гневът му се движеше пред него на пращяща вълна. Силата се изля върху мен и ми се прииска да крещя.

— Спри да се изливаш върху мен.

Това го спря, почти буквално наред движението.

— За какво говориш?

— Силата ти, аурата ти, излива се върху мен. Спри я.

— Защо? Усещането не е ли приятно? Докато не се паникьоса снощи, чувството бе хубаво, нали?

Набутах файърстара под възглавницата и се изправих, стиснала чаршафа пред себе си.

— Да, беше хубаво, докато не се превърна върху мен. Бях покрита с прозрачна слуз, лепнех от нея — споменът бе достатъчно пресен, че да потрепера и да извърна поглед.

— И затова изчука Жан-Клод. О, да, в това определено има логика.

Погледнах го и почувствах как гневът ми се надига в отговор. Ако искаше кавга, бе дошъл на правилното място. Вдигнах дясната си ръка. Беше покрита с прекрасна разноцветна синина.

— Ти го направи, когато изби оръжието.

— Имаше достатъчно убийства, Анита. Никой друг не трябваше да умира.

— Наистина ли смяташ, че Рейна просто ще ти позволи да поемеш властта? Няма начин. Първо ще те види мъртъв.

Той поклати глава с твърдоглаво изражение.

— Сега аз съм Улфрик. Аз командвам. Ще прави каквото кажа.

— Никой не може да командва Рейна, не и задълго. Предложи ли ти вече да те изчука?

— Да — отвърна той.

Начинът, по който го изрече, ме накара да се спра и дъхът ми секна.

— Направи ли го, след като си тръгнах?

— Заслужаваш да го бях направил.

Не можах да срещна погледа му при тези думи.

— Ако я направиш лупа, ще се откаже. Просто не иска да губи влиянието си — насилих се да вдигна очи и да срещна погледа му.

— Не искам Рейна — нещо премина по лицето му, толкова сурово, че извика сълзи в очите ми. — Искам теб.

— Не можеш да ме желаеш сега, не и след снощи.

— Затова ли преспа с Жан-Клод? Смяташе, че това ще те държи в безопасност от мен?

— Не мислех толкова ясно — отвърнах аз.

Той остави шлифера и пистолета на леглото. Сграбчи го за ръба. Дървото изстена под силата на ръцете му. Отдръпна се рязко от него, сякаш не бе смятал да го докосва.

— Спала си с него на това легло. Точно тук.

Постави ръка върху очите си, сякаш се опитваше да изтрие образа от съзнанието си. Изкрещя беззвучно.

Пристъпих към него с протегнатата ръка и се спрях. Как можех да го успокоя? Какво можех да кажа, че да направя нещата по-добри? Нищичко.

Той сграбчи долния чаршаф, дърпайки го, докато не се освободи. Сграбчи горния матрак и го измъкна от леглото. Сграбчи долната част на леглото и го вдигна.

Изкрещях:

— Ричард!

Леглото бе антика от тежък дъб и той го метна настрани сякаш беше играчка. Издърпа долния чаршаф. Коприната се разпра със звук подобен на обелване на кожа. Падна на колене и накъса коприната с ръце. Вдигна ги към мен и чаршафите се стекоха като кръв.

Ричард се изправи несигурно на крака. Подпря се на леглото и пристъпи към мен. Файърстарът и браунингът бяха някъде на пода наред бъркотията от червена коприна и захвърлени матраци.

Отстъпих назад, докато не се оказах в ъгъла и нямаше накъде да вървя. Все още държах чаршафа около себе си, сякаш беше някаква защита.

Протегнах ръка към Ричард, като че ли това щеше да помогне.

— Какво искаш от мен, Ричард? Какво искаш да кажа? Съжалявам. Съжалявам, че те нараних. Съжалявам, че не можах да понеса онова, което видях снощи. Съжалявам.

Той пристъпи към мен, без да казва нищо, с ръце, свити в юмруци. Осъзнах, че се страхувам от Ричард. Че не бях сигурна какво ще направи, щом стигне до мен, и че не бях въоръжена. Част от мен

чувстваше, че заслужавам да бъда ударена поне веднъж, че му го дължа. Но след като видях какво направи с леглото, не бях убедена, че ще оцелея.

Ричард сграбчи предната част на чаршафа и го сви на топка, дърпайки ме към себе си. Използва чаршафа, за да ме повдигне на пръсти. Целуна ме. За секунда замръзнах. Удари, кръсъци, това очаквах, но не и целувка.

Устата му се притисна грубо в моята, принуждавайки ме да разтворя устни. В мига, щом почувствах езика му, отдръпнах рязко глава.

Ричард постави ръка на задната страна на главата ми, сякаш щеше да ме принуди пак да го целуна. Яростта по лицето му бе ужасяваща.

— Вече не съм достатъчно добър за целувки?

— Снощи те видях да изяждаш Маркус.

Пусна ме толкова рязко, че паднах на пода, препъвайки се в чаршафа. Опитах се да се изправа на колене, но краката ми бяха оплетени. Чаршафът се плъзна от едната гърда. Опитах се да се прикрия. Най-сетне засрамена.

— Преди две нощи ми позволи да ги докосвам, да ги смуча. Сега дори не мога да ги погледна.

— Не прави това, Ричард.

Той падна на четири крака пред мен, така че очите ни да са на едно ниво.

— Да не правя какво? Да не се ядосвам, че си позволила на вампира да те чука? — пропълзя напред, докато лицата ни почти се докосваха. — Снощи чука груп, Анита. Усещането беше ли добро?

Гледах го от няколко сантиметра и вече не бях засрамена. Вместо това започвах да се вбесявам.

— Да, беше добро.

Той се отдръпна, сякаш го бях ударила. Лицето му се изкриви и очите му зашариха френетично из стаята.

— Обичам те — внезапно вдигна поглед с разширени и изпълнени с болка очи. — Обичам те.

Държах очите си широко отворени, така че сълзите в тях да не потекат надолу по бузите ми.

— Знаем и съжалявам.

Той се извърна от мен, все още коленичил. Удари с ръка по пода. Удряше с юмруци отново и отново, докато по белия килим не изби кръв.

Изправих се на крака. Надвесих се над него, страхувайки се да го докосна.

— Ричард, Ричард, моля те, недей.

Сълзите закапаха и не можех да ги спра. Коленичих край него.

— Нараняваш се. Спри!

Сграбчих китките му и хванах кървящите му ръце в моите. Той се вираше в мен и изражението му бе оголено, човешко.

Докоснах го нежно по лицето, проследявайки белезите от нокти. Той се наведе към мен, а по бузите му капеха сълзи. Изразът в очите му ме държеше неподвижна. Устните му докоснаха внимателно моите. Не потрепнах, но и не отвърнах на целувката.

Той се отдръпна от мен достатъчно, че да вижда ясно лицето ми.

— Сбогом, Анита — изправи се на крака.

Исках да му кажа толкова много неща, но нищо нямаше да помогне. Нищо нямаше да направи нещата по-добри. Нищо нямаше да изтрие онова, което бях видяла предната вечер и как ме бе накарало да се почувствам.

— Ричард... аз... съжалявам.

— Аз също.

Той тръгна към вратата. Поколеба се с ръка на дръжката.

— Винаги ще те обичам.

Отворих уста, но от нея не излезе звук. Не оставаше нищо, което да му кажа, освен:

— Обичам те, Ричард, и съжалявам повече, отколкото знам как да изразя с думи.

Той отвори вратата и излезе през нея, без да поглежда назад. Когато вратата се затвори след него, седнах на пода, сгушена в копринения чаршаф. Можех да помириша парфюма на Жан-Клод върху коприната, но вече можех да подуша и Ричард. Неговият афършейв бе полепнал по чаршафите, по устата ми.

Как можех да му позволя да си тръгне по този начин? Как можех да го повикам обратно? Седях на пода и не правех нищо, защото не знаех какво.

[1] Псевдоним на американската писателка Джудит Мартин, под който води колонка със съвети за маниери и етикет, публикувана в над 200 вестници по цял свят. — Б.пр. ↑

Позвъних на телефонния секретар на Едуард и оставих съобщение. Не можех да остана тук. Не можех да остана да гледам разрушената стая и да си спомням нараненото изражение в очите на Ричард. Трябваше да се махна. Трябваше да се обадя на Доминик и да му кажа, че няма да ида. Триадата от сила не работеше, ако поне двама от нас не са на мястото. Жан-Клод беше в ковчега си, а Ричард извън картинката. Не бях сигурна какво ще се случи с нашия малък триумвират оттук насетне. Не можех да си представя Ричард да стои и да ме гледа как опипвам Жан-Клод, ако няма да опипвам и него. Не можех да го обвинявам за това.

Странното беше, че мисълта за него и Рейна заедно продължаваше да ме кара да виждам в зелено. Нямах право да го ревнувам, но въпреки това го правех. Иди, че разбери.

Облякох се в черни дънки, черна блуза с къси ръкави и черно сако. Тази вечер трябваше да работя и Бърт щеше да се размрънка, че съм облечена в черно. Смяташе, че създавам погрешен образ. Да го духа. Тази вечер облеклото пасваше на настроението ми.

Браунингът беше в раменния си кобур, файърстарът — в помощния кобур на „Чичо Майк“, на всяка ръка имах по един нож плюс ножа покрай гръбнака ми. Бях готова за работа.

Щях да дам на Едуард още десет минути и после се махах оттук. Ако наоколо все още се спотайваха убийци, почти бях готова да ги приветствам.

На вратата се почука. Въздъгнах.

— Кой е?

— Касандра.

— Влез.

Тя отвори вратата, видя разрушеното легло и се ухили.

— Бях чувала за груб секс, но това е нелепо.

Беше облечена с дълга бяла рокля, която стигаше почти до глезените ѝ. Тоалетът се допълваше от бели чорапи и бели обувки с

нисък ток. Изглеждаше ефирна и облечена като за лято, а дългата ѝ коса се спускаше по гърба.

Поклатих глава.

— Ричард го направи.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Разбрал е, че си спала с Жан-Клод?

— Всички ли знаят? — попитах аз.

— Не, не всички — тя влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Поклати глава. — Нарани ли те?

— Не ме е удрял, ако това питаш, но се чувствам доста зле.

Касандра отиде до леглото и го погледна. Сграбчи ръба на рамката. Дърпаше с едната ръка и балансираше с другата. Влачеше наоколо над сто килограма дърво и метал, сякаш беше нищо. Нагласи леглото внимателно върху килима. Повдигнах вежда.

— Това беше впечатляващо.

Тя се усмихна почти срамежливо.

— Една от допълнителните екстри на това да си ликантроп е, че можеш да вдигнеш почти всичко, което искаш.

— Виждам предимството от това.

— Знаех си, че ще го видиш — отвърна тя и започна да събира възглавници и разкъсани чаршафи. Присъединих се към нея. — Може би първо трябва да сложим матрака.

— Добре. Трябва ли ти помощ?

Тя се разсмя.

— Мога да го вдигна, но е някак неудобно.

— Несъмнено — хванах другия край на матрака.

Касандра застана до мен и вдигна матрака с лявата си ръка. По лицето ѝ пробягна някакво изражение.

— Съжалявам. Имам предвид онова, което казах за теб и Ричард по-рано. Искам той да е щастлив.

— Това е много ласкаво. Харесвам те, Анита. Харесвам те много. Ще ми се да не беше така.

Имах време колкото да се намръщя насреща ѝ и после деликатният ѝ юмрук се появи от нищото, размазан от скоростта, с която се връза в лицето ми. Почувствах, че политам назад. Строполих се на пода и не можах да попреча на допълнителния удар на главата ми

в килима. Не болеше. Не почувствах абсолютно нищо, когато мракът
ме погълна.

Изплувах от тъмнината бавно, влачейки се нагоре, сякаш бях пробудена от дълбок сън. Не бях сигурна какво ме събуди. Не си спомнях да съм заспивала. Опитах се да се превъртя и не можах. Внезапно бях съвсем будна, с широко отворени очи и напрегнато тяло. И преди бях връзвана, това бе едно от най-малко предпочитаните ми състояния. За няколко мига бях обхваната от пълна паника. Напънах въжетата, които обгръщаха китките и глезените ми. Борих се и дърпах, докато не осъзнах, че възлите се затягат, колкото повече се напъгам.

Насилих се да лежа съвсем неподвижно. Сърцето ми туптеше толкова силно в ушите, че не можех да чуя нищо друго. Китките ми бяха вързани над главата под достатъчно остър ъгъл, че да притискат плешките ми и това да причинява обтягане чак до самите китки. Дори повдигането на главата съвсем малко, колкото да видя глезените си, беше болезнено. Глезените ми бяха вързани заедно за крака на непознато легло. Завъртях глава назад и видях въжето, което привързваше китките ми за горната част на леглото. Въжето беше черно и меко и ако трябваше да правя предположения, бих заложила на тъкана коприна. Приличаше на нещо, което Жан-Клод би могъл да има, захвърлено в някой килер. Обмислих го за част от секундата, после реалността нахлу в стаята и сърцето ми спря за миг.

Габриел застана в долната част на леглото. Беше облечен в толкова прилепнали черни кожени панталони, че изглеждаха като излята, и високи черни ботуши, които обхващаха целите му бедра, с каиши накрая, за да държат меката кожа на място. Беше гол от кръста нагоре. През лявото му зърно бе прекарана сребърна халка, имаше още една на пъпа. Имаше още сребърни украшения нагоре по извивката на ухото му, които блестяха, докато обикаляше около леглото. Дългата му, гъста черна коса падаше пред лицето, обрамчвайки бледите му буреносно сиви очи.

Сърцето ми започна да бие отново. Биеше толкова силно, че щях да се задавя с него. Бяха взели браунинга и файърстара с все кобурите.

Ножниците на китките също липсваха. Стегнах гърба си и почувствах ножницата отзад. Когато наклоних глава назад, не почувствах дръжката на ножа. Предполагам, че трябваше да съм благодарна, че не са ме съблекли, за да свалят ножницата. По начина, по който Габриел обикаляше леглото, предполагах, че ще стигнем и до това.

Опитах се да говоря, но не можах, преглътнах и се опитах отново.

— Какво става? — гласът ми прозвуча невероятно спокойно. Дори и на мен.

Стаята се изпълни с женски смях, висок и богат. Но естествено, това не беше стая. Намирахме се във фермата, където снимаха мръсните филми. Стаята, в която бях завързана, имаше само три стени. Проекторите, закачени над мен, бяха все още тъмни.

Рейна влезе с бодра крачка в полезрението ми, обува в обувки с високи остри токове с цвят на кръв. Носеше нещо, приличащо на червено кожено боди, което оставяше по-голямата част от дългите ѝ крака и бедра голи.

— Здравсти, Анита, изглеждаш добре.

Поех си дълбоко въздух и издишах през носа. Сърцето ми забави леко ритъм. Добре.

— Трябва да говориш с Ричард, преди да правиш нещо драстично. Позицията на лупа точно се освободи днес.

Тя наклони глава на една страна, объркана.

— За какво говориш?

— Тя преспа с Жан-Клод — Касандра се появи в началото на фалшивата стая с гръб към стената. Изглеждаше както винаги. И да се чувстваше неудобно, че ме е предала на Рейна, не си личеше. Мразех я много заради това.

— Няма ли да спиш и с двамата? — попита Рейна.

— Не съм го планирала — отвърнах.

С всяко отваряне на устата, при което никой не ме докосваше, се успокоявах все повече. Ако Рейна бе направила това, за да ме отстрани от пътя си, нямаше нужда да стига по-далеч. Ако беше отмъщение за Маркус, бях закъсала здраво.

Рейна седна на ръба на леглото близо до краката ми. Стегнах се, когато го направи, не можах да се овладеея. Забеляза го и се разсмя.

— О, с теб ще е много забавно.

— Можеш да си женската алфа, не искам работата — казах аз.

Рейна въздъхна и прокара ръка по дължината на крака ми, масажирайки мускулите в горната част на бедрото ми, почти несъзнателно, както бихте направили с домашно куче.

— Ричард не иска мен, Анита. Смята, че съм покварена. Искатеб.

Стисна бедрото ми, докато не си помислих, че ще си пусне ноктите и ще откъсне мускула. Накара ме да издам слаб звук, преди да спре.

— Какво искаш?

— Болката ти — усмихна се, като го каза.

Обърнах се към Касандра. Трябваше да има някой нормален в стаята.

— Защо им помагаш?

— Аз съм вълкът на Сабин.

Очите ми се присвиха.

— За какво говориш?

Рейна пропъгълзя на леглото, легна до мен и притисна тялото си към моето, прокарайки един пръст по стомаха ми. Беше ленив жест, сякаш не беше истински съсредоточена. Не исках да съм тук, щом почнеш да се концентрира.

— Касандра беше внедрена от самото начало, нали така, скъпа?

Касандра кимна и застана до леглото. Лешниковите ѝ очи бяха спокойни, твърде спокойни. Каквото и да чувстваше, беше скрито зад това красиво лице, внимателно контролирано. Номерът беше дали имаше нещо зад това лице, което можеше да ми помогне.

— Доминик, Сабин и аз сме триумвират. Ние сме онова, което можехте да сте ти, Ричард и Жан-Клод.

Не ми хареса, че използва минало време.

— Ти си жената, заради която се е отказал от прясната кръв?

— Вярвам в светостта на живота. Смятах, че ценя това най-много от всичко. Но да наблюдавам как златната красота на Сабин изгнива, промени мнението ми. Ще направя всичко, всичко, за да му помогна да се оправи — в очите ѝ пробягна нещо подобно на болка и тя извърна поглед. Когато отново се обърна, лицето ѝ бе насилено безизразно, а ръцете ѝ трепереха от усилието. Тя го забеляза и ги обви около себе си. Усмихна се, но в действието нямаше радост. — Трябва

да му се реванширам, Анита. Съжалявам, че ти и твоите хора се оказахте оплетени в проблемите ни.

— По какъв начин съм въввлечена аз?

Рейна плъзна ръка по стомаха ми и склони лице съвсем близо до моето.

— Доминик има магия, с която да излекува Сабин от загниващото заболяване. Би могло да се нарече трансфер на магическа есенция. Всичко, което му трябва, е точният донор — тя се наведе толкова близо и само това, че извърнах глава, попречи на устните ни да се докоснат. Прошепна към кожата ми, а дъхът ѝ бе топъл. — Перфектен донор. Вампир, който споделя дословно силата на Сабин, идеално съответстващ, и слуга — алфа-върколак или некромант, свързан със същия този вампир.

Обърнах се и я погледнах. Не можах да се удържа. Тя ме целуна, притискайки своята уста към моята, опитвайки се да вкара със сила езика си. Ухапах я достатъчно силно, че да вкуся кръв.

Тя се дръпна назад с изненадан вик. Постави ръка пред устата си и ме изгледа втренчено:

— Това ще ти струва скъпо.

Изплюх кръвта ѝ по нея. Потече и по брадичката ми. Беше глупава постъпка. Нямаше да си помогна, като я ядосам още повече, но да гледам как кръвта се стича по красивото ѝ лице почти си струваше.

— Габриел, позабавлявай госпожица Блейк.

Това привлече вниманието ми. Габриел се плъзна на леглото, прегъвайки се към мен, както бе направила Рейна от другата ми страна. Беше по-висок от нея, малко над метър и осемдесет, така че не пасваше толкова добре, но каквото не му съответстваше като размер, компенсираше с техника. Възседна тялото ми и се наведе над мен в подобие на лицева опора, приближавайки устата си все повече и повече. Облиза окървавената ми брадичка, с едно бързо движение на езика. Дръпнах глава настрани.

Той ме сграбчи за брадичката с една ръка и ме принуди да го погледна. Държеше ме като в менгеме и пръстите му се впиваха, когато се съпротивлявах. Силата му бе достатъчна, за да я смаже, ако стиснеше. Облиза кръвта от брадичката и устните ми с бавни, продължителни движения.

Изкрещях и се проклех наум. Те искаха точно това. Паниката нямаше да ми помогне. Паниката нямаше да ми помогне. Продължих да си го повтарям отново и отново, докато не престанах да опъвам въжетата. Нямаше да се пречупя, не още, не още.

Касандра пропълъзя на леглото. Виждах само бялата ѝ рокля с въгълчето на окото си. Габриел все още ме държеше неподвижна.

— Пусни лицето ѝ, така че да може да ме погледне.

Габриел ѝ хвърли един поглед и изсъска. От устните ѝ се изтръгна ниско гърлено ръмжене.

— Тази нощ съм в настроение за битка, котенце, не ме улеснявай.

— Не те ли очакват на церемонията? — обади се Рейна. — Не си ли нужна на Доминик, за да сработи връзката?

Касандра отстъпи и гласът, който се разнесе, бе нисък и излезе от човешките ѝ устни с усилие.

— Ще разговарям с Анита, преди да отида, иначе няма да тръгна. Рейна застана от другата страна на леглото.

— Никога няма да намериш друг вампир, който да пасва толкова перфектно на твоя господар, колкото Жан-Клод. Никога. Нима ще изложиш на риск единствения шанс за лек?

— По този въпрос ще правя каквото искам, Рейна, защото съм алфа. Когато Ричард е мъртъв, аз ще водя глутницата. Не го забравяй.

— Това не беше сделката ни.

— Сделката ни беше, че ще ликвидираш Екзекуторката, преди да пристигнем в града. Ти се провали.

— Маркус нае най-добрите. Кой би предположил, че ще е толкова трудна за убиване?

— Аз, още след първата ни среща. Винаги подценяваш другите жени, Рейна, това е една от слабостите ти — Касандра се наведе към нея. — Опита се да убиеш Ричард, преди Доминик да може да го използва в заклинанието.

— Той щеше да убие Маркус.

Касандра поклати глава.

— Паникьоса се, Рейна. Ти и Маркус. Сега Маркус е мъртъв и ти не можеш да удържиш глутницата. Твърде много от тях те мразят. И мнозина обичат Ричард, или поне му се възхищават.

Исках да попитам къде са Жан-Клод и Ричард, но се страхувах, че знам. Церемония, жертвоприношение, но им трябваше Касандра, за да сработи. Не исках да хукне натат.

— Ти си била алибито на Доминик — казах аз. — Не че се оплаквам, но защо съм още жива?

Касандра сведе поглед към мен.

— Габриел и Рейна те искат в свой филм. Ако ми дадеш дума, че няма да търсиш отмъщение за смъртта на двамата ти мъже, ще се боря, за да видя, че си тръгваш свободна.

Понечих да отворя уста и да обещаю. Тя размаха пръст пред устата ми.

— Без лъжи, Анита, не и между нас.

— Твърде късно е за това — отвърнах.

Касандра кимна.

— Вярно е и това ме натъжава. При други обстоятелства можехме да сме приятелки.

— Аха — разбира се, именно заради това болеше още повече. Нищо не сипва сол в раните така, както предателството.

— Къде са Ричард и Жан-Клод?

Тя ме изгледа внимателно.

— Дори и сега си мислиш, че можеш да ги спасиш, нали?

Бих свила рамене, но не можех.

— Мина ми през ума.

— Ти беше примамка и заложник за двамата мъже — отвърна Касандра.

Габриел се беше настанил върху мен и тялото му притискаше моето. Беше тежък. Човек никога не забелязва колко е тежък даден мъж, когато се наслаждава. Беше се отпуснал, така че стъпалата му висяха извън леглото и можеше да сгъне ръце върху гърдите ми. Брадичката му бе върху ръцете и ме гледаше така, сякаш знаеше, че има цял ден, цяла нощ, цялото време на света.

— Много съм изненадана, че днес си скъсала с Ричард, Анита — каза Рейна. — Изпратихме му кичур от косата ти с бележка, че след това ще изпратим ръка. Дойде сам и не каза на никого, както го бяхме инструктирали. Наистина е глупак.

Звучеше като нещо, което Ричард би направил, но въпреки това ме изненада.

— Не сте успели да накарате Жан-Клод да се предаде заради кичур от косата ми.

Рейна се премести така, че да мога да я виждам по-добре, и се усмихна. Устната ѝ вече започваше да оздравява.

— Съвсем вярно, дори не се и опитахме. Така или иначе Жан-Клод щеше да знае, че смятаме да те убием. Щеше да дойде с всичките си вампири и всички вълци, които са му верни. Щеше да стане кървава баня.

— Тогава как се добрахте до него?

— Касандра го предаде. Нали така? Касандра просто ни изгледа.

— Ако Ричард не беше скъсал с теб, можеше и да успееш да излекуваш Сабин. Да потърсим помощ от тебе, по принцип беше просто извинение, за да влезем в територията на Жан-Клод, но ти се оказа по-силна, отколкото бе смятал Доминик. Изненада ни с това, че не носиш никакви вампирски белези. Предполагаше се да си част от жертвоприношението, но без поне първия белег няма да сработи.

Ура за мен.

— Видя как излекувах порязаното на Деймиан и зомбито. Мога да излекувам Сабин. Знаеш, че мога, Касандра. Видя го.

Тя поклати глава.

— Болестта се премести вътре в Сабин. Мозъкът му си отива. Ако го беше излекувала днес, пак щеше да е съмнително. Но той трябва да е нормален, за да проработи заклинанието. Забавянето дори с още един ден може да се окаже фатално.

— Ако убиете Ричард и Жан-Клод, няма да имам силата да излекувам Сабин. Щом Доминик е дошъл, планирайки да принесе в жертва и трима ни, значи заклинанието се нуждае от всички нас, за да проработи.

Нещо пробягна по лицето ѝ. Бях права.

— Доминик не е сигурен, че ще сработи без човешки слуга в групата, нали?

Касандра поклати глава.

— Трябва да стане тази вечер.

— Ако убиете и двамата и това не излекува Сабин, ще сте унищожили единствения му шанс. Нашият триумвират може да го излекува. Знаеш, че е така.

— Не знам нищо такова. Ще ми обещаеш и луната, ако смяташ, че това ще ви спаси.

— Вярно е, но все още смятам, че можем да го излекуваме. Ако убиеш Ричард и Жан-Клод, шансовете ни се изчерпват. Нека поне се опитаме. Ако не сработи, може да ги пожертвате утре. Ще позволя на Жан-Клод да ми направи първия белег. Или ще излекуваме Сабин утре, или ще сме идеалното жертвоприношение за заклинанието на Доминик — пожелах си да се вслуша в мен. Да ми повярва.

— Сабин ще може ли да прочете своята част от заклинанието утре вечер? — попита Рейна. Беше се придвижила съвсем близо до Касандра. — Щом мозъкът му изгние, няма да остава нищо друго, освен да го затворите в кутия с кръстове. Да го скриете.

Ръцете на Касандра се свиха в юмруци. Тялото ѝ потрепери. По лицето ѝ бе изписан първичен страх. Рейна се обърна към мен почти разговорливо.

— Сабин няма да умре, нали разбираш. Ще се стопи в малка локвичка слуз, но няма да умре. Нали, Касандра?

— Не — Касандра почти изкрещя. — Не, няма да умре. Просто ще полудее. Все още ще има всичките сили на триумвирата, но ще е луд. Ще трябва да го заключим и да се молим, че заклинанията на Доминик могат да държат силата му под контрол. Ако не можем да заключим силите му, Съветът ще ни принуди да го изгорим жив. Само това ще е сигурна смърт.

— Но ако го направите — отбеляза Рейна, — двамата с Доминик също ще умрете. Всички тези вампирски белези ще ви повлекат към ада заедно с него.

— Да — отвърна Касандра. — Да.

Погледна ме, едновременно ядосана и безпомощна.

— Нима се предполага да изпитвам съжаление към теб? — попитах аз.

— Не, Анита, просто се предполага да умреш — отвърна тя.

Преглътнах тежко и се опитах да измисля нещо полезно.

Беше трудно с Габриел, легнал върху мен, но ако не го направех, всички бяхме мъртви.

Касандра се стресна, сякаш нещо я бе докоснало. Дъга от енергия обля тялото ми откъм нея и ме накара да настръхна по

местата, които докосна. Габриел прокара пръсти по кожата на ръцете ми, карайки настръхналата плът да остане още малко в това състояние.

— Трябва да тръгвам — каза Касандра. — Преди нощта да свърши, може да ти се прииска да беше принесена в жертва — тя погледна към Габриел и Рейна. — Прерязаното гърло ще е по-бързо.

Бях съгласна с нея, но не знаех какво да кажа. Имаше различни начини да ме убият. Никой от тях не изглеждаше особено добър избор.

Касандра погледна надолу към мен.

— Съжалявам.

— Ако наистина съжаляваш — отвърнах аз, — ме развържи и ми дай оръжие.

Тя се усмихна тъжно.

— Сабин ми заповяда да не го правя.

— Винаги ли правиш каквото ти кажат? — попитах.

— По този въпрос, да. Ако беше гледала как красотата на Жан-Клод изгнива пред очите ти, щеше да направиш всичко, за да му помогнеш.

— Кого се опитваш да убедиш, мен или себе си?

Тя залитна леко и почувствах как силата се завихри от тялото ѝ и се плъзна по моето. Габриел облиза ръката ми.

— Трябва да тръгвам. Кръгът ще бъде затворен скоро — тя погледна надолу към мен и Габриел, който ближеше ръката ми. — Наистина съжалявам, Анита.

— Ако търсиш прошка, моли се. Бог може и да ти прости, но не и аз.

Касандра ме погледна за още един миг.

— Така да е. Сбогом, Анита.

Изчезна в бяла мъгла като призрак, пуснат на бързи обороти.

— Добре — каза Рейна, — сега можем да нагласим светлините и да направим няколко пробни кадъра.

Светлините блеснаха ослепително. Затворих очи заради сиянието.

Габриел се придвижи нагоре по тялото ми и ги отворих.

— Щяхме да те съблечем гола и да те завържем с разкрасени крака, но Касандра не ни позволи. Сега обаче е твърде заета със заклинанието.

Постави ръце от двете страни на главата ми, затискайки част от косата.

— Гримирахме те, докато беше в безсъзнание. Можем да направим грима на тялото част от шоуто. Какво ще кажеш?

Опитах се да измисля нещо полезно. Каквото и да било. Нищо не ми хрумна. Той се наведе над мен, приближавайки лицето си все повече. Отвори уста достатъчно, че да покаже зъби. Не вампирски зъби, а малки леопардови зъби. Ричард ми бе казал веднъж, че Габриел прекарвал твърде много време в животинска форма и вече не можел да се върне изцяло. Страхотно.

Габриел ме целуна, първо по-леко, после по-силно, вкарвайки език в устата ми. Отдръпна се от мен.

— Ухапи ме — целуна ме, после отдръпна устни достатъчно, че да прошепне: — Ухапи ме.

Болката възбуждаше Габриел. Не исках да е още по-възбуден, но с езика му, заврян наполовина в гърлото ми, беше трудно да не му дам каквото иска. Прокара ръце по гърдите ми, стискайки ги достатъчно силно, че да ме накара да възкликна.

— Ухапи ме и ще спра.

Захапах устната му. Хапах го, докато не се отдръпна и плътта не се опъна помежду ни. От устата му потече кръв право в моята. Пуснах го и изплюх кръвта в лицето му. Беше достатъчно близо, че да се разплиска като червен дъжд.

Той се разсмя и потри пръсти в окървавената устна, сложи ги в устата си и осмука кръвта.

— Знаеш ли как станах леопардлак? — попита той. Погледнах го.

Той ме плесна леко, небрежно. Пред очите ми затанцуваха звезди.

— Отговори ми, Анита.

Когато отново можех да се фокусирам, попитах:

— Какъв беше въпросът?

— Знаеш ли как станах леопардлак?

Не исках да играя тази игра. Не исках да участвам в идеята на Габриел за разговор в леглото, но и не исках да ме удрия отново. Нямах да е кой знае какво усилие да ме прати в безсъзнание. Ако

въобще отново се свестях, вероятно щях да съм в по-лоша форма, отколкото сега. Трудно за вярване, но факт.

— Не — отвърнах.

— Винаги съм обичал болката, дори когато бях човек. Срегнах Елизабет. Тя беше леопардлак. Чукахме се, но аз поисках тя да се превърне, докато го правим. Каза, че се страхува, че ще ме убие — наведе се над мен. Кръвта се стичаше от устните му на бавни тежки капки.

Примигнах, извърщайки лице в опит да не попадне в очите ми.

— Почти умрях.

Извъртях глава изцяло настрани, докато кръвта капеше по лицето ми.

— Сексът струваше ли си?

Той се наведе напред и започна да я облизва от лицето ми.

— Най-добрият секс, който някога съм правил.

В гърлото ми се надигна вик. Преглътнах го и ме заболя. Трябваше да има начин да се измъкна. Трябваше да има. Намеси се мъжки глас:

— Легни върху нея, както ще го направиш за кадрите, и нека да видим какво става със светлините.

Осъзнах, че тук има екип. Режисьор, оператор, дузина хора, които се мотаеха и не ми помагаша.

Габриел измъкна нож от високия си черен ботуш. Дръжката бе черна, но острието имаше високо съдържание на сребро. Гледах към ножа, не можах да се удържа. И друг път съм била уплашена, но никога толкова. Страхът пламтеше в гърлото ми, заплашваше да изригне под формата на писъци. Не гледката на острието ме ужасяваше. Преди миг бях готова да направя всичко, за да го накарам да среже въжетата. Сега бях готова на всичко, за да не ги реже.

Габриел постави ръка на корема ми и плъзна ножа между завързаните ми крака. Нямах много болка. Бях благодарна. Той извъртя горната част на тялото си и се пресегна надолу с ножа. Знаех какво ще направи, преди да почувствам освобождаването на въжетата около глезените ми. Почти едновременно със срязването на въжетата отпусна тялото си върху моето. Нямах време да се боря, нямах време да се възползвам. Беше го правил и преди.

Раздвижи бедрата си срещу мен, разтваряйки краката ми достатъчно, че да го почувствам срещу себе си през дънките. Не изпищях, изхлипах и се мразех заради това. Лицето ми бе притиснато към голите му гърди, точно над зърното с пиърсинга. Космите по гърдите му бяха груби и драскаха по бузата ми. Тялото му ме покриваше почти изцяло. С камерата едва ли можеха да видят нещо повече от ръцете и краката ми.

Хрумна ми много странна идея.

— Твърде висок си — казах.

Наложи му се да се повдигне леко, за да погледне лицето ми.

— Какво?

— Камерата никога няма да улови нещо друго, освен гърба ти. Твърде висок си.

Той пропъзля назад, повдигайки се леко в позиция като за лицева опора. Изглеждаше замислен. Обърна се, без да се маха от мен.

— Франк, успяваш ли въобще да я заснемеш?

— Не.

— Мамка му — каза Габриел. Погледна надолу към мен, после се усмихна. — Не ходи никъде. Веднага се връщам.

Слезе от мен.

Със свободни крака успях да се изправя до седнала позиция. Ръцете ми все още бяха над главата, но можех да се притисна към горната табла. Беше значително подобрение.

Габриел, Рейна и двама мъже в опърпани дрехи разговаряха събрани на група. Улавях късчета от разговора.

— Може би ако я увесим от тавана?

— Ще трябва да пренаредим стаята за това.

Бях си спечелила малко време, но за какво? Близо до стаята имаше дълга маса. Оръжията ми бяха на нея, подредени в редичка като реквизит. Всичко, от което се нуждаех, бе там, но как можех да се добера до него? Рейна нямаше да ми даде нож, така че да се освободя. Не, Рейна нямаше, но може би Габриел щеше.

Той тръгна към леглото, движейки се сякаш има повече мускули, повече неща, отколкото обикновен човек. Движеше се като котка, ако котката можеше да ходи на два крака.

Коленичи до леглото и започна да развързва въжето от таблата, но остави китките ми пристегнати.

— Защо не срежеш въжетото? — попитах аз.

— Франк се ядоса, че срязях първото. Това е истинска коприна. Скъпо е.

— Хубаво е да знам, че Франк е финансово отговорен.

Габриел сграбчи лицето ми и ме принуди да го погледна в очите.

— Ще пренаредим стаята и ще те завържем изправена. Ще те чукам, докато свършиш с мен вътре в теб, после ще се променя и ще те разкъсам. Може даже да оцелееш, както стана с мен.

Преглътнах и заговорих много внимателно.

— Това наистина ли е твоя фантазия, Габриел?

— Да.

— Не е най-добрата ти фантазия.

— Какво?

— Да ме изнасилиш, докато съм безпомощна, не е твоята представа за горещ секс.

Той се ухили, показвайки зъби.

— О, да, точно това е.

Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Наведох се към него и той пусна лицето ми, за да мога да го направя, но дръпна въжетото, така че да е сигурен, че ръцете ми остават в полезрението му. Определено го беше правил и преди.

Насилих се да се наведе върху голите му гърди, притискайки вързаните си ръце към кожата му. Наведох се към него и прошепнах:

— Не искаш ли в теб да има проникнало острие, докато го правиш?

Докоснах сребърната халка на зърното му и я дръпнах, докато кожата не се опъна навън и той не ахна.

— Не искаш ли да чувстваш как среброто те изгаря отвътре, докато си потънал дълбоко в мен? — заставах на колене, така че лицата ни да са по-близо. — Не искаш ли да знаеш, че се опитвам да те убия, докато ме чукаш? Кръвта ти да се излива върху мен, докато ме оправяш, не е ли това истинската ти фантазия? — прошепнах последното върху устните му.

Габриел бе застанал съвсем, съвсем неподвижно. Можех да видя как пулсът в гърлото му тупти срещу кожата. Сърцето му биеше учестено и силно под ръцете ми. Откъснах халката от зърното му и той нададе нисък стон. По гърдите му потече кръв. Вдигнах халката и той

пусна възето, така че да мога да движа ръцете си. Вдигнах окървавеното парче метал между устните ни, сякаш и двамата щяхме да го целунем.

— Ще имаш само една възможност да ме чукаш, Габриел. По един или друг начин Рейничка ще се погрижи да умра тази нощ. Никога няма да имаш друг шанс с мен.

Върхът на езика му се стрелна навън и пое халката, облизвайки я от пръстите ми. Завъртя я в устата си и я извади почистена от кръвта. Подаде ми я с върха на езика си. Поех я и обвих пръсти около нея.

— Просто искаш да ти дам нож.

— Искам да забия сребърното острие толкова дълбоко в тялото ти, че дръжката да насини плътта ти.

Той потрепери, а дъхът му излезе като продължителна въздишка.

— Никога няма да намериш друга като мен, Габриел. Поиграй си с мен и това ще е най-страхотният секс, който някога си правил.

— Ти ще се опиташ да ме убиеш.

Плъзнах пръсти по горната част на кожените му панталони.

— О, да, но бил ли си някога в смъртна опасност след първата си среща с Елизабет? Откак тя се промени под теб, някога да си се страхувал по време на секс? Някога пак да си яхвал тази тънка линия между удоволствието и смъртта?

Той се извърна от мен, без да среща погледа ми. Докоснах лицето му с вързаните си ръце и го обърнах отново към мен.

— Рейна не ти позволява, нали? Точно както няма да ти позволи и тази вечер. Ти си алфа, Габриел, мога да го почувствам. Не й позволявай да ти отнеме това. Не й позволявай да ме отнеме от теб.

Габриел се взираше напрегнато в мен, телата ни се докосваха, лицата ни бяха достатъчно близо за целувка.

— Ти ще ме убиеш.

— Може би, или ти ще убиеш мен.

— Може и да оцелееш — отвърна той. — Аз оцелях.

— Още ли чукаш Елизабет, след като оцеля? — целунах го нежно, прокарвайки зъби по кожата му.

— Елизабет ме отегчава.

— Ти ще ме отегчиш ли, Габриел? Ако оцелея, ще бъдеш ли скучен?

— Не — прошепна той.

В този момент знаех, че е мой. Това или беше началото на брилянтен план, или си бях спечелила малко време, някоя и друга възможност. Беше подобрене на ситуацията. Истинският въпрос беше колко време имаха Жан-Клод и Ричард? Колко време имаше, преди Доминик да ги разпори? Ако не можех да стигна навреме, не исках въобще да отивам. Ако и двамата загинеха, почти щеше да ми се иска Габриел да ме довърши. Почти.

Държаха ме вързана за леглото, но Габриел върна ножовете обратно в ножниците на китките. Вдигна големия нож, който носех на гърба си, към светлината. Помислих си, че няма да ми го върне, но накрая отметна косата ми и го плъзна обратно в ножницата.

— Не режи въжетата, докато не вляза в кадър. Искам камерата да знае защо си уплашена. Обещай ми да не разваляш момента.

— Дай ми пистолет и ще изчакам, докато се качиш върху мен, преди да дръпна спусъка.

Той се усмихна и размаха пръст пред лицето ми, сякаш се караше на дете.

— А, а, а. Без грубости.

Поех си дълбоко въздух и издишах.

— Не можеш да обвиниш една жена, че се е опитала.

Той се разсмя, пронизително и нервно.

— Не, не мога да те обвиня, че си се опитала.

Имахме осветление и камери, трябваше ни само действие. Габриел бе изтрил кръвта от гърдите си и бе поставил сребърната халка обратно в плътта си. Започвахме отначало заради камерата. Дори бяха изчистили кръвта от устата ми и бяха освежили грима ми. Младата жена, Хайди, беше ликантропката, която ме гримира. Очите ѝ бяха твърде разширени. Ръцете ѝ трепереха, докато ме докосваше.

Прошепна ми, докато пудреше лицето ми:

— Внимавай, като те целува. Веднъж изяде езика на едно момиче.

— Можеш ли да ми намериш пистолет?

Тя потрепери, завъртайки бели, паникьосани очи. Поклати отрицателно глава.

— Рейна ще ме убие.

— Не и ако е мъртва.

Хайди продължи да клати глава и отстъпи от леглото.

По-голямата част от останалия екип излезе. Когато режисьорът разбра, че ще изгубят твърде много хора, за да могат да се справят, предложи бонуси. Големи бонуси и няколко души останаха. Останалите напуснаха. Не правеха сняг филми. Нямаше да наблюдават как Габриел ме убива, но нямаше и да го спрат. Може би някой от тях щеше да се обади в полицията. Беше хубава мисъл, но не възлагах големи надежди.

Върху мен се изля сила на гъделичкаща кожата вълна. Докосна нещо ниско и дълбоко в тялото ми. Усещането изчезна почти веднага, но остана миризмата, сякаш бях преминала през нечий призрак. Помирисах афтършейва на Ричард. Ричард се опитваше да ми каже нещо — или нарочно, или защото го водеше страхът. И в двата случая времето изтичаше. Трябваше да ги спася. Трябваше. Нямах друг избор. Да ги спася, означаваше да накарам Габриел да се приближи достатъчно, че да го убия. Близо до мен. В най-добрия случай беше съмнителна благословия.

— Давай — подканих го.

— Страшно нетърпелива си за човек, който ще умре по наистина ужасяващ начин — отбеляза Рейна.

Усмихнах се. Направих усмивката всичко, което Габриел желаше — уверена, опасна, секси.

— Не планирам да умирам.

Габриел издиша:

— Да го направим.

Рейна поклати глава и излезе от кадър.

— Изчукай я, Габриел, накарай я да крещи името ти, преди да я убиеш.

— С удоволствие — прошепна той и влезе с горделива походка във фалшивата спалня.

Извадих един от ножовете на китките и срязах въжето, което ме привързваше към таблата. Китките ми все още бяха вързани. Наблюдавах го, докато обръщах острието, за да режа между ръцете си. В този миг можеше да ми се нахвърли, но не го направи. Плъзгаше се около леглото, докато освобождавах ръцете си.

Накрая заста на колене до леглото с поглед, вперен в мен. Отстъпих с ножа в дясната ръка. Щях да се махна от проклетото легло.

Габриел пропълзя отгоре му, докато аз се смъквах от него. Имитираше движенията ми, но ги правеше грациозни и болезнено бавни. Трептеше от събраната енергия. Не правеше нищо друго, освен да пълзи по проклетото легло, но обещанието за насилие и секс яздеше въздуха като светкавица.

Беше по-бърз от мен. Обхватът му бе двойно по-голям. Със сигурност бе по-силен. Единственото предимство, което имах, бе, че планирах да го убия максимално бързо, докато той планираше най-напред да ме изнасили. Това означаваше, че бях готова да направя неща, които той не беше. Поне в началото. Ако нещата не приключеха бързо, бях пътничка.

Паднах на едно коляно и се подготвих с нож във всяка ръка. Той искаше да се приближи. Дори желаше да бъде наранен, така че нямаше да има лъжливи движения, нямаше да изпробваме уменията си. Щях да го накарам да дойде при мен и да го порежа.

В стомаха ми се завихри сила. Обля ме във вълна от усещания. Ароматът на летни дървета беше толкова силен, че чак ме задавяше. За миг не можех да виждам стаята. Мярнах нещо друго, хаотични парченца и частици като пъзел, пръснат по земята. Изплувах с три мисли в главата: страх, безпомощност и нужда.

Погледът ми се избистри и видях намръщения Габриел.

— Какво ти става, Анита? Да не би Касандра да те е ударила твърде силно?

Поклатих глава и си поех накъсано въздух.

— Да не би да си само от приказливците, дето не хапят, а, Габриел?

Той се усмихна, бавно, мързеливо, разкривайки зъбите си. Внезапно беше пред мен. Замахнах, без да се замисля, просто по инстинкт. Той отскочи и по корема му потече кръв на тънка алена струйка.

Бавно и чувствено потърка пръсти в кръвта, после ги облиза с дълги, бавни движения на езика. Играеше за пред камерата. Пропълзя върху леглото и обви белите чаршафи около тялото си, отъркаля се в тях, докато се оплете. Облегна се назад, разкривайки врата си. Почти в обсега ми.

— Ела да си поиграем, Анита.

Беше изкушаващо и идеята му бе такава, но не бях толкова глупава. Бях виждала Ричард да разкъсва чаршафи сякаш са хартия.

— Оставам тук, Габриел. Ще трябва ти да дойдеш.

Той се претърколи по корем.

— Мислех си, че ще мога да те гоня. Това не е забавно.

Усмихнах се.

— Ела по-близо, и ще стане много забавно.

Той се изправи на колене. Чаршафите бяха изцапани с кръв, докато изпълзваше от тях. Изведнъж Габриел се озова пред мен, твърде бърз, че да успея да видя движението. Беше до мен и покрай мен, преди да успея да реагирам.

Паднах назад по задник, в отчаян опит да не го изпускам от очи. Но той стоеше точно извън обсега ми. Миг по-късно остра болка проряза дясната ми ръка. Погледнах и видях кървящи следи от нокти.

Той вдигна една ръка пред лицето си и животинските нокти изскочиха изпод човешките.

— Мяу.

Опитах се да преглътна туптящото си сърце, и не успях. Това означаваше, че дори да не ме убие, след месец можеше и да ми поникне козина.

Не беше вик, който можете да чуете с ушите си. Не беше звук. Нямах думи да го опиша, но почувствах как Ричард креци вътре в мен. Силата му се изля върху ми и някъде по пътя почувствах Жан-Клод. Нещо стегнато и болезнено го държеше прикован. Опитах се да се изправа на крака и залитнах.

— Какво има, Анита? Не те нараних толкова тежко.

Разтърсих глава и се изправих на крака. Нямах да дойде при мен. Ричард започваше да се отчайва. Протегнах се навън с тази искра от сила и успях да почувствам заклинанието на Доминик. Някак си го защитаваше, но не можеше да го скрие от мен. Магията нарастваше. Времето за жертвоприношение приближаваше. Нямах за кога да позволявам на Габриел да си играе с мен.

— Спри да преиграваш, Габриел, или не ме желаш?

Очите му се присвиха.

— Намислила си нещо.

— Можеш да се обзаложиш. А сега ме чукай, Габриел, ако имаш топките да го направиш.

Подпрях се с гръб към стената и се надявах да е достатъчно, но знаех, че няма да е така. Запратих нишка сила към Ричард с надеждата, че ще схване намека и няма да се меси в следващите няколко минути. Ако ме разсееше в погрешния момент, всичко щеше да свърши.

Габриел закричи пред мен, предизвиквайки ме да се дръпна от стената и да го докопам. Направих онова, което той смяташе, че ще сторя. Пробвах се да нанеса удар, но той просто не беше на същото място. Беше като да се опитваш да разсечеш въздуха.

Той замахна с една ръка и разпори задната част на лявата ми ръка. Аз го нападнах с дясната, опитвайки се да не изпускам левия нож. Той отново ме удари по ръката, не с нокти, а с опакото. Ръката ми се сгърчи и острието отлетя.

Тялото му се стовари върху моето и ме събори на пода. Забих десния нож в корема му, преди гърбът ми да удари земята. Забиването на ножа означаваше, че поех пълната сила на падането. Зашемети ме за един удар на сърцето. Това бе всичко, от което той се нуждаеше.

Прекара ръце под моите, не в опит да ги прикове към земята, а насилвайки ги нагоре, далече от ножа в корема му. Прикова ме към пода с тялото си. Очаквах да извади острието, но не го направи. Притисна дръжката към тялото ми и натисна. Заби острието в тялото си до ефеса и продължи да натиска. Дръжката натърти корема ми и той я прикова в двама ни.

Потрепери върху мен. Повдигна торса си, приковавайки ме с долната част на тялото си, притисна се между краката ми, така че да го почувствам, твърд и плътен. Измъкна острието в ален фонтан и го заби надолу толкова бързо, че ръцете ми бяха изминали едва половината път нагоре, за да предпазят лицето ми, когато ножът потъна в килима. Заби острието до дръжката в шперплатовия под, толкова близо до главата ми, че прикова косата ми на една страна.

Разкопча копчетата на дънките ми. Дори не се опитваше да контролира ръцете ми, но на мен ми бе останал само един нож.

Ако го изгубех, нямаше да мога да го убия. Щяхме да разберем точно колко здрави са нервите ми.

Силата на Ричард отново ме обля, но не беше същото. Беше по-малко френетична, сякаш се опитваше да ми прошепне нещо, да ми предложи нещо. В този момент осъзнах какво. Първият белег. Жан-Клод и Ричард, защото това бяха те, не можеха да го направят без

разрешението ми. Бях твърде могъща, за да бъда принудена, поне физически.

Габриел продължаваше да държи краката ми, приковани с бедрата си, и сграбчи предницата на дънките ми с пръсти, насочени навън, настрани от тялото ми. Ноктите му изскочиха през плата и той направи разпорващо движение нагоре, разкъсвайки материята почти до пубиса ми.

Изкрещях и позволих на Ричард да го направи. По-добре чудовището, което познаваш, отколкото чудовището, канещо се да се намъкне в гащите ти. По тялото ми се разля топлина. Беше дори по-просто, когато Жан-Клод го бе направил самичък преди време. Дори и като знаех за какво става дума, усещането не беше кой знае какво.

Но веднага се почувствах по-добре; с прояснено съзнание, повече... нещо. Габриел се поколеба върху мен.

— Какво, по дяволите, беше това?

Кожата по ръцете му бе настръхнала. Беше почувствал силата.

— Не усетих нищо — отвърнах аз.

Сграбчих ножа, забит в пода, и го дръпнах. Габриел разкъса дънките ми с две ръце и те се сцепиха по средата, оставяйки помежду ни само моите гащички и неговия кожен панталон.

Намирах се под лош ъгъл за ножа и бях извадила острието едва наполовина, когато той плъзна ръка в гащичките ми. Изкрещях. Изкрещях:

— Ричард!

Силата ме заля. С Жан-Клод бях наблюдавала как пламтящите му очи влизат в мен. С Ричард като фокус нямаше нищо за гледане, а миризми, гората, кожата му, парфюма на Жан-Клод. Можех да вкуся и двамата в устата си, сякаш пиех две силни вина едно след друго.

Ръката на Габриел замръзна пред тялото ми. Взираше се надолу към мен.

— Какво направи току-що? — гласът му бе просто шепот.

— Да не смяташе, че да ме изнасилиш ще е лесно? — разсмях се и това го изкара от равновесие. Видях нещо близко до страх в буреносно сивите му очи. Премести ръката си. Да е извън бельото ми беше много по-добре, за да се опише с думи. Никога повече не исках да ме докосва по този начин. Никога.

Имах две възможности. Да блъфирам и да се надявам, че мога да бягам, или отново да подхвана секса и да го убия. Вторият белег не ми даваше чак толкова повече сила. Всъщност даваше на момчетата повече възможности да се възползват от силата ми, а не обратното. Значи оставаше сексът.

— Какво не е наред? — попита Рейна извън обсега на камерата.

— Габриел го хваща шубето — отвърнах аз.

Повдигнах се на лакти. Ножът, който беше забил в пода, приковаваше косата ми, но аз продължих да се изправям, откъсвайки кичур от нея. Беше малка болка, но знаех, че ще допадне на Габриел. Така и стана.

Бях седнала с крака от двете страни на бедрата му. Той ме повдигна, плъзгайки ръце по белъто ми, хващайки задника ми в шепи. Наклони се назад на колене, за да ме удържи. Наблюдаваше ме и видях как нещо се плъзна зад очите му, почувствах треперенето в ръцете му. За пръв път си мислеше, че наистина може да го убия, и това го възбуждаше. Страхът беше катализаторът.

Целуна ме нежно по едната страна на лицето.

— Посегни за последния нож, Анита. Посегни.

Наклони се към мен, докато го изричаше, хапейки нежно лицето ми. Почувствах натиска на зъбите му по линията на челюстта си, по врата си. Постави зъби отстрани на врата ми и започна да натиска надолу, бавно и постепенно, усилвайки напрежението. Езикът му се движеше по кожата.

Не посегнах към ножа. Прокарах пръсти през гъстата му коса, отметнах я от лицето му. Зъбите му продължиха да натискат кожата ми. Ръцете му се плъзнаха вътре в белъто ми и обхванаха в шепи голите ми задни части. За момент се стегнах, после се насилих да се отпусна. Това щеше да сработи. Трябваше да сработи.

Прокарах пръсти по лицето му. Зъбите му ухапах достатъчно, че да пуснат първата тънка струйка кръв. Ахнах и ноктите му се забиха в мен. Прокарах пръсти по двете страни на лицето му, очертавайки бузите, веждите му. Повдигна се, за да си поеме въздух с разширени, разфокусирани очи. Погалих лицето му и го придърпах за целувка. Очертах гъстите му вежди. Докато ме целуваше, затвори очи и аз поставих палци върху клепачите му. Миглите му потрепваха срещу

кожата ми. Забих палци в двете очи, дълбаейки, в опит да ги вкарам в мозъка му и да ги изкарам отзад.

Габриел се дръпна назад с писък. Ноктите му одраха гърба ми. Ахнах, но нямах време за викове. Измъкнах големия нож от ножницата на гърба си.

Рейна изкрещя вместо мен.

Забих острието под ребрата на Габриел. Забих го в сърцето му. Той се опита да падне назад, но теглото ми приковаваше колената му, така че гърбът му се изви назад, но не падна. Забих острието през него. Почувствах как върхът излезе от другата страна.

Рейна внезапно се оказа до мен, сграбчи ме за косата и ме отметна от него. Полетях във въздуха, ударих се във фалшивата стена и продължих да се нося. Стената се сцепи. Лежах по корем и отново се учех как да дишам. Пулсът ми туптеше толкова силно в главата, че за няколко мига бях оглушала. Тялото ми престана да е изтръпнало поетапно и ми показа, че е издрано и насинено, но нямам нищо счупено. А трябваше да имам. Два белега, и внезапно бях станала Анита, човекът-таран. Когато се бе случило за пръв път, не го бях оценила. Сега го направих. Не бях ранена лошо, ура за това, но трябваше да мина покрай Рейна. Всички останали щяха да се изпокрият и да избягат, ако тя беше мъртва. Въпросът бе как да се случи?

Погледнах нагоре и осъзнах, че съм точно до масата с реквизита, на която бяха пистолетите ми. Бяха ли заредени? Ако посегнех към тях и ако не бяха в готовност, Рейна щеше да ме убие. Разбира се, ако просто си лежах и кървах, тя така или иначе щеше да ме убие.

Чух, че токчетата ѝ се приближават към мен. Изправих се на колене и посегнах към масата. Все още не можеше да ме види през полуразрушената стена, но можеше да ме чуе. Мина през своята част от стената на тези нелепо високи токчета.

Сграбчих файърстара и се претърколих през масата насред движението. Озовах се по гръб, вперила поглед нагоре, докато тя прескачаше над масата. Бутнах предпазителя с палец и натиснах спусъка. Пистолетът гръмна в ръцете ми и я улучи в горната част на корема. Куршумът сякаш я забави насред движението и имах време за още един изстрел по-високо в гърдите.

Рейна падна на колене, а меденокафявите ѝ очи бяха разширени от изненада. Протегна едната си ръка и аз се отдръпнах назад, все още лежаща по гръб. Наблюдавах как очите ѝ се замъгляват, светлината угасва. Строполи се на една страна, а дългата ѝ коса се изля като кестеняв дъжд по пода.

Екипът бе изчезнал яко дим. Само Хайди стоеше клекнала до стената, плачеща, покрила ушите си, сякаш се страхуваше да напусне или да остане.

Изправих се на крака, използвайки масата за опора. Вече можех да видя тялото на Габриел. От очите му надолу по лицето течеше кръв и бистра течност. Тялото му все още не бе паднало. Беше коленичил в странна пародия на живот, сякаш щеше да отвори очи и всичко да се окаже преструвка.

Едуард влезе през покритата врата. На рамото си имаше ловна пушка. Харли го следваше по петите с автоматично оръжие. Огледа стаята и най-накрая стигна до мен.

— Анита в стаята ли е?

— Да — отвърна Едуард.

— Не мога да я разпозная — каза Харли.

— Задръж огъня. Ще я намеря за теб — тръгна към мен, а очите му поглъщаха цялата информация. — Колко от тази кръв е твоя?

Поклатих глава.

— Как ме намери?

— Опитах се да отговоря на съобщението ти. Никой не знаеше къде си отишла. После никой не знаеше къде са Ричард или Жан-Клод, или Рейна.

Почувствах как Ричард изкрещя чрез мен и този път не се противих. Оставих крясъка да излезе от устата ми. Ако Едуард не ме беше хванал, щях да се строполя.

— Трябва да стигнем до Жан-Клод и Ричард. Веднага!

— Дори не можеш да ходиш — каза той.

Сграбчих го за раменете.

— Помогни ми и ще тичам.

Едуард не започна да спори, просто кимна и плъзна една ръка около кръста ми.

Харли подаде ножовете и браунинга ми на Едуард. Бях на сантиметри от него, но не се опита да ме докосне. Гледаше покрай мен,

сякаш ме нямаше. Може би за него наистина ме нямаше. Откъснах крачолите на дънките, което ме остави само по белъо и найкове от кръста надолу, но сега можех да тичам, а ние трябваше да тичаме. Можех да го почувствам. Можех да почувствам нарастващата сила в лятната нощ. Доминик подготвяше острието. Можех да го усетя. Докато тичахме, се молех. Молех се да стигнем навреме.

Тичахме. Тичахме, докато си помислих, че сърцето ми ще се пръсне, прескачахме паднали дървета и избягахме неща в мрака, които едва успях да почувствам и въобще не виждах. Клони и трънаци оставяха тънки драскотини по краката ми. Някакъв клон закачи бузата ми и ме накара да залитна. Едуард ме хвана. Харли се обади:

— Какво е това?

През дърветата се носеше ярко бяло сияние. Не беше огън.

— Кръстове — отвърнах аз.

— Какво? — попита Харли.

— Оковали са Жан-Клод с кръстове — щом думите напуснаха устата ми, знаех, че са истина. Затичах се към сиянието. Едуард и Харли ме последваха.

Изхвърчах на края на сечището с тях зад гърба си. Вдигнах браунинга, без да се замислям. Имах около секунда, за да преценя ситуацията. Ричард и Жан-Клод бяха така омотани с вериги, че едва можеха да мръднат, камо ли да избягат. Върху врата на Жан-Клод беше праметнат кръст. Сияеше като пленена звезда, увиснал върху халките на верига. Някой му бе сложил превръзка върху очите, сякаш се страхуваше, че блясъкът ще нарани очите му. Което бе странно, имайки предвид, че планираха да го убият. Деликатни убийци.

Устата на Ричард беше запушена. Беше успял да освободи едната си ръка и двамата с Жан-Клод докосваха върховете на пръстите си, напрягайки се да поддържат това докосване.

Доминик стоеше над тях, облечен в бяла церемониална роба. Качулката бе отметната назад, ръцете му бяха разперени, с едната държеше къс меч с острие дълго, колкото половината ми тяло. В другата си ръка държеше нещо тъмно. Нещо, което туптеше и изглеждаше като живо. Беше сърце. Сърцето на вампира Робърт.

Сабин седеше на каменния стол на Маркус, облечен по същия начин както при последната ни среща, с вдигната качулка, скрит в

сенките. Касандра бе сияеща белота от другата страна на кръга на силата, оформяща последната точка от триъгълника с двамата ѝ мъже. Моите двама мъже лежаха завързани на земята.

Насочих браунинга към Доминик и стрелях. Куршумът напусна оръжието. Чух го, видях го, но дори не се приближи до Доминик. Сякаш не отиде никъде. Издишах и пробвах отново.

Доминик ме погледна втренчено. Обрамченото му от тъмна брада лице бе спокойно, напълно безстрашно.

— Ти си от мъртвите, Анита Блейк, нито ти, нито нещо твое може да премине в този кръг. Дошла си само, за да ги гледаш как умират.

— Загуби, Доминик, защо трябва въпреки това да ги убиваш?

— Никога повече няма да открием онова, което ни е нужно — отвърна некромантът.

Сабин проговори, гласът му бе тежък, странен, сякаш говоренето бе трудно:

— Трябва да стане тази нощ.

Изправи се на крака и отметна качулката назад. Плътта му бе изчезнала почти напълно, бяха останали само снопчета коса и оголена, гниеща тъкан. От устата му се процеждаше тъмна течност. Може би наистина не му оставаше още една нощ със запазен разсъдък. Но това не беше мой проблем.

— Вампирският съвет ви е забранил да се биете едни с други, докато законът на Брюстър се приеме или отхвърли. Ще ви убият за неподчинението — само предполагам по въпроса, но бях прекарала достатъчно време около господарите на града, за да знам колко сериозно приемат неподчинението. Съветът всъщност беше най-големият и най-лош господар на града в околността. Щяха да са по-малко склонни да прощават, не повече.

— Ще поема риска — отвърна Сабин, изричайки всяка дума внимателно, показвайки усилието, което му коства да говори.

— Касандра каза ли ти за предложението ми? Ако не можем да те излекуваме, утре ще оставя Жан-Клод да ме бележи. Тази вечер имаш само част от онова, което ти е нужно за заклинанието. Нуждаеш се от мен, Сабин, по един или друг начин се нуждаеш — не им казах, че вече съм белязана. Очевидно не го бяха почувствали. Ако знаеха, че

вече имам белезите, всичко, което можех да им предложа, бе да умра тази нощ заедно с момчетата.

Доминик поклати глава.

— Огледах тялото на Сабин, Анита. Утре ще е твърде късно. Няма да има какво да се спасява — падна на колене до Ричард.

— Не го знаеш със сигурност — отвърнах аз.

Той постави все още туптящото сърце върху голите гърди на Ричард.

— Доминик, моля те! Беше твърде късно за лъжи.

— Беязана съм, Доминик. Ние сме перфектното жертвоприношение. Отвори кръга и ще вляза вътре.

Той ме погледна.

— Ако това е истина, значи сте твърде опасни, за да ви имаме доверие. Без кръга тримата заедно ще ни победите. Виждаш ли, Анита, аз съм част от триумвират от векове. Не си и мечтала за силата, която можеш да докоснеш. Двамата с Ричард сте по-силни от мен и Касандра. Бихте били сила, с която човек да се съобразява. Самият съвет би могъл да се страхува от вас — той се разсмя. — Дори само заради това може да ни простят.

Изрече думите, които завихриха силата около мен.

Отидох до границата на кръга и го докоснах. Сякаш кожата ми се опита да изпълзи извън костите. Политнах напред и се плъзнах по нещо, което не можеше да е там. Жан-Клод изкрещя. Болеше ме твърде много, че да извикам. Лежах свита на кравай до кръга и дори докато вдишвах, можех да почувствам смъртта, старата, гниеца смърт в устата си.

Едуард коленичи до мен.

— Какво има?

— Без останалите си части нямаш силите да проникнеш насила в този кръг, Анита — Доминик се изправи на крака и вдигна меч с две ръце, за да нанесе промушващ удар надолу.

Долф беше преминал през такъв кръг по-рано в стаята, където бяха измъкнали сърцето на Робърт. Сграбчих Едуард за ризата.

— Мини през кръга. Сега. И убий това копеле.

— Ако ти не можеш, как ще успея аз?

— В теб няма магия, така.

Беше един от онези редки моменти, когато човек разбира колко страхотно може да е доверието. Едуард не знаеше нищо за церемонията и въпреки това не спори. Прие думите ми и просто го направи. Самата аз не бях сто процента сигурна, че ще проработи, но трябваше да стане.

Доминик спусна меч надолу. Изкрещях. Едуард премина през кръга, сякаш го нямаше. Мечът се заби в гърдите на Ричард и прикова туптящото сърце към тялото му. Болката от острието ме накара да падна на колене. Почувствах как влиза в тялото на Ричард. След това не чувствах нищо, сякаш някакъв прекъсвач се бе изключил. Изстрелът от карабината на Едуард удари Доминик в гърдите.

Доминик не падна. Погледна първо към дупката в гърдите си, а после към Едуард. Извади меч от гърдите на Ричард и плъзна все още туптящото сърце от острието. Обърна се към Едуард с меч в едната ръка и сърце в другата. Едуард стреля отново и Касандра се метна на гърба му.

В този момент Харли пристъпи в кръга. Сграбчи Касандра за кръста и я дръпна от Едуард. Паднаха и се претърколиха на земята. Прозвуча изстрел и тялото на Касандра потрепери, но изящният ѝ юмрук се вдигна нагоре и се спусна.

Едуард продължи да стреля с пушката, докато лицето на Доминик не изчезна във фонтан от кръв и кости и той не падна бавно на колене. Протегнатата му ръка изпусна сърцето на земята край ужасно неподвижното тяло на Ричард. Сабин се понесе напред във въздуха.

— Ще получа душата ти заради това, смъртни.

Прокарах пръсти по края на кръга и усетих, че още е там.

Едуард започна да обръща пушката към вампира. Голото сърце пулсираше и трептеше под гневното сияние на кръста.

— Сърцето, застреляй сърцето!

Едуард не се поколеба. Обърна се и стреля в сърцето, което се пръсна на късове месо. Сабин удари стрелеца миг по-късно и го запрати във въздуха. Едуард се озова напълно притихнал на земята със Сабин върху себе си.

Протегнах ръка напред. Срегнах само въздуха. Стрелях с две ръце по Сабин, докато вървах към него. Вкарах три куршума в гърдите му и го принудих да се изправи на крака и да отстъпи от Едуард.

Сабин вдигна ръка пред костеливото си лице в почти умолителен жест. Погледнах над дулото към единственото му здраво око и дръпнах спусъка. Куршумът го удари точно над разпадащите се останки от носа му. Направи хубава изходна рана, както се и предполагаше, пръскайки кръв и мозък по тревата. Сабин се строполи по гръб на земята. Изстрелях още два куршума в черепа му, докато не изглеждаше така, сякаш съм го обезглавила.

— Едуард? — гласът беше на Харли.

Стоеше над съвсем неподвижното и много мъртво тяло на Касандра. Очите му търсеха диво единствения човек, когото разпознаваше.

— Харли, това съм аз, Анита.

Той поклати глава, сякаш бях бръмчаща муха.

— Едуард, все още виждам чудовища, Едуард!

Вдигна автоматичното оръжие към мен и бях наясно, че не мога да му позволя да стреля. Не, беше повече от това или по-малко. Вдигна браунинга и стрелях, преди да имам време да помисля. Първият куршум го събори на колене.

— Едуард!

Изпрати откос, който мина на сантиметри над главите на мъжете. Прострелях го в гърдите и пуснах един куршум в главата му, преди да се е строполил на земята.

Приблжих се към тялото му с пистолет в готовност. Ако беше потрепнал, щях да го застрелям отново. Не потрепна. Не знаех нищо за Харли, освен че е истински луд и много добър с оръжията. Сега вече нямаше да науча повече, защото Едуард не даваше доброволно информация. Изритах автоматичното оръжие от мъртвите ръце на Харли и отидох при останалите.

Едуард беше седнал и разтриваше задната част на главата си. Наблюдаваше ме как се отдалечавам от тялото на Харли.

— Ти ли го направи?

Погледнах го.

— Да.

— Убивал съм хора за по-малко от това.

— Както и аз, но ако ще се бием, може ли първо да освободим момчетата? Вече не чувствам Ричард — не можех да изрека думата мъртъв, не още.

Едуард се изправи на крака, малко несигурно, но остана прав.

— Ще се бием по-късно.

— По-късно — отвърнах аз.

Едуард отиде да поседне при приятеля си. Аз отидох до любовника си и другото си гадже.

Прибрах браунинга в кобура, махнах кръста от врата на Жан-Клод и го метнах в гората. Мракът внезапно стана кадифен и плътен. Наведох се, за да махна веригите и една от халките прелетя покрай главата ми.

— Мамка му — изругах.

Жан-Клод се изправи до седнала позиция, разкъсвайки веригите надолу по тялото си като чаршаф. Накрая свали превръзката от очите си. Аз вече пълзях към Ричард. Бях видяла меча да пронизва сърцето му. Трябваше да е мъртъв, но въпреки това търсех пулс на врата му и го напипах. Туптеше срещу ръката ми като слаба мисъл и залитнах напред от облекчение. Беше жив. Благодаря ти, Господи.

Жан-Клод коленичи от другата страна на тялото на Ричард.

— Мислех си, че не можеш да понесеш докосването му, това ми каза, преди да му запушат устата. Страхувах се, че ще повика глутницата си на помощ. Аз вече повиках Джейсън и моите вампири. Ще са тук скоро.

— Защо не мога да го почувствам в главата си?

— Блокирам го. Това е страховита рана, а аз съм по-добър в справянето с такива неща.

Махнах превръзката от устата на Ричард. Докоснах нежно устните му. Мисълта, че бях отказала да го целуна по-рано през деня, ме гложеше.

— Той умира, нали?

Жан-Клод разкъса веригите на Ричард по-внимателно от своите. Помогнах му да ги махне от неподвижното му тяло. Ричард лежеше на земята, облечен в напоената с кръв бяла тениска, с която го бях видяла последно. В този миг отново си беше Ричард. Не можех да си представя звяра, който бях видяла. В този миг не ме беше грижа.

— Не мога да го изгубя, не по този начин.

— Ричард умира, ma petite. Чувствам как животът му изтича.

Вдигнах поглед към него.

— Все още ми пречиш да го почувствам, нали?

— Защи́тавам те.

На лицето му имаше изражение, което не ми хареса. Докоснах ръката му. Кожата му бе студена при допир.

— Защо?

Той се извърна.

Дръпнах го силно, принудих го да ме погледне.

— Защо?

— Дори само с два белега, Ричард може да се опита да източи и двама ни, за да остане жив. Преча на това.

— Защи́таваш и двама ни? — попитах аз.

— Когато умре, ще мога да защитя само един от нас, *ma petite*, но не и двамата.

Изгледах го.

— Казваш ми, че щом той умре, ще умрете и двамата?

— Опасявам се, че да.

Поклатих отрицателно глава.

— Не. Не и двамата. Не наведнъж. Проклятие, ти не би трябвало да можеш да умреш.

— Съжалявам, *ma petite*.

— Не, можем да споделим силата, както направихме, за да вдигна зомбитата, вампирите, както направихме тази нощ.

Жан-Клод залитна внезапно напред с една ръка върху тялото на Ричард.

— Няма да те повлека към гроба със себе си, *ma petite*. Предпочитам да знам, че си жива и си добре.

Забих пръсти в ръката на Жан-Клод. Докоснах гърдите на Ричард. Треперливо дихание тръгна нагоре по ръката ми от него.

— Ще съм жива, но няма да съм добре. По-скоро ще умра, отколкото да изгубя и двама ви.

Той ме изгледа втренчено в продължение на една дълга секунда.

— Не знаеш какво искаш.

— Сега сме триумвират. Можем да го направим, Жан-Клод. Можем да го направим, но трябва да ми покажеш как.

— По-силни сме от най-дивите ми мечти, *ma petite*, но дори и ние не можем да излъжем смъртта.

— Има дълг към мен.

Жан-Клод трепна, сякаш изпитваше болка.

— Кой има дълг към теб?

— Смъртта.

— Ma petite...

— Направи го, Жан-Клод, направи го. Каквото и да е, каквото и да е нужно. Направи го, моля те!

Той се свлече над Ричард, с едва повдигната глава.

— Третият белег. Или ще ни обвърже навеки, или ще ни убие.

Предложих му китката си.

— Не, ma petite, ако това ще е единствената ни възможност, ела при мен — лежеше наполовина върху тялото на Ричард с ръце, разтворени за мен. Легнах в обятията му и когато докоснах гърдите му, осъзнах, че сърцето му не тупти.

Обърнах се и погледнах лицето му само на няколко сантиметра от моето.

— Не ме оставяй.

Среднощно сините му очи се изпълниха с огън. Отметна косата ми на една страна и каза:

— Отвори се за мен, ma petite, отвори се за двама ни.

Направих го, откривайки съзнанието си, сваляйки всяка защита, която някога бях имала. Пропаднах напред, невъзможно напред, по дълъг, черен тунел към горящия син пламък. Болка проряза мрака като бял нож и чух собственото си възклицание. Почувствах как зъбите на Жан-Клод се забиват в мен, устата му се сключва около плътта, изсмуквайки ме, изпивайки ме.

В падащия мрак се понесе вятър, подхвана ме като мрежа, преди да докосна този син пламък. Вятърът миришеше на надигаща се земя и се усещаше леко застоял аромат на козина. Почувствах и нещо друго — тъга. Тъгата на Ричард. Неговата скръб. Не за смъртта му, а за това, че ме е загубил. Жив или мъртъв, бе ме загубил и един от многото му недостатъци бе лоялността отвъд разума. Щом се влюбеше, беше мъж, който оставаше там, независимо от действията на жената. Рицар в блестящи доспехи във всеки смисъл на думата. Беше глупак и го обичах заради това. Жан-Клод обичах въпреки себе си. Ричард обичах заради онова, което беше.

Нямаше да го загубя. Обвих същността му, извивайки се като лист, с изключение на факта, че няхах тяло. Задържах го в съзнанието си, в тялото си и му позволих да почувства любовта ми, тъгата ми,

съжалението. Жан-Клод също беше там. Почти очаквах да протестира, да се опита да ме саботира, но не го направи. Синият огън се издигна нагоре през тунела, за да ни срещне, и светът избухна в образи и форми, които бяха твърде объркващи. Парченца и частици от спомени, усещания, мисли, като три отделни пъзела, раздрусани и хвърлени във въздуха, като всяко докоснато парченце образуваше картина.

Вървах през гората на четири крака. Самите миризми бяха опияняващи. Забих зъби в апетитна китка, която не беше моя. Наблюдавах пулса, туптящ на женски врат, и си мислех за кръв, за топла плът и нейде в далечината за секс. Спомените нахлуха бързо, после още по-бързо, течаха като обиколка на лунапарк. Тъмнината започна да нахлува в образите, като мастило, изливащо се във вода. Когато тя изяде всичко, за един невъзможен миг се носих над нея, после угаснах като пламък на свещ. Нищо.

Дори нямах време да се уплаша.

Събудих се в болнична стая, боядисана в пастелнорозово. Медицинска сестра в пасваща розова престилка ми се усмихна. Страхът изригна в мен като хубаво шампанско. Къде беше Ричард? Къде беше Жан-Клод? Онова, което успях да попитам най-накрая, беше:

— Как се озовах тук?

— Приятелят ви ви доведе — тя направи знак с глава.

Едуард стоеше на един стол до далечната стена и разглеждаше списание. Вдигна очи и погледите ни се срещнаха. Лицето му не издаваше нищо.

— Едуард?

— Приятелите ми ме наричат Тед, Анита, знаеш го — на лицето му бе изписана онази добряшка усмивка, която означаваше, че се прави на Тед Форестър. Беше единствената му законна самоличност, която познавах. Дори полицаите го мислеха за този Тед.

— Сестра, може ли да ни оставите насаме за няколко минути?

Сестрата се усмихна, погледна любопитно първо към мен, после към него и излезе все така усмихната.

Опитах се да сграбча ръката на Едуард и установих, че лявата ми ръка е залепена за леглото и имам включена система. Сграбчих го с дясната ръка и той я задържа.

— Живи ли са?

Усмихна се с едва доловимо потрепване на устните.

— Да.

Облекчение, каквото не бях чувствала никога през живота си, обля тялото ми. Паднах назад в леглото, чувствайки се немощна.

— Какво стана?

— Приеха те с одрасквания от ликантроп и с много гадно вампирско ухапване. Почти те беше източил, Анита.

— Може би това е било нужно, за да ни спаси.

— Може би — отвърна Едуард.

Седна на ръба на леглото. Якето му зейна достатъчно, за да мярна раменния кобур и пистолета. Видя, че го гледам.

— Полицията е съгласна, че е възможно чудовищата да ти имат зъб. Дори има полицай пред вратата.

Вече не си държахме ръцете. Той погледна надолу към мен и по лицето му премина нещо много студено.

— Трябваше ли да убиваш Харли?

Понечих да отговоря утвърдително, но се спрях. Отново проиграх ситуацията в ума си. Погледнах към него.

— Не знам, Едуард. Когато загуби ориентация, той вече не можеше да те види. Опитах се да говоря с него, но не можеше да ме чуе. Започна да вдига автоматичния — срещнах празните сини очи на Едуард. — Застрелях го. Видя тялото. Даже вкарах един куршум в главата му. Милостив изстрел.

— Знам.

Лицето и гласът му не издаваха нищо. Беше като да гледам говорещ манекен, само дето този беше въоръжен, а аз не бях.

— Въобще не ми хрумна да не стрелям, Едуард. Дори не се поколебах.

Едуард си пое дълбоко въздух през носа и го издиша през устата.

— Знам, че това се е случило. Ако ме беше излъгала, щях да те убия.

Изправи се и застана в долната част на леглото.

— Докато съм невъоръжена? — опитах се да го изрека лековато, но не се получи.

— Провери си възглавницата.

Плъзнах ръка под нея и извадих файърстара. Сложих го в скута си, върху покритите с чаршаф крака.

— И сега какво?

— Дължиш ми живот.

При тези думи вдигнах поглед.

— Снощи спасих твоя.

— Нашите животи не се броят, ще си пазим гърба един на друг, независимо от всичко.

— В такъв случай не знам за какво говориш.

— От време на време ще се нуждая от помощ, като тази на Харли. Следващия път, когато ми потрябва, ще ти се обадя.

Искаше ми се да споря, защото не бях сигурна в каква бъркотия ще ме въвлече Едуард, но не го сторих. Докато гледах празните му очи и стисках оръжието, което бе скрил под възглавницата ми, осъзнавах, че ще го направи. Ако откажех сделката — предложението, което ми бе направил, щеше да извади оръжие и веднъж завинаги щяхме да разберем кой е по-добър.

Погледнах към пистолета в ръцете си.

— Моето оръжие вече е извадено, само трябва да го насоча.

— Ранена си. Предимството ти е нужно — ръката му витаеше около дръжката на пистолета.

Поставих оръжието на чаршафите до себе си и го погледнах. Отпуснах се обратно на възглавниците.

— Не искам да правим това, Едуард.

— Тогава, когато ти се обадя, ще дойдеш?

Обмислих въпроса за миг, после отговорих:

— Да, ще дойда.

Той се усмихна с добряшката усмивка на Тед Форестър.

— Никога няма да разбера колко добра си наистина, докато не посегнеш да ми извадиш оръжие.

— И двамата можем да живеем с това — отвърнах аз. — Между другото, защо ме каниш да ловя чудовища сега? И не ми казвай, че е заради Харли.

— Ти го уби, Анита. Уби го, без да се замисляш. Дори и сега не изпитваш съжаление и съмнение.

Беше прав. Не се чувствах зле заради убийството. Плашещо, но вярно.

— Значи ме покани да си играем, защото вече съм толкова социопат, колкото и ти.

— О, аз съм много по-добър социопат — отвърна той. — Никога не бих позволил на вампир да впие зъби във врата ми. И не бих излизал на срещи с фатално косматите.

— Въобще излизаш ли на някакви срещи?

Отвърна само с усмивка, онази дразнеща усмивка, която означаваше, че няма да отговори. Но го направи.

— Дори и Смъртта има нужди.

Ходещият по срещи Едуард? Това бе нещо, което трябваше да видя.

Излязох от болницата без постоянни белези. Това беше промяна. Ричард бе докоснал раните, причинени ми от Габриел, със сериозно изражение на лицето. Никой не го изрече на глас. След месец щяхме да знаем. Лекарите ми предложиха да ме вкарат в някой от здравните центрове (да се чете „затвори“) за превръщачи за първата промяна. Трябваше да е доброволно, но щом веднъж се запишеш, е почти невъзможно да се отпишеш. Казах им, че сама ще се погрижа за себе си. Сгълчаха ме и им казах да вървят по дяволите.

Прекарах нощта на първото си пълнолуние с Ричард и глутницата в очакване да видя дали ще се присъединя към убийствения танц. Не го направих. Или бях изключителна късметлийка, или подобно на вампирите не можех да прихвана ликантропията. След това Ричард не желаше да има много общо с мен. Не мога да го обвинявам.

Все още го обичам. Мисля, че и той още ме обича. Обичам и Жан-Клод. Но не е същият вид любов. Не мога да го обясня, но Ричард ми липсва. През кратките мигове в прегръдките на Жан-Клод забравям. Но той ми липсва.

Фактът, че и двамата сме обвързани с Жан-Клод, не помага особено. Ричард неволно нахлу в сънищата ми два пъти. Да е толкова близо до мен, бе твърде болезнено, че да се опише с думи. Ричард му се противи, но накрая се съгласи да позволи на Жан-Клод да го научи на достатъчно контрол, за да не се изсипва върху нас. Разговарям с Жан-Клод повече, отколкото с мен.

Триумвиратът е безполезен. Ричард ми е твърде ядосан. Твърде е отвратен от себе си. Не знам как се справя с глутницата. Забранил е на останалите да говорят с мен за вътрешните им дела, но все още не е избрал алфа-женска.

Уили Маккой и останалите вампири, които бях вдигнала неволно, изглеждат добре. Голямо облекчение на този фронт. Бебето на Моника трябва да се роди през август. Изследванията ѝ излязоха чисти. Няма синдром на Влад. Изглежда си мисли, че вече сме

приятелки. Не е така, но понякога ѝ помагам. Жан-Клод си играе на добрия господар и се грижи за нея и бебето. Моника не спира да говори за това как ще съм му бавачка. Надявам се, че се шегува. Нарича ме „леля Анита“. Моля ви, затворете ми устата. Но доста по-смешното е „чичо Жан-Клод“.

Баща ми ме видя по телевизията в обятията на Жан-Клод. Обади се и остави съобщение на телефонния секретар, пълно с тревога и безпокойство. Семейството ми са набожни католици. За тях няма такава неща като добър вампир.

Може би са прави. Не знам. Може ли все още да съм бичът за вампирския род, когато спя с главния кръвопиец?

Можете да се обзаложите.

Издание:

Лоръл К. Хамилтън. Убийствен танц

ИК „ИнфоДАР“ ЕООД, София, 2010

Редактор: Даниела Кръстанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-466-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.